

ONSDAG DEN 24. SEPTEMBER 2008

FORSÆDE: Hans-Gert PÖTTERING

Formand

1. Åbning af mødet

(Mødet åbnet kl. 9.00)

2. Erklæring fra formanden

Formanden. – Det er med stor sorg, at vi er blevet gjort bekendt med de dramatiske begivenheder i Kauhajoki i det vestlige Finland, hvor 11 mennesker har mistet livet ved en meget tragisk episode på en skole. Flere personer blev desuden alvorligt såret af gerningsmanden, som til sidst rettede sit skydevåben mod sig selv.

På Europa-Parlamentets vegne vil jeg gerne udtrykke min dybeste sympati og medfølelse med ofrenes familier. Alle ofrene var uskyldige, unge studerende på en teknisk skole, hvor de forberedte sig på en karriere inden for servicesektoren.

Tragedien fandt sted mindre end et år efter et lignende rystende masse mord på gymnasiet i Jokela. Som vi alle ved, anses Finland for at være et af de mest fredelige og sikre lande i Europa, så det er let at forstå, at finnerne er lammede af chok, og vi deler deres forfærdelse.

Desværre ser vi ofte lignende mønstre gentaget under disse massakrer. I dette tilfælde var det ikke muligt at undgå tragedien, selv om gerningsmanden lagde truende videoer ud på internettet før massakren. Som ansvarlige politikere i Europa og i alle medlemsstaterne må vi gøre alt, hvad der står i vores magt for at sikre, at denne form for vold opdages og forhindres i tide.

På Europa-Parlamentets vegne vil jeg gerne endnu en gang udtrykke vores dybeste sympati og medfølelse med ofrene og deres familier.

3. Tekster til aftaler sendt af Rådet: se protokollen

4. Europa-Parlamentets prioriteringer for Kommissionens lovgivnings- og arbejdsprogram for 2009 (forhandling)

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er forhandling om Europa-Parlamentets prioriteringer for Kommissionens lovgivnings- og arbejdsprogram for 2009.

Hartmut Nassauer, for PPE-DE-Gruppen. – (DE) Hr. formand, mine damer og herrer! Formiddagens forhandling omhandler Kommissionens lovgivnings- og arbejdsprogram for det kommende år, 2009, som er et valgår. Næste år bliver der valgt et nyt Parlament, og der kommer en ny Kommission. Ingen kan være sikker på at beholde deres post. Det gælder kommissærerne, og det gælder endda kommissionsformanden, som desværre ikke kan være til stede her til formiddag for selv at fremlægge sit program.

I valgår er det altid fristende at behage alle vores vælgere, naturligvis forudsat at vi ved, hvad de ønsker, eller i det mindste hvad de burde ønske. Spørgsmålet er derfor følgende: Hvordan skal EU fremtræde over for Europas borgere i det kommende år? Ligesom alle andre politikere er det vores opgave at forsøge at tage hånd om borgernes bekymringer. Det har EU enestående mulighed for at gøre. Der er mange måder, hvorpå vi kan tage hånd om folks behov og bekymringer.

Fred har været et fundamentalt anliggende i hele menneskehedens historie, og EU har sikret fred i Europa i årtier. Vi kan finde svar på trusler udefra såsom international terrorisme og store nabolandes opførsel, når de indimellem tramper folkeretten under føde. Vi kan bidrage til at sikre, at Europa har en sikker og bæredygtig energiforsyning, samtidig med, at vi gør, hvad vi kan for at beskytte klimaet. Vi kan beskytte social sikring og retfærdighed i Europa ved at frigøre vores succesrige europæiske økonomis vækstpotentiale, og vi kan beskytte innovation og den europæiske økonomis konkurrenceevne med den deraf følgende mulighed for

at skabe og bevare arbejdspladser. Europa kan blive en oase af sikkerhed i en foranderlig verden. Mine kolleger vil lige straks komme nærmere ind på de finere detaljer ved mange af disse emner.

Hvad er forudsætningerne for vellykket handling i EU? Der er to, jeg især gerne vil nævne: For det første har vi brug for hensigtsmæssige institutionelle baser, hvilket bestemt vil sige Lissabontraktaten. Den vil skabe større åbenhed og mere demokrati og fremme EU's evne til at handle og dermed sætte det i stand til at udføre sine funktioner mere effektivt. Vi kan kun opfordre borgerne i Irland til at genoverveje deres holdning til traktaten. Jeg er enig i mange af de kritikpunkter, der rettes mod EU, men vi kan ikke se bort fra, at denne traktat indeholder fornuftige løsninger på mange af disse kritikpunkter. Derfor er Lissabontraktaten afgørende.

Men for det andet har vi også brug for opbakning fra Europas borgere, for den er svundet ind i alarmerende grad. Det blev tydeligt under afstemningerne i Frankrig, Nederlandene og ikke mindst Irland. Det handler ikke om, hvorvidt vi skal have mere eller mindre Europa, som jeg for nylig havde lejlighed til at sige til kommissionsformanden. Sagens kerne er, hvor vi har brug for Europa, og hvor vi ikke har. Det er vi nødt til at beslutte. Hvis jeg må komme med et eksempel – og jeg indrømmer, at det er mit yndlingseksempel – så er beskyttelse af jordbunden ikke noget, vi behøver tage os af på europæisk plan. Beskyttelse af jordbunden skaber arbejde, men det skaber ikke arbejdspladser. Derfor vil Europa få succes og opbakning, hvis det handler på de områder, hvor der tydeligvis er behov for handling fra Fællesskabets side, og hvor der kan opnås mere med handling på europæisk plan end med handling på nationalt plan.

Derfor ville Kommissionen efter min mening gøre klogt i at tillægge subsidiaritetsprincippet større betydning i forbindelse med sit arbejde i det kommende år. Det vil fremme tilslutningen til Europa, og vi vil formentlig alle blive genvalgt af flere af Europas borgere, end var tilfældet ved sidste valg.

Hannes Swoboda, for PSE-Gruppen. – (DE) Hr. formand, fru næstformand i Kommissionen! Kommissionen har gjort et fantastisk stykke arbejde i de sidste par år inden for mange områder, ikke mindst miljø- og klimapolitikken, og her i Parlamentet er vi i færd med at omsætte det til lovgivning. Men hvad angår udviklingen af fællesmarkedet, kan vi se betydelige mangler, især i forhold til den sociale dimension.

Den aktuelle finanskriser er grund nok til at diskutere emnet, og det er det, vi har gjort i forbindelse med Rasmussen-betænkningen. Det er ikke kun min gruppe og jeg foruden mange andre, der er dybt skuffede over det, kommissær McCreavy har sagt – eller ikke sagt – her. Det er det største problem.

Hvis man læser lederne i en hvilken som helst konservativ avis i dag, uanset om det er Financial Times eller Frankfurter Allgemeine, kunne overskrifterne være skrevet af socialdemokratiske grupper her i Parlamentet, men ikke af kommissionsformanden, og i særdeleshed ikke af hr. McCreavy.

F.eks. kunne man læse følgende overskrifter i Financial Times:

"Modern history's greatest regulatory failure" (det største svigt i den offentlige regulering i nyere tid) eller "After the crash: why global capitalism needs global rules" (efter sammenbrudet: hvorfor global kapitalisme har brug for globale regler).

Ydermere, selv om The Golden Calf slog alle rekorder for kunstauktioner, har finansielle institutioner lidt rekordstore tab, hvilket har fået følgende kommentar med på vejen fra Financial Times:

"How we were all blinded by the golden calf" (hvordan vi alle blev forblændet af den gyldne kalv).

Desværre gælder det også for Kommissionen, eller i hvert fald for de medlemmer af Kommissionen, som skulle være ansvarlige for disse ting. Frank Schirrmacher, som er chefredaktør for Frankfurter Allgemeine Zeitung og ikke ligefrem er venstreorienteret, skriver, at neoliberal ideologi har frembragt en rationel og tilfældig forbindelse mellem individet og globaliseringen, som alene havde rod i økonomien, og begræder selvdestruktionen af diskursen om social forsyning.

Det have været rart, hvis man havde kunnet spore bare et element af dette i kommissionsformandens eller kommissær McCreavys ord. Jeg forlanger trods alt ikke en masse venstreorienteret kritik eller selvkritik. Det, vi igen og igen forlanger, som Martin Schulz gjorde det ganske klart for nylig, er en styrkelse af den sociale dimension og en nøje gennemgang af de sociale virkninger af alle Kommissionens projekter. Desværre sker det fortsat ikke. Her er ingen respons fra Kommissionen.

Vi forlanger også en stærkere fælles økonomisk politik i Europa. Det kunne også hjælpe med at afbøde eller forhindre den type krise, der nu breder sig fra USA. Også her har Kommissionen gjort sig bemærket ved det, den ikke har gjort. Et andet område, hvor Kommissionen har fejlet – og jeg er ked af at rette disse bemærkninger til Dem, for jeg ved, at De ikke kan gøre særlig meget ved det – er den voksende ulighed i Europa, som den

har undladt at gøre noget ved på egen hånd, ligesom den har undladt at opfordre de nationale regeringer til at handle. Vi vil drøfte dette emne i eftermiddag i forbindelse med energifattigdom, et andet emne, som vi har taget op igen og igen, og hvor vi ikke har fået nogen respons fra Kommissionen, som indtil nu ikke har fremlagt nogen reelle initiativer.

Det er uacceptabelt, at Kommissionen – med dens principielle forpligtelse til inklusion og social retfærdighed – bare ser til, mens den sociale ulighed i Europa vokser støt i denne særlige fase af det økonomiske og sociale liv. Det er uacceptabelt, og vi burde ikke acceptere det.

Europas borgere forventer, at Kommissionen tager deres behov og bekymringer alvorligt, fremlægger passende forslag og handler som en moralsk autoritet, især i forbindelse med finanskrisen. Det bør ikke overlades til Frankrigs præsident, hr. Sarkozy, i hans egenskab af formand for Rådet at indtage et klart standpunkt her. Dette klare standpunkt bør komme fra Kommissionen, kommissionsformanden og den relevante kommissær.

Fru næstformand i Kommissionen! De er meget veltalende i Deres bestræbelser på at informere borgerne om Kommissionens arbejde, og vi hylder og støtter fuldt ud Deres indsats. Det handler imidlertid ikke kun om form, men også om indhold. Kommissionen må forsyne Dem med passende indhold. Hvad angår finanskrisen, regulering og den sociale dimension, forsyner den sociale markedsøkonomi Dem med for lidt indhold. Derfor vil De ofte finde det vanskeligt at fremlægge sagen troværdigt for borgerne.

Vi siger ja til den økologiske omstrukturering af vores økonomi og samfund. Vi står fuldstændig på Deres side her, og det vil vi omsætte i handling. Men mit indtrængende budskab til Dem er følgende: Vi er nødt til at træde et skridt tilbage – eller et skridt frem, om De vil – mod politikker baseret på social ansvarlighed, og det gælder også Kommissionen, for det, vi får i øjeblikket, er for lidt og for sent. Jeg vil bede Dem om at sikre, at der rådes bod på situationen inden for de næste par måneder.

Silvana Koch-Mehrin, for ALDE-Gruppen. – (DE) Hr. formand, fru næstformand i Kommissionen! Næste år, 2009, er i sandhed et meget vigtigt år for EU, for det er året, hvor der skal gennemføres valg til Europa-Parlamentet, og mere overordnet betragtet skal det væsentlige spørgsmål om EU's fremtidige kurs besvares.

Valgene vil finde sted, så meget er sikkert, men det, vi endnu ikke ved, er, præcist hvilket grundlag vi vil arbejde sammen på derefter. Det er et spørgsmål, som vores borgere med rette forventer svar på. Hvordan betragter vi Europas fremtid set ud fra de europæiske institutioners synspunkt?

Kommissionens lovgivnings- og arbejdsprogram giver naturligvis lejlighed til at komme med et omfattende svar på dette spørgsmål. Derfor har vi som Parlament vedtaget at fremlægge vores egne krav til Kommissionens arbejdsprogram først, før det præsenteres for os, og vi derefter reagerer på det.

EU står over for disse væsentlige udfordringer med direkte relevans for sin fremtid. Hvad vil fremtiden bringe? Samtidig sker der så meget i verden, som har direkte indflydelse på borgerne i deres hverdag såsom stigende energipriser og finanskrisen. Her har vi brug for klar tale fra Europa for at forklare, hvordan EU har tænkt sig at reagere. Til det formål behøver vi overbevisning og lederskab.

Derfor er det vigtigt for Kommissionen meget klart at anføre, hvordan den har tænkt sig at reagere på disse kriser, og i arbejdsprogrammet at definere præcis, hvilke områder der skal have høj politisk prioritet.

I den forbindelse er det fra vores synspunkt vigtigt for Kommissionen at holde sig EU's konkurrenceevne for øje. I et stadig mere globaliseret marked er det vigtigt for os at definere dette som en af vores fortsatte politiske prioriteter.

Men andre aspekter, der er lige så vigtige, er at styrke og beskytte borgerrettighederne, udvide forskningen og finde en løsning på klimaforandringerne. Det er andre områder, som Parlamentet har anset for meget vigtige i mange år. Disse områder bør defineres af Kommissionen, og frem for alt bør den også sikre, at Europa er i stand til at tage æren af de succeser, der opnås. Ofte er sagen den, at hvis der opnås noget, som stemmer helt overens med borgernes interesser og velfærd, tager medlemsstaterne æren. Jeg vil bede Kommissionen være mere opmærksom på dette i fremtiden.

Fru næstformand for Kommissionen! I den forbindelse glæder det mig meget at se Dem her i dag. Et par af vores kolleger i Parlamentet er nødt til at acceptere, at hr. Barroso, formanden for Kommissionen, havde planlagt noget andet for i dag. Det glæder mig, at De er her, for De har ansvaret for at udvikle kommunikationen i EU, og det kan give mulighed for, at dagens emne – Kommissionens arbejdsprogram – også kan blive drøftet igennem i de nationale parlamenter, så vi kan få denne form for samspil fra starten. I

den tyske forbundsdag er det nu fremgangsmåden i de fleste udvalg, men det burde helt klart være på dagsordenen for plenarforsamlingen i de nationale parlamenter i hele Europa.

Tidens fylde er kommet for Europa, så meget burde stå fast. Vi står over for globale udfordringer, og Europa har intet andet valg end at udvikle en fælles respons.

Eva Lichtenberger, for Verts/ALE-Gruppen. – (DE) Hr. formand, mine damer og herrer, medlemmer af Kommissionen! Debatten om arbejdsprogrammet er som altid sandhedens øjeblik. Det er her, vi ser, hvad de udtalelser, der er givet offentligt ved så mange forskellige lejligheder, i virkeligheden er værd. Hvis vi ser på programmet i detaljer, bliver det desværre tydeligt, at der ikke følges op på disse udtalelser, især hvad angår det finansielle overslag og Kommissionens planlægning.

Det foreliggende klimaprogram tyder på, at Balikonferencen aldrig har fundet sted, som om Europa aldrig havde positioneret sig som en fremtrædende foregangsmand for at forhindre farerne ved klimaforandringer på globalt plan. Bilindustrien har trådt på bremsen, og Kommissionen læner sig tilbage og ser til. Medlemsstaterne får frie tøjler og får lov til at underbyde hinanden ved at indføre stadig lavere miljøstandarder for deres egne industrier og give stadig større indrømmelser til deres egne bilproducenter.

Desværre ser vi samme fænomen over hele linjen i den industrielle sektor. Som altid er fokus på atomkraft, en branche, der frådser med kapaciteten, finanserne og energien. Selv om Europa har en innovativ vedvarende energisektor, er der kun småpenge til denne sektor fra europæisk plan, efter det har givet sit tilsagn og afsat sine økonomiske ressourcer og planlægning andetsteds. Det er fuldstændig uacceptabelt. Hvis vi skal bevare vores markedsledende position her, må vi udsende et klart og utvetydigt budskab, og det indebærer at prioritere de områder, der har brug for det.

Vi har desværre samme problem med beskæftigelsesforholdene. Jeg vil blot fremhæve et enkelt problem her: Arbejdstidsdirektivet, som nu er blevet vedtaget, og hvor der tydeligvis er givet betydelige indrømmelser. Det er et slag i ansigtet på alle de unge mennesker, der gerne vil skabe sig selv en fremtid. Det er ikke måden at behandle vores arbejdstagere på.

Sluttelig har vi debatten om de finansielle markeder. Jeg kan kun støtte det, den tidligere taler, hr. Swoboda, sagde. De sidste tilbageværende forkæmpere for selvregulering på finansmarkederne findes her i Parlamentet. Selv i USA overvejer man at lovgive, men på denne side af Atlanten lader vi tilsyneladende som om, det hele vil ske af sig selv. Vi burde signalere vores vilje til at skabe en sund ramme, så de finansielle markeder ikke længere kan udvikle sig i samme retning som før, hvor meningsløse finansielle produkter fik forrang over sund økonomisk politik. Som jeg ser det, er hele dette program en kæmpe skuffelse.

Ilda Figueiredo, for GUE/NGL-Gruppen. – (PT) Hr. formand! I denne meget bekymrende tid, hvor Europas og verdens befolkninger står over for fundamentale udfordringer, er det uacceptabelt, at Kommissionen ikke har fremlagt et eneste forslag, som gør op med de politikker, der har forværret den sociale situation, forøget arbejdsløsheden, givet usikre ansættelsesforhold og dårligt betalt arbejde, medført finans-, fødevare- og energikrisen – som især påvirker økonomisk svage lande og de mest sårbare grupper i samfundet – og forøget militarisering af internationale relationer med alle de farer, som dette indebærer for verdensfreden.

Selv om Kommissionen er klar over, at der blandt arbejdstagere, forbrugere og brugere af offentlige tjenester er klar modstand mod privatisering og liberalisering, mod uretfærdige reformer af sundhedsvæsenet og social sikring og mod den stadigt stigende indkomstfordeling til økonomiske og finansielle grupper, hvilket forværrer den sociale ulighed, insisterer den på at opretholde og fortsætte med de samme instrumenter og politikker, der har ført til denne situation, især stabilitetspagten og dens irrationelle kriterier, den liberale Lissabonstrategi og Den Europæiske Centralbanks falske uafhængighed. Den insisterer på forslag til uacceptable direktiver såsom arbejdstidsdirektivet.

I en sådan tid må det vigtigste være at standse Lissabontraktatens ratificeringsproces og at respektere demokratiet og resultatet af den irske folkeafstemning, som var en suveræn beslutning taget af landets befolkning efter lignende resultater i Frankrig og Nederlandene. Tiden er inde for EU's ledere til at lære lektionen fra disse afstemninger og fra arbejdstageres og borgeres modstand mod neoliberale, militaristiske og antidemokratiske politikker.

På netop dette tidspunkt må det vigtigste være at fremlægge specifikke forslag såsom dem i vores gruppes beslutningsforslag, herunder ophævelse af stabilitetspagten og et stop for privatisering og liberalisering med en pengepolitik og en nyorientering af Den Europæiske Centralbank, der prioriterer beskæftigelse med rettigheder, udryddelse af fattigdom og social retfærdighed, bl.a. ved hjælp af en fremskridts- og social

udviklingspagt. Vi er nødt til at give vores borgere håb, skabe arbejdspladser med rettigheder for unge og sikre ligestilling for kvinder og ligeberettigelse for kvinder.

Graham Booth, for IND/DEM-Gruppen. – (EN) Hr. formand! Hele klimaændringsprogrammet har givet EU endnu en undskyldning for at spille med musklerne og vise verden, hvor vigtig EU er, ved at påstå, at der er tale om et område, som nationalstater ikke kan håndtere alene. 20 20 20-sloganet er et typisk eksempel på et iørefaldende udtryk at arbejde med. 20 % af energien i EU fra vedvarende energikilder og en reduktion på 20 % i CO₂-udledningen, alt sammen inden 2020. Men De overser det vigtigste: Er der overhovedet noget af det, der er nødvendigt?

Det Mellemstatslige Panel om Klimaændringer fortalte os for nylig, at 2 500 videnskabsfolk alle var enige om, at CO₂ er ansvarligt for den globale opvarmning, og at det er vi menneskers skyld. Al Gores berygtede film bekræftede det synspunkt. Men siden da har over 30 500 videnskabsfolk og klimatologer underskrevet Manhattanerklæringen og den såkaldte Oregon Petition, som direkte rejser tvivl om klimapanelets konklusioner med nogle meget overbevisende beviser. Så samtidig med, at vi kraftigt opfordres til at tro på klimapanelets 2 500 videnskabsfolk, får vi at vide, at vi totalt skal ignorere de 30 500 videnskabsfolk, der maler et andet billede.

EU overtaler nationer over hele verden til at bruge milliarder af skatteydernes penge på et tidspunkt, hvor verden befinder sig i alvorlige finansielle problemer, på noget, der måske ikke bare er fuldstændig unødvendigt, men som meget vel kunne vise sig at virke stik imod hensigten, hvis de seneste beviser på global afkøling viser sig at være rigtige. Der er behov for en fuldstændig og åben debat for at finde ud af, hvem der har ret. Hvad er fortalerne for klimapanelets holdning bange for?

Det vil utvivlsomt glæde Dem at høre, at dette bliver mit allersidste indlæg her i Parlamentet, eftersom jeg går på pension efter denne session.

Sergej Kozlík (NI). – (SK) Hr. formand! Parlamentets beslutningsforslag om Kommissionens arbejdsprogram for 2009 kan principielt vedtages som det dokument, der udvider programmet.

Personligt vil jeg gerne påpege den kompleksitet, hvormed Parlamentets beslutning understreger vigtigheden af at sikre stabilitet på de finansielle markeder og berolige forbrugerne under den aktuelle finanskrisen. Der er ingen tvivl om, at der er behov for at udarbejde lovgivningsmæssige foranstaltninger til forbedring af gennemsækeligheden for investorer og af standarderne for værdifastsættelse, tilsyn med virksomhedernes forsigtighed og kreditvurderingsbureauernes arbejde. Kommissionen må udarbejde en detaljeret plan for forbedring af den juridiske styring af finansiell virksomhed og gennemgå direktiverne for kreditinstitutters aktiviteter og kapitaldækning. Det vil gøre det muligt at forbedre reguleringen af finansiell virksomhed og forøge markedsdeltagernes tillid.

Beslutningens punkt 27 indeholder med rette en opfordring til Kommissionen om at overveje, hvilken form for overgangsordninger der skal iværksættes inden for retlige og indre anliggender, mens vi afventer Lissabontraktatens ikrafttræden. Men hvis der faktisk opstår en situation, hvor Lissabontraktaten ikke træder i kraft før valgene i 2009, skal denne opfordring til Kommissionen have et langt større omfang. Ellers bliver vores kære Kommission taget med bukserne nede.

Ryszard Czarnecki, for UEN-Gruppen. – (PL) Hr. formand! Tillad mig at stille Parlamentet et spørgsmål. Hvad handler Parlamentets lovgivende arbejde og Kommissionens forslag om? Svaret er, at det handler om at skabe autoritet blandt europæerne, blandt folk, som er borgere i EU's medlemsstater. Det er min faste overbevisning, at Parlamentet og Kommissionen bør koncentrere sig om det lovgivende arbejde i forhold til jobskabelse og styrkelse af den økonomiske vækst. Kun ved at demonstrere, at EU og dets strukturer er tæt på folket, kan vi udvikle EU's institutioners autoritet. De er blevet svækket i nogen grad de senere år.

I øjeblikket er det vigtigste efter min mening ikke ratificeringen af Lissabontraktaten. Vi skulle i stedet fokusere på at gøre det fuldstændig klart for EU's borgere, at vi ønsker at skabe mere beskæftigelse, og at vi bekymrer os om eksisterende arbejdspladser. Og så er der internetkriminalitet, et helt nyt problem, der påvirker mange mennesker. Jeg opfordrer til, at der etableres et hensigtsmæssigt hierarki i forhold til prioriteter. I øjeblikket kan jeg ikke få øje på et.

Margot Wallström, næstformand i Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Jeg vil gerne begynde med at takke Parlamentet for at følge mit forslag om at gøre den interinstitutionelle dialog om Kommissionens arbejdsprogram til en mere politisk øvelse, der involverer de politiske grupper, plenarmødet og udvalgene. Jeg synes, vi har fået en god start med Deres hidtidige indlæg.

Dette års arbejdsprogram bliver denne Kommissions sidste, og det er blevet udarbejdet under meget specielle og bestemte omstændigheder. Opfølgningen på krigen i Georgien, situationen i vores eget nabolag, usikkerhederne omkring Lissabontraktaten efter det irske nej, de hastigt voksende brændstof- og råvarepriser, de stigende fødevarepriser, inflation, der truer købekraften, og sidst, men ikke mindst – og De har alle nævnt det – finanskrisen, der påvirker banker og andre kreditinstitutter.

Det er ikke nødvendigt at minde Dem om, at vores handlinger i første halvdel af næste år også vil sætte rammen for valgene til Parlamentet. Derfor understregede vi ved præsentationen af den årlige politikstrategi sidste år, at vi har til hensigt at holde fast i vores ambition om at aflevere et resultaternes Europa og give borgerne konkrete fordele.

De væsentligste politiske prioriteter, som Barroso-Kommissionen planlagde for næste år, er stadig bygget op om fem søjler, men omstændighederne er anderledes, og vi står over for nye og presserende spørgsmål.

Første søjle er fremme af bæredygtig vækst og arbejdspladser. Der er mere end nogensinde behov for at tage hånd om de aktuelle sager: Hvad kan vi gøre for at fremme vækst, arbejdspladser og social stabilitet i en periode med voksende inflation, hvad kan vi gøre for at forbedre den finansielle stabilitet ved at bygge på og forstærke de instrumenter, EU har til rådighed – og som Kommissionen har til rådighed, hvilket er en vigtig diskussion. Som De ved, står finanskrisen også øverst på vores dagsorden hver uge, og vi har etableret en form for køreplan, men vi har også diskuteret forberedelser af et forslag til kapitalkrav for banker, der skal stramme de nuværende regler. Vi er også ved at forberede et forslag om at regulere kreditvurderingsbureauer, der, som De ved, har spillet en væsentlig rolle på finansmarkederne og for krisen. Vi mener naturligvis, at velgennemtænkte forslag også spiller en meget vigtig rolle for at sikre, at vi kan håndtere følgerne af finanskrisen. Så vi er aktive, og vi vil fortsætte med at være aktive. Et andet problem er, hvad vi kan gøre som reaktion på de stigende olie-, fødevare- og råvarepriser. Vores job er ikke at forestå den daglige styring ned i hver eneste lille detalje, men på et fælles marked er vi nødt til at se nøje på, hvordan vi kan tilføre det finansielle system noget stabilitet på langt sigt. Det er den første søjle.

Den anden, væsentlige indsats vil handle om at fremme overgangen til en ressourceeffektiv lavemissionsøkonomi. Mødet i København vil blive en vigtig, global sammenkomst med henblik på at indgå en global post-2012-/post-Kyoto-klimaaftale. Europa må forberede sig godt og fastholde sin rolle som foregangsmand inden for klimaforandringer. Vi er også nødt til at arbejde på, hvordan vi kan hjælpe med tilpasningen til følgerne af klimaforandringerne, så vi kan blive førende inden for udvikling af intelligent vækst.

Den tredje søjle har at gøre med fælles immigrationspolitik. Vi ønsker at realisere en fælles immigrationspolitik, der følger op på vores meddelelse fra juni, og at arbejde på en immigrationspagt, og vi er nødt til gå fra pagter til handlinger, hvis det skal blive virkelighed.

Fjerde søjle er, hvordan vi kan koncentrere vores intentioner om at levere politikker, der sætter borgerne først. Den reviderede sociale dagsorden og EU's sundhedsstrategi vil også fungere som pejlemærke for vores handlinger på dette område og i forhold til spørgsmålet om, hvordan vi yderligere kan styrke forbrugerrettighederne.

Sluttelig vil vi arbejde for vores mål om at underbygge Europas rolle som en global partner. På udenrigsfronten er udfordringerne for 2009 velkendte: udvidelsesprocessen, naboskabsforbindelserne, Doha-forhandlingernes skæbne, forbedring af vores indsats for udviklingshjælp og etablering af et fuldt samarbejde med den nye amerikanske regering.

Denne debat betyder, at Parlamentet involveres tidligt, fordi programmet endnu ikke eksisterer, så vi betragter den som bidrag til vores diskussion, og vi vil tage Deres forslag med om bord. På den anden side, hvis Parlamentets krav til Kommissionen skal være troværdige og have reel virkning, skal de være fokuserede, og det gælder især for 2009. De forskellige sider i Parlamentet har forskellige holdninger til, hvordan vi bør prioritere for det kommende år.

Jeg håber, at de fleste af os kan være enige om, at vi må arbejde sammen om at skabe en positiv dagsorden for 2009, der koncentrerer sig om de væsentlige ting. Jeg synes, vi skal nøjes med at overveje initiativer, der virkelig kan gøre en forskel. Ud over at vælge vores forslag med omhu er vi nødt til at være gode til at kommunikere dem ud, så Europas borgere har en rimelig mulighed for at vurdere, hvad EU laver og kan gøre for dem.

Så jeg er taknemmelig for denne debat på præcis det tidspunkt, hvor vi er ved at udarbejde programmet. Vi har til hensigt at vedtage det næste måned og at fremlægge det for hele kollegiet på plenarmødet den 19.

november. Jeg har nøje noteret mig Deres synspunkter, og De kan være sikre på, at de vil hjælpe os med at skabe et arbejdsprogram med konkrete initiativer, der vil medføre håndgribelige, konkrete forandringer for Europas borgere.

Piia-Noora Kauppi (PPE-DE). – (EN) Hr. formand! Som hr. Nassauer allerede har sagt, er PPE-DE-Gruppen meget tilfreds med indholdet af det årlige lovgivningsprogram. Jeg tror, at Parlamentet allerede er om bord takket være den forbedrede proces, hvilket gør det meget nemt for os at forbedre det årlige lovgivningsprogram.

Som repræsentant for Økonomi- og Valutaudvalget vil jeg gerne koncentrere mig om første søjle – vækst, arbejdspladser og europæisk konkurrenceevne. Jeg tror, at det er en væsentlig faktor, hvordan vi reagerer på finanskrisen. I PPE-DE-Gruppen mener vi, at eftersom vi allerede har ganske udmærket lovgivning i Europa, bør alt, hvad vi gør nu, baseres på den eksisterende lovgivning og på at forbedre den. Vi ser intet behov for et meget radikalt eftersyn i Europa. Vi mener for det første, at vi bør overveje bløde foranstaltninger, fordi det også er den mest effektive måde at reagere på globale problemer på. Finansmarkederne er i høj grad globale, og vi kan ikke handle i Europa, som om vi befandt os i et tomrum. Vi mener også, at de nuværende lovgivnings- og tilsynsmæssige rammer, den såkaldte Lamfalussy-ramme, indeholder mange forbedringer, og vi støtter fuldt ud Kommissionens arbejde på det område.

Det andet emne er klimaforandringer. Klimaforandringerne vil påvirke vækst og arbejdspladser i Europa. Vi bør ikke anlægge den fundamentalistiske synsvinkel på klimaforandringer, som siger, at Europa må handle straks og gøre alt med det samme uden global opbakning. 30 % af udledningerne, selv hvis vi gik så langt, er ikke nok til at tackle klimaforandringerne. Vi har brug for en global, effektiv aftale, og det vil vi formentlig få i København. Indtil da skal vi lade være med at straffe os selv. Vi bør ikke straffe europæisk konkurrenceevne alt for meget, men anlægge en realistisk tilgang til klimaforandringspolitikker i Europa.

Og sluttelig vedrører mit tredje punkt SMV'er. SMV'er er nøglen til vækst i Europa. I den sociale pakke bør vi f.eks. altid tage deres synspunkter, og hvordan de ser på rammerne for det sociale miljø i Europa, i betragtning. Den sociale pakke må ikke være en byrde for små og mellemstore virksomheder i Europa.

Jan Andersson (PSE). – (SV) Hr. formand, fru kommissær! Jeg vil gerne koncentrere mig om det sociale EU. Da den sociale dagsorden kom, sagde vi, at det var for lidt og for sent. Når vi nu betragter Kommissionens arbejdsprogram og den fælles beslutning, ser vi, at beskæftigelse og sociale anliggender ikke er særligt højt prioriteret. De emner er vigtige for folk, men ikke for Kommissionen. Det stemmer ikke overens med almindelige menneskers krav.

I socialdemokraternes beslutning rejser vi en række spørgsmål. Et af dem drejer sig om folk med atypiske job, en gruppe, som er i stadig vækst, og behovet for, at folk med atypiske job kan få ordentlig beskyttelse. Folk, der er sårbare over for og påvirket af uretmæssig afskedigelse. Det må der være minimumstandarder for på det fælles arbejdsmarked. Vi må også se på Globaliseringsfonden igen og se, om vi kan forbedre udsigterne yderligere for dem, der er ramt af arbejdsløshed på grund af omstrukturering, så de kan modtage undervisning og finde nyt arbejde. Vi har en række forslag inden for arbejdsforhold.

Sluttelig vil jeg gerne tage det spørgsmål op, der blev diskuteret i Udvalget om Beskæftigelse og Sociale Anliggender i mandags. Som følge af domme i EF-Domstolen er folk i dag alvorligt bekymrede for, at der vil ske social dumping i EU, at det vil blive fast politik. Det lykkedes os at udarbejde et udkast til forslag om at udfolde direktivet om udstationering af arbejdstagere for at garantere ligebehandling og at etablere det princip i primærretten, at grundlæggende rettigheder såsom retten til at strejke ikke er underordnet retten til fri bevægelighed. Jeg håber, at Kommissionen nu vil tage det op. Det er godt at vide, at De er ved at arrangere et forum, men De må også fremlægge konkrete forslag til forebyggelse af social dumping og til at give arbejdere rimelig betaling og rimelige arbejdsforhold.

Diana Wallis (ALDE). – (EN) Hr. formand! Da vi sidste gang havde denne diskussion med kommissær Barroso om arbejdsprogrammet, sagde jeg, at det var godt, at Kommissionen forsøgte at undgå det, jeg kaldte "embedsperiodeudløb-itis". Men det er meget vanskeligt for Parlamentet op til valg til Parlamentet. Alle grupperne ønsker at få sat deres fingeraftryk på det program, der er på vej. Det er helt naturligt, men vi er også nødt til at forsøge at tale til Dem med én stemme i denne dialog for at sikre en vis klarhed. De vil konstatere, at Gruppen af Liberale og Demokrater har sluttet sig til den fælles beslutning, men vi plukker også ting fra andre grupper for at forsøge at sikre det, som det tit er vores rolle at søge for: Balance og en vis ligevægt i Parlamentet.

Vi befinder os i meget foruroligende tider for Europas borgere. Alle er usikre om fremtiden på grund af den globale finansielle uro, og det medfører bekymringer om gæld, arbejdsløshed, sundhedsudgifter, pensioner, og det skaber en atmosfære, hvor retfærdighed og lighed risikerer at gå fløjten, når alle kæmper for at redde deres egen position.

Klimaforandringerne medfører deres egne bekymringer om at tilpasse vores livsstil og om brændstofomkostninger i en meget anderledes verden.

Denne tid med globale problemer burde naturligvis være en tid, hvor EU kommer til sin ret, fordi vi har multinational rækkevidde, men som Liberale og Demokrater ville vi sige: "ok, lad os bruge den rækkevidde, bare den ikke rækker for vidt." Den skal udgøre en paraply, den skal skabe kontrol, men den skal også give mulighed for personlige valg, så hver enkelt borger kan begynde at føle sig i kontrol igen i disse usikre tider.

Så ja til mere tilsyn med finansmarkederne og aktørerne på dem, men også ja til flere valgmuligheder og bedre klageadgang for forbrugerne. Vi ønsker ikke en gentagelse af Equitable Life i Europa. Ja til mere mobil arbejdskraft, ja til mere fælles social sikring, men også ja til rimelighed og ikke-forskelsbehandling. Ja til flere valgmuligheder inden for sundhedsvæsenet og til patientbevægelighed. Så lad os give vores borgere et valg med hensyn til, hvordan de vil leve deres liv.

Hvis man bekymrer sig om fremtiden, er den eneste måde, man kan begynde at føle sig mere tryk på, hvis man føler, at man kan gøre noget, at man har kontrol, og det vil være den røde tråd for de Liberales og Demokraternes valg i forhold til denne beslutning. Ja til Europa, men også ja til personlige valgmuligheder og bemyndigelse.

Seán Ó Neachtain (UEN). – (GA) Hr. formand! Den vigtigste sag for Kommissionen, Rådet og naturligvis for Parlamentet er, at Europas økonomi straks får det bedre. Europa vil ikke have nogen social akutfond til at hjælpe de underprivilegerede, medmindre økonomien bedres. Vi må gøre noget med det samme.

Set i lyset af, hvad der skete på de finansielle markeder, tror jeg ikke, at vi kan fortsætte på samme måde som hidtil i år. Den igangværende indblanding i reglerne for finansmarkederne må høre op. Offentligheden er meget bekymret, og vi må berolige dem. Vi må handle meget snart.

Vi må alle, os i EU, investere mere i forskning og udvikling. Det glæder mig, at der skal bruges 55 mia. euro på disse områder mellem 2007 og 2013. Vi må holde os opdateret, og der skal være konkurrence på disse områder for at skabe beskæftigelse og garantere, at den verden, vi lever i, har et stærkt økonomisk fundament.

Andreas Mölzer (NI). – (DE) Hr. formand! Vi står i øjeblikket over for en eksplosiv blanding af socialt forfald, kulturkonflikter, voksende demokratisk underskud, truslen om forsyningsflaskehalse, inflation, importerede sikkerhedsrisici og en spekulationsboble, der kan springe når som helst. Alt for længe er den bekymrende udvikling på arbejdsmarkedets og borgernes bekymringer blevet ignoreret.

Det er på høje tid at få styr på prioriteterne. Hvad angår fødevarekrisen, mener jeg, at renationalisering af landbrugspolitikken er afgørende, hvis vi skal bevare evnen til selvforsyning. Problemet med ulovlig masseimmigration må løses langt om længe, og der skal indføres en fornuftig familie- og fødselspolitik for Europas indfødte befolkning. Borgerne skal beskyttes mod EU-subsidierede virksomhedsflytninger, og frådseriet med skatteydernes penge og skattesvindel skal også standses. Vi må holde op med at sælge ud af EU's arvesølv, der ofres i forbindelse med overivrig privatisering, ligesom vi bliver nødt til endelig at acceptere, at Lissabontraktaten er slået fejl.

Hvis EU opfører sig ansvarligt her, kan vi klare den igangværende krise. Ellers vil vi sandsynligvis komme til at overvære en støt tilbagegang for EU.

Salvador Garriga Polledo (PPE-DE). – (ES) Hr. formand! Min gruppe vil blot gerne gøre opmærksom på, at den nuværende budgetmæssige og finansielle ramme for 2007 til 2013 gør det meget vanskeligt at reagere effektivt på de nye politiske prioriteter. Både Parlamentet og min gruppe har sagt, at det var umuligt at vedtage nye politiske prioriteter uden at sørge for tilstrækkelig finansiering.

Nu ser vi, at der ikke er plads til de nye politiske initiativer, som både Rådet og Kommissionen har taget, såsom fødevarehjælp og hjælp til Georgien, inden for den nuværende finansielle ramme, så vi er nødt til at finde løsninger. Men vi kan ikke tillade, at løsningerne skader eksisterende planer og tilgængelige midler i den interinstitutionelle aftale. Hvad dette angår, mener vi, at vi må stå fuldstændig fast.

Vi må sikre, at de nødvendige ressourcer er fuldt ud tilgængelige. Vi må tage alle aspekter af den interinstitutionelle aftale i anvendelse i dens tilbageværende år for at sikre tilstrækkelig finansiering af de prioriterede områder, og vi må bruge noget, vi stort set har glemt, nemlig den aktuelle budgetrevision, til på en hensigtsmæssig måde at løse de problemer, der vil dukke op, efterhånden som den situation, der er under udvikling, påfører os nye politiske kriser.

Derfor opfordrer vi Kommissionen til at intensivere sin indsats for hurtigst muligt at iværksætte den foreslåede revision af budgettet.

Evelyne Gebhardt (PSE). – (DE) Hr. formand, fru næstformand i Kommissionen! Borgernes skepsis over for EU mærkes meget tydeligt for tiden, og det er der en grund til. Det skyldes den politik, der er blevet ført de seneste år, og den måde, den er blevet formidlet til borgerne på.

Derfor er det ekstremt vigtigt, at Kommissionen og andre EU-institutioner i langt højere grad indretter politikplanlægningen efter borgernes liv og formidler det indtryk og demonstrerer over for dem, at EU virkelig gør noget for borgerne.

Af den grund er det også vigtigt – f.eks. i vores analyser af, hvad der er behov for – i højere grad at fokusere på, hvad vi burde gøre. F.eks. er en forbrugerresultattavle et meget vigtigt instrument, der skal udvides yderligere, så vi bedre kan tage højde for borgernes problemer og interesser på dette område.

Det andet punkt, som også er vigtigt i denne sammenhæng, er bedre overvågning af EU-lovgivningens virkninger. Det er ikke nok bare at vurdere de økonomiske virkninger. Vi har også brug for tydelige konsekvensanalyser på det sociale område, så vi ved, hvordan de love, vi laver, påvirker borgerne, og så vi kan vise, at vi ved, hvad vi vil, og hvad vi laver, og at det, vi laver, kan have en positiv indvirkning på deres liv.

Det er også vigtigt at give samme rettigheder til borgerne i hele EU. Derfor opfordrer jeg Dem indtrængende til at arbejde på at udvikle kollektive søgsmål og fælles juridiske rettigheder yderligere. Det ville sende et meget vigtigt signal til borgerne.

Bernard Lehideux (ALDE). – (FR) Hr. formand, fru næstformand i Kommissionen! Kommissionen opfører sig nærmest som en uopmærksom elev, der har travlt med at få sine lektier færdige til tiden. Ja, den sociale pakke eksisterer, men den er ikke færdig og kan kun ses som et skridt i retning af fuldt engagement i sociale spørgsmål fra Kommissionens side.

Kommissionsformanden har ikke indset omfanget af den advarsel, borgerne i Frankrig, Nederlandene og Irland har givet, og som beklageligvis ville være blevet givet andre steder også, såfremt der havde været afholdt folkeafstemninger. Disse resultater udgør en løftet pegefinger. Hvis folk ønsker mere Europa, er det for at opbygge et bedre samfund, og ikke kun for at vedtage flere uforståelige direktiver.

Lovgivning om det indre marked er bestemt nødvendig, men det er langt fra at være det vigtigste anliggende. I øvrigt vil 2009-programmet ligesom sine forgængere ramme forbi mål. Folk forventer ikke, at Kommissionen vil begrænse sig selv til at tilføje eller sågar strømlinje lovgivning. De forventer, at Kommissionen kan opfylde sin opgave i henhold til traktaterne, dvs. at være drivkraften bag EU, EU's forslagskasse.

Til det formål er det ikke nok, at dens formand sidder pænt og stille bag formanden for Rådet. Vi forventer, at Kommissionen opfører sig som en central aktør i udforskningen af den form for samfund, vi skal opbygge. Men hvilken form for samfund forestiller dette program sig? 2009-programmet indeholder ingen alvorlige fejl, men det er ikke det program, vores medborgere har brug for.

Det vil være op til det nye kollegium at løfte ansvaret. Jeg håber bare, at det vil lytte bedre efter, hvad det europæiske folk siger, end det nuværende.

Andreas Schwab (PPE-DE). – (DE) Hr. formand, fru næstformand i Kommissionen, mine damer og herrer! Mangfoldigheden af de budskaber, der kommer fra plenarforsamlingen til Kommissionen i dag, kan ikke ignoreres. Derfor vil jeg så vidt muligt fokusere på et par centrale emner, som jeg håber, mine kolleger i Parlamentet vil støtte op om.

Fru næstformand i Kommissionen! De nævnte tidligere, at EU må fastholde sit tilsagn til det grundlæggende princip om den sociale markedsøkonomi samtidig med, at vi fremmer såvel erhvervslivets som forbrugernes interesser. Det er efter min mening, hvad vi kan blive enige om. På det personlige plan er det en vanskelig balancekunst, hvis resultat naturligvis afhænger af ens politiske standpunkt. Men jeg mener – og her vil jeg

gerne følge op på det, hr. Nassauer sagde – at Kommissionen i de kommende måneder må udvikle en bedre sans for, hvad der kræves i forhold til subsidiaritet.

Hvis vi ser på den type forslag, De fremlagde vedrørende indkøb af miljøvenlige køretøjer, eller hvad De har til hensigt at foreslå angående miljøvenlig indkøb i arbejdsprogrammet, indtager De tydeligvis den holdning, at borgmestrene i vores byer som almindeligt dødelige ikke er i stand til at træffe miljøvenlige beslutninger selv, og at De derfor føler behov for at diktere, hvad de skal gøre, fra Deres position midt i Europa. Det er efter vores mening den forkerte metode. Vi ønsker, at folk selv skal forstå, at miljøvenlige indkøb er i deres egen interesse. Til det formål har vi brug for mere subsidiaritet på disse områder, mere bedste praksis og mindre planøkonomi.

Jeg vil også gerne opfordre Kommissionen til at anlægge en modigere tilgang i sine forhandlinger med medlemsstater i fremtiden, f.eks. i forbindelse med, hvordan vi skal harmonisere forbrugerbeskyttelseslovgivning i EU af hensyn til virksomheder og af hensyn til forbrugere. Det giver kun mening at fortsætte med denne harmonisering, hvis vi virkelig harmoniserer hele lovområdet vedrørende forbrugerbeskyttelse, så medlemsstaterne ikke har nogen mulighed for at fikle i periferien af dette harmoniserede regelværk. Ellers er det meningsløst.

Claudio Fava (PSE). – (IT) Hr. formand, fru kommissær, mine damer og herrer! 2009 er et år, hvor vi ikke alene skal til stemmeurnerne, men hvor vi også skal give svar på specifikke spørgsmål, som vælgerne stiller os. Et af disse spørgsmål vil dreje sig om frihed, sikkerhed og retfærdighed: Hvorfor har vi tænkt os at skabe det, hvordan har vi tænkt os at skabe det, og hvornår har vi tænkt os at skabe det? Vi er nødt til at svare i form af et ambitiøst lovgivningspolitisk program, som Kommissionen endnu ikke har fremlagt.

Vi forventer stærke forslag til retsakter inden for indvandringspolitik, især hvad angår indrejse- og asylpolitik, for at beskytte denne grundlæggende ret i hele EU og for at undgå at skelne mellem politikker for lovlig og ulovlig indvandring, hvilket vi anser for fuldstændig uhensigtsmæssigt. Vi mener, at der er behov for en fælles politik- og lovgivningsmæssig ramme: Ud over begrænsende foranstaltninger har vi også brug for integrationsforanstaltninger og lovlige indvandringskanaler.

Vi forventer stærke forslag om retsligt samarbejde om kriminal- og politisager baseret på gensidig anerkendelse af proceduremæssige garantier. Vi savner fortsat gensidig anerkendelse, og uden sådanne forslag vil bekæmpelse af organiseret kriminalitet og terrorisme sandsynligvis blive ved snakken.

Og sluttelig forventer vi en dristigere tilgang til beskyttelse og varetagelse af grundlæggende rettigheder, hvilket fortsat er det primære mål med retslige foranstaltninger. Det nye Agentur for Grundlæggende Rettigheder burde blive hovedinstrumentet for disse aktiviteter, når Lissabontraktaten træder i kraft.

Vi forventer at se beviser for disse hensigter i det program, som Kommissionen skal afsløre for os inden for de næste par dage.

Jean Marie Beaupuy (ALDE). – (FR) Hr. formand, fru kommissær, mine damer og herrer! Kommissæren har sagt, at hun selv ønsker et Europa, der er mere synligt, der betyder noget for borgerne.

Den største budgetpost i dag, der udgør 36 % af EU's budget, vedrører samhørighedspolitik. Hvis der er ét sted, hvor vores medborgere kan se de praktiske og håndgribelige virkninger af Europas bedrifter og beslutsomhed, er det Samhørighedsfonden.

Som det allerede er blevet sagt, vil 2009 blive et vigtigt år, hvor vi vil se et nyvalgt Parlament og Kommissionen træde sammen. Det betyder, at det bliver et "blankt" år, et friår på visse områder. Men hvad angår samhørighedspolitikken, kan vi ikke tillade os at holde fri. Vi kan ikke stoppe de programmer, der er i gang, og frem for alt kan vi ikke stoppe deres effektivitet. Alle her vil utvivlsomt huske de forbedringer, folk i Portugal, Spanien, Irland og alle Europas lande har oplevet i deres dagligliv takket være samhørighedspolitikkerne.

Derfor skal Kommissionen kunne fremlægge et detaljeret arbejdsprogram for 2009 i forhold til samhørighed, hvilket, jeg gentager, er EU's største budgetpost og det mest håndgribelige udtryk for vores bedrifter over for borgerne, så 2009 er ikke et "blankt" år, men et år med fremskridt inden for programmeringsperioden 2007-2013.

Jeg takker på forhånd kommissæren og hendes kolleger for deres forslag på området.

Françoise Grossetête (PPE-DE). – (FR) Hr. formand, fru næstformand i Kommissionen! Året 2008-2009 repræsenterer en overgangsperiode, idet vi gennemlever en økonomisk krise uden fortillælde. Det er også europæisk valgår, hvilket desværre betyder, at det er i fare for at gå til spilde.

Derfor må vi gøre alt, hvad vi kan for at bevare vores virksomheders konkurrenceevne og overbevise vores medborgere om, at Europa er svaret. Desværre er programmet fuldt – for fuldt – og kommer for sent, og det skyldes ikke manglende advarsler om emnet gennem de foregående par år.

Fru Wallström sagde om klimaforandringer, at vi skal være foregangsmænd for intelligent vækst. Det er vi alle enige om, men det skal være en fælles indsats eller slet ingen indsats. Europa kan ikke gøre det alene. Det må ikke skyde sig selv i foden. Konsekvenserne af de beslutninger, vi træffer, vil veje tungt, socialt og økonomisk. Vi kan ikke tale om en global klimaaftale, hvis Kina, USA, Brasilien og Indien ikke er med i den. En aftale uden Kinas underskrift er ikke nogen aftale.

Hvad angår sundhed, har vi fået at vide, at der er en lægemiddelpakke. Endelig! Vi har spurgt efter den pakke i årevis. Den er kommet, netop som vi skal til at begynde forberedelserne til valgene. Men den er stadig kilde til store frustrationer. Hvordan kan vi forsvare, at vi har været så længe om at gøre noget ved forfalskede lægemidler, når det udgør en reel trussel mod folks helbred og er en alvorlig forbrydelse? Vi kunne have begyndt at arbejde på sporbarhed for lægemidler og et forbud mod ompakning for længe siden.

Sluttelig er det afgørende vigtigt, at vi styrker vores forbrugerbeskyttelsespolitik, især i lyset af alle de kriser og fødevareskandaler, der sker i verden.

Fru Wallström! Jeg opfordrer Dem derfor til at sikre, at 2009 ikke bliver et spildt år.

FORSÆDE: Adam BIELAN

Næstformand

Libor Rouček (PSE). – (CS) Hr. formand, mine damer og herrer! I de senere år har Europa vænnet sig til relativt stærk økonomisk vækst og økonomisk fremgang. Jeg er bange for, at denne periode nu nærmer sig sin afslutning, i det mindste midlertidigt. Kommissionens, Parlamentets og Rådets hovedindsats næste år bør derfor være for at genoprette den økonomiske vækst og styrke social samhørighed. Der er behov for at forbedre systemet til regulering af finansmarkederne i EU. Det er afgørende vigtigt at stræbe efter mere effektiv økonomisk og finansiel koordinering, herunder koordinering af systemet med direkte skatter og klare foranstaltninger mod skattesvindler. Der er akut behov for at fremsætte et komplekst forslag til en ekstern energipolitik, herunder aktiv støtte til opførsel af energinfrastruktur. I en økonomisk usikker periode er det også afgørende for Kommissionen at genbekræfte sit tilsagn om at støtte sociale rettigheder langt stærkere end tidligere, og jeg behøver ikke minde Dem om, at topprioriteten næste år også bør omfatte fuldførelse af ratificeringen af Lissabontraktaten samt naturligvis gennemførelse af den.

Lambert van Nistelrooij (PPE-DE). – (NL) Hr. formand! Kommissær Wallström har netop talt om at nå ud til borgerne. Samhørighedspolitikken med tusinder af regionale og kommunale ordninger er jo Fællesskabets mest synlige form for handling. Med dem vil vi aktivt række ud efter borgerne i fremtiden. Jeg tænker f.eks. ikke kun på de regionale og kommunale åbne dage her i Bruxelles i de næste par uger, men også på mange forskellige aktiviteter i medlemsstaterne. Så langt, så godt.

Men der er også behov for forandringer, og jeg vil nævne to. For det første er det Parlamentets brændende ønske at gøre EU's Solidaritetsfond mere fleksibel. Borgerne ønsker hurtigt handling, når der sker naturkatastrofer og oversvømmelser. Det har vi en holdning til, og Det Europæiske Råd har allerede hindret den debat i et par år. Men lad os under alle omstændigheder sørge for, at der bliver åbnet for den.

For det andet må grønbogen om territorial samhørighed, der ventes til oktober, være grundlaget for samhørighedspolitikken efter 2013. Ikke renationalisering, men en langsigtet europæisk indsats, en fælles europæisk helhedspolitik. Vi kan se koncentration i flere regioner i Europa. Det er en konsekvens af globaliseringen, og det er nødvendigt. Men samtidig må vi have en holdning til, hvordan balanceret udvikling kan gøres mulig i Europa på alle områder med deres egne karakteristika inden for det brede spektrum af landbrugsudvikling, forskning og udvikling, økologi og så videre.

Det indre marked har ført mange fordele med sig, og det er næsten gennemført, men samhørighedspolitikken er nu på vej ind i en ny fase. Det vil grønbogen udgøre grundlaget for, hvorefter lovgivningsmæssige skridt kan følge i den nye fase.

Katerina Batzeli (PSE). – (EL) Hr. formand! Lad mig begynde med at takke kommissær Wallström. Hendes deltagelse har virkelig gjort det muligt for os at finde fælles fodslag om en kommunikationspolitik og om prioritetsplanen for Kommissionen og Parlamentet inden for rammerne af en interinstitutionel aftale, som vi har konsolideret og skal fremlægge.

Fru kommissær! Som De ganske rigtigt har udtalt, ved vi alle, at spørgsmålet om socialpolitik under den første søjle skal være en prioritet for kommunikationspolitikken og være centralt for et EU, der ikke blot respekterer sine borgere, men ønsker at pålægge sine egne grundtræk, strukturer og orden i denne internationale sammenhæng, som globaliseringskrisen udgør.

Herom er der altså fuld enighed. Men tillad mig at påpege, at der i Deres forslag mangler visse individuelle anbefalinger, der fokuserer på bestemte markeder eller omhandler vigtige sager såsom beskyttelse af intellektuelle ejendomsrettigheder. Fra nu af er Kommissionen nødt til at nå frem til en beslutsom løsning på problemet, for i sin meddelelse for nylig undgik den at fremkomme med en specifik anbefaling og begrænser sig til teknokratiske emner i stedet for emner med reelt indhold.

Hvad angår uddannelses- og indvandringspolitik, mener jeg, at det er emner, som De bør fremhæve i Deres tekst.

Georg Jarzembowski (PPE-DE). – (DE) Hr. formand, fru næstformand i Kommissionen! Jeg vil gerne udvande den ros, kommissæren har modtaget fra Parlamentet, en lille smule, i det mindste i forhold til passagerrettigheder.

Vi opfordrer indtrængende Kommissionen til at fremlægge en omfattende pakke med forslag til passagerrettigheder i hele transportsektoren. Det er glædeligt, at vi allerede har passagerrettigheder i luftfartsindustrien, selv om der er alvorligt behov for at tage dem op til fornyet behandling, eftersom flere luftfartsselskaber ikke anvender den relevante forordning på den måde, vi ønsker. I år har vi desuden vedtaget en pakke med rettigheder for togpassagerer, der skal gennemføres næste år.

Men det blev bekendtgjort, at der skulle indføres rettigheder for passagerer på langtursbusser, og vi er allerede begyndt at diskutere passagerrettigheder for færger. Vi kan ikke finde nogle af disse foreslåede tiltag omtalt i arbejdsprogrammet. Der er brug for disse forslag, eftersom vi gerne vil have passagerrettigheder for hele transportsektoren, for vi er enige med Kommissionen om, at hvis vi ønsker at sætte borgeren først, så er en af de bedste måder at gøre det på ved at indføre passagerrettigheder, der gælder i hele transportsektoren.

Den anden ting, jeg gerne kort vil nævne, er følgende: Vi håber, at Kommissionen vil gennemføre de planlagte trafikreguleringssystemer som forventet. Det vil mere præcist sige SESAR for et fælles europæisk lufttrum og ERTMS som det fælles europæiske system til regulering af jernbanetrafikken. Med disse systemer gør vi ikke kun transport sikrere og billigere, vi hjælper også med at beskytte miljøet. De har derfor vores fulde støtte til hurtig implementering af disse systemer.

Ingeborg Gräßle (PPE-DE). – (DE) Hr. formand, fru næstformand i Kommissionen, mine damer og herrer! Der er ingen nye debatemner på budgetkontrolområdet. Budgetkontrollen foregår løbende, og det ville have glædet os at se fremskridt i forbindelse med de emner, der allerede er på denne dagsorden.

Jeg har fem punkter, jeg gerne vil tage op. For det første opfordrer vi til at yde Rumænien og Bulgarien akut hjælp med at få indført retsstatsprincippet og få etableret retsvæsnets og finansielle kontrol. Vi ønsker ikke at befinde os i samme situation om to år, så det er et meget vigtigt punkt for os.

Andet punkt er revisionspåtegningen af det samlede budget efter den trinvis kontrolprocedure, der involverer de nationale revisionsretter. I Kommissionens tilbageværende halve år ville det være rart, hvis vi kunne opnå væsentlige fremskridt her eller i det mindste blive enige om en fælles vej frem. Som medlemmer af budgetkontroludvalget er vores forventninger ganske beskedne.

Det tredje punkt er forenkling. Vi burde yde større hjælp til de lavere administrative niveauer i medlemsstaterne i forhold til at gennemføre EU-lovgivning. Det er tydeligt, at de er fuldstændig overvældede af mange områder af EU-lovgivningen, hvilket er årsagen til den høje fejlprocent.

For det fjerde, ekstern bistand. Her vil jeg især gerne nævne Kosovo og spørgsmålet om samarbejde med FN. Budgetkontroludvalget har været i Kosovo, og på dette tidspunkt vil jeg gerne meddele, at Kosovo vil blive en større sag i forhold til decharge af budgettet. Efter min mening lever vi slet ikke op til de muligheder, der er til rådighed for EU, og vi har meget at indhente.

Det femte punkt er forbedret samarbejde mellem medlemsstaterne om at bekæmpe svindel. Her er der lektier til medlemmerne af især Rådet. I november skal Parlamentet stemme om den forordning, der sikrer retsgrundlaget for at bekæmpe svindel, og vi er nødt til at overveje, hvordan vi vil komme videre på dette område, hvis vi vil opnå bedre resultater. Det er i det mindste noget, vi altid har været enige om indtil nu.

Genowefa Grabowska (PSE). – (PL) Hr. formand! Vi har hørt mange udtalelser om Kommissionens strategi her i Parlamentet. Det vigtigste formål med den er at bringe EU tættere på borgerne. Det gentager vi år efter år. Men der er ikke opnået noget på trods af kommissærens beslutsomme indsats, som jeg bestemt værdsætter, og trods de handlinger, som jeg er taknemmelig for. EU er ikke tættere på borgerne. Jeg mener stadig, at årsagen hertil skal findes i informationspolitikken. Jeg har nærlæst afsnittet om information om Europa. Der er én vigtig henvisning i den handling, Kommissionen fremlægger, nemlig lancering af en græsrodskampagne om den sociale dimension af chartret om grundlæggende rettigheder. Det er et godt punkt. Men resten handler om information om EU's arbejde og hensigter, ikke om EU's handlinger. Borgerne forventer at blive informeret om resultater, ikke om, hvad EU planlægger eller har til hensigt at gøre. Manden på gaden vil vide, hvad EU har udrettet, og hvordan det påvirker ham.

Sluttelig vil jeg gerne spørge Kommissionen, hvorfor hr. Ganleys kampagne i Irland affødte bedre resultater end den irske regerings og EU's kampagne om Lissabontraktaten? Var der mystiske kræfter på spil, eller havde hr. Ganleys midler noget med resultatet at gøre? Måske var det noget, Kommissionen skulle overveje.

José Ignacio Salafranca Sánchez-Neyra (PPE-DE). – (ES) Hr. formand! I 2009 vil EU være nødt til at styrke ikke blot den interne dimension af det europæiske projekt, men også dets eksterne indflydelse gennem en udenrigspolitik, der skal være et konsekvent og effektivt svar på de udfordringer, som den globale dagsorden i øjeblikket udgør.

For at kunne det vil vi være nødt til at justere vores relationer med Rusland efter krisen i Kaukasus. Vi vil på en eller anden måde skulle tilpasse naboskabspolitikken, først på vores eget kontinent, ved hjælp af associerings- og stabiliseringsaftaler og derefter udvidelsespolitikken, samt uden for vores kontinent ved hjælp af Middelhavsunionen.

Jeg mener også, det er vigtigt at bevare vores tilstedeværelse i konflikterne i Centralasien, Irak, Iran, Afghanistan og nu også Pakistan for at styrke vores tilstedeværelse i Mellemøstenkonflikten og bevare vores relationer med de nye økonomiske magter Kina og Indien. Vi skal især udvikle associeringsaftalen med landene i Afrika, Vestindien og Stillehavet.

Efter min mening skal vi holde nøje øje med resultatet af valget i USA, og sidst, men ikke mindst skal vi prioritere indgåelse af associeringsaftaler med Mercosur, Det Andinske Fællesskab og Centralamerika højt.

Der er tale om en enorm opgave, som, jeg føler, ville være meget nemmere at tackle, hvis vi kunne bruge de instrumenter, som Lissabontraktaten giver os på det udenrigspolitiske område.

Fru næstformand i Kommissionen! Lad mig runde af med at sige, at De allerede ved, at De kan regne med Parlamentets støtte.

Szabolcs Fazakas (PSE). – (HU) Hr. formand! Mod forventning er finanskrisen, der startede i Amerika for et år siden, langt fra ved at aftage. I stedet har den ramt hele verden igen og igen i stadig større bølger, herunder finansmarkederne og dermed også økonomierne i Europa.

Centralbanken er nødt til at pumpe enorme beløb ud på finansmarkederne for at sikre deres overlevelse. Men hvis de økonomiske og sociale virkninger af finanskrisen skal afhjælpes, skal Kommissionen opnå fremskridt på to områder.

For det første skal der oprettes en fælles europæisk finanstillsynsmyndighed hurtigst muligt, som skal have til opgave at undgå lignende spekulationsmæssige farer. Det vil også medføre, at Europa gradvist vil overtage den rolle, Amerikas sammenbrudte finans- og kapitalmarked har haft. For det andet skal den få den europæiske finanssektor til at koncentrere sig om at finansiere virkelige økonomier, som er blevet negligeret indtil nu, i stedet for spekulationsprægede transaktioner. For at gøre det vil det naturligvis også være nødvendigt for Den Europæiske Centralbank at betragte økonomisk vækst og jobskabelse som opgaver med høj prioritet ud over at bevare et godt greb om inflationen.

Gunnar Hökmark (PPE-DE). – (EN) Hr. formand! 2009 bliver mildest talt et afgørende år i forhold til at opfylde Lissabonprocessens mål. Der er fire forhold, jeg gerne vil tage op her i dag. Det første er behovet for at opnå reelle fremskridt med processen for bedre regulering, hvor vi alle er enige om, at vi skal reducere de

administrative byrder med 25 % inden 2012, og jeg synes, det ville være passende, hvis Kommissionen år for år her i Parlamentet viser, at den rent faktisk opnår fremskridt i forhold til bedre regulering.

Den anden ting er forskning og innovation. Budgetrevisionen nærmer sig sin afslutning, og det er helt afgørende og strategisk vigtigt, at vi nu sørger for, at vi kan komme videre og få placeret Europa på forskningens og innovationens forkant ved at bidrage med passende finansiering.

Den tredje ting er arbejdstageres mobilitet. Det er et af EU's mere dynamiske aspekter, hvor vi har set enormt gode resultater, der ikke kun bidrager til en bedre økonomi for Europa, men også for enkeltpersoner over hele Europa. Det er ikke kun vigtigt, at vi ikke gør det vanskeligere – at vi forsvarer mulighederne – men også at vi gør det nemmere, også ved at diskutere og reformere uddannelse inden for rammerne af Bologna-processen og derved gøre mobilitet til en realitet for endnu flere mennesker.

Sluttelig bliver 2009 et vigtigt år i forhold til handling på det energipolitiske område, hvor flere stykker lovgivningsmæssigt arbejde i øjeblikket er undervejs. Der er lovgivning om energimarkedene (som stadig skal færdiggøres), om vedvarende energi, om byrdefordeling og om emissionshandel. Tiden er også inde til at påse, at vi kan få afsluttet processen og gennemføre den i praksis, så har et godt grundlag, ikke kun i 2010, men også længere ud i fremtiden, for at være verdens bedste videnøkonomi.

Jan Olbrycht (PPE-DE). – (PL) Hr. formand, fru kommissær! 2009 er et valgår. Men det betyder ikke, at Parlamentet og Kommissionen udelukkende skal koncentrere sig om valgprogrammet og lukke alt andet ude. Der er en tendens til at love en masse ting i sådan nogle programmer. Vi tillægger den fælles handling, der skal gennemføres indtil midt i 2009 og i anden halvdel af 2009, stor vigtighed. Borgerne forventer også klar og forståelig information.

Jeg vil gerne henvise til et af disse elementer, nemlig den grundlæggende ændring, som Kommissionen vil foreslå til oktober. Det indebærer en ændring i samhørighedspolitikken ved at indføre en geografisk egenskab, nemlig territorial samhørighed. Kommissionen har henvist til oktober, men på trods heraf kan vi ikke finde nogen omtale af sagen i 2009-programmet. Men vi ved allerede, at sagen vil vække stor interesse såvel som uenighed. I denne forbindelse vil jeg gerne fremhæve, at 2009 er særlig vigtigt, hvad angår sagen om samhørighedspolitikken, især territorial samhørighed og integreret handling. Jeg har tillid til, at der er yderligere information på vej.

Danutė Budreikaitė (ALDE). – (LT) Hr. formand! Det er naturligvis en fornøjelse at diskutere et program, der burde være en fortsættelse af tidligere programmer fra foregående år. I den første søjle ser vi kampen mod den globale finanskrisen. Det minder mig om brandslukning. Det er et år siden, krisen startede, og vi har ikke opdaget den. Der er ikke blevet gjort noget.

Jeg vil gerne henlede Deres opmærksomhed på energipolitikken. For tre år siden besluttede vi at indføre en fælles energipolitik. Det er en langvarig og udviklet proces, der kræver hårdt arbejde. Det er altafgørende, at vores handlinger stemmer overens. Men jeg er ikke klar over, at der er blevet nævnt nogen tiltag i forbindelse med emner vedrørende energi. De retsakter, vi har vedtaget, vil ikke skabe energipolitik, fælles energipolitik, af sig selv, og de vil heller ikke gennemføre den politik.

Der er ingen sammenhæng, der bliver ikke ledt efter alternative energiresourcer, og der gøres intet ved problemerne i Arktis, de potentielle ressourcer i Arktis. Faktisk findes der intet langsigtet energiperspektiv, og resultatet kan komme til at ligne situationen med finanskrisen. Vi vil blive overrasket, når der sker noget i forhold til energisituationen, og først da vil vi gøre noget. Jeg foreslår, at vi fortsætter det arbejde, vi har påbegyndt.

Monica Maria Iacob-Ridzi (PPE-DE). – (RO) Hr. formand! Jeg vil gerne understrege to vigtige områder, som Kommissionen bør tage med i betragtning næste år i forhold til social- og beskæftigelsespolitik.

For det første bør Kommissionen tilskynde til at ansætte unge. En europæisk undersøgelse viste for nylig, at færre og færre unge kommer ud på arbejdsmarkedet, fordi de mister modet pga. barrierer såsom manglende beskæftigelse på det område, de har valgt at uddanne sig inden for, manglende erfaring og manglende faglig kvalifikation. Det er absolut nødvendigt, at alle unge får adgang til de bedste uddannelser, og at de opnår kvalifikationer, som der er behov for på arbejdsmarkedet. Derfor mener jeg, at uddannelsessystemet skal koordineres med arbejdsmarkedet, og at overgangen fra teori til praksis skal ske jævnt ved hjælp af forskellige faglige uddannelsesprogrammer eller EU-praktikophold.

For det andet skal EU støtte, koordinere og forbedre de tiltag, medlemsstaterne iværksætter inden for sport, ved at fremme konkurrenceevnen og børn og unges tilknytning til sportsklubber samt en saglig og åben

holdning til konkurrencer. Sport har også brug for økonomisk støtte, og jeg går ind for at oprette en ny budgetpost dedikeret til europæiske sportsprogrammer.

James Nicholson (PPE-DE). – (EN) Hr. formand! Jeg vil gerne fremføre et par bemærkninger om dette emne, og jeg takker for muligheden. Jeg vil gerne tale om situationen i forhold til Solidaritetsfonden. Jeg støtter fonden, fordi jeg mener, den har evnen til at bringe Europa og Bruxelles tættere på folket.

Europa består nu af 27 medlemsstater, så det betyder ikke så meget, om der er oversvømmelse i min region i Nordirland eller skovbrande i Grækenland eller Spanien eller Portugal. Der har været nogle forfærdelige tilfælde, hvor folk næsten er blevet udslettet. Så vi snakker ikke om at give dem en masse penge, men vi giver dem håb om at kunne starte forfra igen. Jeg vil bestemt gerne appellere til, at Solidaritetsfonden bevares og støttes, og prøv nu at undgå at gøre det alt for kompliceret. Gør det enkelt, så enten en national eller regional regering kan søge og gå tilbage til deres lokalområde og fortælle folk, at denne fond kommer fra Europa, og at Europa yder dem støtte.

Så lad os gøre det enkelt og bevare enkeltheden, men lad os ikke nedlægge Solidaritetsfonden.

Margot Wallström, næstformand i Kommissionen. – (EN) Hr. formand, mine damer og herrer! Tak for debatten. Jeg tror, den meget godt afspejler hele den række sager, som EU håndterer, fra sport – en budgetpost for sport – til, hvordan man mærker medicin, til det, vi laver i Kaukasus, eller hvordan vi prøver at hjælpe med situationen i Mellemøsten. Alt dette gør vi samtidig. Det udgør også den ultimative udfordring set ud fra en kommunikationssynsvinkel.

Vi har også hørt meget detaljerede forslag her i dag. Jeg vil gerne forsikre Dem om, at Kommissionens rolle er at sørge for, at vi kan afbalancere alle disse interesser, for det går ikke, at Kommissionen bliver opfattet, som om den kun repræsenterer én interesse eller én interessent eller kun én sag. Vi er nødt til at dække hele spektret af politiske udfordringer. Nogle gange kan vi vælge sagerne, andre vælges for os, og jeg tror, at selv om der er nogen, der siger, at de havde advaret om finanskrisen, var der ingen, der præcis vidste, hvornår den ville indtræffe, eller kendte de fulde konsekvenser af den. Så den er vi også nødt til at tage os af. Vi er nødt til at kunne reagere.

Måden, vi gør det på, er naturligvis, at vi er traktaternes vogtere, og det begrænser også nogle gange vores evne til at handle eller vores handlemuligheder. Vi kan ikke pludselig opfinde nye kompetencer eller gå ind på områder, hvor vi ved, at det faktisk nogle gange er medlemsstaterne, der har kompetencen, eller i det mindste er vi begrænset i forhold til, hvad vi kan foreslå, eller vi er nødt til at samarbejde med andre institutioner. Det er dét, der udgør rammen for alt, hvad vi gør.

Da vi mødtes sidst i et lille seminar – og det er det budskab, jeg også gerne vil give til Parlamentet – sagde vi først og fremmest, at vi vil holde os til sagen. Vi vil ikke ændre vores overordnede mål om fremgang, solidaritet og sikkerhed. De styrer stadig alt, hvad vi gør, og fremgang betyder at forsvare vækst og arbejdspladser i Europa. Ingen skal være i tvivl om vores beslutsomhed om fortsat at kæmpe for vækst og arbejdspladser i Europa. Den er blevet yderligere styrket af begivenheder for nylig og af finanskrisen. Det er så meget vigtigere, at vi har en meget stærk politik, og at vi er forsigtige med, hvad vi foretager os lige nu. Jeg tror ikke, at der er nogen, der ikke er klar over, at det her er en af vores topprioriteter, har været det lige fra begyndelsen og fortsat vil være en af vores vigtigste prioriteter.

Hvad angår solidaritet, handler det om energi og klimaforandringer og om, hvordan vi bruger solidaritetsfonden, for i dag betyder forsvar også forsvar mod naturkatastrofer og trusler, som ikke eksisterede eksempelvis for 10 eller 20 år siden. Nu har vi også brug for ordentligt samarbejde om og forsvar mod disse ting.

Jeg bryder mig ikke om den dommedagsatmosfære, der præger energi og klimaforandringer. Ved De hvad? Jeg tror, at vi har en kæmpe mulighed i Europa. Jeg tror, vi har den knowhow, vi har den teknologi, vi har ressourcerne, vi har folkene, vi har håbet for fremtiden, og selv om det alt sammen har sin pris, tror jeg, at vi kan gøre det, og at det faktisk vil få et meget positivt udfald for Europa. Det vil forøge livskvaliteten, og jeg tror også, det byder på nye muligheder for jobskabelse i Europa.

Jeg tror, at vi er nødt til at vende tingene om og ikke kun se det som en omkostning, en byrde, en indsats, men faktisk som en del af fremtiden. Det er en løsning for fremtiden, og det er Europa, der kan gå forrest, der kan skabe innovation, arbejdspladser, kreativitet i Europa. Det vil give os en bedre livskvalitet, især ved at føre fremtiden med ind i billedet for en gangs skyld og ved at føre resten af verden med ind i billedet.

Vi vil også fortsætte med at levere. Konkrete resultater er det vigtigste for denne Kommission. Vi vil ikke være en "forretningskommission". Vi vil fortsætte med at fremlægge forslag for Parlamentet og Rådet indtil periodens udløb.

Jeg takker Dem for alle Deres konkrete forslag, og jeg vil gerne svare på et par af dem, for jeg synes f.eks., at hele forbrugerbeskyttelsesområdet er et meget vigtigt område, og vi har et meget ambitiøst projekt. Vi vil fremlægge et forslag om at gennemføre en komplet fornyet gennemgang af den eksisterende lovgivning om forbrugerbeskyttelse, forenkle den og gøre den mere tilgængelig for alle. Vi håber, at Parlamentet vil kunne nå at behandle dette væsentlige forslag før valgene. Inden årets udgang vil vi også fremlægge et forslag om at udvide muligheden for handling i forhold til Den Europæiske Fond for Tilpasning til Globaliseringen, endnu en vigtig fond. Vi ønsker at være i stand til også at bruge den i forbindelse med globalisering og imødegå virkningerne af globalisering.

Eftersom Jan Andersson også nævnte hele det sociale spørgsmål – og igen er det Kommissionens rolle at sikre, at der er balance mellem alle de emner, hvori den sociale dagsorden indgår som et vigtigt element – kan det forum, som Kommissionen vil arrangere til november, forhåbentlig også se på spørgsmål om, hvordan direktivet om udstationering af arbejdstagere fungerer, og hjælpe os med at træffe beslutning om vejen frem. Vi vil ikke vige tilbage for også at se på disse sager. På nuværende tidspunkt er vi blevet klar over, hvor vigtige de er, og hvordan de endda påvirkede den irske folkeafstemning.

Fru Grabowska! Nu vi taler om emnet, så kender De også talemåden, at "løgnen allerede er nået halvvejs til Damaskus, mens sandheden stadig er ved at tage støvlerne på." Jeg ved ikke præcis, om det er den engelske måde at sige det på, men De ved, hvad jeg mener. Jeg tror, det er en del af det. Hvis man har masser af midler, hvis man også kan bruge og mobilisere frygten, er det tit langt mere effektivt end måske at skulle forklare en traktattekst, der ikke altid er så tydelig, eller som hjælper med at forenkle tingene. Men samtidig har De givet nogle af de bedste eksempler på, hvorfor vi har brug for en ny traktat, hvorfor det ville hjælpe os med at handle og tale med én stemme ude i verden og være mere effektive, når vi skal træffe beslutninger, og hvorfor det ville hjælpe borgerne.

Vi fortsætter f.eks. med at levere med forslaget fra i går om telekommunikationspakken, som vil medføre lavere priser for alle dem af os, der bruger mobiltelefoner, og sikre, at roamingafgifterne falder.

Sluttelig vil jeg også gerne sige om budgetrevisionen, at denne høringsproces om et indledende såkaldt oplæg fra slutningen af november kan hjælpe os med at foreslå en ny måde at bygge budgettet op på. Jeg tror, det bliver en lejlighed til at se på spørgsmålet om, hvad Europa er, og hvordan det skal handle i de kommende år. Det siger jeg bare for at kommentere på et par af de mere detaljerede ting, som De har nævnt.

Jeg tager alt dette med tilbage til Kommissionen, hvor det vil indgå i vores diskussioner om arbejdsprogrammet. Jeg har sat stor pris på det brede udvalg af emner, der er blevet omtalt, og vi vender tilbage om et par uger med et nyt forslag og fremlægger det for hele forsamlingen. Jeg vil også gerne understrege, hvor vigtigt det er, at vi har en rammeaftale, som vi også overholder og følger, og at vi kan blive enige om, hvordan institutionerne skal fungere sammen på en effektiv og demokratisk måde.

Formanden. – Jeg har modtaget seks beslutningsforslag⁽¹⁾, jf. forretningsordenens artikel 103, stk. 2.

Forhandlingen er afsluttet.

Afstemningen finder sted onsdag.

Skriftlige erklæringer (artikel 142)

Tunne Kelam (PPE-DE), skriftlig. – (EN) 2009 er et afgørende år, hvor valgene til Parlamentet, udpegelse af en ny Kommission og forhåbentlig også ratifikationen af Lissabontraktaten vil finde sted.

Det vigtigste politiske mål i første halvdel af 2009 vil fortsat være Lissabontraktatens ratifikationsproces. Sammenhold og bedre fungerende mekanismer er afgørende for fortsat at kunne være en stærk aktør på den globale arena.

Mere end nogensinde før har vi brug for sammenhæng i energipolitikken med henblik på at fremme energiafhængigheden. Solidaritet mellem medlemsstaterne og søgen efter alternative energikilder skal prioriteres højt i EU.

⁽¹⁾ Se protokollen.

Vi er nødt til at sætte fornyet skub i arbejdet med at nå Lissabontraktatens mål. Innovation, iværksætteri og støtte til en videnskabsbaseret økonomi er de centrale aspekter, vi ikke må glemme. Gennemførelsen af det indre marked skal afsluttes. Der skal stilles mere effektive værktøjer til rådighed for SMV'er for yderligere at støtte deres rolle som primære jobskabere.

Der skal iværksættes en ny fremgangsmåde til at bringe EU tættere på borgerne. Det skal være en fremgangsmåde, der går begge veje. Som politikere er vi ikke kun ledere, men først og fremmest tjenere og opmærksomme lyttere i forhold til vores borgere.

Magda Kósáné Kovács (PSE), skriftlig. – (HU) Det er ikke lykkedes for Kommissionen at gennemføre den vigtigste af de opgaver, der blev opstillet i 2004, nemlig at standse eller i betydeligt omfang reducere ligegyldighed over for og manglende tiltro til Europa som idé.

Næste års program afspejler heller ikke en opfattelse af, at dette Europa er anderledes end fortidens. Det økonomiske potentiale i EU-27 er langt større end det i EU-15, og det indtager en mere betydningsfuld rolle i den globale økonomi. Samtidig er de økonomiske og sociale problemer i EU-27 anderledes, og interne spændinger og frygt er også anderledes og stærkere.

Den frie bevægelighed for arbejdskraft og tjenesteydelser har fået voldsomme konflikter til at dukke op til overfladen. Det ses tydeligt af det franske nej, der afsporede udkastet til en forfatning, og den irske afstemning har vanskeliggjort Lissabontraktatens skæbne, til dels på grund af de spændinger, der omgiver den særlige missions medarbejdere.

Arbejdsplanen for 2009 nævner heller ikke, hvilke planer Kommissionen af hensyn til arbejdskraftens frie bevægelighed har for at overvåge medlemsstater, der ønsker at gøre brug af yderligere begrænsninger efter den 5-årige begrænsning.

I forbindelse med alt dette ansporer den stadig mere skræmmende tilstedeværelse af racisme og fremmedhad i Europa beklageligvis ikke Kommissionen til at handle.

Disse problemer er uundgåelige og vender tilbage som en boomerang. Det eneste spørgsmål er, om vi vil gøre noget ved dem, mens spændingerne stadig kan håndteres, eller når hadefulde neofascistiske grupper går amok i Europas byer. Jeg håber, vi vælger førstnævnte mulighed.

Marian-Jean Marinescu (PPE-DE), skriftlig. – (RO) EU står over for betydelige vanskeligheder på grund af den internationale konteksts uventede svaghed.

Finansmarkedernes ustabilitet, brændstofprisernes udsving, terrorisme, den kolde krigs spøgelse, det akutte behov for energisikkerhed og de akkumulerende virkninger af klimaforandringerne er trusler, som EU kun kan overvinde ved hjælp af sammenhold og enighed.

Følgerne af krisen i Georgien og af den amerikanske finanskriser samt den voksende terrorisme burde udstikke klare linjer for handling i Kommissionens lovgivnings- og arbejdsprogram.

2009 er et afgørende år for den institutionelle stabilitet på grund af Lissabontraktaten, hvis ratifikation bør have førsteprioritet i næste periode. Programmet bør indeholde disse aspekter, som EU's fremtidige udvikling afhænger af: den fælles energipolitik, den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik, en reform af naboskabspolitikken og styrkelse af engagementet i landene på Vestbalkan, Moldova og Ukraine, der har brug for EU, og som EU omvendt også har brug for.

2009 er også et år med valg til Europa-Parlamentet, og Eurobarometret ser ikke lovende ud. Kommissionens lovgivnings- og arbejdsprogram bør afspejle, at de europæiske institutioners vigtigste mål er at opfylde behovene og sikre Europas borgeres trivsel.

5. Forberedelse af topmødet EU/Indien (Marseille, den 29. september 2008) (forhandling)

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er redegørelser fra Rådet og Kommissionen om forberedelse af topmødet EU/Indien i Marseille den 29. september 2008.

Jean-Pierre Jouyet, formand for Rådet. – (FR) Hr. formand, mine damer og herrer! Deres interesse i at styrke vores relationer med Indien glæder mig. Topmødet EU/Indien, som, hvilket fru Wallström mindede os om, vil blive afholdt den 29. september 2008 i Marseille under tilstedeværelse af Indiens premierminister,

Manmohan Singh, formanden for Kommissionen, hr. Barroso, og formanden for Rådet, Nicolas Sarkozy, er et af et dusin topmøder med tredjelande, som vi afholder under det franske formandskab.

De vil bemærke, at mødekalenderen indeholder adskillige topmøder med betydningsfulde nye vækstlande. I juli blev der afholdt topmøde med Sydafrika, og der vil finde topmøder sted – håber vi – med Korea og med Kina og Brasilien i december. Denne møderække udgør en enestående lejlighed for EU til at udvikle en dialog med de vigtigste vækstlande om emner af fælles interesse, og topmødet med Indien passer perfekt sammen med denne tilgang.

Jeg er klar over, at Parlamentets Udenrigsudvalg for nylig deltog i en udbytterig workshop om relationerne mellem EU og Indien under deltagelse af en række eksperter. Det har skabt grobund for et stærkt ønske om at fremme dialogen og samarbejdet mellem EU og Indien.

Formandskabet drives af samme ønske som Parlamentet. Med en befolkning på over en milliard, som forventes at overhale Kinas i 2025, og en årlig vækst på over 8 % siden 2005, er Indien en oplagt kandidat til at blive en vigtig partner for EU, og følgelig ønsker vi, at dette topmøde vil blive et vigtigt skridt i at styrke vores relationer med landet.

Siden 2000, hvor vi afholdt vores første topmøde, har vi udvidet omfanget af vores dialog og samarbejde. EU er nu Indiens vigtigste handelspartner. Det er også en af de største investorer i landet og i mange centrale sektorer af dets økonomi, især energi, transport og telekommunikation, og de topmøder, vi har afholdt, har bidraget afgørende til at styrke vores relationer.

Det var tilfældet i 2004, hvor vi opgraderede vores samarbejde til strategisk partnerskab. I 2005 fremlagde vi en handlingsplan til fremme for dette partnerskab, og i 2006 blev der indgået en frihandelsaftale. Men vi er nødt til at gøre mere og sikre, at vores politiske dialog og samarbejde med Indien afspejler landets virkelige potentiale.

Vi håber, at Marseille-topmødet vil tjene dette formål. Vi håber også at kunne styrke vores samarbejde med Indien på områder, som EU i øjeblikket prioriterer højt: klimaforandringer og energi. Disse drøftelser med vores vigtigste vækstpartnere er langt fra nemme, men de er nødvendige, og vi må arbejde med vores indiske kolleger om at opnå visse mål.

For det første ønsker vi på dette topmøde at vedtage en ny handlingsplan, der er kortere og mere operationel, og som sætter os i stand til at tilpasse vores partnerskab til de nye problemområder energisikkerhed og bæredygtig udvikling. Vi vil også gerne sikre fremtidigt samarbejde inden for forskning og nye teknologier, f.eks. vedrørende solenergi og ITER-projektet.

Denne handlingsplan bør ledsages af et arbejdsprogram om energi, bæredygtig udvikling og klimaforandringer og bør lægge op til samarbejde inden for energieffektivitet, rene kul og brug af vedvarende energi.

Disse foranstaltninger kunne efter behov støttes af det nye europæiske erhvervs- og teknologicenter. Det nye center skulle åbne i New Delhi inden årets udgang. På topmødet vil vi naturligvis også drøfte regionale problemstillinger af afgørende vigtighed for den internationale stabilitet, det være sig i forhold til Afghanistan, Pakistan, Burma eller Iran.

På topmødet ønsker vi også at opnå fremskridt i vores strategiske partnerskab med Indien gennem iværksættelse eller fortsættelse af specifikke samarbejdsprojekter. Vi håber at kunne underskrive en meget vigtig luftfartsaftale. Aftalen blev paraferet af forhandlerne i begyndelsen af året. Vi er ivrige efter at underskrive den, fordi den vil sætte os i stand til at bringe national lovgivning på linje med fællesskabsretten og samtidig forbedre den retlige sikkerhed for europæiske transportudøvere. Her henviser jeg kun til flyvninger mellem Indien og EU. Hvad resten angår, håber jeg, at vi er på rette spor i forhold til fællesskabslovgivningen.

Vi vil gerne sætte fornyet skub i forhandlingerne ved hjælp af en handels- og investeringsaftale. Det er naturligvis Kommissionen, der har ansvaret herfor, og som derfor vil forhandle aftalen hjem. Gennem fru Wallström vil vi gerne forsikre Kommissionen om vores fulde støtte, for vores forhold til Indien er værd at styrke. Underskrivelsen af en handels- og investeringsaftale ville være et stort skridt fremad.

Selv om der er stort potentiale for at udvikle relationerne med Indien, skal man huske, at landet kun er EU's niendestørste handelspartner efter Sydkorea, virkelig en overraskende situation.

De tre dokumenter, som vi agter at vedtage på topmødet, den reviderede fælles handlingsplan, arbejdsprogrammet om energi og den aftale, jeg lige har nævnt, er i øjeblikket under forhandling med Indien ligesom den fælles pressemeddelelse. Jeg kan ikke gå i detaljer i dag om disse dokumenter, eftersom drøftelserne

pågår med vores indiske partnere, men jeg tror, jeg kan sige, at vi er optimistiske med hensyn til, hvad der kan opnås på topmødet.

Lad mig runde af med at gratulere Parlamentet med den yderst konstruktive rolle, det har spillet for relationerne mellem EU og Indien. Oprettelsen af en særlig Delegation for Forbindelserne med Indien i 2007 har styrket kommunikationen med Lok Sabha, Indiens parlament, og Parlamentets delegation vil bestemt blive bedt om at spille en ledende rolle, især i forhold til Parlamentets fremtidige udarbejdelse af beslutninger om følsomme emner, der påvirker forholdet mellem Indien og EU.

Sluttelig vil jeg gerne benytte lejligheden til at fremhæve formanden for Delegationen for Forbindelserne med Indien, fru Gill, og rose den dynamik, hvormed hun udfylder sin rolle.

Margot Wallström, næstformand i Kommissionen. – (EN) Hr. formand, mine damer og herrer, hr. Jouyet! Jeg taler på vegne af min kollega Benita Ferrero-Waldner, og det er en fornøjelse at tale til Dem i dag om forberedelserne til topmødet med Indien i Marseille den 29. september 2008.

Europas relationer med Indien, ved jeg nu, er blevet stadig vigtigere gennem flere år, ikke kun på grund af voksende samhandel og investeringer, men også som følge af et fælles engagement i og erfaring med flersproget og multikulturelt demokrati. Her i Parlamentet har De for nylig demonstreret den politiske vigtighed af relationer med Indien, både ved at etablere en ny parlamentarisk delegation og ved at invitere præsident Abdul Kalam til at tale i Parlamentet sidste år, hvilket var første gang, en indisk statschef gjorde det.

Ved topmødet håber vi at forvandle dette voksende politiske engagement til et stærkere, konkret samarbejde, og vi kan allerede rapportere om en hel del fremskridt, siden vi indgik et strategisk partnerskab med Indien i 2004 og vedtog en fælles handlingsplan i 2005.

Den første ting, der skal nævnes, er den politiske dialog og samarbejdet, der er blevet styrket, og der findes nu en fast tidsplan for topmøder og ministermøder, der er indført en årlig sikkerhedsdialog og nye formater for dialogen på det asiatiske-europæiske topmøde (ASEM) og i Den Sydasiatiske Organisation for Regionalt Samarbejde, og det har fremmet samarbejdet, selv på følsomme områder som terrorbekæmpelse.

Den anden ting, der skal nævnes, er, at kontakterne mellem EU og Indien intensiveres, især inden for uddannelse, hvor EU har stillet midler til rådighed til over 900 stipendier til indiske studerende under Erasmus Mundus-programmet, og denne finansiering vil fortsætte i hvert fald indtil 2013.

Det tredje punkt er en styrkelse af det økonomiske og tekniske samarbejde. Videnskabelige og teknologiske aktiviteter og udvekslinger er blevet intensiveret og løftet op på ministerniveau, der er oprettet nye dialoger, der er nedsat et energipanel for EU/Indien, og den internationale termionukleare forsøgsreaktor – den såkaldte ITER-aftale – som både Indien og EU deltager i, er nu i kraft.

Samhandel og investeringer er også forsat med at vokse. Bilateral samhandel mellem EU og Indien er fordoblet til 55 mia. euro siden 2000, og EU er nu den største kilde til direkte udenlandske investeringer i Indien, mens EU også modtager en voksende strøm af udgående indiske investeringer.

Udviklingssamarbejdet er steget støt, og vi vil bruge størstedelen af vores vejledende budget for 2007-2013 til Indien på 470 mio. euro til især at støtte sundheds- og uddannelsesprogrammer i forbindelse med Årtusindudviklingsmålene.

Så vi har opnået en hel del, men der er mere, der skal gøres, og vi mener, at rettesnoren for vores relationer skal være arbejdet for fred, menneskerettigheder og overordnet sikkerhed, bæredygtig udvikling med miljøhensyn, social retfærdighed og økonomisk fremgang samt styrkelse af kulturel og uddannelsesmæssig udveksling. Et af vores hovedmål på topmødet er at nå til enighed om en revideret fælles handlingsplan, der skal afspejle disse mål.

Som globale aktører har begge sider et ansvar for at gøre noget ved de globale udfordringer, og nogle specifikke, globale emner vil blive taget op.

Hvad angår verdenshandlen, håber vi, at Indien og USA kan få løst deres uenigheder om WTO-runden, så forhandlingerne kan komme tilbage på sporet. Klimaforandringer og energi er også vigtige emner på topmødet for os, og vi håber at kunne underskrive et fælles arbejdsprogram om energi, bæredygtig udvikling og klimaforandringer med fokus på vedvarende og rene energiformer samt to lån fra Den Europæiske Investeringsbank med forbindelse til klimaforandringer. Vi vil også diskutere den globale finanskrisen og måder, hvorpå der kan tages hånd om den globale fødevarer-situation.

Hvad angår bilaterale forhold, har vi nogle væsentlige, fælles interesser at diskutere. Der er sket gode fremskridt i de forhandlinger om en frihandelsaftale, der blev indledt sidste år, og vi går nu efter en tidlig og afbalanceret afslutning på dem. Vi håber at kunne underskrive en horisontal aftale om civil luftfart på topmødet. Vi vil også presse på for fremskridt i forhold til indgåelse af en søfartsaftale.

I forhold til kultur og uddannelse er det vores mål at nå til enighed om at iværksætte en politisk dialog.

Videnskab og teknologi er også et vigtigt område, og oprettelsen af et europæisk erhvervs- og teknologicenter i Delhi og Parlamentets støtte hertil skulle kunne hilses velkommen på topmødet.

Lad mig slutte af med at udtrykke min glæde over det Indiske parlaments nedsættelse af en gruppe for venskab med Europa-Parlamentet for nylig. Jeg er sikker på, at denne kontakt med Deres indiske partnere vil sætte Dem i stand til at overbevise dem om, at EU er det mest vellykkede og fremadskuende fænomen inden for international styring i moderne tid, og at vi har meget at tilbyde hinanden.

Charles Tannock, for PPE-DE-Gruppen. – (EN) Hr. formand! EU's strategiske partnerskab med det demokratiske og verdslige Indien har afgørende vigtighed i disse farlige og uforudsigelige tider, eftersom landet deler vores værdier og aspirationer.

Vi står over for fælles udfordringer: kampen mod terrorisme – og i denne forbindelse opfordrer jeg hermed Europol til at give Indien privilegeret status i forbindelse med udveksling af efterretninger og kampen mod terrorisme – behovet for at beskytte miljøet, herunder klimaforandringer, og vigtigheden af at håndtere fordelene ved globalisering.

Bombningerne i Delhi for nylig har understreget den alvorlige trussel mod Indien fra islamisk terrorisme. Når man tænker på ustabiliteten i Indiens nabolande, fra Pakistan til Sri Lanka, burde det være tydeligt for os alle, at vi må gøre vores yderste for at støtte Indien, både som regional magt i Sydasiens, men også som et land, der spiller en væsentlig, konstruktiv og global rolle i multilaterale fora som SAARC, ASEAN og FN, hvor det er på høje tid, at Indien bliver permanent medlem af Sikkerhedsrådet.

Vores beslutning udtrykker berettiget bekymring over uroen i Jammu og Kashmir og drabene på kristne i Orissa-provinsen for nylig og opfordrer til, at de ansvarlige straffes, idet menneskerettigheder og retsstatsprincippet er grundlæggende principper i EU's strategiske partnerskab med Indien. Det står i stærk kontrast til EU's forbindelser med Den Kinesiske Folkerepublik, som anser sig selv som immun over for vores indtrængende opfordringer til at respektere sin befolknings menneskerettigheder.

Jeg håber virkelig, at det kommende topmøde vil befæste det blomstrende forhold mellem Indien og EU, især på det handelsmæssige område. Som næstformand og stifter af Friends of India og Udenrigsudvalgets ordfører for frihandelsaftalen mellem EU og Indien håber jeg på hastige fremskridt i retning af at etablere et frihandelsforhold til fælles gavn, nu hvor store direkte udenlandske investeringer for første gang flyder fra Indien til EU. Men min gruppe, PPE-DE-Gruppen, ønsker også at se et styrket politisk samarbejde om de mange udfordringer for fremtiden såsom den aktuelle globale finansielle ustabilitet, som vi begge står over for.

Emilio Menéndez del Valle, for PSE-Gruppen. – (ES) Hr. formand! Det overvejende flertal her i Parlamentet er af den opfattelse, at Indien er verdens største demokrati, og at vi skal udvide vores samarbejde med landet.

Vi har samme principper og lever med de samme realiteter som Indien, fra demokrati til multilateralisme i internationale forhold. Men der er nogle punkter, vi er uenige om, f.eks. dødsstraf, som vi ønsker at se afskaffet i deres retsvæsen. Vi opfordrer også Indien til at tilslutte sig Den Internationale Straffedomstol.

Mange beklager, at den indiske regering endnu ikke har ratificeret den internationale torturkonvention. Men når det er sagt, og til trods herfor, hilser vi Indiens samarbejde med FN's Menneskerettighedsråd velkommen, og vi roser den indiske menneskerettighedskommission for dens arbejde med religiøs forskelsbehandling, kastesystemet og andre emner.

Vi er opmærksomme på de forfærdelige grusomheder, som hinduistiske fanatikere begik i delstaten Orissa for nylig. Vi fordømmer helhjertet disse grusomheder, men samtidig anerkender vi dem som undtagelser, som ganske vist var meget blodige, men ikke er almindeligt forekommende. Derfor fastholder vi, at Indien er et forbillede for kulturel og religiøs pluralisme.

Indien spiller en central rolle i sit nabolag og er ligesom os bekymret over den aktuelle ustabile politiske situation i Pakistan og – igen ligesom de fleste af os – over den i stigende grad usikre og uvisse situation i Afghanistan og Sri Lanka.

Det ville bestemt være prisværdigt, hvis New Delhi valgte at forene kræfter med os i EU om at hjælpe Myanmar med at vågne fra sit nuværende mareridt.

Sluttelig kan Indien betragtes som fremmede for fred og stabilitet i regionen. I modsætning til andre lande er Indien nu en ansvarlig atommagt. Jeg mener dog personligt, at det i endnu højere grad ville være tilfældet, hvis landet underskrev traktaten om ikke-spredning af kernevåben. Det ville styrke landets image i verden, og jeg må i parentes bemærke, at det også gælder for lande som Pakistan, Nordkorea og Israel.

Når alt dette er sagt – og jeg er lige ved at være færdig – og i den forståelse, at fælles mål ikke bør udelukke begrundet og rimelig kritik, er jeg overbevist om, at det forestående topmøde mellem EU og Indien vil blive en succes.

Nicholson of Winterbourne, for ALDE-Gruppen. – (EN) Hr. formand! Det er altid en fornøjelse at tale om sager, der vil fremme den fortsatte udvikling i et af de vigtigste internationale forhold på kloden, nemlig det mellem EU og Republikken Indien. I vores beslutning opfordrer vi de involverede i topmødet til at lede efter yderligere måder at styrke forholdet på, og vi ser frem til at høre konkrete resultater blive refereret tilbage til Parlamentet.

Det er et kritisk tidspunkt for topmødet. I vores beslutning udtrykker vi vores respekt for ofrene for september måneds terrorisme i Indien, herunder dem, der blev dræbt ved angrebet på Indiens ambassade i Kabul. Men i dag må vi bestemt også hylde de helte, der reddede liv i Islamabad, og vi må huske, at Indien ligger i hjertet af en region, der lider under betydelige sikkerhedsproblemer. Det er passende, at det ønske, der udtrykkes i vores beslutning om større udveksling af efterretninger, bliver taget op og opfyldt, og enhver indsats for at støtte Indien i kampen mod terrorisme sammen med os bør støttes – herunder, mener vi, en plads i FN's Sikkerhedsråd.

I vores beslutning opfordrer vi også til en fredelig fremtid for den tidligere fyrstestat Jammu og Kashmir på begge sider af grænsen, nu opdelt i to nationer. Fred følger beskæftigelse – arbejdspladser – som vi så udmærket er klar over med EU, og det er særlig dejligt at erfare, at Indien i øjeblikket i Jammu og Kashmir er i færd med at bygge verdens længste jernbanetunnel, som vil blive næsten 11 km lang og blive del af en 148 km lang sporstrækning. Det bliver den længste i verden, 95 % fuldført, som skaber 3 900 nye arbejdspladser som direkte beskæftigelse og, er jeg sikker på, mange tusinder flere vil følge.

Og kultur: Vi opfordrer også til tættere kulturelle forbindelser. Det er året for dialog, og Indien kan lære EU meget om emnet. Vi opfordrer til større mellemfolkelig dialog, og det, er jeg sikker på, er vejen frem. Afslutningsvis opfordrer jeg indtrængende mine kolleger til at støtte denne fremragende beslutning.

Konrad Szymański, for UEN-Gruppen. – (PL) Hr. formand! Indien er en af vores strategiske partnere, både hvad angår handel og politik, og spiller en konstruktiv rolle i regionen. Men tiden er inde til, at den indiske regering må lægge øre til nogle skrappe ord om de åbenlyse krænkelse af trosfriheden på sit territorium. Ifølge All India Christian Council er kristne i gennemsnit hver tredje dag mål for aggression og intolerance af varierende grad. Folk dør, og kirker bliver revet ned, alt imens retsvæsenet indtager en usædvanligt passiv holdning.

Vi kan ikke tolerere lovgivning, der visse steder i Indien forbyder folk at konvertere til kristendommen. Vi forventer en ihærdig indsats på dette område og også i forhold til den kompensation, kristne samfund er berettiget til for skader på deres ejendom.

Jeg opfordrer til, at alle disse punkter fremlægges klart og tydeligt på topmødet mellem EU og Indien senere på måneden.

Gisela Kallenbach, for Verts/ALE-Gruppen. – (DE) Hr. formand! Jeg vil gerne starte med at understrege, at min gruppe har en stærk interesse i gode partnerskabsbaserede relationer med Indien, et land, som betragtes som verdens største demokrati.

Men – og det er vi også nødt til at fremhæve – et lige partnerskab indebærer, at man tager åbent og ærligt hånd om problemerne. Det sker stadig ikke med Indien, og det fremgår heller ikke af den foreliggende beslutning. Derfor er vi desværre ikke i stand til at støtte dette kompromis.

Hvordan kan vi påstå, at Indien er et forbillede for håndteringen af kulturel og religiøs pluralisme, som der står i beslutningen, når utallige mennesker endnu en gang er blevet dræbt under de voldelige overgreb, som ekstremistiske hinduer har udøvet mod kristne i Orissa og muslimer i Kashmir? De ansvarlige for pogromerne i Gujarat er stadig ikke blevet retsforfulgt. Omkring 200 sager snegler sig stadig gennem Indiens langsommelige retssystem.

Gribes der i virkeligheden beslutsomt ind over for de radikale gruppers overgreb og massakrerne mod kristne og muslimer? Hvor stor ligestilling nyder dalitterne reelt? Gælder menneskerettighederne virkelig for alle? Beskyttes børn langt om længe mod arbejde og udnyttelse? Disse spørgsmål bør vi diskutere åbent med vores indiske partnere.

Gennem de sidste fem år har den indiske nationale menneskerettighedskommission registreret, at over 14 000 personer er døde, mens de var i politiets eller militærets varetægt. Jeg opfordrer Indien til at ændre den særlige bemyndigelseslov for de væbnede styrker. Det er denne form for vilkårlig retspleje, der holder gang i oprørsbevægelserne i mange indiske delstater.

Fattigdom i Indien giver fortsat grund til stor bekymring, og selv programmer af høj kvalitet er ikke nok. Der skal gøres meget mere, eftersom 40 % af verdens mest underernærede børn bor i Indien.

Ved hjælp af viden- og teknologioverførsel kan Europa yde et meget væsentligt bidrag til en virkelig bæredygtig udvikling i Indien.

Jaromír Kohlíček, for GUE/NGL-Gruppen. – (CS) Hr. formand, mine damer og herrer! Da Indien blev uafhængigt i 1947, pegede en andel af befolkningen på 18 %, der kunne læse og skrive, den ustabile politiske situation og graden af økonomisk udvikling på ingen måde på den form for problemer, vi ville stå over for 60 år senere. Tværtimod er landets udviklingsproblemer langt fra overstået. Der er stadig mange millioner mennesker, der ikke kan læse og er arbejdsløse og socialt marginaliseret, men nu har vi at gøre med en atommagt med en vækst i bruttonationalproduktet på omkring 8 % gennem flere år nu. Det er et land, som har akut behov for at bygge et tocifret antal kraftværker, modernisere det grundlæggende jernbane- og vejnet og løse de mindre byers problemer. I Indien er mindre byer dem med omkring en million indbyggere, bare så vi ved, hvad vi taler om. Der er stadig stort demografisk pres i visse dele af landet, men i dag er problemet med outsourcing på bordet.

Indiske firmaer tager faglært arbejde fra EU, programmeringsarbejde, f.eks. inden for regnskabsvæsen, og dette arbejde udføres ofte af arbejdstagere, der bor i Indien. Mange lande importerer faglærte specialister. Vi har vænnet os til, at Lakshmi Mittals selskab er det største stålfirma i EU. Vi er klar over, at andre industriselskaber er begyndt at se på vores marked. Problemerne i SAARC er stadig langt fra løst, og det følsomme spørgsmål om Kashmir er stadig på forhandlingsbordet. Men der er positive tegn her, og det lader til, at der er utallige emner, der kan diskuteres inden for det politiske og økonomiske område. Jeg vil meget gerne opfordre til støtte af de store infrastrukturprogrammer i Indien og andre SAARC-lande. Et eksempel er den gasledning, der forbinder Iran, Pakistan og Indien. Vi har fælles interesser i den og i andre projekter. Sikkerhed, energisikkerhed og verdensomspændende internationalt samarbejde er gode tegn forud for topmødet.

Bastiaan Belder, for IND/DEM-Gruppen. – (NL) Hr. formand! Det fælles beslutningsforslag ender i samme prekære situation som det kristne mindretal i Indien. Jeg vil understrege over for Rådet og Kommissionen, at situationen vil være håbløs, især i delstaten Orissa, hvis der ikke gøres noget ved de politiske og socioøkonomiske årsager, der er roden til problemerne. Ifølge rapporter blev den lokale leder af den radikale hinduorganisation VHP, Swami Laxmanananda Saraswati, myrdet af maoister i Orissa den 23. august i år. Men det var den kristne minoritet, der måtte betale prisen. Bevæbnet med køller, økser og fakler jagtede hinduistiske nationalister deres kristne medborgere og fortsatte med at sprede død og ødelæggelse i ugevis, selv i flygtningelejrene.

Volden er tilsyneladende helt igennem religiøs, men den har et tydeligt politisk element. Pointen er, at ikke kun i Orissa, men også i andre dele af Indien vokser støtten til de hinduistiske nationalister BJP nu stærkt. Der er ikke plads til religiøse minoriteter i deres ideologi, slet ikke en kristen minoritet.

Jeg har netop hørt, at Rådet og Kommissionen skal mødes med den indiske premierminister, hr. Singh, i Marseille den 29. september. Hr. Singh har kaldt de skammelige begivenheder i Orissa for en skændsel for nationen. De må tale med ham om dette i Marseille. De må sætte dette emne på dagsordenen, dvs. den religiøse intolerance og forfølgelsen af kristne, og drøfte det indgående, for det er uacceptabelt at fortsætte et strategisk partnerskab på den måde.

Philip Claeys (NI). – (NL) Hr. formand! Jeg vil også gerne benytte lejligheden til at udtrykke min bekymring over volden mod kristne i Indien i de seneste uger. Dusinvis af mennesker er blevet myrdet og tusinder drevet fra hus og hjem. Hundreder af huse er blevet sat i brand, og selv ikke kirker er gået ram forbi.

EU må opfordre ikke kun Indiens centralregering, men også delstatsregeringerne til at gøre alt, hvad de kan for at standse volden og få retsforfulgt de skyldige. Ud over at styrke det strategiske partnerskab med Indien for så vidt angår vores handelsrelationer under topmødet i Marseille næste uge, må samarbejdet om kampen mod terrorisme også udvides. Bombeangrebet i Islamabad i sidste uge har atter en gang vist, i hvor høj grad nabolandet Pakistan er plaget af problemer med islamisk terrorisme. I den aktuelle politiske overgangsperiode i Pakistan er det bestemt meget vigtigt, at relationerne mellem Indien og Pakistan ikke forværres. EU må yde al mulig hjælp til at holde dialogen i gang og fremme yderligere dialog.

Indien har en hastigt voksende økonomi, hvilket påvirker efterspørgslen efter energi. Derfor må det være EU's politik at sikre, at Indien ikke bliver for afhængig af lande som Iran og Rusland.

Mario Mauro (PPE-DE). – (IT) Hr. formand, hr. Jouyet, kommissær Wallström, mine damer og herrer! Jeg må med al respekt påpege en forskel mellem mine kollegers indlæg og Deres indledninger, nemlig at De i indledningerne ikke havde modet til at tale om de sidste par dages massakrer eller til kraftigt at fordømme manglen på religionsfrihed i Indien. Det er et meget alvorligt tegn. Det leder os til at tro, at vi vil møde op ved det kommende topmøde uden at have modet til at tage det centrale emne op, der påvirker de virkelige relationer og det ægte venskab, der eksisterer mellem EU og Indien.

Det, der er på spil, er faktisk ikke kun massakren mod kristne, men religionsfrihed som princip, og religionsfrihed er en frihed ulig nogen anden. Religionsfrihed bestemmer kvaliteten af et demokrati. Vi har hørt den indiske præsident fortælle her i Parlamentet, hvordan han i en kristen skole lærte ikke kun at elske viden, men også at skelne mellem religion og politik.

Hvis det er sandt, forlanger vi på det kraftigste, at EU bruger tiden under topmødet mellem EU og Indien til at minde om, at religionsfrihed er grundlæggende for udviklingen af demokrati, og til at få det budskab igennem, at vi er nødt til i fællesskab at udføre en opgave: I venskabets ånd må vi huske, at krænkelse af menneskerettighederne ødelægger virkelig konstruktive relationer mellem parter, der har alt at vinde ved at opbygge deres fremtid i fællesskab.

Vi må have dette mod, for hvis vi ikke påtager os ansvaret, vil vi uvægerligt blive medskyldige i at underminere kvaliteten af demokrati.

Neena Gill (PSE). – (EN) Hr. formand! Som formand for Parlamentets Indien-delegation glæder denne debat mig meget. Jeg vil gerne understrege den centrale vigtighed af fortsat og hyppig dialog mellem Indien og Europa om mange emner, der nyder fordel af en fælles tilgang – både på Råds- og Kommissionsplan, men også på parlamentarisk plan – så jeg hilser den gruppe velkommen, der er blevet stiftet i det indiske parlament, og jeg håber, de vil besøge Europa-Parlamentet i den nærmeste fremtid.

Vedrørende vores beslutning, selv om den tydeliggør de værdier, Europa og Indien værdsætter i forhold til vores engagement i demokrati, pluralisme, retsstatsprincippet og multilateralisme, er det afgørende, at vi er naturlige partnere. Jeg mener virkelig, at beslutningen skulle have fokuseret mere på væsentlige emner som terrorisme, klimaforandringer og økonomisk styrkelse af partnerskabet, hvilket, håber jeg, dette topmøde i nogen grad vil få gjort noget ved.

Jeg vil også gerne udtrykke min dybeste medfølelse med familierne og ofrene for bombeangrebene, der fandt sted i Indien for nylig. Af denne grund tror jeg, vi er nødt til at anerkende, at både Europa og Indien har mange fjender, der ønsker at ødelægge vores fælles værdier. Dette topmøde bør være en lejlighed til at styrke båndene mellem os, men jeg tror, vi er nødt til at anerkende, at tingene indtil nu kun er skredet langsomt frem, og at den fælles handlingsplan behøver flere ressourcer for at kunne opfylde de ambitioner, vi har sat for os selv.

Lad mig afslutningsvis blot sige, at der er plads til konstruktiv kritik i mange venskabelige forhold, men det er begge parter ansvar for at sørge for, at der er balance i tingene. Så kritik af Indiens vanskeligheder og ufuldkommenheder skal opvejes af ærlige og åbne indrømmelser af vores egne. Det er med god ret, at vi fordømmer den dårlige behandling af minoriteter, men Europa skal huske vores egne problemer med vold mellem befolkningsgrupper og vores egen utilfredsstillende historik i forhold til racerelationer.

Wojciech Roszkowski (UEN). – (PL) Hr. formand! Indien er verdens største demokrati. Det har også stort demografisk potentiale og oplever hastig økonomisk vækst. Derfor er Indien en central partner for EU og

Vesten. Det er vigtigt, at sådanne relationer opbygges på et solidt fundament. Der er mange positive egenskaber ved Indiens udvikling. Men bølgen af forfølgelse af kristne i Orissa og andre steder for nylig giver grund til bekymring. De relevante lokale myndigheder har undladt at gribe ind for at beskytte landets borgere mod angreb fra fanatikere. Det er ikke særlig overraskende, eftersom visse af Indiens delstater har vedtaget lovgivning, der forbyder hinduer at konvertere til andre trosretninger. Desuden findes der ingen juridisk begrænsning af ekstremistiske hinduorganisationers aktiviteter, når de opfordrer til, at Indien skal udrenses for kristne. Indien roser sig af sit demokratiske system, men et sådant system kræver, at etniske og religiøse mindretals rettigheder respekteres. Ønsker Mahatma Gandhis hjemland virkelig at lade hånt om det nu? Hvis det rent faktisk er tilfældet, må sagen tages op ved det kommende topmøde.

Angelika Beer (Verts/ALE). – (DE) Hr. formand, mine damer og herrer! Lad mig kort forklare, hvorfor min gruppe vil forkaste kompromisbeslutningen ved afstemningen.

Under forhandlingerne viste det sig at være umuligt at formulere en kritisk holdning til atomaftalen mellem USA og Indien. Det betragter vi som et nederlag for Parlamentet, eftersom vi forventer, at det skal have modet til at kritisere Europas tavshed under forhandlingerne i gruppen af leverandører af nukleare materialer (NSG). Det er kujonagtigt, at alle medlemsstaterne, især det tyske formandsland for NSG, afslører sig som ude af stand til at forsvare den europæiske sikkerhedsstrategi under et så vigtigt møde.

Vi har et kompromis, hvori et af de vigtigste punkter er at bekæmpe spredning. Men ved at forholde os tavse har vi forspildt – for ikke at sige ødelagt – nedrustningspolitikens troværdighed. Atomnedrustning? Glem det! Styrkelse af NPT-ordningen? Glem det! Troværdighed i forhandlingerne med Iran? Glem det! I stedet har vi Frankrigs økonomiske interesser, især i forhold til at få en handel om atomteknologi med Indien i hus. De ting er uløseligt forbundne, og det er årsagen til, at vi forkaster kompromiset.

Erik Meijer (GUE/NGL). – (NL) Hr. formand! Ligesom Europa er Indien et subkontinent med mange folkeslag og forskellige sprog, som forsøger at lægge fortidens krig og undertrykkelse bag sig. Men Indien benytter stadig tortur og dødsstraf, og der er stadig vold mod befolkningen i Kashmir, som aldrig fik den folkeafstemning, der var nødvendig efter delingen i 1947 for at fastslå, hvilken stat de ønskede at høre til.

Det strategiske partnerskab med Indien, der blev aftalt i 2004, bør ikke få os her i Europa til at lukke øjnene for diskriminationen mod 170 mio. kasteløse, som ikke hører til nogen kaste og ikke har nogen rettigheder. I 2007 sammenlignede den indiske premierminister rettelig diskriminationen mod disse dalitter med Sydafrikas apartheid. Mange dalitter er konverteret til kristendommen eller islam. Det ekstremistiske oppositionsparti BJP forsøger at udnytte det kommende valg til at mobilisere hinduerne mod kristne og muslimer og til at tvinge dalitterne til at affinde sig med altid at være fattige og ikke at have nogen rettigheder.

Hvordan kan vi hjælpe den indiske regering med at stoppe denne vold, og hvordan kan vi sikre os, at EU's hjælp efter oversvømmelserne også når dalitterne?

Tunne Kelam (PPE-DE). – (EN) Hr. formand! Forholdet mellem verdens to største demokratier er meget specielt. Indien er på vej frem som økonomisk og politisk stormagt, men det er et fælles engagement i retsstatsprincippet, multikulturelt demokrati, global stabilitet og kampen mod terrorisme, der forener os. Jeg håber, at det niende topmøde vil føre os tættere på at indgå en frihandelsaftale, og at de stadig uløste sager som f.eks. tjenesteydelser, konkurrence og intellektuelle ejendomsrettigheder kan blive løst.

Jeg vil også gerne give udtryk for min bekymring over den bølge af angreb mod kristne i Orissa, vi har set i den senere tid. Det er ikke første gang, det er sket. Den seneste bølge af pøbelvold fandt sted i december. Det er meget vigtigt – og jeg har bedt Rådet og Kommissionen om at gøre deres indiske kolleger opmærksom på det – at de indiske myndigheder benytter alle til rådighed stående midler til at kompensere for ødelagt ejendom, yde fuld beskyttelse til folk, der ikke tør vende tilbage til deres landsbyer, hjælpe dem med at genopbygge deres kirker og få stillet gerningsmændene for retten.

Samtidig forstår vi de indviklede forhold, der præger dette enorme land, og jeg vil gerne udtrykke min dybe medfølelse med ofrene for de utallige terroristangreb, der har ramt Indien. Vi står sammen med vores indiske venner om fælles værdier, om retsstatsprincippet og om betingelsesløs respekt for menneskeliv – værdier, der blev udtrykt så stærkt af Mahatma Ghandi.

Thijs Berman (PSE). – (NL) Hr. formand! For næsten et år siden fandt der en opstand sted i Burma. Undertrykkelsen foregår stadig. Det ville gøre Indien ære, hvis regeringen afbrød sine forbindelser med det kriminelle regime i Burma. Det er der flere og flere indere, der ønsker i chok over regimets forfærdelige reaktion på følgerne af cyklonen.

I de senere år har Indien opnået fantastisk vækst med flere og flere højtuddannede og en enorm nysgerrighed efter innovation. Indien spiller en ny rolle i forhold til udviklingslande med deres egen "alt undtagen våben". Indien er en ny donor. Dialogen mellem EU og Indien er også anderledes og nogle gange skarpere, som man ville forvente det af en dialog mellem ligeværdige partnere. Den enorme økonomiske vækst kan skabe bedre forhold og muligheder for større social retfærdighed i Indien. Desværre er problemet med de kasteløse stadig akut.

EU ønsker også, at Indien overholder ILO-konventionen om børnearbejde. Det er der ingen nem løsning på. I Indien er der hele familier, der lever af de penge, børnene tjener. Men børnearbejde er både årsag til og virkning af fattigdom. Når børn arbejder, er der for meget billig arbejdskraft, og voksnes lønninger bliver holdt nede. På den måde forbliver kløften mellem rige og fattige for bred i Indien. Arbejdet på at skaffe muligheder for alle er et spørgsmål om overlevelse. Det forhindrer uacceptable sociale spændinger og handler om retfærdighed for millioner af indere. Det er et fælles ansvar for EU, for Indien og for verden.

Dariusz Maciej Grabowski (UEN). – (PL) Hr. formand! EU må lægge sin politik om underdanighed og villighed til at give indrømmelser bag sig, hvis det skal være fremtidens udfordringer voksen. Et eksempel på denne politik er EU's holdning til Rusland og argumentet om, at denne politik er berettiget på grund af Ruslands energiresourcer.

I vore dages verden i hastig forandring er det op til EU at fremme og forsvare rettigheder og umistelige principper såsom individets ret til frihed og tolerance og nationers ret til selvbestemmelse. Drøftelserne med og kontakterne til Indien, en ny verdensmagt, vil afsløre, om EU er rede til at påtage sig denne rolle og handle derefter.

Et af de centrale punkter, som EU bør tage op, er kristnes ret til religionsfrihed. Jeg henviser især til de rettigheder, medlemmer af den katolske kirke har. De forfølges og trues i øjeblikket med udryddelse i Indien. Kirker brændes, og kristne dræbes netop nu i Indien, selv om Europa gav Indiens befolkning Moder Teresa fra Calcutta. Hun var en hellig person, der bragte godhed og venlighed med sig derhen, hvor der var mest brug for det. EU skulle søge inspiration til sine relationer med Indien hos Moder Teresa. Indien skulle hos Moder Teresa forsøge at finde et eksempel på, hvordan man udvikler relationer mellem tilhængere af forskellige trosretninger.

Sajjad Karim (PPE-DE). – (EN) Hr. formand! Som ordfører for dette emne gennem lang tid her i Parlamentet hilser jeg det forestående topmøde mellem EU og Indien velkommen.

Jeg ser på mange måder Indien som en naturlig partner for EU. Vi må bruge topmødet til at skabe fremskridt, og jeg glæder mig over Rådets og Kommissionens udtalelser her i dag. Men som ordfører er jeg nødt til at sige, at det har taget for lang tid at nå dertil, hvor vi er i dag. Nu er tiden inde til at høste frugterne.

Jeg hører bemærkninger fra mange af mine kolleger i dag om menneskerettigheder og religionsfrihed. Jeg må minde dem om, at Parlamentet kæmpede meget hårdt for at få indføjet en klausul om menneskerettigheder i alle vores frihandelsaftaler. Fru kommissær! Vi må lægge vægt på vores engagement i den klausul. Så uanset om det er tusinder af forsvundne eller massegrave i Jammu og Kashmir eller drabene på kristne i Orissa og angreb på dem, må og skal vi fastholde vores betingelsesløse engagement i menneskerettighederne.

Hvad angår et FTA, er det nu, der skal leveres. En omfattende bilateral aftale mellem os og Indien er ikke kun vigtig for os og Indien, men har global betydning.

Mirosław Mariusz Piotrowski (UEN). – (PL) Hr. formand! Europa er baseret på kristendommen, og vi bør altid lade os styre af kristne værdier. Religionsfrihed er en af EU's grundlæggende rettigheder. Det bør understreges i forholdet mellem EU og andre lande. Angrebene på kristne i Indien, forfølgelsen af dem og beskadigelsen af deres kirker giver grund til alvorlig bekymring. De indiske myndigheder har undladt at gribe ind og derved antydte billigelse af de eskalerende terrorangreb. I forbindelse med det forestående topmøde mellem EU og Indien ville det være på sin plads at betinge drøftelserne af et klart tilsagn fra de indiske myndigheder. De må påtage sig straks at indføre alle tilgængelige forholdsregler for at standse forfølgelsen af kristne og sikre, at de ansvarlige bliver straffet. Endvidere kan EU ikke komme med indrømmelser, herunder på det handelsmæssige område, til lande, hvor krænkelse af grundlæggende rettigheder går ustraffet hen. Parlamentet må sende et klart budskab om, at det betragter forsvaret af disse værdier som vigtigere end kortsigtede økonomiske interesser.

Christa Kläß (PPE-DE). – (DE) Hr. formand, fru kommissær, mine damer og herrer! Topmødet mellem EU og Indien markerer en ny fase i de stadig dybere relationer mellem EU og Indien. Vi ønsker at fremme den økonomiske udvikling i Indien.

Men vi overvåger også ganske nøje, hvad der sker med menneskerettigheder og anstændighed i Indiens regioner. Næsten alle de foregående talere har omtalt den forfølgelse af kristne, der har fundet sted i den senere tid. Det er emner, der også må tages op under topmødet. Det var mordet på en åndelig leder og medlem af det hinduistiske verdensråd den 23. august i år, der udløste denne nye konflikt. Det er ikke første gang, kristne angribes, hvilket er grunden til, at 60 000 kristne alene i delstaten Orissa er flygtet fra deres hjem. Kristne underkastes en kampagne med forfølgelse, ydmygelser, mishandling og drab. Hjem, kirker og klostre i kristne samfund plyndres og ødelægges.

Den indiske regering må garantere derboende kristnes ret til liv og frihed. Økonomisk fremgang og stabilitet kan kun opnås gennem folkets frihed.

Reinhard Rack (PPE-DE). – (DE) Hr. formand! Indien og Europa har brug for flere og bedre kontakter med hinanden på alle niveauer, men især mellem almindelige mennesker, f.eks. forretningsfolk, turister og studerende.

Lad mig komme med en kort kommentar, som også er relevant for Kommissionens lovgivningsprogram, som vi diskuterede tidligere. Inden for international lufttrafik har vi brug for gode sikkerhedsbestemmelser, der virkelig er nyttige og effektive, og som ikke blot er symbolske. Et fornuftigt og virkelig nødvendigt tiltag ville derfor være langt om længe at afskaffe de nytteløse regler, der forhindrer passagerer i at tage væsker med om bord, og i stedet finde på en mere fornuftig løsning.

Czesław Adam Siekierski (PPE-DE). – (PL) Hr. formand! Nu hvor topmødet mellem EU og Indien nærmer sig, burde vi reflektere mere over mulighederne for at forøge samarbejdet med Indien. Trods betydelige fremskridt er vores samarbejde med Indien stadig væsentligt mindre dynamisk end vores forbindelser med Kina. EU er Indiens vigtigste økonomiske partner, men der findes stadig muligheder for, at vores selskaber kan forbedre deres position i de sektorer i den indiske økonomi, der oplever dynamisk udvikling. Jeg taler her om energi, telekommunikation og maskinanlæg. Samtidig må vi sikre, at udsigten til at lave forretninger med Indien ikke får os til at overse de problemer, landets befolkning oplever. De vigtigste er udbredt fattigdom, sundheds- og uddannelsessystemernes mangelfuldhed, aidsepidemien og de udprægede sociale forskelle. Når vi sender politikere, finansmænd, varer og knowhow til Indien, må vi ikke glemme behovet for humanitær hjælp og medicin. Frem for alt må vi ikke tilsidesætte spørgsmålet om religionsfrihed i Indien.

Jean-Pierre Jouyet, formand for Rådet. – (FR) Hr. formand! Jeg vil gerne takke alle for debatten, som har vist, hvor vigtigt vi anser det for at være at udvikle vores partnerskab med Indien, fordi det er en magt, der bidrager til international og regional stabilitet, fordi det, som det er blevet nævnt, er det største, mest folkerige og mest demokratiske land i regionen, og fordi det er et land, som trods de vanskeligheder, der er blevet nævnt, værner om kulturel og religiøs pluralisme.

Som svar på de bekymringer, hr. Tannock og andre har givet udtryk for, vil jeg sige, at kampen mod terrorisme er et centralt element i dialogen mellem EU og Indien. Hvad angår den terroristiske vold, der har ramt Indien, fordømmer EU alle de angreb, som landet har været offer for, og som fru Gill sagde, har ofre for angrebene, som har til formål at ødelægge det indiske samfunds multietniske og multireligiøse natur, vores medfølelse.

Flere talere har med rette henvist til den vold og forfølgelse og de angreb, der er rettet mod det kristne samfund i almindelighed og det kristne samfund i Orissa i særdeleshed. Vi har holdt nøje øje med disse episoder, og vi vil naturligvis tage den op under topmødet. Men som fru Gill sagde, må vi komme med konstruktiv kritik, og vi må sørge for at rose den indiske premierministers modige holdning, som flere talere har henvist til i forbindelse med, at han har beskrevet begivenhederne som en skændsel for nationen og har været hurtig til at sende 3 000 politibetjente til Orissa. Vi er fortsat meget bekymrede over angrebene og volden mod personer af en anden tro, især de kristne samfund. Vi gentager, at kampen mod terrorisme må finde sted inden for rammerne af respekt for retsstatsprincippet og folkeretten.

Hvad angår spørgsmålet om regional stabilitet, som bl.a. hr. Menéndez del Valle og hr. Berman har nævnt, har EU anmodet om, at situationen i Burma sættes på dagsordenen for topmødet. EU ønsker at overbevise alle Burmas naboer om, at demokratisk reform og en fredelig overgang i landet er i deres interesse. Vi vil diskutere sagen med Indien og med andre lande. Vi ønsker også større stabilitet og håber, at forhandlingerne kan føre resultater med sig i forhold til situationen i Kashmir og forholdet mellem Indien og Pakistan.

Hvad angår de sociale emner, der er blevet nævnt, herunder børnearbejde, som fru Kallenbach var inde på, deler Rådet disse bekymringer og ikke kun i forhold til Indien. Vi forhandler med vores indiske partnere om en handlingsplan, der sigter mod at styrke forpligtelserne inden for virksomhedernes sociale ansvar, anstændige arbejdsforhold og indsatsen til bekæmpelse af børnearbejde. Vi har indført bestemmelser om grundlæggende arbejdstagerrettigheder i overensstemmelse med Den Internationale Arbejdsorganisations standarder som led i vores vanskelige forhandlinger om handels- og investeringsaftalen. Som jeg sagde, deler jeg til dels fru Gills holdning, som forekommer mig at være meget afbalanceret. Vi bør forsvare ofrene for alle terrorangreb og må kritisere Indien, når de foranstaltninger, landet iværksætter for at imødegå dem, virker utilstrækkelige for os, men vi må også støtte de indiske myndigheder, når de griber ind på passende vis.

Hvad angår kommentarerne om atomsamarbejde, vil jeg gerne minde Dem om, at der den 6. september 2008 blev indgået en aftale i gruppen af leverandører af nukleare materialer, hvori man enedes om at give dispensation, der gjorde det muligt at etablere handelsrelationer med Indien vedrørende civil atomkraft under tilsyn af, i enighed med og i henhold til Det Internationale Atomenergi Agenturs vilkår. Jeg vil også understrege, at Indien har lovet at udvide sit moratorium for atomprøvesprængninger, og at civile og militære programmer ikke må forveksles med hinanden.

Lad mig afslutningsvis gentage, at EU er alene om at udvikle en bestemt dialog over for alle vækstlandene, som pålægger hver partner samme menneskerettighedskriterier, og hvor alle nye aftaler indgået efter 1995 indeholder en obligatorisk klausul, der kræver overholdelse af folkeretten, det være sig i form af Den Internationale Straffedomstol, FN's konventioner om politiske rettigheder eller udøvelse af sociale og miljømæssige rettigheder. Det gælder for alle vækstøkonomier, herunder vores indiske partnere.

Margot Wallström, næstformand i Kommissionen. – (EN) Hr. formand, mine damer og herrer! Lad mig besvare nogle af Deres detaljerede spørgsmål i noget, der ligner telegramstil, og desuden tilføje et par ting.

For det første en oplysning, som jeg tror, er vigtig for alle blandt Dem, som er engageret i samarbejdet mellem Indien og EU. Det vedrører oversvømmelserne i delstaten Bihar for nylig, hvor Kommissionen yder hjælp til ofrene for denne katastrofe. Kommissionen har mobiliseret 2 mio. euro til nødhjælp til dækning af de mest akutte behov for fødevarer, nødly, vand, sanitet og lægehjælp. Disse ting er blevet stillet til rådighed både for de fordrevne og for dem, der er blevet i de ramte landsbyer. Det, mente jeg, var vigtigt for Dem at vide.

Der var et spørgsmål om civil luftfart. I princippet skal underskrivelsen af den horisontale aftale under topmødet ledsages af underskrivelse af finansieringsaftalen for et nyt samarbejdsprogram om civil luftfart på 12,5 mio. euro. Det er det højeste beløb i form af EF-finansiering af luftfart til noget tredjeland.

Jeg vil gerne lige sige et par ord om klimaforandringer, for det er naturligvis i vores interesse at inddrage Indien i optakten til post-Kyoto-ordningen. Som De ved, er det vores holdning, i modsætning til Indien, at foranstaltninger i forhold til klimaforandringer ikke er inkompatible med økonomisk udvikling. Tværtimod kan de hjælpe os, og vi opfordrer indtrængende Inden til også at være proaktive på den kommende Poznankonference som forberedelse til post-Kyoto og i forhandlingerne om en aftale i København. Vi har god grund til at forvente, at der vil blive vedtaget et arbejdsprogram om energi og klimaforandringer på topmødet, og det er et afgørende element i vores samarbejde med Indien.

Vi følger naturligvis den beklagelige vold mellem befolkningsgrupper i delstaten Orissa meget tæt. Vi tog spørgsmålet om Orissa op under den seneste menneskerettighedsdialog i februar, hvor vi bad myndighederne om at forhindre den slags vold. Vi tog også sagen op over for Indiens nationale menneskerettighedskommission og den nationale kommission for minoriteter. Vi vil desuden tage det op under dette topmøde på baggrund af en rapport, som missionscheferne i Delhi har anmodet om.

Sluttelig, vedrørende vores dialog om Indien, vil jeg gerne sige til fru Gill, at Kommissionen er indstillet på at informere Parlamentet om de prioritetsområder, der er fastlagt i den reviderede fælles handlingsplan. Vores afdeling for eksterne forbindelser afholder regelmæssige møder med alle de tjenestegrene, der er direkte involveret i indiske anliggender, og der inviteres altid en repræsentant for Parlamentets generalsekretariat til disse møder, men jeg synes, det er vigtigt at følge op på det på en meget praktisk måde.

Mange tak for forhandlingen. Vi vil naturligvis tage alle Deres detaljerede og velorienterede synspunkter med tilbage til Kommissionen.

Formanden. –

Jeg har modtaget seks beslutningsforslag⁽²⁾, jf. forretningsordenens artikel 103, stk. 2.

Forhandlingen er afsluttet.

Afstemningen finder sted onsdag.

Skriftlige erklæringer (artikel 142)

Sylwester Chruszcz (NI), skriftlig. – (PL) Her under optakten til topmødet mellem EU og Indien i Marseille den 29. september vil jeg gerne gøre opmærksom på visse dramatiske begivenheder. Jeg henviser til den bølge af vold mod kristne og seriemordene på kristne i august i Indien, primært i Orissa. Parlamentet må på det kraftigste fordømme disse episoder. Spørgsmålet om politiets adfærd i forbindelse med massakren på repræsentanter for religiøse mindretal er også bekymrende. Jeg vil gerne udtrykke min dybe bedrøvelse og bekymring over angrebene på kristne i Orissa, især i Kandhamal-distriktet. Jeg vil også gerne understrege behovet for at yde øjeblikkelig hjælp og støtte til ofrene.

Filip Kaczmarek (PPE-DE), skriftlig. – (PL) Indien er en vigtig partner for EU. Både hvad angår politiske og økonomiske forhold, er Indiens bedrifter imponerende. Der er mulighed for vedvarende forbedringer af forholdet mellem Indien og EU. Sådanne forhold kan være til gensidig gavn. Men der lader til at være en alvorlig hindring for udviklingen af Indien og af vores gensidige forhold, en hindring, der i væsentlig grad mindsker Indiens potentiale. Denne hindring er efter min mening kastesystemet, der i øjeblikket praktiseres i Indien. De indiske myndigheder må gøre alt, hvad de kan, for at befri det indiske samfund for de negative og nogle gange endda tragiske følger af dette system. I sådanne tilfælde er lovgivningsmæssige tiltag og politiske erklæringer ikke nok. Det vigtige er rent faktisk at få ændret sociale relationer og umenneskelige traditioner. Det er ikke nemt, og man kan ikke forvente øjeblikkelige resultater. Men vi må ikke lade udsigten til en langvarig proces få os til at miste modet. Tværtimod må vi støtte Indiens indsats i forhold til dette vigtige projekt. Jeg forventer, at det kommende topmøde mellem EU og Indien vil være med til at svække kastesystemet i Indien og forbedre menneskerettigheds- og borgerrettighedsstandarderne i verdens største demokrati.

FORSÆDE: Luigi COCILOVO

Næstformand

6. Afstemningstid

Formanden. – Vi går nu over til afstemning.

(Resultater og andre oplysninger vedrørende afstemningen: se protokollen)

6.1. Ændring af forretningsordenens artikel 121 (A6-0324/2008, Costas Botopoulos) (afstemning)

6.2. Overgang til anden generation af Schengeninformationssystemet (SIS II) (A6-0351/2008, Carlos Coelho) (afstemning)

6.3. Overgang til anden generation af Schengeninformationssystemet (SIS II) (A6-0352/2008, Carlos Coelho) (afstemning)

6.4. Trafikovervågnings- og trafikinformationssystem for skibsfarten i Fællesskabet (A6-0334/2008, Dirk Sterckx) (afstemning)

6.5. Undersøgelser af ulykker i søtransportsektoren (A6-0332/2008, Jaromír Kohlíček) (afstemning)

⁽²⁾ Se protokollen.

6.6. Transportørers erstatningsansvar ved ulykker under søtransport af passagerer (A6-0333/2008, Paolo Costa) (afstemning)

6.7. Havnestatskontrol (omarbejdning) (A6-0335/2008, Dominique Vlasto) (afstemning)

6.8. Inspektion og syn af skibe og søfartsmyndighedens aktiviteter (direktiv) (omarbejdning) (A6-0331/2008, Luis de Grandes Pascual) (afstemning)

6.9. Inspektion og syn af skibe (forordning) (omarbejdning) (A6-0330/2008, Luis de Grandes Pascual) (afstemning)

6.10. Elektroniske kommunikationsnet og tjenester (A6-0321/2008, Catherine Trautmann) (afstemning)

Kommissionens holdning til Parlamentets ændringsforslag

Betænkning af Trautmann (A6-0321/2008)

Kommissionen godkender følgende:

- ændringsforslag 12, 16, 19, 24, 32, 39 (til betragtningerne)
- ændringsforslag 40, 41, 42, 45, 56, 58, 59, 60, 61, 79, 84, 89, 92, 96, 99, 105, 111, 112, 113, 115, 116, 117, 124 (til artiklerne)
- ændringsforslag 136 fremsat i plenarforsamlingen

Kommissionen godkender i princippet eller delvist følgende:

- ændringsforslag 2, 5, 6, 7, 14, 15, 17, 26, 27, 31, 35, 36, 37, 38 (til betragtningerne)
- ændringsforslag 43, 44, 46, 48, 52, 53, 62, 63, 64, 65, 66, 67, 68, 69, 70, 71, 72, 74, 75, 85, 86, 91, 95, 98, 100, 101, 102, 103, 106, 107, 108, 121, 123, 125 (til artiklerne)
- ændringsforslag 128, 132, 134 fremsat i plenarforsamlingen

Kommissionen forkaster følgende:

- ændringsforslag 1, 3, 4, 8, 9, 10, 11, 13, 18, 20, 21, 22, 23, 25, 28, 29, 30, 33, 34 (til betragtningerne)
- ændringsforslag 47, 49, 50, 51, 54, 55, 57, 73, 76, 77, 78, 80, 81, 82, 83, 87, 88, 90, 93, 94, 97, 104, 109, 110, 114, 118, 119, 120, 122 (til artiklerne)
- ændringsforslag 126, 127, 129, 130, 131, 133, 135, 137, 138, 139, 141, 142, 143 fremsat i plenarforsamlingen

- *Før afstemningen:*

Catherine Trautmann, ordfører. – (FR) Hr. formand, fru kommissær! Vi skal til at stemme om telekommunikationspakken, et af de mest følsomme forslag i slutningen af denne valgperiode.

Mine medordførere, fru del Castillo Vera og hr. Harbour, og jeg har arbejdet tæt sammen om at nå frem til et forslag, der virker sammenhængende og effektivt for slutbrugerne af disse direktiver, nemlig Kommissionen og tilsynsmyndighederne, men som samtidig er positivt og værdifuldt for dem, der ønsker retlig sikkerhed, tilskyndelse til investering og et dynamisk og afbalanceret marked, dvs. operatører og deres ansatte, samt for dem, der høster den primære fordel af de utallige tjenester og af kvaliteten til en rimelig og overkommelig pris, nemlig forbrugerne.

Vi stod alle – ordførere og skyggeordførere – sammen om disse mål, og det er grunden til, vi var i stand til at nå frem til et solidt kompromis, hvilket også ses af det lille antal ændringsforslag, vi skal stemme om.

Jeg vil gerne udtrykke min dybe taknemmelighed over for alle ordførerne, formændene for de korresponderende og rådgivende udvalg, deres sekretariater og alle de politiske grupper. Jeg vil også gerne takke de kolleger, der har udvist interesse for sagen og bidraget til vores arbejde. Jeg opfordrer nu mine kolleger i Parlamentet til at støtte deres ordførere under afstemningen og til at give dem et klart og solidt mandat til den periode med fælles beslutningstagning, der vil følge.

Sluttelig håber jeg, at Kommissionen og Rådet vil se positivt på Parlamentets ændrede version af pakken, som, selv om den på mange måder udgør et alternativ til Kommissionens oprindelige idé, stadig rummer lige så mange områder med enighed mellem vores tre institutioner.

- Før afstemningen om ændringsforslag 132.

Ruth Hieronymi (PPE-DE). – (DE) Hr. formand! På vegne af underskriverne ønsker jeg at trække ændringsforslag 132 tilbage, da det desværre ikke er lykkedes os at nå frem til et kompromis her i Parlamentet, der styrker ophavsrettighederne.

- Før afstemningen om ændringsforslag 138.

Catherine Trautmann, ordfører. – (FR) Hr. formand! Vi står med en ret vanskelig beslutning om ændringsforslag 138, for hvilket der foreligger tre anmodninger om delt afstemning. Jeg har personligt fremlagt et mundtligt ændringsforslag til første del af ændringsforslaget, som står på afstemningslisten og lyder: "anvende princippet om, at der ikke må træffes beslutning om at begrænse slutbrugernes grundlæggende rettigheder og frihedsrettigheder." Det er det første mundtlige ændringsforslag. Siden da har vi forsøgt at finde en løsning for tredje del af ændringsforslaget, der er acceptabel for de politiske grupper.

Derfor foreslår jeg med støtte fra underskriverne, herunder formanden for Udvalget om Industri, Forskning og Energi, fru Niebler, et nyt mundtligt ændringsforslag, der ville lyde således: "medmindre den offentlige sikkerhed er truet, hvor en afgørelse kan træffes efterfølgende." Det skulle erstatte tredje del og afklare spørgsmålet, eftersom den tredje del, hr. Bono har foreslået, er tvetydig i forhold til undtagelsen. Denne tydeliggørelse vil give os et læsbart og acceptabelt ændringsforslag. I øvrigt – til fru Hieronymi – har det intet at gøre med intellektuel ejendomsret, som hun sagde.

(Parlamentet vedtog det mundtlige ændringsforslag)

7. Velkomstord

Formanden. – Afstemningstiden udsættes et øjeblik, mens vi modtager den libanesiske parlamentariske delegation, som skal se, hvordan vi arbejder, og som vi naturligvis byder varmt velkommen.

Delegationen fra Libanons parlament, anført af Boutros Harb, besøger Parlamentet som led i vores interparlamentariske møder. Tillad mig at understrege den vigtighed, vi tillægger dette besøg efter de vanskelige år, Libanon har oplevet, med en borgerkrig, der varede 15 år, fulgt af besættelse og for nylig den krig, der rasede i sommeren 2006, og lammelsen af landets statsinstitutioner. Det glæder os særligt at byde delegationen velkommen på et tidspunkt, hvor den politiske situation i Libanon og i hele regionen har bedret sig betydeligt, især efter Doha-aftalen og valget af republikkens præsident.

Nu, hvor der skal stemmes om den nye valglov inden for de næste par dage, håber vi, at parlamentsvalget, der efter planen skal finde sted næste år, vil kunne foregå under de bedst mulige forhold og give ny energi til det libanesiske demokrati, som Europa-Parlamentet støtter fuldt ud. På Europa-Parlamentets vegne vil jeg derfor gerne byde medlemmerne af delegationen velkommen i håb om, at de drøftelser, de skal deltage i her i Parlamentet, vil være yderst frugtbare. Endnu en gang tak til delegationen.

8. Afstemningstid (fortsat)

Formanden. – Vi fortsætter nu afstemningen.

8.1. Den Europæiske Myndighed for Markedet for Elektronisk Kommunikation (A6-0316/2008, Pilar del Castillo Vera) (afstemning)

Kommissionens holdning til Parlamentets ændringsforslag

Betænkning af del Castillo Vera (A6-0316/2008)

Kommissionen godkender følgende:

- ændringsforslag 6, 8, 9, 10, 11, 14, 15, 20, 21, 23, 25, 26, 27, 28, 29, 30, 31, 33, 34, 35, 36, 42, 43, 44 (til betragtningerne)

- ændringsforslag 47, 48, 50, 54, 57, 59, 62, 66, 68, 73, 77, 78, 79, 91, 92, 94, 97, 98, 100, 103, 104, 105, 106, 115, 117, 125, 133, 136, 140, 141, 143, 144, 145, 146, 147, 149, 153, 156, 163, 166 (til artiklerne)

Kommissionen godkender i princippet eller delvist følgende:

- ændringsforslag 12, 17, 22, 32 (til betragtningerne)

- ændringsforslag 49, 53, 60, 61, 63, 64, 65, 69, 70, 81, 83, 85, 87, 88, 89, 93, 99, 101, 102, 107, 126, 131, 152, 159, 160, 161 (til artiklerne)

- ændringsforslag 168 fremsat i plenarforsamlingen

Kommissionen forkaster følgende:

- ændringsforslag 4, 5, 7, 13, 16, 18, 19, 24, 37, 38, 39, 40, 41, 45, 46 (til betragtningerne)

- ændringsforslag 51, 52, 55, 56, 58, 67, 71, 72, 74, 75, 76, 80, 82, 84, 86, 90, 95, 96, 108, 109, 110, 111, 112, 113, 114, 116, 118, 119, 120, 121, 122, 123, 124, 127, 128, 129, 130, 132, 134, 135, 137, 138, 139, 142, 148, 150, 151, 154, 155, 157, 158, 162, 164, 165, 167 (til artiklerne)

- Før afstemningen:

Pilar del Castillo Vera, ordfører. – (ES) Hr. formand! Jeg vil ikke sige så meget, for jeg ved, at vi er lidt i tidsnød. Jeg vil dog også gerne takke alle, der har bidraget til betænkningen, og understrege en meget vigtig ting: Det, Parlamentet tilbyder i dag i forhold til revisionen af lovgivningen for den elektroniske kommunikationssektor, er, som Catherine Trautmann allerede har sagt, helt konsekvent og vil, mener vi, blive meget positivt i forhold til at udvikle dette marked. De forhandlinger, der nu er ved at starte, må afsluttes inden udgangen af denne valgperiode. Derfor mener jeg, at det er afgørende for sektoren.

8.2. Digitaliseringsdividenden i Europa (A6-0305/2008, Patrizia Toia) (afstemning)

FORSÆDE: Hans-Gert PÖTTERING

Formand

9. Højtideligt møde – Den økumeniske patriark Bartholomæus I

Formanden. – Deres Hellighed patriark Bartholomæus! Det er en stor ære at byde Dem velkommen til dette højtidelige møde i Europa-Parlamentet i det europæiske år for interkulturel dialog 2008. Den første gæst, der talte til Europa-Parlamentet i forbindelse med det europæiske år for interkulturel dialog, var stormuftien af Damaskus i januar. Han er fra Syrien og talte til os som budbringer for en fredelig islam.

Deres Hellighed! De repræsenterer den kristne tro, og til november vil overrabbiner Jonathan Sacks tale til Parlamentet i Strasbourg som repræsentant for den jødiske tro.

Tilhængere af disse tre trosretninger – kristendommen, jødedommen og islam – har levet side om side i århundreder. Desværre har denne sameksistens ikke altid været fredelig. Selv i dag er der i Mellemøsten og andre steder områder, der præges af spændinger mellem disse samfund.

Her i Europa-Parlamentet støtter vi enhver indsats for at fremme fredelig sameksistens blandt religioner og kulturer i Mellemøsten og andre steder i verden. I Mellemøsten findes der også eksempler på religiøs tolerance og harmoni mellem mennesker fra forskellige trosretninger. Da jeg besøgte Syrien for nylig, havde jeg lejlighed til at møde de åndelige ledere fra forskellige trossamfund, og de forsikrede mig, at der i deres land er gode relationer, der underbygger dialogen mellem religioner og kulturer.

EU er et fællesskab baseret på værdier, og en af vores mest grundlæggende værdier er den værdighed, som er uløseligt forbundet med hver enkelt person. I denne sammenhæng er religionsfrihed afgørende for

menneskelig værdighed og rækker langt ud over de beføjelser, statslige myndigheder påberåber sig. Adskillelsen af kirke og stat, som vi sætter så højt, er en garanti for religiøse samfunds frihed til selv at styre deres egne, indre anliggender og eksterne forhold. Disse principper bekræftes i Lissabontraktaten, hvis ikrafttræden vi arbejder på.

Det økumeniske patriarkat i Konstantinopel med sæde i Phanar i Istanbul blev grundlagt i det fjerde århundrede og er et vigtigt åndeligt centrum for 300 mio. ortodokse kristne i hele verden. Phanar betyder "fyrtårn", og De, Deres Hellighed, har altid været et fyrtårn for forsoning og fred for de troende både i den ortodokse verden og uden for.

Den seneste udvidelse af EU har ført lande med ortodokse flertal såsom Cypern, Bulgarien og Rumænien ind i EU, mens Grækenland har været medlem siden 1981. Den afdøde pave Johannes Paul II, som talte til Parlamentet i 1988, benyttede følgende metafor til at beskrive det: Han sagde, at efter at være kommet sig over sin opdeling åndede Europa igen med begge lunger. Den metafor kunne vi bruge igen i dag til at beskrive det udvidede EU's rigdom, skabt af den vestlige og østlige kristendoms forskellige perspektiver.

Deres Hellighed! Tak for Deres besøg. De er en af meget få personer, der taler til Parlamentet to gange. De var her i 1994, og De bærer os ved at tale til os igen i anledning af det europæiske år for interkulturel dialog. Vi glæder os til at høre Deres tale.

Hermed giver jeg Dem ordet.

(Bifald)

Hans Hellighed den økumeniske patriark Bartholomæus I – (EN) Hr. formand for Europa-Parlamentet, ærede medlemmer af Europa-Parlamentet, ærede gæster og kære venner! Først og fremmest overbringer vi Dem hilsner fra det økumeniske patriarkat i Konstantinopel, som i mange, mange århundreder har haft til huse i det, der i dag er Istanbul – hilsner med stor agtelse og respekt. Særligt udtrykker vi vores taknemmelighed over for en af vores gamle venner, Hans-Gert Pöttering, formanden for Europa-Parlamentet. Ligeledes udtrykker vi vores oprigtigste påskønnelse af den overordentlige ære, det er for anden gang (som formanden allerede nævnte) at tale på Europa-Parlamentets plenarmøde og især ved denne lejlighed, hvor det europæiske år for interkulturel dialog fejres.

Som en rent åndelig institution omfatter vores økumeniske patriarkat et i sandhed verdensomspændende apostolat, der stræber efter at forøge og udvide den menneskelige families bevidsthed – at bibringe en forståelse for, at vi alle er bosat i samme hus. I begrebets mest grundlæggende betydning er det nemlig det, som ordet "økumenisk" betyder – da "*oikoumene*" betyder den beboede verden – dvs. jorden forstået som et hus, hvor samtlige folkeslag, slægter, stammer og sproggrupper er bosat.

Som bekendt skal rødderne til vores religiøse institution findes midt i aksetiden, dybt forankret i den kristne tros historie – hos de tidligste tilhængere af Jesus Kristus. Eftersom vores See – vores institutionelle centrum – havde fælles centrum og hovedstad med det kristne Romerrige, blev det kaldt "økumenisk" og fik tildelt visse privilegier og ansvarsområder, som det stadig har den dag i dag. Et af dets hovedansvarsområder var at udbrede evangeliets forløsende budskab i verden uden for Romerriget. Inden opdagelsestiden havde de fleste civilisationer en enten-eller-opfattelse af verden, dvs. at man enten var "indenfor" eller "udenfor". Verden var opdelt i to afsnit: en halvkugle, hvor civilisationen var fremherskende, og en halvkugle, hvor barbariet var fremherskende. Med denne historie ser vi de alvorlige konsekvenser af, at mennesker fremmedgøres over for hinanden.

I dag, hvor vi har de teknologiske hjælpemidler til at komme ud over vores egen kulturelle selvbevidstheds grænser, er vi ikke desto mindre fortsat vidne til de forfærdelige følgevirkninger af menneskelig opsplitning. Stammefællesskab, fundamentalisme og fyletisme – som er ekstreme former for nationalisme uden hensyntagen til andres rettigheder – bidrager alle til den fortsatte liste over grusomheder, som giver stof til eftertanke, når vi lægger ud med at hævde at være civiliserede.

Og selv efter bølger med handel, folkevandringer og folkeslagenes udbredelse, religiøse omvæltninger og genopblomstringer samt store geopolitiske bevægelser er der alligevel endnu ikke fundet nogen permanent løsning til at nedbryde de seneste århundreders stive og monolitiske former for selvforståelse. Det økumeniske patriarkat har navigeret gennem bølgerne i disse århundreder, uden om historiens uvej og oprørte vande. I tyve århundreder – lige fra Pax Romana, Pax Christiana, Pax Islamica og til Pax Ottomanica (alle sammen epoker kendetegnet ved interkulturelle kampe, konflikter og direkte krig) – har det økumeniske patriarkat fortsat stået som et fyrtårn for den menneskelige familie og den kristne kirke. Det er på baggrund af vores

erfaringer efter vores færd på histories dybe farvande, at vi tilbyder nutidens verden et tidløst budskab, der har vedvarende menneskelig værdi.

I dag strækker vores patriarkats økumeniske omfang sig langt ud over grænserne i form af patriarkatets fysiske tilstedeværelse på tærsklen mellem Europa og Asien i den samme by, hvor vi har haft til huse i de 17 århundreder siden vores grundlæggelse. Selv om omfanget af vores erfaringer ikke er stort, sætter den brede kvalitet af vores erfaringer os i stand til over for denne ærede forsamling i dag at øse af vores erfaringer med hensyn til nødvendigheden af interkulturel dialog, hvilket er et ædelt og betimeligt ideal for nutidens verden.

Som De selv har sagt – med Parlamentets egne ord: ”Den interkulturelle dialog og dialogen mellem borgerne indtager en central placering i EU-sammenhæng og bør have gode vilkår, så respekten for kulturel mangfoldighed styrkes, og det bliver muligt for borgerne at leve med den komplekse virkelighed i vores samfund og tilstedeværelsen af forskellige kulturelle identiteter og anskuelser” (beslutning nr. 1983/2006/EF) og vi vil gerne i al ydmyghed tilføje dette ædle udsagn, som vi sidste år fremsagde i vores tale på plenarmødet i Europarådets Parlamentariske Forsamling i Strasbourg: ”Dialog er først og fremmest nødvendig, fordi det er et indre behov i menneskets natur.”

Dette er det hovedbudskab, som vi i dag lægger frem til overvejelse: At interkulturel dialog er helt grundlæggende for, hvad det vil sige at være et menneske, da der ikke er én kultur for den menneskelige familie, som omfatter hvert eneste menneske. Uden en sådan dialog reduceres forskellene i den menneskelige familie til objektivering af de ”andre” og fører til misbrug, konflikt, forfølgelse – dvs. et menneskeligt selvmord i stor skala, da vi i sidste ende alle sammen udgør én menneskehed. Hvis forskellene mellem os får os til at møde hinanden, og hvis dette møde er baseret på dialog, er der imidlertid gensidig forståelse og påskønnelse – ja endog kærlighed.

I de seneste 50 år har vores menneskelige familie oplevet store teknologiske fremskridt, som vores forfædre slet ikke kunne forestille sig. Mange har haft tillid til, at denne type fremskridt ville slå bro over de kløfter, der opsplitter menneskets grundvilkår. Som om vores opnåede fremskridt havde givet os magt til at overvinde de fundamentale realiteter, som ligger i vores moral, og – kunne man sige – vores åndelige grundvilkår. Alligevel ser vi til trods for enhver tænkelig fordel og teknologisk kunnen – en kunnen, der synes at overgå vores antropologiske forstand – stadig universelle ulykker som sult, tørst, krig, forfølgelse, uretfærdighed, planlagt ulykke, intolerance, fanatisme og fordomme.

Midt i denne cyklus, som ikke ser ud til at kunne brydes, kan betydningen af det ”europæiske projekt” ikke vurderes højt nok. Det er ét af kendetegnene ved EU, at det er lykkedes at fremme gensidig, fredelig og produktiv sameksistens mellem nationalstater, der for mindre end 70 år siden var indsolet i en blodig konflikt, som kunne have ødelagt den europæiske arv i meget lang tid.

Her i Europa-Parlamentets store mødesal arbejder De hårdt på at muliggøre, at stater og politiske synspunkter kan mødes, hvilket muliggør forsoning mellem mennesker. De har således erkendt betydningen af interkulturel dialog, især på et tidspunkt i Europas historie, hvor der i alle lande og langs alle samfundsmæssige grænser finder ændringer sted. Stærke kræfter i form af konflikter og økonomisk sikkerhed og økonomiske muligheder har givet befolkningsforskydninger på hele kloden. Det betyder derfor, at mennesker af forskellig kulturel, etnisk, religiøs og national oprindelse af nødvendighed befinder sig i umiddelbar nærhed af hinanden. I nogle tilfælde undgår de samme befolkninger fællesskabet og lukker sig selv ude fra det dominerende samfund. Men under alle omstændigheder må det ikke, når vi indgår i dialog, blive en rent akademisk øvelse i gensidig påskønnelse.

For at dialog skal være effektiv, dvs. være transformativ med hensyn til at frembringe ændringer i mennesker, kan det ikke ske på grundlag af ”subjekt” og ”objekt”. Værdien af den ”anden” skal være absolut – uden objektivering; således at hver part opfattes i deres væsens helhed.

For ortodokse kristne står ikonet eller billedet ikke blot som et højdepunkt for menneskelig æstetisk præstation, men som en håndgribelig påmindelse om den vedvarende sandhed. Som i al malerkunst – uanset om den er religiøs eller ej og uanset kunstnerens talent – præsenteres objektet som todimensionalt. For ortodokse kristne er et ikon alligevel ikke blot religiøs malerkunst – og det er pr. definition ikke et religiøst objekt. Faktisk er det et subjekt, hvormed betragteren, tilbederen, ved hjælp af synssansen og uden ord kommer i dialog. For en ortodoks kristen er mødet med ikonet en samværshandling med den person, der er afbildet på ikonet. Hvor meget mere bør vores møde med levende ikoner – mennesker skabt i Guds billede – da ikke være samværshandlinger!

For at vores dialog kan blive mere end blot kulturudveksling må der være en dybere forståelse for det absolutte gensidige afhængighedsforhold – ikke blot mellem stater og politiske og økonomiske aktører – men det gensidige afhængighedsforhold mellem det enkelte menneske og alle andre enkelte mennesker. Og en sådan værdiforståelse skal ske uanset eventuelle fælles træk i form af race, religion, sprog, etnicitet, national oprindelse eller enhver anden målestok, hvormed vi søger selvidentifikation og selvidentitet. Og i en verden med flere milliarder mennesker hvordan er en sådan indbyrdes samhørighed så overhovedet mulig?

Faktisk er der ikke nogen mulig måde, hvorpå man kan føle sig forbundet med ethvert menneske – dette er en egenskab, som vi ville tilskrive Den Guddommelige. Der er dog en måde til at forstå det univers, hvori vi lever, som et sted, vi alle er fælles om – et eksistensplan, som spænder over hvert menneskes virkelighed – en økosfære, som rummer os alle.

Det er derfor, at det økumeniske patriarkat – i forlængelse af vores egen ansvarsfølelse for verdens hus, *oikos*, og alle de mennesker, der er bosat deri – i årtier har stået i spidsen for miljøsagen og har henledt opmærksomheden på de økologiske kriser rundt omkring i verden. Og vi påtager os dette hverv uden hensyntagen til egeninteresser. Som De udmærket ved, er vores patriarkat ikke nogen "national" kirke, men snarere det fundamentale kanoniske udtryk for de økumeniske dimensioner i evangeliets budskab og for patriarkatets tilsvarende ansvarsopgave inden for det kirkelige liv. Dette er den dybere grund til, at kirkefædrene og -rådene har givet kirken navnet "økumenisk". Den kærlige omsorg, som kirken i Konstantinopel udviser, går ud over enhver sproglig, kulturel, etnisk og endog religiøs definition, da patriarkatet søger at tjene alle folkeslag. Skønt det økumeniske patriarkat er rodfæstet i en særlig historie – lige som enhver anden institution er det – rækker det i den bestandige missionstjeneste gennem 1 700 år ud over de historiske kategorier.

I forbindelse med vores arbejde med miljøet har vi til dato sponsoreret syv videnskabelige symposier, som sammenbringer en række discipliner. Vores initiativ har sit udspring på den ø, som gav menneskeheden Apokalypsen, Johannes' Åbenbaring, dvs. den hellige ø Patmos i Det Ægæiske Hav. Og det var i Det Ægæiske Hav, at vi i 1995 påbegyndte et ambitiøst program, hvor aktuel videnskabelig viden om verdenshavene integreres med verdensreligionernes åndelige tilgang til vand, navnlig verdenshavene. Siden Patmos i 1995 har vi krydset Donau, Adriaterhavet, Østersøen, Amazonfloden, Ishavet (september sidste år), og vi forbereder os nu på at sejle på Nilen i Egypten og Mississippifloden i USA, begge dele til næste år.

Vi søger ikke alene vedvarende dialog, som kan tjene praktiske nødvendige formål, men også at øge folks bevidsthed. Samtidig med, at vi arbejder intenst på at finde svar på økologiske bekymringer og kriser, bringer vi også de deltagende til at få en mere omfattende selvforståelse, hvor man ser sig selv som en, der hører sammen med og skal forholde sig til et større hele. Vi søger at omfatte hele økosfæren for menneskers eksistens og ser ikke mennesket som et objekt, der skal kontrolleres, men som en fælles stridsmand på vejen frem mod vækst og fremskridt. Som apostlen Paulus, hvis 2 000-årige arv både den ortodokse og den romersk-katolske kirke fejrer i år, siger i et af sine berømteste breve, Romerbrevet, "Vi ved jo, at hele skabningen tilsammen sukker og er i veer endnu i denne stund".

Hvert økosystem på denne planet er ligesom en nation – pr. definition begrænset til et bestemt sted. En flodmunding er ikke det samme som en tundra, og en savanne er heller ikke det samme som en ørken. Men ligesom enhver kultur vil også ethvert økosystem have en indvirkning, som går langt ud over dets naturlige – eller, for så vidt angår kulturer, nationale – grænser. Og når vi forstår, at hvert økosystem er en del af den enestående økosfære, som bebos af hvert levende væsen, som fylder jorden, kan vi fatte den indbyrdes samhørighed, det tætte samvær med alt liv og vores sande indbyrdes afhængighed. Uden en sådan forståelse føres vi mod miljøødelæggelse, selvdestruktion af den ene økosfære, som opretholder al menneskelig eksistens.

Det er derfor, at vi i dag står her foran Dem med fokus på dette års interkulturelle dialog og fortæller lignelser fra naturens verden for at bekræfte Deres grænseoverskridende menneskelige værdier. Som institution har det økumeniske patriarkat i århundreder været et relativt lille økosystem inden for rammerne af en meget større kultur. Ud af denne lange erfaring tillader vi os at foreslå den mest praktiske karakteregenskab, som muliggør, at arbejdet med interkulturel dialog bliver en succes.

Hovedsageligt, og frem for alt, skal der blandt ethvert flertal være respekt for mindretallets rettigheder. Når og hvis mindretallets rettigheder overholdes, vil samfundet for det meste være retfærdigt og tolerant. I enhver kultur vil der altid være ét segment, som er dominerende – uanset om dominansen er baseret på race, religion eller enhver anden kategori. Segmentering er uundgåelig i vores forskelligartede verden. Det, vi søger at få gjort en ende på, er opsplitning! Samfund, som er bygget på udelukkelse og undertrykkelse kan ikke bestå. Eller som den guddommelige fredsfyrste Jesus Kristus sagde: Ethvert rige, der er kommet i splid med sig selv, lægges øde; og intet hjem, der er kommet i splid med sig selv, kan bestå.

Vores råd til alle er at erkende, at først når vi fuldt ud forstår betydningen af menneskets fælles tilstedeværelse i økosfæren, er vi i stand til at stå over for den "anderledeshed", som mennesker omkring os udsåler – det være sig flertallet eller et mindretal – med en sand fornemmelse for blodslægtskabet med den menneskelige familie. Vi kan så se den ukendte blandt os ikke som en fremmed, men som en broder eller søster i den menneskelige familie, Guds familie. Apostlen Paulus udlagde de mellem menneskelige relationer og broderskaber ganske velformuleret og præcist ved sin tale til athenenserne i det første århundrede.

Det er baggrunden for, at det er nødvendigt, at Europa tager Tyrkiet med i sit projekt, og årsagen til, at Tyrkiet skal fremme interkulturel dialog og tolerance for at blive accepteret i det europæiske projekt. Europa bør ikke se nogen religion, hvor der udvises tolerance over for andre og respekt over for andre, som fremmed i forhold til sig selv. De store religioner kan, ligesom det europæiske projekt, være en kraft, bryde nationalismen og kan endog bryde nihilisme og fundamentalisme ved at fokusere troen på det, der forener os som mennesker, og ved at fremme en dialog om det, der deler os.

Set ud fra vores land, Tyrkiet, opfatter vi, at der både bliver budt velkommen til en ny økonomisk partner og handelspartner, men at der også er en tøven over for at tage imod et land – som ligeværdig partner – der overvejende er muslimsk. På den anden side set er Europa fyldt med millioner af muslimer, som er kommet her med mange forskellige baggrunde og af forskellige årsager; ligesom Europa stadig ville have været fyldt med jøder, hvis det ikke havde været for rædslerne under Anden Verdenskrig.

Det er faktisk ikke kun ikke-kristne, som Europa skal kunne rumme, men også kristne, der ikke passer ind i kategorierne katolsk eller protestantisk. Genopblomstringen af den ortodokse kirke i Central- og Østeuropa siden jerntæppets fald har virkelig været fantastisk for verden at iagttage. Segmenteringen af Central- og Østeuropa har ført til opsplitning mange steder. Ikke blot kan magtcentret ikke holde; det er næppe til at få øje på. Gennem denne proces, og mens nationalstater kæmper om at genetablere sig selv, har den ortodokse kristne tro selv i forhold til økonomiske nøgletal oplevet større tilslutning og opnået en ny status, som man ikke kunne have forudsagt for blot 20 år siden.

En af de vitale roller, som vores økumeniske patriarkat har, er at bistå i den vækst- og ekspansionsproces, som finder sted i traditionelle ortodokse lande, ved som den kanoniske norm for den verdensomspændende ortodokse kirke at fastholde over en kvart milliard mennesker på hele kloden. Ved denne lejlighed ønsker vi at informere Dem, kære venner, om, at samtlige overhoveder for de ortodokse patriarkater og selvstyrende kirker i oktober – dvs. næste måned – efter indbydelse fra os vil mødes i Istanbul for at drøfte vores fælles problemer og at forstærke det fællesortodokse sammenhold og samarbejde. Samtidig vil vi også koncelebrere de 2 000 år siden fødslen af nationernes apostel, apostlen Paulus.

I vores by, Istanbul, er der for tiden stor glæde og entusiasme i forbindelse med, at vi alle forbereder os på, at byen i år 2010 kan fejre, at den er europæisk kulturhovedstad. Byen, som har en lang historie, har været et knudepunkt for folkeforsamlinger og fungeret som et sted for sameksistens mellem forskellige religioner og kulturer. I sidste uge deltog vi i en frokost til ære for Spaniens premierminister, hvor Tyrkiets premierminister var vært. Som det er almindeligt kendt, er begge parter medsponsor af Civilisationernes Alliance under De Forenede Nationer. Vi lyttede til deres gode taler, som faldt helt i tråd med den diakrone tolerante ånd i vores by.

Og nu kære venner vil vi gerne fremføre vores konklusioner på fransk for at hædre det franske formandskab, og da De i denne uge også fejrer den europæiske sprogdag, der, så vidt jeg ved, er på fredag.

– (FR) Deres Excellence samt mine damer og herrer i Europa-Parlamentet! Det økumeniske patriarkat bekræfter igen sit ønske om at gøre alt, hvad der står i dets magt for at bidrage til fred og velstand i EU. Vi er indstillet på at samarbejde med Dem om andre konstruktive dialogmøder ligesom i dag, og ved behandlingen af dagens punkter vil vi lytte opmærksomt.

Det er i denne ånd, at vores patriarkat har dyrket og næret meningsfyldt dialog med islam og jødedom i de sidste 25 år. Vi har afholdt mange bilaterale og trilaterale møder. Inden for disse rammer mødes vi i Athen i begyndelsen af november med henblik på for 12. gang at genoptage vores akademiske dialog med islam.

Sammen med disse drøftelser fortsætter vi vores teologiske samtaler med den romersk-katolske, anglikanske, lutherske og reformerte kirke samt med de gamle orientalske kirker; dvs. den armenske kirke, den koptiske kirke osv. I slutningen af oktober vil vi efter pavens invitation få mulighed for, ja få det privilegium, at tage ordet på biskoppernes 12. almindelige verdenssynodeforsamling i Vatikanstaten.

Dette burde illustrere, at det økumeniske patriarkat er yderst aktivt med hensyn til økumenisk dialog og søger at bidrage til en bedre forståelse mellem folkeslag, forsoning, fred, solidaritet og anstrengelser på at bekæmpe fanatisme, had og alle former for ondskab.

Vi vil gerne takke Dem for denne unikke mulighed for at tale på Deres forsamling for anden gang, og vi beder om Guds uendelige velsignelse over alle Deres redelige forehavender.

Tillad mig fra denne ærværdige talerstol at overbringe mine bedste ønsker til muslimer i hele verden i anledning af den tilstundende store højtid, ramadanen, og også til jøderne i hele verden i anledning af det jødiske nytår, Rosh Hashanah. Vi er alle sammen brødre og søstre, børn af den samme himmelske Fader, og på denne vidunderlige planet, som vi alle er ansvarlige for, er der plads til alle og enhver, men der er ikke plads til krig eller til dem, der dræber hinanden.

Endnu en gang takker vi Dem hjerteligt for at have givet os den store ære og det store privilegium at tale til Dem i dag.

(Stående bifald)

Formanden. – Deres Hellighed! Europa-Parlamentet har givet Dem en stående ovation for at vise dets store påskønnelse af Deres indlæg. De talte om "pax", om fred, for den menneskelige familie og menneskeskabningen. Fred er kulminationen på respekt for menneskelig værdighed.

Vi behøver ikke at være enige med enhver trosretning, der findes, og vi behøver ikke at acceptere ethvert synspunkt. Men det, vi skal gøre, er at respektere vores medmennesker. Det er denne respekt, som er det essentielle ved den menneskelige værdighed, og det er det essentielle ved tolerance.

I denne ånd vil vi gerne igen udtrykke vores varmeste tak til Dem for det bidrag, De har givet i det europæiske år for interkulturel dialog. Det er et værdifuldt bidrag, som fremmer den mellem menneskelige forståelse på vores kontinent og i verden, og fremmer forsoning, fred og frihed.

Mange tak, Deres Hellighed.

(Bifald)

FORSÆDE: Luigi COCILOVO

Næstformand

10. Afstemningstid (fortsat)

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er fortsættelse af afstemningstiden.

10.1. Elektroniske kommunikationsnet og -tjenester, beskyttelse af privatlivets fred og forbrugerbeskyttelse (A6-0318/2008, Malcolm Harbour) (afstemning)

Kommissionens holdning til ændringsforslag fra Parlamentet

Harbour-betænkningen (A6-0318/2008)

Kommissionen godkender følgende:

- ændringsforslag 2, 4, 5, 7, 8, 13, 15, 16, 20, 21, 32, 38, 41 (til betragtningerne)
  - ændringsforslag 43, 48, 51, 54, 55, 56, 60, 61, 63, 64, 65, 66, 68, 70, 72, 73, 77, 79, 88, 89, 90, 97, 100, 106, 110, 111, 112, 115, 116, 118, 129, 137, 141, 143, 145, 149, 150, 151, 152 (til artiklerne)
  - ændringsforslag fra plenarforsamlingen 191, 192, 167, 182
- Kommissionen godkender i princippet eller delvist følgende:
- ændringsforslag 3, 6, 9, 11, 12, 14, 18, 19, 22, 23, 25, 26, 27, 31, 37 (til betragtningerne)
  - ændringsforslag 44, 47, 53, 62, 67, 71, 74, 75, 76, 80, 82, 86, 87, 91, 92, 93, 94, 99, 103, 105, 109, 114, 122, 127, 132, 134, 135, 136, 138, 139 (til artiklerne)

- ændringsforslag fra plenarforsamlingen 170, 154, 171, 194, 189, 193, 188, 152, 159, 180, 181, 183, 185

Kommissionen forkaster følgende:

- ændringsforslag 1, 10, 17, 24, 28, 29, 30, 33, 34, 35, 36, 39, 40, 42 (til betragtningerne)

- ændringsforslag 45, 46, 49, 50, 52, 57, 58, 59, 69, 78, 81, 83, 84, 85, 95, 96, 98, 101, 102, 104, 107, 108, 113, 117, 119, 120, 121, 123, 124, 125, 126, 128, 130, 131, 133, 140, 142, 144, 146, 147, 148 (til artiklerne)

- ændringsforslag fra plenarforsamlingen 169, 153, 160, 177, 190, 176, 165, 178, 155, 172, 168, 173, 166, 157, 163, 174, 156, 158, 175, 179, 184, 186, 187

- *Før afstemningen:*

Malcolm Harbour, *ordfører*. – (EN) Hr. formand! Jeg ved, at jeg ikke bliver populær ved at komme med et langt indlæg på dette tidspunkt, men mine to medordførere, som jeg har haft et meget tæt teamwork med, er kommet med korte redegørelser, så jeg vil gerne holde fast i korpsånden.

Jeg vil blot gerne sige, at der er flere ændringsforslag i min betænkning, da mit udvalg har været mere ambitiøst med hensyn til de forbedringer af kommissionsforslaget, man ønskede at foretage. Jeg anmoder om Deres støtte for at sikre, at vi har tillidsfulde, veloplyste forbrugere af elektroniske kommunikationstjenester, som også føler sig sikre og ved, at deres personoplysninger er beskyttet.

Jeg vil gerne takke alle mine kolleger i udvalget, der har samarbejdet med mig om at sammenstykke nogle virkelig store kompromisændringsforslag, som vi vil vedtage i dag. Jeg vil gerne især takke Alexander Alvaro og Udvalget om Borgernes Rettigheder og Retlige og Indre Anliggender, som vi har haft et meget tæt samarbejde med, for deres del om direktivet om databeskyttelse inden for elektronisk kommunikation. Jeg håber, at alle vil bidrage til, at vi får et rigtig stort flertal, således at vi, når vi skal til at forhandle med Kommissionen og Rådet, vil gøre vores yderste for Europas forbrugere.

- *Efter afstemningen:*

Viviane Reding, *medlem af Kommissionen*. – (EN) Hr. formand! Jeg vil gerne takke ordførerne for deres fremragende arbejde. Det var ikke let; men de har udført mirakler, og de har min store respekt. Jeg vil også gerne takke medlemmerne af Europa-Parlamentet for det klare signal, de har sendt med dagens afstemning. Dette er et signal om et åbent og konkurrencepræget indre marked for telekommunikationsvirksomheder og ligeledes for Europas 500 millioner forbrugere.

I går måtte Kommissionen foreslå nye bestemmelser for at gribe ind over for de urimeligt høje priser for SMS- og data-roaming i EU. Disse forslag vil give en hurtig løsning på ét af de mest synlige symptomer på det manglende indre marked inden for telekommunikationstjenester, som både virksomheder og forbrugere lider under. Europa-Parlamentet har i dag taget et vigtigt skridt videre ved at foreslå, at problemet afhjælpes en gang for alle ved at tage fat om roden; nemlig at få afskaffet opsplitningen ved at bane vej for et indre marked i regulermæssig henseende.

Jeg ser især positivt på, at Europa-Parlamentet efter en intens forhandling – og formentlig til mange observatørers overraskelse – stemte for oprettelse af en effektiv europæisk telekommunikationstilsynsmyndighed, som skal gøre det lettere at bringe de nationale tilsynsmyndigheder sammen og skabe dialog mellem de nationale tilsynsmyndigheder og Kommissionen. Dette er gode nyheder, hvad angår opnåelse af lige vilkår for tilvejebringelse og brug af telekommunikationstjenester på tværs af grænserne i Europa. Denne nye europæiske tilsynsmyndighed vil kraftigt bidrage til at forøge den grænseoverskridende konkurrence og forbrugernes valgmuligheder.

Vi må nu sætte os sammen – Parlamentet, Rådet og Kommissionen – for at få denne telekommunikationspakke til at fungere inden 2010. Det levner os ikke meget tid. Vi må for alvor tage fat; og vi må tage hurtigt fat. Alt, hvad Kommissionen kan gøre for at bidrage til at fremme sagen, vil blive gjort.

Jeg er overbevist om, at signalet fra Parlamentet i dag vil blive hørt ikke bare i Europa; det er et signal, som vil give genlyd på hele kloden. Det vil vise, at det indre telekommunikationsmarked i Europa er åbent, så man kan gøre forretninger, hvilket kan give en stærk telekommunikationsbranche og forbrugere, der står styrket.

(Bifald)

10.2. Den internationale overenskomst om tropisk træ af 2006 (A6-0313/2008, Caroline Lucas)

10.3. Den internationale overenskomst om tropisk træ (ITTA) af 2006

10.4. Kommissionens lovgivnings- og arbejdsprogram for 2009

10.5. Forberedelse af topmødet mellem EU og Indien (Marseille, 29. september 2008)

– Før afstemningen om punkt 20:

Emilio Menéndez del Valle (PSE). – (ES) Hr. formand! Min gruppe vil gerne indgive et mundtligt ændringsforslag til punkt 20. Det skal lyde som følger fra sidste linje:

"opfordrer Indien og EU, navnlig via medvirken fra EU's særlige udsending til Burma/Myanmar, til at arbejde sammen om at få den myanmarske militærjunta til at frigive politiske fanger og respektere menneskerettighederne;"

(Parlamentet vedtog det mundtlige ændringsforslag)

– Før afstemningen om punkt 25:

Roberta Angelilli (UEN). – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg har et mundtligt ændringsforslag til begyndelsen af punkt 25. Jeg vil gerne tilføje følgende ord: "fordømmer enhver voldshandling mod kristne samfund og", hvorefter følger den oprindelige tekst. Grunden er, at der intet sted i dokumentet er nogen som helst udtrykkelig fordømmelse af det, der skete i Orissa, idet der i stedet anvendes meget svagere udtryk.

(Parlamentet forkastede det mundtlige forslag, og nogle medlemmer råbte i kor slagordene: "Europa er kristent, ikke muslimsk")

Daniel Cohn-Bendit (Verts/ALE). – (FR) Hr. formand! Når der er racistiske røster, som stiller krav om et "Europa uden muslimer", opfordrer jeg Dem til at gribe ind!

(Bifald)

Formanden. – Hr. Cohn-Bendit har i sandhed haft ordet.

11. Stemmeforklaringer

Mundtlige stemmeforklaringer

– Betænkninger af Carlos Coelho (A6-0351/2008 og A6-0352/2008)

Frank Vanhecke (NI). – (NL) Hr. formand! Da det kom til stykket, stemte jeg for de to betænkninger om ajourføring af Schengeninformationssystemet. Jeg vil dog gerne tilføje, at jeg stadig mener, at gennemførelsen af Schengenaftalen har gjort vores grænser til en slags opreklameret si, og at de er blevet meget mere usikre og bliver dårligere bevogtet.

Siden Schengenaftalen er vi absolut alle sammen lige så sårbare som det svageste led i grænsekontrollen, og det skaber særligt alvorlige problemer. Men hvis systemet nu er der og fortsat vil være der, har jeg naturligvis pligt til at støtte de kontrolforanstaltninger, der iværksættes så effektivt som muligt, og informationsudvekslingen. Det var grunden til, at jeg stemte for aftalen, men dette bør bestemt ikke opfattes som en godkendelse af politikken med åbne grænser i EU.

– Betænkninger af Luis de Grandes Pascual (A6-0330/2008 og A6-0331/2008)

Josu Ortuondo Larrea (ALDE). – (ES) Hr. formand! Beklageligvis kunne jeg af årsager, jeg ikke selv var herre over, ikke deltage i forhandlingen i går om dette direktiv om organisationer, der udfører inspektion

og syn af skibe. Jeg vil gerne benytte denne lejlighed til at udtrykke min tilfredshed med, at dette direktiv er blevet vedtaget af Parlamentet efter henstillingerne fra Transport- og Turismeudvalget.

Der var et par aspekter, som ikke var tilstrækkeligt klare eller behandlet godt nok i Rådets fælles holdning. For det første skal skibsklassifikationsselskaber, når de handler på vegne af nationale myndigheder – da det er flagstaternes ansvar at garantere skibes sikkerhed – være dækket af de samme retlige garantier, som når det er de nationale myndigheder, der agerer.

For det andet antager jeg, at vi har fået en ordentlig afklaring af erstatningsansvaret i tilfælde af en hændelse. I Rådets fælles holdning blev der ikke klart skelnet mellem de tre mulige tilfælde – nemlig, hvor disse hændelser forårsager menneskers død, hvor de forårsager personskade, eller hvor de blot forårsager skade på ejendom – så Parlamentet har udredt dette og sikret, at der er en afklaring.

Jeg håber, at dette vil blive godkendt af Rådet.

– Betænkning af Catherine Trautmann (A6-0321/2008)

Neena Gill (PSE). – (EN) Hr. formand! Jeg stemte for denne betænkning, da jeg mener, at den vil være et langt skridt i retning mod at sikre den konkurrence, som den europæiske elektroniske kommunikationsindustri virkelig har brug for. Alt for længe har britiske telekommunikationsvirksomheder i andre dele af Europa kæmpet mod virksomheder, da disse faktisk stadig drives som monopolvirksomheder. Frekvenshandel har indbragt Det Forenede Kongeriges regering væsentlige indtægter, som med succes er blevet geninvesteret, men fordelene ved denne betænkning er, at principperne om tjenester, teknologi og neutralitet dermed indføres, hvilket ved at give afkald på praksis med at insistere på, hvilke tjenester frekvenserne skal anvendes til, og hvilke teknologiske standarder der skal anvendes, vil gå endnu videre i retning mod at sikre, at store virksomheder ikke dominerer markedet.

I Det Forenede Kongerige har BT været igennem en lang proces fra at være en nationaliseret telekommunikationsudbyder til at blive et succesfuldt reguleret selskab. Inden for min egen valgkreds oplever jeg alligevel stadig problemer, der er forbundet med de store tjenesteudbydere dominerende rolle. Især er der problemer i landdistrikter, hvor forbrugere må finde sig i forholdene, fordi de betragtes som værende så uinteressante kommercielt set, at de ikke får tilstrækkelig bredbåndsdækning. Jeg håber, at beslutningsheden i betænkningen med hensyn til at finde løsninger på disse ulige forhold vil blive udmøntet i praksis.

Jan Březina (PPE-DE). – (CS) Hr. formand! Det er rigtigt, at manglen på et velfungerende konkurrencebaseret miljø inden for telekommunikationssektoren gør vedtagelse af nye rammebestemmelser til et ønskværdigt, ja endda et nødvendigt, skridt. Jeg anser den valgte løsning for at være et ubestrideligt bidrag vedrørende en funktionsmæssig adskillelse på basis af princippet om frivillig forpligtelse. Hver medlemsstat vil således på baggrund af de lokale forhold kunne afgøre, om man vil tilslutte sig en funktionsmæssig adskillelse, eller om man vil bibeholde status quo. For mit eget vedkommende har jeg forbehold vedrørende funktionsmæssig adskillelse, både fordi der ikke er tilstrækkelige erfaringer med det, og fordi jeg skønner, at konkurrence mellem forskellige typer netværk, hvilket EU's aktiviteter bør tilskynde til, er vigtigere end konkurrence inden for et enkelt netværk. I visse tilfælde går forordningen dog også for langt. Jeg kan f.eks. ikke være enig i, at Europa-Kommissionen bør have vetoet i forbindelse med hjælpeforanstaltninger, som indføres af nationale tilsynsmyndigheder inden for deres egne markeder. Det er uforeneligt med princippet om kompetencefordeling, at Kommissionen griber ind i anliggender af nationalt og ikke europæisk betydning. Jeg ser gerne nogle afbalancerede lovrammer, der afspejler de erhvervsdrivendes og deres kunders behov, hvor der ikke levnes plads til regulering for reguleringens skyld, men kun til regulering, som bidrager til at forbedre kvaliteten af og adgangen til teletjenester.

Zuzana Roithová (PPE-DE). – (CS) Hr. formand! Jeg må indrømme, at jeg var overrasket over uenighederne ved drøftelserne om ændringsforslag 138, hvor nogle af de øvrige medlemmer ikke var i stand til at fortolke ændringsforslaget i overensstemmelse med teksten. Som medforslagsstiller vil jeg gerne understrege, at bestemmelserne garanterer, at brugere kun kan udelukkes fra internettet med en samstemmende udtalelse fra tilsynsorganet. Dog kan brugernes rettigheder måske alligevel blive krænket, hvis dette er nødvendigt af hensyn til den almene sikkerhed. Brugernes grundlæggende rettigheder til privatlivets fred vil ikke blive krænket ved at blokere eller filtrere indhold uden samtykke fra de pågældende offentlige myndigheder. Jeg blev interesseret i dette forslag via en række eksempler fra Frankrig, hvor ministeriet for europæiske anliggender og jernbanernes pladsreservationsafdeling fik nogle sider blokeret på det offentlige netværk på rådhuset i Paris på grund af, at indholdet fejlagtigt blev vurderet at være pornografisk. Tak til de øvrige medlemmer for i sidste ende at støtte vores velafvejede forslag og tak til Frankrig for at føre samme kurs som i forslaget.

– Betænkning af Pilar del Castillo Vera (A6-0316/2008)

Zuzana Roithová (PPE-DE). – (CS) Hr. formand! Som skyggeordfører glæder det mig, at Det Europæiske Tilsynsorgan for Telekommunikation (BERT) på grundlag af ændringsforslag vedtaget af Europa-Parlamentet sparer europæiske skatteydere snesevis af millioner euro hvert år. I modsætning til Kommissionens forslag er der blevet oprettet en slankere og mere fleksibel institution, som kan få det bedste ud af fordelene ved det indre marked og samtidig bevare de nationale telekommunikationsmyndigheders uafhængighed. Det glæder mig, at forbrugerorganisationernes position takket være mit initiativ er blevet styrket. Jeg gav også min støtte til den brede konsensus om finansieringsspørgsmålet vedrørende tilsynsorganets budget, men jeg vil igen pege på de risici, der kunne opstå som følge af medlemsstaternes forskellige bidrag. Dette kunne måske føre til en uligevægt vedrørende den indflydelse, medlemsstaterne, især de store lande, har, på beslutningstagning om grænseoverskridende tilsyn med deres telekommunikationsselskaber.

– Betænkning af Malcolm Harbour (A6-0318/2008)

Miroslav Mikolášik (PPE-DE). – (SK) Hr. formand! Først og fremmest vil jeg gerne sige tak til ordføreren for hans mangeårige arbejde og konsekvente holdning med hensyn til lovpakken vedrørende elektroniske kommunikationstjenester. Jeg stemte ved dagens afstemning ja til hans betænkning.

Telekommunikationspakken er en nødvendig ajourføring af de nuværende bestemmelser, især med hensyn til beskyttelse af privatlivets fred og personoplysninger. Dette aspekt var et af hovedformålene med forslaget, og jeg bakkede op om det synspunkt, at de databeskyttelses- og sikkerhedsmæssige aspekter skal forstås i en bredere sammenhæng end en rent europæisk sammenhæng, da telekommunikations- og internetudbydere har til huse overalt i verden og arbejder med personoplysninger inden for forskellige retssystemer.

Jeg støttede desuden forslaget til forbedring og styrkelse af forbrugerrettigheder, især flere oplysninger om, og gennemsækelighed for, priser og betingelserne og vilkårene for anvendelse af teletjenester. Sidst, men ikke mindst så jeg positivt på forsøgene i udkastet til betænkning på at lette og forbedre adgangen til elektroniske kommunikationstjenester for handicappede.

Zuzana Roithová (PPE-DE). – (CS) Hr. formand! Den netop vedtagne betænkning har forbindelse til min egen et år gamle betænkning om forbrugertillid i det digitale miljø, og jeg ser derfor positivt på, at slutbrugernes og forbrugernes rettigheder bliver styrket væsentligt. Det glæder mig især, at vi i løbet af en dag har kunnet behandle sådanne anliggender som nummerportabilitet, hvilket vil løsne det stive mobiludbydermarked op, og spørgsmålet om alarmopkald til 112 med angivelse af, hvor den opkaldende befinder sig, hvilket vil redde adskillige menneskeliv. Der er mange forbedringer, herunder at det europæiske opkaldsnummer 116 vil blive udvidet til at omfatte andre områder end forsvundne børn, der vil ske et gennembrud med hensyn til aftalers og prisers gennemsækelighed, det vil blive lettere at afslutte aftalemæssige forhold før tid, almindelige brugere vil få lettere adgang til beskyttelsesprogrammer, handicappede brugere vil blive garanteret lige adgang, og spam vil blive defineret mere præcist.

– Betænkning af Caroline Lucas (A6-0313/2008)

Zuzana Roithová (PPE-DE). – (CS) Mine damer og herrer! Jeg vil gerne udtrykke, at jeg er uenig i den tvist, som end ikke var bilagt ved afslutningen af forhandlingen med Kommissionen i går, med hensyn til retsgrundlaget for godkendelsen af denne internationale aftale om bæredygtig og lovlig skovning af tropisk træ. Jeg mener bestemt, at det bør kræve Parlamentets samtykke, ikke blot en høring. Aftalen er utilstrækkelig, men vi har for tiden ikke noget andet valg, og det glæder mig derfor, at vi har vedtaget den med så klart flertal i dag. Vi tager kampen op mod udplyndringen af tropiske skove, men jeg er bange for, at millioner af tons tropisk træ fortsat vil strømme ind i Europa til dumpingpriser, fordi det ikke har været muligt at gennemtvinge miljøkrav i europæisk handelspolitik. Dette er et paradoks, fordi vi med stolthed i hele verden fremhæver os selv som bannerførere for begrænsningen af CO₂-emissioner. Der er noget, som ikke rigtigt stemmer her. Måske ved den højre hånd ikke, hvad den venstre gør – eller er det modsat.

– Beslutning: Kommissionens lovgivnings- og arbejdsprogram for 2009 (RC B6-0420/2008)

Peter Baco (NI). – (SK) Hr. formand! Jeg stemte for Europa-Parlamentets beslutning om lovgivnings- og arbejdsprogrammet for 2009 på grund af dets overordnede kompetence.

Efter min mening er grundliggende støtte til Europa-Parlamentets foranstaltninger vedrørende stabilisering af de finansielle markeder under den nuværende finanskrisen en specielt god beslutning. Jeg mener dog ikke,

at dette program tager nogen som helst højde for fødevarer sikkerheden, som er et spørgsmål, der skal håndteres ved hjælp af konkrete foranstaltninger og ikke blot ved at udtrykke beklagelse.

Et af de elementer, der især haster, er maksimering af landbrugspotentialet i de nye medlemsstater, da den nuværende diskriminerende fælles landbrugspolitik resulterer i en alvorlig forværring af landbruget i disse nye medlemsstater.

Frank Vanhecke (NI). – (NL) Hr. formand! De henstillinger, Parlamentet udarbejdede for arbejdsprogrammet for Europa-Kommissionen for 2009 var alt taget i betragtning virkelig ganske kraftige. Man kunne dog have forventet, at Parlamentet i første omgang havde henstillet indtrængende til at udvise respekt for en demokratisk retsorden i Europa via de politisk udpegede embedsmænd i Europa-Kommissionen.

Hvad ville det betyde i praksis? Jeg skal blot give to eksempler. For det første skal den irske befolknings afgørelse for Guds skyld respekteres, hvilket er en afgørelse, der utvivlsomt udtrykker ønskerne hos et stort flertal af vores europæiske borgere, som end ikke har haft mulighed for at give deres mening til kende om Lissabontraktaten; så tag og få smidt den forklædte europæiske forfatning ud.

Det andet eksempel, og dette er det mest afgørende, er at afbryde tiltrædelsesforhandlingerne med Tyrkiet, som der absolut ikke findes noget demokratisk grundlag for. Men vi har naturligvis allerede længe været klar over, at eurokraterne ikke bekymrer sig en døjt om borgernes ønsker, selv om det jo er borgerne, der via skatterne betaler for eurokraternes overdådige livsstil.

– Beslutning: Forberedelse af topmødet mellem EU og Indien (Marseille, 29. september 2008) (RC B6-0426/2008)

Bogdan Pęk (UEN). – (PL) Hr. formand! Under afstemningen om denne beslutning var der et forfærdeligt tilfælde, hvor et mundtligt ændringsforslag blev forkastet. Det skete på anmodning fra hr. Schulz, en af hovedkræfterne i kampen for menneskerettigheder og en fortaler for ikke-forskelsbehandling. Hr. Cohn-Bendit, som er velkendt for sit forsvar for menneskerettigheder i mange henseender, var også involveret. Vi er imidlertid alle sammen fuldt ud bevidste om de grusomme begivenheder i Indien og over de spildte liv i landet. Det var netop kristne, som blev ramt. Jeg kan derfor ikke forstå, hvor denne neoracisme, som kommer til udtryk hos førende europæiske politikere, har sit udspring. Jeg kan ikke forstå, hvordan disse mennesker vover at afvise et så klart ændringsforslag til betænkningen i selve dette Parlament. Det er trods alt meningen med Parlamentet, at det har sin basis i forsvaret af menneskerettighederne og princippet om ikke-forskelsbehandling. Jeg tror, at dette punkt kan give rigeligt stof til eftertanke for Parlamentet og befolkningen i almindelighed.

Jo Leinen (PSE). – (DE) Hr. formand! Jeg stemte mod beslutningen om topmødet mellem EU og Indien, ikke fordi jeg er modstander af samarbejde med Indien. Tværtimod går jeg som medformand for "Indiens Venner" her i Parlamentet åbenlyst ind for en styrkelse af samarbejdet med Indien. Denne beslutning er imidlertid intet mindre end en indkøbsliste over alle de emner, som vi overhovedet kan komme i tanke om i forbindelse med dette enorme land.

Punkt 29 er et eksempel på dette, idet vi i dette punkt kræver en statusberetning fra Kommissionen om menneskerettighederne i Indien og resultaterne af dialogen mellem EU og Indien om menneskerettigheder. Til trods herfor henvises der derefter i en lang række stykker til specifikke befolkningsgrupper, som f.eks. de kristne i Orissa, muslimerne i Kashmir og dalitterne i de øvrige dele af landet. Set i det lys er det, som vi lige har hørt fra den foregående taler, helt absurd i betragtning af, at dette emne meget ofte er nævnt i beslutningen.

Hver ting til sin tid. Prøv at forestille Dem, at det indiske parlament skulle vedtage et forslag til beslutning om romaernes status i Den Tjekkiske Republik, ungarene i Slovakiet og russerne i Estland og Letland. Vi er ikke modne nok til at fokusere på de vigtigste anliggender; i stedet lader vi os altid distrahere af en lang liste over alle mulige spørgsmål, og dette begrænser i virkeligheden vores indflydelse. Jeg ved, at man som følge heraf ikke tager os alvorligt.

Dette er grunden til, at jeg har stemt imod beslutningsforslaget. Det er en stor skam, fordi dette 9. topmøde er vigtigt. Parlamentet har talt om reformarbejde, og det er lige præcis, hvad vi har brug for; derfor må vi også overveje en ændring af denne type beslutningstekst.

Skriftlige stemmeforklaringer

– Betænkning af Costas Botopoulos (A6-0324/2008)

David Martin (PSE), *skriftlig*. – (EN) Costas Botopoulos' betænkning om ændring af artikel 121 i Parlamentets forretningsorden om indbringelse af sager for Domstolen drejer sig om en mindre modifikation af Parlamentets forretningsorden. Jeg stemte således for indstillingerne deri.

Andrzej Jan Szejna (PSE), *skriftlig*. – (PL) Jeg stemte for betænkningen om ændring af artikel 121 i Europa-Parlamentets forretningsorden med henblik på retsforhandlinger ved EF-Domstolen. Jeg gjorde det, fordi det pågældende emne er et eksempel på respekt for retsstatsprincippet.

I forretningsordenens artikel 121, stk. 3, hedder det, at formanden indleder søgsmål ved De Europæiske Fællesskabers Domstol på Parlamentets vegne i overensstemmelse med det kompetente udvalgs henstilling. Denne bestemmelse henviser udtrykkeligt og udelukkende til klager indbragt for Domstolen. I disse tilfælde er det ikke muligt at anvende en bredere fortolkning, i henhold til hvilken denne bestemmelse kunne finde anvendelse for andre sager af forskellig karakter indbragt for Domstolen. Bestemmelsen er kun gennemført i tilfælde, der involverer indgivelse af en klage (f.eks. om ophævelse af en retsakt), når Parlamentet indleder retsforhandlinger.

For at sikre retssikkerheden og fyldestgørende retsforhandlinger har ordføreren med rette foreslået tilføjelse af et nyt stykke til artikel 121. Det nye stykke vil stadfæste den konstaterede praksis vedrørende forelæggelse af bemærkninger fra formanden for Europa-Parlamentet over for Domstolen og hans eller hendes fremmøde ved Domstolen på anmodning fra Retsudvalget. I det foreslåede ændringsforslag fastlægges der en fremgangsmåde, hvis der skulle opstå meningsforskelle mellem formanden og det pågældende udvalg. Takket være dette ændringsforslag vil den fremgangsmåde, der for øjeblikket følges, få et demokratisk retsgrundlag.

– Betænkninger af Carlos Coelho (A6-0351/2008 og A6-0352/2008)

Genowefa Grabowska (PSE), *skriftlig*. – (PL) Jeg vil gerne udtrykke min utilfredshed med, at SIS til trods for, at det er en sag af så stor betydning for borgerne i EU, medtages under den høringsprocedure, hvor Parlamentet blot fremsætter sine synspunkter. Sidstnævnte har ikke retskraft for Rådet.

SIS, Schengeninformationssystemet, symboliserer faktisk et Europa uden grænser, som garanterer et område med frihed, sikkerhed og retfærdighed i hele EU. SIS har skabt mulighed for politisamarbejde og retligt samarbejde i kriminalsager i de gamle medlemsstater. Det har gjort det muligt, at der oprettes en unik europæisk database over personer og enheder. Dette er navnlig vigtigt i forbindelse med udstedelse af visa og opholdstilladelser. Da de 12 nye medlemsstater kom med i EU, blev det nødvendigt at medtage dem i SIS-systemet. SIS II har opfyldt dette behov. Dette er en ny generation af systemet, som dækker alle EU-medlemsstaterne og gør det muligt at indsamle komplette data, herunder biometriske data og oplysninger om europæiske arrestordre.

EU skal nu håndtere den vanskelige operation med at overføre alle data til det nye SIS II-system. Dette er en operation, der er specielt nødvendig, men også en kompliceret operation. Jeg opfordrer derfor til at udvise omhu og forsigtighed. De data, der er indsamlet i det såkaldte gamle system, må ikke slippe ud og falde i de forkerte hænder. Disse data skal behandles forsvarligt, fordi EU-borgernes og medlemsstaternes sikkerhed afhænger af det.

Pedro Guerreiro (GUE/NGL), *skriftlig*. – (PT) Vi stræber efter at sikre, at der virkelig er fri bevægelighed for personer inden for Europa. Som følge heraf mener vi, at "Schengenområdet" (som ikke omfatter alle EU-lande og slet ikke alle europæiske lande) til trods for, at aftalen fjerner barrierer mellem de deltagende lande, faktisk forstærker disse barrierer over for andre lande (især lande, som Portugal har historiske bånd til).

Når dette så er sagt, kan vi ikke se bort fra, at der under anvendelse af et påskud om "fri bevægelighed" oprettes et informationssystem og databaser, der ligger et godt stykke ud over det, som er formålet, hvilket gør disse redskaber til de centrale understøttende instrumenter (eller "rygraden") i sikkerhedsoffensiven (anført af EU) og den tiltagende "henlæggelse under Fællesskabets kompetence" af retlige og indre anliggender, som er områder, der er centrale for medlemsstaternes suverænitet.

Vi kan med andre ord ikke være enige i det, som Rådets formandskab foreslår; nemlig at man først etablerer systemet og derefter fastlægger målsætningerne for det. Dette er specielt vigtigt, fordi målsætningerne har været fastlagt i lang tid (indførelse af den europæiske arrestordre og biometriske data, nye enheders adgang, herunder dataudveksling med andre stater osv.).

Som tidligere nævnt truer disse foranstaltninger beskyttelsen af borgernes rettigheder, frihed og garantier.

Carl Lang og Fernand Le Rachinel (NI), skriftlig. – (FR) Ved læsning af denne betænkning dukker der et spørgsmål op: Er det fordi den "første generation" af Schengeninformationssystemet ikke virkede eller i det mindste var ineffektivt som metode til at garantere sikkerheden inden for Schengenaftalens område, at der indføres en "anden generation" af systemet, som skal kunne afhjælpe disse mangler?

Desværre ikke, da dette andengenerationssystem blot er en opdateret udgave af det allerede fejlbehæftede system.

Ifølge Kommissionens tal er der hvert år 400 000 illegale indvandrere, som krydser EU's grænser. Selv hvis det antages, at man snart får adgang til biometriske data, og de er klar til at blive anvendt til at oprette sagsakter for og hjemsende illegale indvandrere, der allerede er registreret som sådanne, vil EU ikke kunne sætte en stopper for den masseindvandring, der finder sted langs EU-landenes kyster og via landegrænserne på grund af manglende kontrol ved medlemsstaternes indre og ydre grænser.

Schengeninformationssystemet vil aldrig blive andet end et nytteløst smart system, så længe den farlige Schengenaftale er i kraft.

Andreas Mölzer (NI), skriftlig. – (DE) Gennemførelse af SIS II måtte på grund af tekniske vanskeligheder udsættes flere gange. På daværende tidspunkt stod de nye østeuropæiske medlemsstater f.eks. over for store problemer ved deres grænser og pressede derfor på for indførelse af et "hasteprogram". Dette var måske en fornuftig strategi i betragtning af situationen på daværende tidspunkt, men det resulterede utvivlsomt i, at der påløb yderligere omkostninger.

Erfaringerne med den nuværende SIS-model synes at være positive. I det lange løb skal programmet naturligvis udvikles yderligere. Improviserede overgangsløsninger kan dog forårsage sikkerhedsmæssige huller, hvilket er grunden til, at jeg har afvist den planlagte indførelse af den improviserede udgave, da jeg mener, at det er for tidligt.

– Indstilling ved andenbehandling: Dirk Sterckx (A6-0334/2008)

Jim Higgins (PPE-DE), skriftlig. – (EN) I forhold til AN-afstemningerne 1, 3, 4, 5, 6, 7 i Sterckx-betænkningen stemte jeg og mine irske PPE-DE-kolleger imod disse ændringsforslag, eller vi undlod at stemme, for at vise vores bekymring angående spørgsmål vedrørende den selvstændige myndigheds magt og omfanget af det direktiv, som vil underminere medlemsstaternes kompetenceområde på en række områder. Vi støtter fuldt selve indholdet i direktivet og håber, at man kan nå frem til en vellykket aftale mellem Parlamentet og Rådet.

Carl Lang og Fernand Le Rachinel (NI), skriftlig. – (FR) Europa vil gerne beskytte sig mod søfartsulykker samt forurening af de europæiske have og verdenshavene. Vi ser positivt på dette. De seneste forfærdelige eksempler med havariet af Prestige og Erika er en påmindelse til os om vores forpligtelse til at være omhyggelige og at overvåge søfartssikkerheden, men også om vores ansvarsområder i tilfælde af en miljøkatastrofe.

Der bør desuden i forslaget til direktiv være en specifik henvisning til undersøgelser efter ulykker. For første gang er det blevet aftalt, at der bør oprettes et undersøgelsesorgan, som helt uafhængigt og upartisk har til opgave at beslutte, hvorvidt der skal indledes en undersøgelse for at fastlægge årsagerne til og omstændighederne ved en ulykke. Intentionerne er gode; så lad os blot håbe, at de ikke bliver droppet i betragtning af de enorme økonomiske interesser, der er på spil.

Vincent Peillon (PSE), skriftlig. – (FR) Jeg stemte for denne betænkning, der blev fremsat af min belgiske kollega hr. Sterckx, om tilsyn med skibstrafik. Siden Erikas forlis i 1999 og Prestiges forlis i 2002 har vi forgæves ventet på europæiske løsninger for at sikre, at sådanne ulykker aldrig sker igen. I stedet for en nedsættelse af risikoen, stiger den dag for dag, idet skibstrafikken vurderes at ville blive tredoblet inden for de næste 30 år.

På trods af denne foruroligende forudsigelse har de fleste medlemsstater været hurtige til at skyde de centrale foranstaltninger, som blev fremsat af Kommissionen og understøttet af de europæiske socialdemokrater, "i sænk". En af de iøjnefaldende ting, der er forsvundet, er en forsikringspolitik, som ved hjælp af en økonomisk garanti ville gøre det lettere for ofre for søfartsulykker at få erstatning.

Vedtagelse af denne betænkning betyder, at man går imod kynisme og enkeltstaters uansvarlighed. Parlamentet kan være stolt af sin enighed, fordi man ved afstemningen i dag viser sin uforbeholdne forpligtelse til mere sikre og mindre forurenede europæiske farvande.

– Indstilling ved andenbehandling: Jaromír Kohlíček (A6-0332/2008)

Jim Higgins (PPE-DE), skriftlig. – (EN) Jeg og mine irske PPE-DE-kolleger undlod at stemme ved afstemningen om ændringsforslagene til Kohlíček-betænkningen. Grunden hertil var vores betænkeligheder vedrørende virkningen af opdelingen af undersøgelser i tekniske og strafferetlige undersøgelser og de problemer, som dette ville skabe i henhold til irsk lov. Vi støtter selve indholdet i denne og alle de betænkninger vedrørende søfart, der vedtages i dag i Parlamentet.

Ian Hudghton (Verts/ALE), skriftlig. – (EN) Som repræsentant for Skotland erkender jeg vigtigheden af skibsfart og mener, at denne sektor er en sektor, som har enormt potentiale til fremtidig udvikling. Det er afgørende, at der træffes tilstrækkelige foranstaltninger for at maksimere sikkerheden til søs og for at forhindre ulykker; og derfor er denne pakke, som vil tjene til at forhindre gentagne ulykker i at opstå, en pakke, jeg ser positivt på.

– Indstilling ved andenbehandling: Paolo Costa (A6-0333/2008)

Ian Hudghton (Verts/ALE), skriftlig. – (EN) Costa-betænkningen drejer sig om vigtige spørgsmål for alle søfartsregioner. Det er afgørende, at EU tager forbedring af sikkerhedsstandarder til søs alvorligt, samtidig med at man ikke påfører rederierne urealistiske byrder. Jeg støtter fuldt ud forestillingen om, at nationale myndigheder og havnemyndigheder skal spille en afgørende rolle med hensyn til at identificere de risici, der er på dette område, og er stort set tilfreds med de foranstaltninger, der indføres her i Parlamentet i dag.

– Indstilling ved andenbehandling: Dominique Vlasto (A6-0335/2008)

Jim Higgins (PPE-DE), skriftlig. – (EN) Jeg og mine irske PPE-DE-kolleger afholdt os fra at stemme om betænkningen om havnestatskontrol på grund af betænkeligheder ved, at ændringsforslagene i deres foreliggende form vil underminere og komplicere Parismemorandummet, og vi føler, at spørgsmålet om flagstater hellere burde behandles i et separat direktiv, og at indføjelser af sådanne ændringsforslag i unødvendig grad ville komplicere dette direktiv.

Dominique Vlasto (PPE-DE), skriftlig. – (FR) Med vores afstemning i dag har vi mindet Rådet om, at Erika III-pakken udgør et hele og bør behandles i sin helhed. Dette er grunden til, at jeg stemte for indføjelser af ændringsforslagene i Savary-betænkningen i min betænkning om havnestatskontrol. Ved at vende tilbage til vores holdning ved førstebehandlingen har vi endvidere nægtet at følge Rådet med hensyn til at opgive to vigtige forslag om flagstatskontrol og skibssrederes civile ansvar, hvor der ikke var nogen fælles holdning.

Det franske formandskab, hvis hårde arbejde med og vedvarende engagement i at finde en løsning på dette problem fortjener at blive nævnt, har overbevist Rådet om at genoptage arbejdet med de to forslag, der var gledet ud. Jeg er sikker på, at man vil kunne komme ud af dødvandet, og at forligsproceduren vil give generel enighed om Erika III-pakken. Jeg håber, at denne fremgangsmåde kan sættes i værk omgående, således at vi kan indgå en aftale inden årets udgang. Søfartssikkerheden bør fortsat have høj prioritet på den europæiske politiske dagsorden, og det er med denne hensigt, at jeg fortsat vil opretholde vores forslag.

– Indstilling ved andenbehandling: Luis de Grandes Pascual (A6-0331/2008)

Charlotte Cederschiöld, Christofer Fjellner, Gunnar Hökmark og Anna Ibrisagic (PPE-DE), skriftlig. – (SV) Moderaterne støtter i det væsentlige forslaget til direktiv om fælles bestemmelser og standarder for organisationer, der udfører inspektion og syn af skibe, og stemte også for forslaget ved førstebehandlingen i april 2007.

Ved forberedelsen til andenbehandlingen besluttede Transport- og Turismeudvalget i omhandlede direktiv at indarbejde store dele af forslaget til direktiv om overholdelse af flagstatskrav, som blev forkastet af Rådet.

Direktivet om overholdelse af flagstatskrav var et forsøg på at udvide EU's kompetenceområde til et område, hvor der i forvejen findes nogle FN-bestemmelser. Vi stemte allerede imod denne udvidelse ved førstebehandlingen i marts 2007 og støtter således heller ikke dette forsøg på at indføre disse bestemmelser ad bagdøren som del af direktivet om fælles bestemmelser og standarder for organisationer, der udfører inspektion og syn af skibe. Vi har derfor valgt at stemme imod hr. de Grandes Pascuals betænkning.

– Indstilling ved andenbehandling: Luis de Grandes Pascual (A6-0330/2008)

Brian Simpson (PSE), skriftlig. – (EN) Jeg er positivt stemt over for denne betænkning fra Parlamentet, som vedrører organisationer, der udfører inspektion og syn af skibe, og jeg stemmer for de øvrige af Parlamentets betænkninger, der sammen med denne betænkning, udgør lovpakken vedrørende søfartssikkerhed.

Spørgsmålet om de to "forsvundne" sagsområder, om civilretligt ansvar og flagstater, skal på den ene eller anden måde løses af Rådet, så det er vigtigt, at Parlamentet fastholder presset ved at inkludere dem samlet i Sterckx-betænkningen om kontrol med skibstrafik, Vlasto-betænkningen om havnestatskontrol og denne betænkning.

Der er blevet udført meget arbejde, og jeg tror, at der nemt kan opnås enighed om de fem sager, vi har stemt om i dag, men uden områderne civilretligt ansvar og flagstater vil vi ikke kunne komme videre fremad. Rådet må finde en løsning på deres interne fastlåste situation, for ellers vil vi ikke kunne give borgerne i EU en mere sikker søfartssektor.

– Indstillinger ved andenbehandling: Dirk Sterckx (A6-0334/2008), Jaromír Kohlíček (A6-0332/2008), Paolo Costa (A6-0333/2008), Dominique Vlasto (A6-0335/2008), Luis de Grandes Pascual (A6-0331/2008 - A6-0330/2008)

Marie-Arlette Carloti (PSE), skriftlig. – (FR) Efter forliset af olietankskibene Erika og Prestige førte de europæiske socialister an i kampen for en "avanceret" EU-lovgivning om søfartssikkerhed.

De syv betænkninger i den tredje søfartssikkerhedspakke er et afgørende skridt i retning af at opnå dette mål, forudsat at Rådet ikke udvander indholdet.

Siden førstebehandlingen i 2007 har Rådet forkastet de fleste af Parlamentets indstillinger vedrørende de fem andre betænkninger.

Ved denne andenbehandling og efter meget ændringsarbejde bekræfter Parlamentet igen den absolutte forrang, som det giver til udarbejdelse af en europæisk søfartspolitik, som sikrer et højt beskyttelsesniveau med hensyn til:

- flagstatskontrol
- et EU-skibstrafikovervågningssystem
- passagerrederiers ansvar
- organisationer, der udfører inspektion og syn af skibe
- udpegelse af en uafhængig kompetent myndighed til optagelse af skibe i havsnød
- anvendelse af "forureneren betaler"-princippet for søfartssektoren.

Jeg er stærk tilhænger af at sende dette budskab til Rådet.

Jeg appellerer til Nicolas Sarkozy og Dominique Bussereau om at sikre, at det franske formandskab gør det muligt i Europa at udvikle et søfartssikkerhedsmæssigt område, der kan tjene som model for alle andre.

Seán Ó Neachtain (UEN), skriftlig. – (GA) For kort tid siden var der en sejlbådsulykke 30 kilometer ud for Frankrigs kyst. Personalet og passagererne ombord på Erika var meget heldige og slap uskadte. Men de var ikke kun henvist til skæbnens gunst. Det var med hjælp fra et fransk redningshold, at de overlevede. De irske og franske enheder, der skulle undersøge årsagen til skibsulykken, arbejdede tæt sammen.

Eksemplet med Erika sætter fokus på, hvad der kan ske, når skibspersonalet tøver med at anmode om hjælp. Som forslagsstilleren af betænkningerne har anført, bør de ombordværendes liv og miljøet, aldrig sættes på spil ved ikke at kontakte det nærmeste havnekontor eller redningshold, når der sker en ulykke.

For så vidt angår søfartssikkerhed, er der tvingende behov for at samarbejde internationalt. Jeg er derfor fortrøstningsfuld med hensyn til, at der kan findes en løsning ved andenbehandlingen af lovpakken om søfartssikkerhed, og som følge deraf støtter jeg gerne disse betænkninger.

- Betænkning af Catherine Trautmann (A6-0321/2008)

Šarūnas Birutis (ALDE), skriftlig. – (LT) Det vigtigste formål med al lovgivning om medicinske produkter skal være at beskytte vores sundhed i EU-landene. Dette mål bør dog nås ved foranstaltninger, som ikke fører til indblanding i branchens udvikling i EU eller handelen med medicinske produkter. Til trods for, at der i tidligere forordninger har været udarbejdet en liste over farvestoffer i fødevarer, har forskellige lande forskellige love om anvendelse deraf. Disse forskelle kan hæmme handelen med lægemidler indeholdende disse farvestoffer, og dette er grunden til, at forordningen skal ændres; dette vil bringe mere klarhed og gøre arbejdet for ganske mange institutioner lettere.

Carlos Coelho (PPE-DE), skriftlig. – (PT) Med dette forslag søger man at ændre rammebestemmelserne for elektroniske kommunikationstjenester for at forbedre effektiviteten, sikre en nemmere og mere effektiv adgang til tilgængelige frekvenser i radiofrekvensspektret og reducere de administrationsudgifter, der er nødvendige for at gennemføre bestemmelserne.

Som følge heraf bør europæiske borgere, uanset hvor de befinder sig i EU, nyde godt af mere effektive og billigere kommunikationstjenester, ligegyldigt om de anvender mobiltelefon, bredbåndsforbindelser til internettet eller kabel-tv.

Hensigten med det nye system for radiofrekvensspektret er at fremme investering i nye infrastrukturer og gøre det muligt for alle borgere at få bredbåndsadgang.

Et indre telekommunikationsmarked, som fungerer korrekt, samt en konkurrencebaseret og informationssamfundsorienteret økonomi, som kommer forbrugerne og virksomhederne til gode, kan kun forekomme, hvis rammebestemmelserne for telekommunikation bliver anvendt konsekvent. Til dette formål bør Kommissionens koordinerende rolle forstærkes, i tæt samarbejde med de nationale tilsynsmyndigheder og det nye Europæiske Tilsynsorgan for Telekommunikation (BERT), for at forbedre sammenhængen mellem nationale beslutninger, der har indvirkning på det indre marked, og indførelsen af hjælpeforanstaltninger.

Jeg støtter derfor denne betænkning og de hovedændringer, der har til formål at udvide forbrugernes valgmuligheder ved at øge konkurrencen.

Edite Estrela (PSE), skriftlig. – (PT) Jeg stemte for Catherine Trautmanns betænkning om elektroniske kommunikationsnet og -tjenester, da lovrammerne for elektroniske kommunikationstjenester efter min mening skal forbedres for at tilbyde forbrugeren bedre valgmuligheder, bedre beskyttelse, billigere tjenester og forbedret kvalitet.

Sammen med oprettelsen af et nyt europæisk tilsynsorgan for telekommunikation vil disse nye lovrammer sikre bedre beskyttelse af forbrugeres private data, skærpe konkurrencen, give forbrugerne flere valgmuligheder og gøre de aftalemæssige betingelser klarere. Det bør desuden understreges, at "pakken" vil fremme handicappedes adgang til teletjenester.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Ligesom andre naturressourcer er radiofrekvenser et offentligt gode. Det er således et område, der bør forblive inden for offentlig forvaltning for at sikre, at det tjener offentlighedens interesse. Dette er den eneste måde, hvorpå man kan tilbyde offentlige varer, som er væsentlige for udviklingen af et informationssamfund for alle. Dette er grunden til, at vi grundlæggende er uenige i den vedtagne beslutning og stemte imod.

Erfaringerne har vist, at kombinerede fremgangsmåder (politikker og marked) altid ender med at tjene de økonomisk interesserede gruppers interesser frem for befolkningens interesser. Det samme gør sig gældende for tildeling af radiofrekvenser, som frigives ved overgangen til digital teknologi, hvor sociale, kulturelle og økonomiske værdier bør have forrang (bedre offentlige tjenester, trådløst bredbånd til underforsynede områder, vækst og job osv.) og ikke stigende offentlige indtægter.

Frekvensforvaltning er udelukkende et kompetenceområde for hver enkelt medlemsstat. Der er imidlertid visse aspekter ved beslutningen, som vi kan tilslutte os, idet man skal huske på, at frekvensspektret ikke kender til grænser, og at effektiv anvendelse af spektret i medlemsstaterne og samordning på EU-niveau er nyttig, navnlig til udvikling af fælleseuropæiske tjenester og forhandling af internationale aftaler. Vi er dog ikke enige i tankerne om, at der benyttes en strategi som for handelspolitik.

Petru Filip (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Telekommunikationspakken er en af de vigtigste pakker, der skal behandles af Europa-Parlamentets ved denne mødeperiode, eftersom en af de vigtige grundpiller ved globaliseringen er kommunikation i realtid, både på hjemligt og internationalt niveau. Der er således et væld

af ændringsforslag på grund af forskellige fremgangsmåder i de 27 medlemsstater, som hver især har deres egne nationale forhold. Til trods for de forskellige strategier, som fremgik klart under forhandlingerne, mener jeg, at Trautmann-betænkningen udgør et skridt fremad for hele EU-området, selv om ændringsforslag som f.eks. 132 eller 138 gav anledning til livlige forhandlinger. Jeg mener, at den nuværende udgave, der er vedtaget af Europa-Parlamentet, sikrer både en fælles strategi for udvikling af kommunikation inden for EU-området og en konstruktiv form for regulering af det virtuelle rum med henblik på sådanne aspekter som databeskyttelse eller organiseret kriminalitet via cyberspace. I min egenskab af medlem af dette Parlament stemte jeg således for denne betænkning.

Ruth Hieronymi (PPE-DE), skriftlig. – (DE) På vegne af de 40 underskrivere har jeg trukket ændringsforslag 132 til Trautmann-betænkningen tilbage, da det ikke var muligt at nå frem til et kompromis om styrkelse af den grundlæggende ret til beskyttelse af intellektuel ejendomsret under Europa-Parlamentets forhandlinger om rammedirektivet om telekommunikation.

Formålet med ændringsforslag nr. 132 var at udvikle nye måder til at opnå et mere velafvejet forhold mellem den grundlæggende ret til fri adgang til information og internettet på den ene side og den grundlæggende ret til beskyttelse af intellektuel ejendomsret som forsvar mod den dramatiske stigning i piratkopieringen via internettet på den anden side.

PPE-DE-Gruppen trak sin støtte til dette ændringsforslag tilbage, efter at venstrefløjsgupperne (PSE, Verts/ALE, GUE/NGL) forbandt deres støtte til del Castillo Vera-betænkningen (oprettelse af Den Europæiske Myndighed for Markedet for Elektronisk Kommunikation) med dette spørgsmål.

Astrid Lulling (PPE-DE), skriftlig. – (FR) Telekommunikationssektoren udvikler sig med en sådan hast, at det blev nødvendigt at tilpasse lovrammerne. Det var dog indlysende for mig, at disse rammer bør være klare og præcise, og at de frem for alt ikke bør standse investeringer foretaget af europæiske telekommunikationsvirksomheder, som står over for hård konkurrence fra det amerikanske og asiatiske marked. Vores erhvervsvirksomheder skal uden nogen forsinkelse kunne planlægge og investere i nye teknologier.

Selv om det er en fordel for alle at styrke det indre marked inden for telekommunikationssektoren, er det mig en fornøjelse, at Kommissionen ikke har haft held til at pålægge os sin autoritet, men at Parlamentet over for Det Europæiske Tilsynsorgan for Telekommunikation har foreslået et troværdigt alternativ, som styrker samarbejdet mellem nationale tilsynsmyndigheder og undgår det yderligere bureaukrati, som Den Europæiske Myndighed for Markedet for Elektronisk Kommunikation ville have betydet. Det luxembourgske telekommunikationsmarked (4,7 % af arbejdsstyrken er direkte eller indirekte beskæftiget i denne sektor) kræver f.eks. en stærk national tilsynsmyndighed, som er tæt på og bekendt med markedets særlige forhold. I det aktuelle tilfælde var det den rigtige beslutning at anvende subsidiaritetsprincippet.

David Martin (PSE), skriftlig. – (EN) Telekommunikationsbranchen udvikler sig hastigt. Som følge deraf er det nødvendigt med nye foranstaltninger for at bevare og forstærke forbrugerbeskyttelsen og telekommunikationsbrugernes rettigheder. Catherine Trautmanns betænkning om elektroniske kommunikationsnet og -tjenester tjener til at opmuntre til udvikling af den næste generation af telekommunikationsnet i Europa. Jeg mener, at dette er et positivt bidrag, som vil fremme reguleringen af telekommunikationsbranchen, og som vil fremme investeringen i ny kommunikationsinfrastruktur og styrke forbrugernes rettigheder. Min stemmeafgivelser afspejler denne opfattelse.

Dimitrios Papadimoulis (GUE/NGL), skriftlig. – (EL) Jeg stemte for de ændringsforslag, der blev foreslået af Den Europæiske Venstrefløjs Fællesgruppe/Nordisk Grønne Venstre, idet de garanterer en større grad af frihed på internettet, fordi dette er en ytringsfrihed, der er lige så vigtig for demokratiet som pressefriheden. Det er et positivt signal, at Parlamentet til trods for massivt pres fra interessegrupper har udtrykt sine indvendinger mod en sådan arbitrær udelukkelse fra internettet og ikke har godkendt, at nogen som helst bruger kan nægtes adgang til internettet.

Ikke desto mindre er holdningen i den afsluttende analyse i betænkningen fortsat negativ. EU bør i samarbejde med civilsamfundet tillægge den offentlige dialog stor betydning for at sikre både ytringsfrihed og beskyttelse af personoplysninger.

Olle Schmidt (ALDE), skriftlig. – (SV) Jeg må sige, at telekommunikationspakken er et af de vanskeligste lovforslag jeg har set, siden jeg kom hertil. Dels fordi det er teknisk kompliceret med overlappende lovforslag, og dels fordi balancen mellem integritet og sikkerhed i sin natur kræver nøje eftertanke. Jeg antog det synspunkt, at selv om internettet ikke kan være helt ureguleret, må retssamfundets regler samtidig gælde

fuldt ud. Jeg kan ikke acceptere, at retsadministrationen privatiseres, hvilket ville blive konsekvensen af, at private virksomheder fik lov til at gå ind og censurere indholdet på nettet, inden brugerne har fået lejlighed til at tage stilling. Hvis man er af den opfattelse, at gennemskuelighed bør være et ledende princip, er filtrering dybt problematisk.

Samtidig med, at det må stå klart, at overvågning af civile netbrugere aldrig må tillades af kommercielle årsager, vil jeg naturligvis ikke være med til en lovgivning, som f.eks. vil forhindre politiet i at undersøge børnepornografi eller på nogen som helst anden måde udsætte den offentlige sikkerhed for nogen risiko. Det var vigtigt ikke at bidrage til en europæisk lovramme, som vil forhindre teknologiens udvikling og begrænse internettets demokratiske, sociale og professionelle rækkevidde og potentiale.

Endelig var jeg af den opfattelse, at der var tilstrækkelige beskyttelsesmekanismer på plads til, at jeg kunne stemme ja til den i øvrigt vigtige liberalisering af telekommunikationsmarkedet.

Dominique Vlasto (PPE-DE), skriftlig. – (FR) Jeg ville gerne stemme for fru Trautmanns betænkning, da den stadfæster den sociale, kulturelle og økonomiske værdi, som radiofrekvenser har, samtidig med at der tilvejebringes bedre forvaltning af radiofrekvenser til gode for alle operatører og forbrugere.

Denne førstebehandling gør det desuden muligt for os at foreslå et velafvejede alternativ til det oprindelige kommissionsforslag ved at gøre Kommissionen til mægler frem for dommer, for så vidt angår konkurrenceovervågningen. Det er vigtigt for de nationale tilsynsmyndigheder, at de fortsat fuldt ud spiller en rolle.

Jeg beklager dog vedtagelsen af fru Trautmanns mundtlige ændringsforslag. Selv om det tilsyneladende er fuldt ud acceptabelt, indføres der med dette ændringsforslag i praksis et hierarki af grundlæggende rettigheder for slutbrugere ved at forbyde alle forebyggende indgreb uden en forudgående domstolsafgørelse vedrørende den pågældende meddelelse og onlinedistribution af indholdet. Begivenhederne i går i en finsk skole viser mere end nogensinde, hvorfor vi bør iværksætte godt udtænkte og rimelige forebyggelsesmekanismer. Det var det, som det samarbejdsændringsforslag, jeg støttede, drejede sig om, og jeg beklager derfor den nuværende situation i Parlamentet.

Marian Zlotea (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Som IMCO-ordfører for denne betænkning glæder det mig at se, at det arbejde, som mine kolleger har gjort i de tre sidste måneder, har udmøntet sig i denne velafvejede betænkning, der indeholder væsentlige forbedringer for sektoren for elektroniske kommunikationstjenester. Jeg har tillid til, at disse ændringer er til fordel for forbrugerne og vil give dem en bred vifte af valgmuligheder; og jeg har også tillid til, at disse ændringer vil støtte et konkurrencebaseret marked.

Jeg mener, at fastholdelse af funktionsmæssig adskillelse som en mulighed, de nationale myndigheder kan benytte, vil give dem en mulighed for at fremme konkurrenceevnen inden for dette område. Europæisk økonomisk vækst og forbrugervelfærd afhænger af en dynamisk og konkurrencedygtig telekommunikationssektor. På konkurrencedygtige markeder er der bedre adgang til bredbånd, og nye aktører på markedet har betydet forøget hastighed og innovative tjenester.

På denne måde er målsætningerne for det nye direktiv blevet nået: reformeret frekvensforvaltning, forbedret forenelighed mellem bestemmelserne for det indre marked for elektronisk kommunikation samt et forøget sikkerhedsniveau og større integritet til fordel for brugerne af telekommunikationstjenester.

– Betænkning af Pilar del Castillo Vera (A6-0316/2008)

Carlos Coelho (PPE-DE), skriftlig. – (PT) Med start i 2001 har liberaliseringen af telekommunikationsområdet betydet frie tøjler for de europæiske markeder, som nu er mere konkurrencedygtige, mere innovative og yderst lønsomme. De europæiske forbrugere har uden tvivl været dem, der har draget størst fordel af denne udvikling med de flere og bedre tjenester, former og indholdstyper, som i stigende grad er tilgængelige. Dette var en teknologisk, økonomisk og sociokulturel udvikling/revolution.

Til trods for denne åbenlyst positive vurdering kan vi ikke hvile på laurbærrene.

Der er stadig flaskehalse, som forhindrer os i at etablere et virkeligt integreret marked. Dette skyldes primært de forskellige måder, hvorpå de europæiske bestemmelser, som hver national tilsynsmyndighed er ansvarlig for, anvendes.

Jeg støtter derfor oprettelsen af BERT, Det Europæiske Tilsynsorgan for Telekommunikation, som er en opdateret og forstærket udgave af De Europæiske Tilsynsmyndigheders Gruppe vedrørende Elektroniske

Kommunikationsnet og -tjenester (ERG). Det vil blive ansvarligt for en mere konsekvent anvendelse af gældende bestemmelser og vil kunne regne med deltagelse af de nationale tilsynsmyndigheder, som har værdifulde erfaringer med den daglige situation i virkeligheden. Ved etableringen af BERT vil der blive anvendt en konsekvent tilsynsfremgangsmåde i hele EU, for så vidt angår de korrigerende foranstaltninger, som de nationale tilsynsmyndigheder tager, og man vil være fuldstændig uafhængig af regeringer og brancheinteresser.

BERT vil også spille en rolle med hensyn til at forøge forbrugernes bevidsthed. I denne henseende har EU allerede grund til at være tilfreds i betragtning af EU's rolle i forbindelse med den væsentlige prisreduktion for roaming.

Ona Juknevičienė (ALDE), skriftlig. – (LT) Liberaliseringen af det europæiske telekommunikationsmarked har været gavnlig for hele EU. Mere aktiv konkurrence inden for sektoren er blevet den vigtigste drivkraft for investeringer og innovation. Jeg er enig med Kommissionen i, at der på telekommunikationsmarkedet stadig er brug for regulering, indtil markedet begynder at fungere i overensstemmelse med almindelige konkurrencelove.

I princippet kan jeg dog ikke være enig i Kommissionens forslag om at oprette en ny institution til regulering af dette marked, da det yderligere ville forøge bureaukratiet og ville være langt væk fra medlemsstaternes regulerede markeder. Ved afstemningen vil jeg støtte de ændringsforslag fra Udvalget om Industri, Forskning og Energi (ITRE), som har til formål at udvide den rolle, som Det Europæiske Tilsynsorgan for Telekommunikation (BERT) har, samt give Europa-Kommissionen yderligere beføjelser.

De nationale tilsynsmyndigheder for telekommunikationsmarkedet bør arbejde tættere sammen med BERT og Europa-Kommissionen. Efter min mening ville forslaget fra Udvalget om Industri gøre det muligt at regulere markedsaktørerne mere effektivt og garantere, at de nationale tilsynsmyndigheder deltager aktivt, og at deres erfaringer anvendes på EU-niveau. Dette ville igen bidrage til at undgå, at skatteydernes penge bliver spildt til oprettelse af endnu et bureaukratiapparat.

David Martin (PSE), skriftlig. – (EN) Jeg ser positivt på Pilar del Castillos betænkning om Den Europæiske Myndighed for Markedet for Elektronisk Kommunikation. Visionen i betænkningen om et europæisk tilsynsorgan for telekommunikation, der fungerer som et brohoved mellem Kommissionen og de nationale tilsynsmyndigheder, er en vision, som i tilstrækkelig grad tager højde for markedets kompleksitet og dets konstant voksende karakter. Dette afspejles i min stemmeafgivelse.

– Betænkning af Patrizia Toia (A6-0305/2008)

Carlos Coelho (PPE-DE), skriftlig. – (PT) Formålet med dette forslag er at fremme samordnet handling på EU-niveau for at sikre, at den digitale dividende bliver anvendt effektivt.

Overgangen fra analogt til digitalt jordbaseret fjernsyn ved udgangen af 2012 vil i betragtning af, at den digitale teknologis overlegne effektivitet vil frigøre et væsentligt frekvensområde, give EU en unik mulighed for at åbne op for muligheder for markedsvækst, kvalitetsforbedringer og et større udvalg af forbrugertjenester.

Det er således håbet, at medlemsstaterne vil kunne frigive deres digitale dividende så hurtigt som muligt for at gøre det muligt for europæiske borgerne at drage fordel af en helt ny række innovative og konkurrencedygtige tjenester.

Medlemsstaterne skal således afgøre, hvorledes man vil anvende den digitale dividende, og påse, at alle disse typer af elektroniske kommunikationstjenester udbydes i tilgængelige radiofrekvensbånd, idet man samtidig overholder de respektive nationale frekvenstildelingsplaner og bestemmelserne fra Den Internationale Telekommunikationsunion.

Det er dog afgørende, at der er en samordnet EU-strategi, således at vi kan undgå ufordelagtig indblanding medlemsstaterne imellem og ligeledes mellem medlemsstaterne og andre stater. Dette vil gøre det muligt at drage maksimal fordel af frekvensanvendelsen, hvilket således garanterer optimal anvendelse både socialt og økonomisk.

David Martin (PSE), skriftlig. – (EN) Radiofrekvenser er en begrænset ressource inden for telekommunikationsindustrien. Eftersom medlemsstaterne planlægger fuldt ud at skifte over til digitale fjernsynsudsendelser i 2012, er der et større radiofrekvensområde, som bliver tilgængeligt. Det kræver derfor nøje overvejelse at afgøre, hvordan vi anvender disse muligheder. Jeg mener, at man i Patrizia Toias betænkning om den fælles strategi for anvendelsen af det frekvensområde, der frigives ved overgangen til digitalt tv,

erkender de konkurrerende krav om frekvensområder og tager højde for problemerne med tjeneste- og teknologineutralitet ved tildeling af nye licenser. Jeg stemte således for hendes indstillinger.

– Betænkning af Malcolm Harbour (A6-0318/2008)

Marco Cappato (ALDE), *skriftlig*. – (IT) Vi radikale medlemmer stemte ikke for Harbour-betænkningen i dag for at fremhæve de spildte muligheder for at skride til øjeblikkelig, bindende handling for at fremme tilfølgelsen vedrørende handicappede. Selv om der er sket visse fremskridt, er blevet de kompetente myndigheder og telekommunikationsudbydere blevet pålagt for få obligatoriske krav med hensyn til tilfølgelsen vedrørende handicappede. Der er f.eks. ikke taget højde for det forslag, som sammen med Luca Coscioni-foreningen blev udarbejdet om tekstning af alle public service-udsendelser som f.eks. nyheder og aktualitetsprogrammer; og tjenesteudbydere vil ikke være tvunget til med mellemrum at underrette handicappede brugere om tjenester, der specifikt er tiltænkt dem, og om de reducerede takster, der er gældende for dem.

Desuden hersker der fortsat temmelig megen forvirring om garantien for neutralitet på internettet og beskyttelsen af brugernes grundlæggende rettigheder. Internettet underkastes i stigende grad militær lignende kontrol, og under påskud af beskyttelse af sikkerheden bliver brugeres frihedsrettigheder igen udhulet, mens man i betragtning af muligheden for systematisk filtrering af internettet stadig mangler at se beskyttelsen af og garantierne for brugerne.

Konstantinos Droutsas (GUE/NGL), *skriftlig*. – (EL) Med EU's nye forslagspakke om elektroniske kommunikationstjenester fremmer EU foranstaltninger til overvågning og intimidering af brugerne af internettet og alle elektroniske kommunikationstjenester ved at indføre "filter"-systemer under påskud af den offentlige sikkerhed og beskyttelsen af rettigheder. Samtidig bringes det indre EU-marked for telekommunikation, internettet, audiovisuel produktion og transmission, radio- og fjernsynsmedier og satellitforbindelser under ensartet regulering af en styrket "uafhængig" myndighed, hvilket er til fordel for monopolvirksomhederne.

Indtjeningen er sikret, og de europæiske monopolvirksomheders stilling i forhold til internationale konkurrenter styrkes ved liberalisering og forening af markederne på europæisk plan. Først vil der ske en fuld liberalisering og privatisering på nationalt niveau og derefter en radikal omstrukturering, overkoncentration af medierne og en akkumulering af kapital på bekostning af arbejdstagerne i sektoren og af brugerne.

Der er to separate infrastrukturer; på den ene side er der de offentlige tjenester, der er finansieret af regeringerne, og på den anden side har vi frie markedsvilkår. Regeringerne finansierer offentlige tjenester med penge fra staten, og da dette ikke er lønsomt, frasælges tjenesterne til private erhvervsdrivende.

Centrum-højres og centrum-venstres accept af disse forslag viser endnu en gang deres entusiastiske støtte til valg, der træffes i kapitalens interesse. Dette bekræfter behovet for at ændre magtbalancen til fordel for arbejdstagerne med en radikalt anderledes politik med henblik på at gøre brug af ny teknologi til fordel for arbejdstagerne.

Małgorzata Handzlik (PPE-DE), *skriftlig*. – (PL) Den betænkning, der er vedtaget om forsyningspligtigheder og de rettigheder, som brugere af elektroniske kommunikationstjenester har, sigter mod at forbedre forbrugernes position på markedet for elektroniske tjenester. Forsyningspligtigheder bør sikre, at forbrugerne har adgang til offentlige telefontjenester til en overkommelig pris, og garantere nationale og internationale forbindelser og mulighed for nødopkald.

Vedtagelse af denne betænkning vil forstærke forbrugernes rettigheder. Forbrugerne vil være berettiget til at skifte teleudbydere, samtidig med at de kan beholde deres eksisterende telefonnummer. Desuden må porteringen af nummeret ikke tage mere end et døgn. Hvilket er meget vigtigt. Den længste periode, i hvilken en telekommunikationsvirksomhed kan binde en abonnent, vil blive begrænset til 24 måneder. Ikke desto mindre bør en operatør også være i stand til at give brugeren mulighed for at indgå en aftale for en maksimumsperiode på 12 måneder, herunder alle de tjenester og det udstyr, som aftalen omfatter.

Adgang til 112-nødopkaldsnummeret skal også gøres bedre. Dette er meget vigtigt i krisesituationer. Medlemsstaterne bør sikre fuld adgang til offentlige telefontjenester i tilfælde af, at netværket bryder sammen som følge af en katastrofe eller force majeure. Adgang til 116-nødopkaldsnummeret for forsvundne børn bør endvidere også gøres bedre. I øjeblikket fungerer dette nummer på frivillig basis i blot syv EU-medlemsstater.

Mieczysław Edmund Janowski (UEN), *skriftlig*. – (PL) Jeg så meget positivt på betænkningen om det ændringsforslag til direktiverne om brugeres rettigheder i elektroniske kommunikationsnet, som var udarbejdet af hr. Harbour. Det er et velafvejet dokument, som i væsentlig grad forbedrer betingelserne på markedet for elektroniske tjenester. Det var rigtigt at formulere kompromisændringsforslag, som blev godkendt af et væsentligt flertal af medlemmerne her i Parlamentet. Dette gjorde det muligt at vedtage betænkningen som helhed til trods for det meget store antal ændringer.

EU's lovbestemmelser på området telekommunikation går tilbage til 1990'erne. Jeg mener, at ændringsforslagene til direktiverne er en god lejlighed til at justere dem i forhold til de enorme teknologiske forandringer, der har fundet sted. Dette er navnlig vigtigt, da vi agter at føje mobilkommunikationsydelser og internetbredbåndsadgang til forsyningspligtighederne. Licenshavere bør være forvisset om retten til fuld oplysning om alle begrænsninger med hensyn til adgang til lovlig software. Tjenesteudbydere skal sikre netværkssikkerhed, beskytte brugernes personoplysninger og begrænse strømmen af såkaldt spam.

Jeg mener, at det især er vigtigt at tage hensyn til de handicappedes og ældres behov, da disse grupper har brug for lettere adgang til teletjenester. Det er håbet, at der vil fremkomme hensigtsmæssige nye tekniske løsninger vedrørende udstyr. Jeg har tillid til, at en sådan udvikling vil resultere i en væsentlig reduktion i udgifterne til teletjenester i hele EU. I øjeblikket er vi stadig tvunget til at betale urimeligt høje priser for overførsel af data fra land til land i EU til trods for eksistensen af Schengenaftalesystemet.

David Martin (PSE), *skriftlig*. – (EN) Det, som Malcolm Harbours betænkning ganske udtrykkeligt viser, er, at internet- og telefonbrugere for tiden bliver behandlet dårligt. I disse økonomisk trange tider har forbrugere brug for at kunne have tillid til, at de får noget for pengene. Forslagene i betænkningen betyder, at kunder vil blive bedre oplyst, og deres personoplysninger, det være sig online eller ej, vil være sikrere. Bestemmelsen om, at handicappede brugere får lige adgang til internettet og andre kommunikationstjenester er også væsentlig for at sikre, at alle kan drage nytte af den digitale tidsalder, vi er i. Jeg stemte for betænkningen.

Andreas Mölzer (NI), *skriftlig*. – (DE) Der gøres i dag et forsøg på med alle midler at forfægte økonomiske interesser. Pludselig skal der i et rammedirektiv om telekommunikationsbestemmelser medtages en lang række ophavsretslove. Det er fuldt ud tilstrækkeligt for EU at indføre en forpligtelse for leverandørerne om, at de skal advare kunderne om risikoen for at overtræde "de intellektuelle ejendomsrettigheder", hvor sanktionerne reguleres på nationalt niveau. Bagefter kan alle så skyde skylden på hinanden. Desuden har de store virksomheder, der udvikler software, i nærværende betænkning forsøgt at gøre livet vanskeligere for deres mindre konkurrenter.

Der forekommer sikkert lovovertrædelser på internettet – børnepornografi er et godt eksempel herpå – hvor det er nødvendigt at gribe ind, men vi må ikke tillade, at der gives afkald på databeskyttelse på grund af de økonomiske interesser, som en håndfuld store virksomheder og multinationale selskaber har. Det oprindelige koncept bag telekommunikationspakken var meget fornuftigt, men med de enormt mange ændringsforslag – og ét eller to af dem, hvor den type af kritisabelt indhold, som jeg lige har beskrevet, er smuttet ind – afholdt jeg mig fra at stemme.

Nicolae Vlad Popa (PPE-DE), *skriftlig*. – (RO) Den liberalisering af telekommunikationsmarkedet, som EU har foretaget i de sidste 10 år, er en ubetinget succes.

Reformen af rammebestemmelserne for elektroniske kommunikationstjenester er en del af Kommissionens overordnede strategi med vedrørende det indre marked og er væsentlig med hensyn til at nå Lissabonstrategiens mål, da telekommunikation ud fra et makroøkonomisk perspektiv bidrager til at gøre aktiviteten mere effektiv i andre sektorer.

Jeg påskønner ordførernes arbejde med dette sæt sammenhængende og effektive foranstaltninger, som reflekterer både EU's målsætninger og de fleste parlamentsmedlemmer synspunkter vedrørende et afgørende område for udviklingen og styrkelsen af båndene mellem uddannelse, forskning og innovation samt især for opbygningen af det europæiske informationssamfund, som er tilpasset til den globale økonomi og i stand til at bidrage til økonomisk vækst ved at skabe beskæftigelse og tilvejebringe bedre tjenester, hvilket således forbedrer den samlede livskvalitet for EU's borgere.

Den positive afstemning om væsentlige aspekter som f.eks. præcisering og udvidelse af brugernes rettigheder, skærpet beskyttelse af personoplysninger, oprettelse af et organ for europæiske tilsynsmyndigheder (BERT) og bedre frekvensforvaltning viser PPE-DE's bekymring med hensyn til at finde den rette balance mellem EU-borgernes grundlæggende ret til at blive integreret i informationssamfundet og tilvejebringelse af gunstige rammer for innovation og økonomisk udvikling.

Bart Staes (Verts/ALE), skriftlig. – (NL) Min stemmeafgivelse mod telekommunikationspakken (Harbour-betænkningen) var foranlediget af de tilbageværende smuthuller i direktivet, som kunne udgøre en potentiel overtrædelse af vores frihedsrettigheder. Medlemsstaterne bemyndiger udbydere til at følge enkeltpersoners aktiviteter på internettet. Jeg håber, at medlemsstaterne ved gennemførelse af disse nye bestemmelser ikke vil føle sig fristet til at filtrere indholdet på internettet. Denne opgave bør udelukkende være forbeholdt politiet.

Jeg er klar over, at der skal gribes ind over for overtrædelser af ejendomsrettigheder på internettet, men dette bør ikke betyde, at der sker indgreb i den enkelte internetbrugers frihed. Vi kan jo ikke skabe en situation, hvor vi er som et postbud, der åbner brevene for at se, om indholdet nu faktisk også er lovligt.

De ændringsforslag, hvormed de Grønne forsøgte at forbedre denne tekst, blev forkastet, og jeg kan således ikke længere støtte dette forslag.

Jeg ville med glæde have stemt for de mange forbrugerfordele, men jeg mener, at det er uacceptabelt at gøre internetudbydere ansvarlige for indholdet på internettet. Dette var da heller ikke formålet med denne lovgivning.

– Betænkning af Caroline Lucas (A6-0313/2008)

Hélène Goudin og Nils Lundgren (IND/DEM), skriftlig. – (SV) Ulovlig skovning og skovrydning volder alvorlig skade på miljøet, og der er almindelig enighed om, at rydningen af følsomme tropiske skove skal reduceres. Junilistan er derfor fortrinsvis indstillet over for idéen om, at enkeltstater bør opstille adfærdskodekser for import af tropisk træ. Vi ser også positivt på mærkningsinitiativer, f.eks. via skovforvaltningsrådet, Forest Stewardship Council, hvilket ville give forbrugere bedre mulighed for at træffe bevidste afgørelser på grundlag faktiske forhold ved køb af tropisk træ eller tropiske træprodukter.

Desværre er det iøjnefaldende træk ved denne betænkning det klare ønske om at fremme Europa-Parlamentets position vedrørende skovbrugspolitiske anliggender generelt.

Junilistan er helt klart af den opfattelse, at en fælles skovbrugspolitik inden for rammerne af EU-samarbejdet ikke er ønskværdig. I stedet bør ansvaret for spørgsmål vedrørende eller i forbindelse med skovbrugspolitik i enkelte medlemsstater forblive på nationalt niveau. Ud fra disse overvejelser har Junilistan valgt at stemme mod betænkningen.

Ian Hudghton (Verts/ALE), skriftlig. – (EN) Jeg gav med glæde min støtte til min kollega fru Lucas' betænkning om IATA. Millioner af hektar tropisk skov går tabt hvert år, og de resulterende kulstofemissioner vil nødvendigvis få en dramatisk indvirkning på planeten. I fremtiden skal det sikres, at EU spiller en hovedrolle med hensyn til at minimere brugen af fremgangsmåder, der er ødelæggende og unødvendige.

David Martin (PSE), skriftlig. – (EN) Jeg ser positivt på fru Lucas' betænkning om den internationale overenskomst om tropisk træ af 2006. En seriøs strategi til bevarelse af miljøet kræver effektive rammer for samråd, internationalt samarbejde og politikudvikling vedrørende verdensøkonomien inden for handel med tropisk træ. EU skal støtte bevarelse, genskovning og genoprettelse af ødelagte skovområder. Jeg mener, at denne betænkning er med til at sætte EU på rette spor hen imod at opnå en bæredygtig økonomi vedrørende tropisk træ, og jeg stemte for betænkningen.

Véronique Mathieu (PPE-DE), skriftlig. – (FR) Mere end 20 år efter, at den første internationale overenskomst om tropisk træ blev indgået, forpligtes vi til at indrømme, at overudnyttelse og ulovlig skovning fortsat er et problem.

Det er derfor blevet tvingende nødvendigt for os at tage aftalen op til revision for, at disse nye målsætninger bedre kan afspejles.

Det er nu et fait accompli: Den internationale overenskomst om tropisk træ af 2006, der i 2006 blev forhandlet på plads af Kommissionen inden for rammerne af UNCTAD (De Forenede Nationers Konference om Handel og Udvikling) er indbegrebet af de nye betænkkeligheder vedrørende bæredygtig og lovlig udnyttelse af skovområder. Jeg ser meget positivt på indføjelser af disse målsætninger.

Dog bør producenterne i de berørte lande ikke tvinges til at afholde de uundgåelige omkostninger, som er forbundet med disse nye bestemmelser. Det internationale samfund skal udarbejde en egnet plan for økonomisk erstatning.

Jeg så også gerne, at Kommissionen gik videre og formulerede en omfattende lovtekst for at sikre, at kun tropisk træ og tropiske træprodukter fra skove, som bliver forvaltet med henblik på bæredygtig udvikling og udnyttes lovligt, markedsføres på det europæiske marked.

Dette er den eneste måde, hvorpå man kan opmuntre producenterne til at operere lovligt og respektere miljøet og således på globalt niveau fremme sund og bæredygtig udnyttelse af tropiske skove.

– Forslag til beslutning: Den internationale overenskomst om tropisk træ af 2006 (B6-0422/2008)

Sylwester Chruszcz (NI), skriftlig. – (PL) Jeg støttede i dag beslutningen om den internationale overenskomst om tropisk træ af 2006 (ITTA). Jeg gjorde dette, fordi jeg mener, at støtte til foranstaltninger, som er rettet mod løsning af regionale eller globale miljøproblemer i internationalt regi, faktisk er et af EU's mest værdifulde aktivitetsområder. Jeg regner fuldt ud med, at vi alle sammen er klar over behovet for at sikre beskyttelse og bæredygtig forvaltning af tropiske skove og sørge for genskabelse af ødelagte områder i disse skove.

– Forslag til beslutning: Europa-Parlamentets prioriteringer for Kommissionens lovgivnings- og arbejdsprogram for 2009 (RC B6-0420/2008)

Philip Bushill-Matthews (PPE-DE), skriftlig. – (EN) Jeg og mine kolleger fra det britiske Konservative parti er yderst positivt stemt for meget af det, der er indeholdt i denne beslutning. Vi støtter i høj grad kravene om en reduktion af de administrative byrder, gennemførelsen af Lissabonstrategien om vækst og job, støtte til SMV'er, yderligere fremskridt til gennemførelse af det indre marked, foranstaltninger til fremme af forbrugerrettigheder, yderligere handling vedrørende klimaforandringer, grænseoverskridende initiativer vedrørende sundhedspleje og fremme af forbindelserne med USA.

Alligevel kan vi ikke støtte teksten om ratificeringen af Lissabontraktaten, kravet om en fælles indvandringspolitik, kravet om en fælles asylpolitik eller kravet om udarbejdelse af en fælles udenrigstjeneste.

Sylwester Chruszcz (NI), skriftlig. – (PL) Jeg stemte i dag imod Europa-Parlamentets beslutning om Europa-Kommissionens lovgivnings- og arbejdsprogram for 2009. Kommissionens ambitiøse planer åbner mulighed for, at der i de kommende år kan pålægges medlemsstaterne yderligere unødvendig harmonisering og unødvendige direktiver. Jeg vil også fremkomme med en kraftig indsigelse mod det pres, der udøves på Irland og andre medlemsstater, om at fortsætte processen med ratifikation af Lissabontraktaten, som udtrykt i første punkt i beslutningen. Ovennævnte traktat blev forkastet ved den folkeafstemning, der blev afholdt i Irland.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Det må være symptomatisk, at Europa-Parlamentet ikke har kunnet vedtage nogen beslutning om prioriteringerne for Europa-Kommissionens program. Valget til Europa-Parlamentet nærmer sig åbenbart, hvilket er med til at påvirke medlemmernes beslutninger, især for dem, der gerne vil dække over deres handlemåde og deres ansvar for de politikker, som har forværret den sociale situation, forøget arbejdsløsheden og antallet af usikre og dårligt betalte arbejdspladser, fremkaldt finans-, fødevarer- og energikrisen – som navnlig påvirker de økonomisk svagere lande og de mere sårbare samfundslag – samt forøget militariseringen af internationale forbindelser med alle de farer, som det indebærer for verdensfreden.

Samtidig ønsker de dog ikke at acceptere nødvendigheden af at bryde med de politikker, som har ført til alt dette. De foretrækker, at Europa-Kommissionen fortsætter med de samme instrumenter og politikker, der har ført til denne situation, om end nu og da med et lyserødt og grønt pift for at det skal tage sig godt ud.

Vi fastholder derfor det forslag, der er indeholdt i vores gruppes beslutning, herunder ophævelse af stabilitetspagten, ophør af privatisering og liberalisering, opprioritering af beskæftigelse med rettigheder, udryddelse af fattigdom og social uretfærdighed.

Ona Juknevičienė (ALDE), skriftlig. – (LT) Jeg stemte for beslutningen om Kommissionens lovgivnings- og arbejdsprogram for 2009 og beklager, at det ikke er blevet vedtaget. Det er af afgørende betydning for Kommissionen at forelægge en meddelelse med en vurdering af, hvorvidt medlemsstaterne har gennemført direktivet og forordningen om samordning af sociale sikringssystemer i medlemsstaterne.

Mens jeg udarbejdede dette dokument som skyggeordfører, pointerede jeg, at disse dokumenter er af stor betydning for hver enkelt EU-borger. Der fastlægges procedurer og tages fat på menneskers dagligdags problemer. Formålet med dokumentet er ikke at ensrette de sociale sikringssystemer. Der gennemføres via dokumentet bestemmelser, som gør det muligt at have forskellige sociale sikringssystemer i medlemsstaterne.

Samtidig hindres det, at mennesker står uden social sikring på grund af disse forskelle. Velfærden i dagligdagen for den enkelte EU-borger afhænger af gennemførelsen af bestemmelserne i disse dokumenter.

Desværre vil Kommissionen ikke få tildelt ansvaret for at vurdere, hvad der er blevet opnået i medlemsstaterne med hensyn til oprettelse af transeuropæiske energinet, eller hvor længe etableringen af det fælles energimarked kunne tage, eller sikring af energisikkerhed i hele EU. Dette spørgsmål er af afgørende betydning for Litauen, Letland og Estland, og EU-institutionerne og primært Kommissionen må således træffe konkrete foranstaltninger for at løfte disse medlemsstater ud af deres energimæssige isolation og afhængighed af Rusland, som er deres eneste leverandør af gas og elektricitet.

Zita Pleštinšká (PPE-DE), skriftlig. – (SK) Jeg stemte imod beslutningen om Kommissionens lovgivningsprogram for 2009, fordi der var medtaget ændringsforslag, som kræver ny lovgivning inden for det sociale område.

Da det sociale område næsten udelukkende ligger inden for medlemsstaternes kompetence, forkastede vores gruppe forslaget til ændring af direktivet om Den Europæiske Fond for Tilpasning til Globaliseringen, mindstekravene vedrørende uberettiget afskedigelse af individuelle arbejdstagere, beskyttelse af medarbejdere med atypiske ansættelseskontrakter og forbedring af arbejdsvilkår og begrænsning af antallet af arbejdsulykker.

Spørgsmål om retlig beskyttelse mod forskelsbehandling er forskellige fra medlemsstat til medlemsstat, især med hensyn til forplantningsrettigheder, traditionelle familiemønstre, uddannelse og religion. Vores politiske gruppe anser det derfor for nødvendigt i denne sag at bevare princippet om subsidiaritet, hvorved hver medlemsstat har ret til at anvende disse principper i overensstemmelse med landets nationale traditioner og skikke.

Spørgsmålet om Tyrkiets tiltrædelse af EU er også en følsom sag i vores politiske gruppe, idet mange af medlemmerne er tyske og franske konservative medlemmer.

Luís Queiró (PPE-DE), skriftlig. – (PT) I 2009 vil Kommissionens aktiviteter blive styret af tidsplanen for valget til Europa-Parlamentet, hvilket resulterer i reducerede handlemuligheder, især fra den ene af institutionernes side. Dette forhold forhindrer os dog ikke i at udarbejde en realistisk handlingsplan. Verden kræver en gennemgang af paradigmerne og en forståelse for, at realiteterne i vid udstrækning har udviklet sig videre end mange af de teoretiske forhandlinger om økonomiske og sociale modeller og om de mange modsætningsforhold inden for internationale relationer (for så vidt angår direkte magtanvendelse og også økonomisk magt eller forholdet mellem kommercielle kræfter). Vi ønsker, at Kommissionen reagerer på disse nye realiteter med et langt sigte, som er fleksibelt og kan tilpasses ved gennemførelsen. Samtidig vil vi gerne have en dagsorden for 2009, som bidrager til over for vælgerne i den enkelte medlemsstat at belyse den store betydning og fordel for vores økonomier og vores samfund, som EU's politikker har. Denne dokumentation, som i langt højere grad vil stamme fra kvaliteten af vores politikker end fra kommunikationsspørgsmål, skal udgøre det essentielle i vores aktiviteter og som følge heraf Europa-Kommissionens aktiviteter. Desværre afspejlede den beslutning, der skulle stemmes om, ikke denne strategi, hvorfor jeg stemte imod beslutningen.

Catherine Stihler (PSE), skriftlig. – (EN) Der er stadig behov for at fremme børns rettigheder. For tiden gøres der også for lidt for at gøre noget ved fattigdom blandt børn i hele EU. Hvert femte barn i EU lever på fattigdomsgrænsen – og det er et barn for meget. Det glæder mig, at Parlamentet har forkastet Kommissionens arbejdsprogram for 2009. Vi skal gøre mere for at fremme anstændigt arbejde for at gøre noget ved fattigdommen i hele EU.

– Forslag til beslutning: forberedelse af topmødet mellem EU og Indien (RC B6-0426/2008)

Edite Estrela (PSE), skriftlig. – (PT) Jeg stemte for Europa-Parlamentets fælles beslutning om forberedelsen af topmødet mellem EU og Indien, da jeg føler, at det er væsentligt at tilpasse det strategiske partnerskab med Indien, som vi vedtog i 2004, til de nye udfordringer, som EU og Indien står over for, som f.eks. fødevarekrisen, energikrisen og klimaforandringerne.

Jeg vil gerne fremhæve, at beslutningen opmuntrer Indien til at fortsætte landets bestræbelser på at nå millenniumudviklingsmålene, navnlig på området ligestilling mellem kønnene. Det er også vigtigt, at man i beslutningen minder Indien om EU's værdier og således kræver, at den indiske regering ophæver dødsstraffen.

Pedro Guerreiro (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Ud over de mange andre spørgsmål, der rejses i denne beslutning, som vi påskønner, mener vi, at det er væsentligt at understrege, at vi indiskutabelt støtter

udbygningen af et ægte og effektivt samarbejde og venskab mellem EU-landene og Indien. Dette kræver et forhold, som er baseret på, at man reagerer på de behov i hver befolkning, der er til gensidig fordel, og som bidrager til gensidig udvikling, samtidig med, at man respekterer princippet om ikke-indblanding og respekten for national suverænitet.

På basis af disse principper og formodninger er vi alligevel slet ikke enige i mange af de forslag, der er indeholdt i denne beslutning, især om indgåelse af en "frihandelsaftale", der bl.a. sigter mod at medtage en "aftale om tjenester", "konkurrence", "offentlige kontrakter" og "afskaffelse af ... igangværende restriktioner på området for direkte udenlandske investeringer" mellem EU og Indien.

Med dette forslag (og målsætningen) søger man at reagere på de ønsker om ekspansion, som større økonomiske og finansielle koncerner – som ikke var formaliseret i WTO-forhandlingerne, der var rettet mod liberalisering af verdenshandlen – har, hvor behovet for at forøge akkumuleringen og centraliseringen af kapital er fremtrædende. Denne målsætning står i modsætning til behovene hos arbejdstagerne og befolkningerne i Indien og i de forskellige lande i EU.

Carl Lang (NI), skriftlig. – (FR) Vi har brug for at udvikle vores forbindelser med Indien, som med et befolkningstal på over en milliard mennesker og en blomstrende økonomi, udgør en modvægt til den muslimske verden og Kina. Alligevel står det indgivne forslag til beslutning, der afspejler hr. Sarkozys og Kommissionens holdning, i modsætning til de europæiske landes interesser. Den "omfattende frihandelsaftale", der stilles krav om, vil bidrage til ødelæggelse af vores økonomier og sociale systemer, som er tvunget til at konkurrere med lande, der er involveret i social dumping. Desuden er Indiens krav om en plads i FN's Sikkerhedsråd et af forslagene til den reform af FN, hvor det også er formålet at fratage Frankrig og Det Forenede Kongerige deres permanente medlemskab af Sikkerhedsrådet og i stedet give det til Bruxelles.

Desuden er beskrivelsen af Indien som en "model for religiøs mangfoldighed" en fornærmelse mod de kristne, der var ofre for massakren i Orissa.

Indien forsvare sine nationale interesser og oldgamle værdier. For at kunne have et velafvejet forhold til Indien må vores medlemsstater gøre det samme. Det kan de kun gøre i et andet Europa; nemlig et Europa bestående af suveræne nationer, hvis civilisation er rodfæstet i de kristne og græsk-romerske værdier.

Mairead McGuinness (PPE-DE), skriftlig. – (EN) Som medlem af EU-Indien-Delegationen støtter jeg det fælles forslag til beslutning om forberedelse af topmødet mellem EU og Indien 2008.

I forslaget tages der fat på problemet med, at man ikke nåede til enighed på WTO-mødet, og der udtrykkes ønske om fornyede bestræbelser på at nå til enighed.

Imidlertid afspejles det ikke i forslaget, hvad der er de vigtigste hindringer for en sådan aftale, nemlig den manglende enighed mellem USA og Indien om en særlig sikkerhedsordning for at forhindre dumping af produkter på det indiske marked til skade for Indiens store landbefolkning. Uden en sådan ordning er der frygt for selve overlevelsen af de selvforsynende landbrug i Indien. De vigtigste spørgsmål ved fødevarer sikkerhed blev ikke behandlet godt nok på WTO-mødet, og det er muligvis baggrunden for, at aftalen i sidste ende ikke blev til noget. Ved enhver fornyet bestræbelse på at genoptage forhandlingerne må det påses, at medlemmernes betænkeligheder vedrørende fødevarer sikkerhed behandles godt nok. Bølger af importvarer kan have en meget negativ og dramatisk indvirkning på den lokale fødevarerproduktion, og i udviklingslande med en stor landbrugsbase ville bølger af importvarer være yderst skadelige for bestræbelserne på at udvikle en lokal landbrugs- og fødevarerproduktionsbase.

Luís Queiró (PPE-DE), skriftlig. – (PT) Nogle gange skal vi huske på, at Indien demografisk set er verdens største demokrati. Denne kendsgerning, kombineret med landets økonomiske vitalitet og dets voksende rolle i internationale relationer – primært i forhold til landets egne naboer – peger på, at vi bør genoverveje vores forhold til denne vigtige partner. Det ville helt klart være en fejl at ignorere svaghederne ved det indiske demokrati, landets økonomiske struktur eller sociale organisering, hvilket er grunden til, at disse aspekter bør stå øverst på dagsordenen i vores forhold til dette land. Der skal imidlertid være en bredere dagsorden, og den skal især være mere i overensstemmelse med de nye realiteter og omstændigheder. Styrkelsen af de politiske bånd med og en tættere forbindelse til dette gigantiske land skal ses som en strategisk opgave. Vi skal tilsvarende være opmærksomme på og parate til at forstærke Indiens rolle i fællesskabet mellem nationer, især for så vidt angår den institutionsmæssige arkitektur og ramme. Selv om det ofte er sagt, at det 21. århundrede vil være Stillehavsregionens århundrede – en påstand, der tilsiger nøje opmærksomhed fra Europas side – bør Indien også sættes på listen i forbindelse med denne forudsigelse, og vores strategier skal tilpasses derefter.

12. Stemmerettelser og -intentioner: se protokollen

(Mødet udsat kl. 13.45 og genoptaget kl. 15.00)

FORSÆDE: Martine ROURE

Næstformand

13. Godkendelse af protokollen fra foregående møde: se protokollen

14. Situationen på de internationale finansmarkeder og indvirkningen på den europæiske økonomi (forhandling)

Formanden. – Næste punkt på dagordenen er redegørelser fra Rådet og Kommissionen om situationen på de internationale finansmarkeder og indvirkningen på den europæiske økonomi.

Jean-Pierre Jouyet, formand for Rådet. – (FR) Fru formand, hr. kommissær, mine damer og herrer! Vi er vidne til afslutningen på en æra. I de nærmeste par år kommer vi til at se en ændring af verdens finanssystem, som vi kender det i dag. Vi må ikke blot forholde os til krisen i USA, men til en krise, der påvirker det internationale finanssystem, og intet område i verden går ram forbi.

I en årrække har der lydt kritik af de tiltagende skævheder i finanssektoren, nemlig en urimelig risikoeksponering for mange aktørers vedkommende, finanstilsynsorganers relative manglende evne til at have den hurtige indførelse af mere og mere komplekse finansielle produkter under kontrol og, som Kommissionen uden tvivl vil nævne, en i nogles øjne for markant pengegriskhed. Nu ser vi så resultaterne. Den amerikanske finanssektor er præget af uro, og de amerikanske myndigheder har været nødsaget til at intervenere i stadig større grad for at afværge en total krise. Europa og resten af verden oplever nu efterdønningerne af denne krise på et niveau, der ikke er set siden 1930'erne.

Det franske formandskab er overbevist om, at begivenhederne i de sidste par dage gør det endnu mere nødvendigt med et stærkt og forenet Europa på den økonomiske og finansielle scene. Vi må først komme med en øjeblikkelig reaktion på finanssammenbruddet. Med Den Europæiske Centralbank har Den Økonomiske og Monetære Union en stærk centralbank, som, når spændingerne har været på deres højeste, har kunnet intervenere omgående, resolut og effektivt i snævert samarbejde med de øvrige større centralbanker. Dette er et betydeligt aktiv i disse turbulente tider, og vi bør rose tiltagene fra Den Europæiske Centralbank, som er klar til at træde til i en hvilken som helst situation.

Stillet over for det tiltagende sammenbrud de sidste par dage har tilsynsmyndighederne i de fleste medlemsstater i lighed med de amerikanske myndigheder besluttet at udstede et midlertidigt forbud mod blankosalg. Dette er en hasteforanstaltning, men det er et kærkomment tiltag, da det kan bidrage til at mindske spændingerne på markederne.

For øjeblikket forudsiger vi ikke, at det bliver nødvendigt med den type initiativ, som de amerikanske centralmyndigheder lige har givet meddelelse om vedrørende storstilet tilbagekøb af "giftige" produkter, som de finansielle aktører sidder inde med, og hr. Almunia havde ret i det, han sagde desangående.

EU's finanssystem er samlet set fortsat robust, og der er derfor ikke noget behov for denne type foranstaltning, men vi skal fortsat være årvågne, og intet skal udelukkes blot af ideologiske årsager. Realitetssans og pragmatisme er tidens løsen. Om nødvendigt må vi tage fat på eventuelle systemmæssige risici ved at anvende de midler, vi har til disposition.

Hasteindgreb fra centralbankers og tilsynsmyndigheders side er af afgørende betydning, men alle eksperter erkender, at de ikke kan løse krisen selv. Vi må i Europa se vores ansvar i øjnene og gribe ind på de øvrige pågældende områder.

Vi må reagere på den økonomiske afmatning. Dette var emnet for den fælles europæiske strategi, som blev vedtaget af økonomi- og finansministrene på et uformelt rådsmøde i Nice. Ministrene besluttede sammen med Kommissionen og formanden for Den Europæiske Centralbank at overlade det til de automatiske stabiliserende faktorer at fungere frit med hensyn til budgetmæssige spørgsmål i de medlemsstater, hvor der er manøvrerum.

De godkendte også en finansplan for europæiske SMV'er, hvor Den Europæiske Investeringsbank vil stille 30 mia. EUR til rådighed fra nu og til 2011, hvilket vil være en væsentlig støtte for sektoren, da der paradoksalt nok, selv om finanskrisen i Europa er mindre udtalt end i USA, er lige så mange risici for realøkonomien. Et stabilt finanssystem og robuste banker kan man alt efter behov trække på med hensyn til at begrænse eller forøge låneomkostningerne, især for SMV'ers vedkommende. For så vidt angår sidstnævnte, var det nødvendigt at gøre noget direkte.

Vi skal også reformere vores finanssystem i to hovedretninger: For det første skal der træffes hurtige lovgivnings- og reguleringsforanstaltninger for at genetablere finanssystemets gennemsækelighed og gøre de finansielle aktører ansvarlige. Med dette in mente viste ministrene den 13. september 2008 deres beslutsomhed med hensyn til at fremskynde gennemførelsen af den køreplan, der blev vedtaget i 2007, som reaktion på de indledende tegn på finanskrisen. I denne køreplan beskrives der fire hovedforanstaltninger med henblik på at håndtere den finansielle uro: gennemsækelighed, forsigtighedsregler, vurdering af aktiver og markedernes funktionsmåde, herunder kreditvurderingsbureauer.

Det er nu tid til at gennemføre tilsynet med kreditvurderingsbureauer, revisionen af kontrollen med bankvirksomhed og tilpasningen af regnskabsstandarder, idet disse områder utvivlsomt har spillet en medcyklisk rolle på det finansielle område. Dette har høj prioritet for det franske formandskab, og vi vil drøfte det på det næste møde i Det Europæiske Råd. Kommissæren vil bekræfte dette, men jeg antager, at Kommissionen inden længe vil foreslå, at de direktiver, der har været gældende siden 2006 vedrørende kravene til egenkapital, bør ændres.

Dette er én af de foranstaltninger, der for tiden er i støbeskeen på forskellige områder for at håndtere den finansielle uro, hvilket naturligvis også omfatter de seneste henstillinger, der er udarbejdet af Forum for Finansiell Stabilitet. Jeg ved, at Kommissionen vil kunne indgive disse forslag meget hurtigt, og vi regner med, at Parlamentet ved førstebehandling og inden udgangen af den indeværende periode når frem til en aftale med Rådet om disse hastende forslag.

Der forventes fra Kommissionens side også et forslag om kreditvurderingsbureauer om nogle få uger. Det vil være en opfølgning på anmodningen i juli 2008 fra Rådet (økonomi og finans), og jeg regner også i denne henseende med, at Parlamentet så hurtigt som muligt når frem til en aftale om dette ambitiøse forslag.

Jeg noterer mig desuden med tilfredshed, at der er truffet en afgørelse om at nedsætte en arbejdsgruppe, som skal gennemgå, hvorledes der ved tilsyn med banker og forsikringsselskaber bør tages hensyn til konjunktursvingninger, især med hensyn til kapital. Der skal også følges op med specifikke foranstaltninger.

Dette er de væsentlige elementer i en reform af finanssektoren, og de vil højst sandsynligt blive kombineret med andre initiativer, efterhånden som vi i Europa får gennemgået finanskrisen. Parlamentet skal fuldt ud spille sin rolle ved denne gennemgang, og formandskabet noterer sig med stor interesse det seneste, som institutionen har bidraget med. Jeg tænker her især på hedgefonde, som ifølge nogle eksperter kunne være de næste ofre for krisen. Jeg tænker også, som jeg nævnte tidligere, på spørgsmålet om regnskabsstandarder, men også på lønningerne inden for finanssektoren, hvor vi øjeblikkeligt må gribe ind.

Hvis man, som jeg har hørt det fra en række europæiske ledere, mener, at vi skal fortsætte med vores laissez faire-strategi, og at det ikke er nødvendigt med nogen form for regulering, tager man fejl. Ja, det er mere end en fejl. Det er et angreb på finanssystemets stabilitet; det er et angreb på fornuften. Lad mig sige det ligeud: Hvis det er nødvendigt at overveje en regulering af hedgefonde, er det EU, som må gøre det. Vi skal overveje gennemsækeligheden af risici, tilsynsmyndighedernes beføjelser og lønningerne i denne type institution.

Den anden grundlæggende retning for vores strategi er at forøge omfanget af finanstillsyn. Finansministrene så positivt på Det Europæiske Værdipapirtilsynsudvalgs aftale om harmonisering inden 2012 af kravene til de data, de europæiske banker sender til tilsynsmyndighederne. Dette er de første væsentlige resultater, men de skal efterfølges af andre, og ministrene har aftalt at fortsætte deres bestræbelser på at forbedre samordningen af overvågningen af og tilsynet med de finansielle aktører. Formandskabet er parat til at arbejde sammen med Parlamentet og Kommissionen om at forstærke integrationen af tilsynet med og overvågningen af koncerner, hvis karakter bliver mere og mere grænseoverskridende. EU har brug for et mere effektivt og mere integreret tilsynssystem for at være klædt bedre på til at håndtere finanskriser.

Frankrig har formandskabet for Rådet for Den Europæiske Union på et tidspunkt, hvor vi oplever et sammenbrud. Under disse vanskelige omstændigheder er vi vores ansvar fuldt bevidst. Tiden er kommet til at træffe vigtige beslutninger for så vidt angår organiseringen af vores finanssystem, dets plads i europæisk økonomi og dets rolle, som fortsat bør være at yde finansiering til virksomheder og privatpersoner.

EU har ikke været inaktiv i de sidste par måneder. Formandskabet kan således trække på de overvejelser og det arbejde, som Kommissionen har gjort på dette område, samt på det arbejde, som en række eksperter, herunder hr. Rico i Frankrig, har udført.

Det Europæiske Råds møde i oktober giver mulighed for at fastsætte strenge retningslinjer på europæisk plan, og dette er vores mål. Det er klart, at Europa ikke bør handle alene. Vi skal være proaktive og opmuntre til fornyet internationalt samarbejde, som præsident Sarkozy i går sagde på mødet i FN. Vi foreslår også, at der inden årets udgang afholdes et internationalt møde, som involverer G8-landene og deres finanstilsynsmyndigheder. Det er vores mål at bidrage til at fremlægge de første principper og nye fælles internationale bestemmelser med henblik på en revision af det internationale finanssystem.

EU viser via et initiativ af denne type den betydning, der tillægges en ny, velafvejet global ledelse. Den europæiske og internationale reaktion skal være at tage fat på problemerne på kort, mellemlangt og langt sigt. På kort sigt har vi brug for hasteforanstaltninger; på mellemlangt sigt har vi brug for en revision af vores lovgivning; og på langt sigt har vi brug for en mere omfattende undersøgelse af den rolle, som vores økonomiske model spiller med hensyn til vækst og beskæftigelse, samt fortsatte strukturreformer, som stadigvæk er væsentlige.

Og dette var så de sidste oplysninger, som jeg gerne ville give i dag.

Joaquín Almunia, medlem af Kommissionen. – (EN) Fru formand! Den række begivenheder, vi har været vidne til på finansmarkederne i det sidste år, og især i de seneste par dage, er af et omfang, som overstiger alt, hvad vi har set i vores levetid. Mange mener – og jeg er tilbøjelig til at være enig – at dette vil udløse vigtige ændringer i den måde, hvorpå det internationale finanssystem fungerer.

Siden krisen begyndte i august 2007, er de offentliggjorte tab løbet op i mere end 500 mia. USD, hvilket er et beløb svarende til BNP for et land som Sverige. Og desværre menes det endelige tal at blive endnu større.

Det forøgede omfang af meddelte tab i USA i de sidste få uger og den efterfølgende faldende tillid blandt investorer har skubbet adskillige større finansinstitutioner hen mod afgrundens rand. I tilfælde, hvor sammenbruddet af en af disse institutioner ville have indebåret en systemisk risiko – dvs. at hele finanssystemet ville blive sat på spil – har det været nødvendigt med hjælpepakker.

Nogle af disse hjælpepakker var i form af offentlig indgriben, som f.eks. de tiltag, som USA's finansministerium og centralbanken i USA iværksatte for at undgå, at et af verdens største forsikringselskaber, AIG, eller realkreditinstitutterne Fannie Mae og Freddie Mac, der tilsammen står for halvdelen af alle lån med pant i fast ejendom i USA, gik konkurs.

Andre tiltag var i form af private virksomhedsovertagelser, som f.eks. da investeringsbanken Merrill Lynch blev opkøbt af Bank of America.

For andre aktører, som det var tilfældet med investeringsbanken Lehman Brothers eller næsten en snes amerikanske regionalbanker, var konkurs den eneste mulige løsning. Kort sagt har vi været vidne til en helt usædvanlig forandring i USA's banksektor.

Som følge deraf har vi nået det punkt, hvor USA's finanssystem har et alvorligt tillidsproblem. På dette afgørende tidspunkt er det ifølge de amerikanske myndigheder ikke længere det rigtige svar at komme med en række redningspakker. Der er omgående brug for en systemløsning.

På kort sigt har vi alle brug for en reaktion, der vil genetablere tilliden og stabilisere markederne.

Den amerikanske plan, der i sidste uge blev offentliggjort af finansminister Henry Paulson er et godt initiativ. Kort beskrevet foreslår den amerikanske finansminister, at der bliver oprettet en føderal fond med henblik på at få fjernet de ikke-likvide aktiver fra bankernes regnskabsbalancer – dvs. de pantebrevsrelaterede værdipapirer, som er roden til de problemer, vi står over for. Hvis disse poster kom væk fra systemet, ville det bidrage til at fjerne usikkerheden og få markedet til igen at fokusere på de grundlæggende ting. Detaljerne i dette forslag skal dog defineres ordentligt – og hurtigt – hvis det skal blive en succes.

Jeg vil mene, at vi her taler om en amerikansk plan, der er tilpasset til de forhold, der hersker i USA, hvor krisen jo havde sit udspring, og hvor finanssektoren har været alvorligst ramt. Men vi må alle analysere, hvorfor dette skete. Vi skal alle leve med konsekvenserne og reagere i den nuværende situation.

For at kunne dette må vi først forstå, hvordan vi overhovedet nåede frem til dette punkt. Den uro, vi ser i dag, har sit udspring i de vedvarende globale skævheder i den internationale økonomi, som skabte et miljø med let adgang til likvide midler og ringe risikovurdering.

De indbyrdes forbundne globale finansmarkeder, det høje gearingsniveau og anvendelse af innovative og komplekse finansielle teknikker og instrumenter, som der kun var ringe forståelse af, bevirkede, at disse risici i et hidtil uset omfang spredte sig i hele det internationale finanssystem.

Det er nu klart, at markedsaktørerne – men også tilsynsmyndighederne – ikke i ordentlig grad var i stand til at forstå de risici, som denne situation indebar, og man kunne derfor ikke forhindre de konsekvenser, vi ser i dag.

Det er rigtigt nok, at bl.a. Den Internationale Valutafond, Den Europæiske Centralbank og Kommissionen alle i månederne op til krisen advarede om disse bagvedliggende risici. Vi vidste, at situationen var uholdbar, men det, som vi ikke kunne vide, og det, som ingen kunne forudsige, var, hvordan, hvornår og præcis hvor voldsom den krise ville blive, som blev udløst af stigende betalingsrestancer på markedet for de såkaldte sub-prime-boliglån.

Det, vi nu ser, er den omvendte proces af forløbet i de sidste par år, idet finanssystemet nu kæmper med det deraf følgende behov for nedbringelse af gearingen. På grund af den usædvanligt høje gearing og omfanget af forbundne risici viser denne tilbagerulningsproces sig at være særlig smertefuld. Den manglende gennemsækelighed i systemet og tilsynsmyndigheders manglende evne til at sammenstille et nøjagtigt og fyldestgørende billede af situationen har ført til en dramatisk tillidssvækkelse.

Finanssektoren har været alvorligst ramt, idet nervøsiteten blandt bankerne har fået de likvide midler til at tørre ind på interbanklånemarkedet.

Adskillige centrale kreditmarkeder er fortsat brudt sammen, og i den seneste tid har der blandt investorer været en fornyet flugt mod sikker havn, ledsaget af en forøgelse af rentemarginalen mellem de toneangivende obligationer og relativt risikobetonede investeringer.

Takket være den hurtige og samordnede indgriben fra centralbankernes side – og hvor Den Europæiske Centralbank har spillet en central rolle – har vi kunnet undgå alvorlig knaphed på likvide midler. Ikke desto mindre er bankerne fortsat under pres. Tillidskrisen har fremkaldt et fald i værdien af aktiver, hvilket forværrer presset på bankernes regnskabsbalancer. Kombineret med situationen på interbankmarkedet står bankerne over for vanskeligheder med rekapitalisering.

Den situation, vi står over for her i Europa, er mindre akut, og medlemsstaterne mener ikke, at det på nuværende tidspunkt er nødvendigt med en plan som i USA.

Set i et mellemlangt perspektiv er det indlysende, at vi har brug for en mere omfattende strukturmæssig reaktion. De seneste begivenheder på finansmarkederne har gjort det klart, at den nuværende regulerings- og tilsynsmodel skal ses efter i sømmene.

På kort sigt skal vi hurtigt tage fat på svaghederne ved de nuværende rammer, og i denne henseende – og jeg er fuldt ud enig i Rådets holdning – indeholder Økofin-Rådets køreplan for reguleringsindgreb og henstillingerne fra Forum for Finansiell Stabilitet alle de nødvendige elementer. Som bekendt omfatter dette konkrete initiativer til forøget gennemsækelighed for investorer, markeder og tilsynsmyndigheder; reviderede kapitalkrav for bankkoncerner og afklaring af kreditvurderingsbureauernes rolle.

Arbejdet skrider frem hos Kommissionen, og den vil snart fremlægge forslag om en revision af kapitalkravsdirektivet – i næste uge – og ny lovgivning om kreditvurderingsbureauer, forhåbentlig inden udgangen af oktober. Men i lyset af den seneste udvikling er det sandsynligt, at vi må analysere andre problemer, der er dukket op.

Vi vil fortsætte med at drøfte, hvad man ellers kan gøre for bedre at sikre finansiell stabilitet og foretage korrektioner på baggrund af de årsager, der ligger bag denne krise, og i den henseende bakker jeg fuldt ud op om de velkomstord, som Rådets formandskab kom med i anledning af Parlamentets bidrag.

Lad mig til sidst gå over til at omtale den virkning, som finanssektorens krise har på økonomien – på realøkonomien. Der kan ikke herske nogen tvivl om, at begivenheder i finanssektoren volder skade på realøkonomien. Disse virkninger er blevet forværret af inflationspresset som følge af stigende oliepriser og andre råvarepriser samt de alvorlige priskorrektioner på boligmarkedet i en række medlemsstater. Denne kombination af chokvirkninger har haft direkte indvirkning på den økonomiske aktivitet via højere

omkostninger og negative formuevirkninger og indirekte indvirkning via en kraftig udhuling af den økonomiske tillid. Resultatet har været en opbremsning af den indenlandske efterspørgsel på et tidspunkt, hvor efterspørgslen fra udlandet flader ud.

De vigtigste nøgletal for økonomisk aktivitet peger på en markant opbremsning i den bagvedliggende vækstdynamik både i EU og i euroområdet. I lyset heraf blev BNP-væksten for i år i vores seneste foreløbige prognose nedjusteret væsentligt til 1,4 % i EU og 1,3 % i euroområdet. Samtidig er prognoserne for inflationen for i år blevet opjusteret til 3,8 % i EU og 3,6 % i euroområdet. Inflationen kan dog måske have nået et vendepunkt, da virkningen af de seneste stigninger i energi- og fødevarerpriserne gradvist flader ud i de kommende måneder. Dette kan muligvis blive forstærket af en yderligere nedadgående priskorrektion for olie og andre råvarer, om end dette fortsat står hen i det uvisse.

Samlet set er den økonomiske situation og udsigt fortsat usædvanligt usikker. Med hensyn til udsigten til vækst peger pilen fortsat nedad, mens pilen peger opad for udsigten til inflation. Disse usikre forhold er endnu værre, hvad angår den økonomiske udvikling til næste år, men vi forventer, at væksten i både EU og euroområdet fortsat vil være relativt svag til næste år.

Hvordan bør vi reagere på denne økonomiske afmatning? Det bedste svar er, at vi må anvende alle de politiske instrumenter, der står til vores rådighed.

For det første må vi i budgetpolitikken holde fast i vores forpligtelse til at udvise finanspolitisk disciplin og overholde reglerne i stabilitets- og vækstpakten samtidig med, at vi lader de automatiske stabiliserende faktorer spille den rolle, de skal. I denne henseende viser reformen af pakten i 2005 sig at være meget nyttig.

For det andet vil en klar forpligtelse til at gennemføre strukturreformer, jf. definitionen i relation til Lissabonstrategien og de nationale reformprogrammer, være afgørende for at sætte skub i forbrugernes og investorernes tillid på kort sigt og for at forbedre vores økonomiers modstandsdygtighed og dynamik på længere sigt. Foranstaltninger til forøgelse af konkurrencen i detailhandlen og på energimarkederne samt forbedring af den måde, hvorpå vores arbejdsmarkeder fungerer, vil være til særlig nytte på dette afgørende tidspunkt.

Endelig haster gennemførelsen af forbedringer af tilsynet med finansmarkeder og opfyldelsen af målene i Økofins køreplan, som jeg allerede har understreget, mere end nogensinde før. En effektiv og hurtig løsning på de vanskelige udfordringer, vi står over for, kunne langt hen ad vejen genetablere tilliden hurtigere end forventet og begrænse skaden på vores økonomier.

På hvert af disse politiske områder vil vores tiltag være mere effektive og virksomme, hvis vi koordinerer dem i euroområdet og EU.

Det vil uundgåeligt være nødvendigt at overvinde en vis modstand hos medlemsstaterne for at blive enige om fælles tiltag, men den konsensus, vi nåede frem til under det seneste uformelle Økofin-møde i Nice, bør uddybes og udvikles.

De europæiske lande står over for fælles udfordringer. Vi vil kunne overvinde dem mest effektivt, hvis vi arbejder sammen om at finde fælles løsninger. I denne henseende er Den Økonomiske og Monetære Union et fantastisk aktiv, og vi bør udnytte de muligheder, den giver, til at forstærke samordningen i tråd med de principper, vi foreslog i vores EMU@10-beretning og -meddelelse i maj.

Begivenhederne gør det dog klart, at det ikke er tilstrækkeligt med tiltag internt i EU, når man står over for globale udfordringer. Vi har brug for at forstærke vores fælles tiltag udadtil i Forum for Finansiell Stabilitet, i Baselkomitéen og på G7-møder samt rette mere opmærksomhed mod, hvilken rolle Den Internationale Valutafond fremover skal spille.

Fremadrettet har vi behov for at overveje, hvordan vi kan forme fremtiden for vores finanssystemer og en global ledelse, og EU's rolle i så henseende er af afgørende betydning. Europa kan være en drivkraft bag forstærket global samordning og bør påtage sig en førende rolle i internationale forhandlinger på dette område, og dette kræver først, at de europæiske lande arbejder sammen og bliver enige om løsninger internt.

Alexander Radwan, på vegne af PPE-DE-Gruppen. – (DE) Fru formand, hr. rådsformand, hr. kommissær, mine damer og herrer! Da jeg lyttede til kommissærens redegørelse lige nu, føltes det, som om jeg var med i den forkerte film. Han understregede gentagne gange, at der hurtigt og med det samme gribes ind. Markedet er i virkeligheden det eneste, der har bevæget sig hurtigt i de seneste uger, måneder og år, hvilket man ofte

henviser til ved vores regelmæssige forhandlinger her i Parlamentet. Kendsgerningen er, at markedet selv meget hurtigt regulerede problemet med investeringsbankerne. Vi var ude at stand til at reagere lige så hurtigt.

"Hurtig" er bestemt ikke det ord, man kan bruge, når vi ser på Rådet og navnlig Kommissionen. Vi får nu fra amerikanerne en venlig anmodning om at betale en andel. Jeg ønsker ikke på nuværende tidspunkt at kommentere dette. Det er lige nu tilstrækkeligt at følge udviklingen nøje. Men det, som jeg forventer fra Rådets side – selv om jeg, når det drejer sig om Kommissionen, ikke er sikker på, hvorvidt Barroso-Kommisisonen er i stand til dette – er at sikre, at vi i det mindste overvinder den amerikanske og britiske modstand mod gennemskuelighed på finansmarkederne. Jeg behøver blot at minde Dem om det tyske formandskab, hvor præsident Sarkozy og kansler Merkel fremkom med et initiativ, og Barroso-Kommissionen sad tilbage og sagde "Hvem er egentlig Sarkozy, og hvem er egentlig Merkel?" og foretog sig intet.

"Hurtig" er sandelig ikke det rigtige ord at bruge. Jeg behøver blot at minde Dem om Enron og Parmalat. På det tidspunkt havde Europa-Parlamentet vedtaget en relevant betænkning af hr. Katiforis – jeg var selv skyggeordfører – om problemet med kreditvurderingsbureauer. Det var tilbage i 2003. Nu, i oktober 2008, kan Kommissionen jo godt forelægge sine forslag, men IOSCO siger allerede, at vi ikke bør afvige fra de bestemmelser, som Securities and Exchange Commission (SEC) og de amerikanske myndigheder har udarbejdet, for ellers vil det internationale finanssystem bryde sammen.

Europa må gå sin egen vej her. Dette er grunden til, at jeg faktisk ikke tager mig af, hvad SEC nu foreslår, og hvis Kommissionen planlægger at bevæge sig i samme retning som SEC, så er det eneste, jeg kan sige, at den bør klæde sig varmt på. Vi må gøre det, som vi mener, er det rigtige, og amerikanerne kan så følge efter os. Det er alt, hvad jeg har at sige om kreditvurderingsbureauer.

Det har været nævnt, at vi bør afklare revisionen af Basel II ved førstebehandlingen. Jeg håber, at Rådets repræsentant lytter, da det er noget, som han nævnte. Vi kan nøjes med førstebehandlingen, når blot Rådet opgiver sin modstand mod et europæisk tilsynssystem. Hvad Rådet har opnået indtil nu gennem sit tættere samarbejde med de europæiske tilsynsmyndigheder er jammerligt. Nice var baseret på mellemstatsligt samarbejde. I betragtning heraf bør Rådet for en gangs skyld gøre en kraftanstrengelse og tænke i europæiske baner.

Hedgefonde har sammen med kapitalfonde også været nævnt. Kommissær McCreevy sagde så sent som i denne uge her i Parlamentet, at vi ikke skal handle overilet. Vi kan beskyldte hr. McCreevy for mange ting, men at handle overilet er ikke en af dem.

(Tilråb og bifald)

Jeg har løbende angrebet hr. McCreevy her i Parlamentet vedrørende problemet med hedgefonde og kapitalfonde. Vi må påse, at Kommissionen nu forelægger ordentlige analyser og ikke bliver ved med at fornægte fakta. Dette er ikke længere hr. McCreevys problem; det er nu hr. Barrosos problem.

(Bifald)

Det ville være mig en fornøjelse, hvis vi nu gør det klart for USA, at SEC – Securities and Exchange Commission – for en gangs skyld bør bringe orden i sine egne sager. Siemens er genstand for en nøje undersøgelse, men der er ingen, som ser USA efter i sømmene. Jeg forventer, at Kommissionen og Rådet gør det muligt for os at opstille en kurs for den europæiske politik på dette område.

(Bifald)

Martin Schulz, for PSE-Gruppen. – (DE) Fru formand! Vi har lyttet meget opmærksomt til det, hr. Radwan havde at sige. Valgkampagnen i Bayern kaster lange skygger. Ja, hr. Radwan, noget af det, De siger, er helt korrekt. Markedet har reguleret det, men de amerikanske skatteydere betaler prisen. Det er staten, der betaler prisen.

Det, vi er vidner til i øjeblikket, er ikke blot investeringsbankers og store forsikringsselskabers konkurs. Det er en økonomisk filosofi, der er blevet "solgt" til os i årevis, som er slået fejl: En filosofi, der hævder, at vækst og velstand i en såkaldt moderne økonomi skabes gennem spekulation, ikke i den virkelige verden. Det er dette system, der nu er gået konkurs.

(Bifald)

For resten hr. Radwan, så husker vi ganske glimrende Katiforis-betænkningen. De er en meget dreven politiker, det skal De have. De stiller op til valget til Bayerns delstatsparlament på søndag. Held og lykke med det. Men det var Dem, hr. Radwan, der bremsede Katiforis-betænkningen. Det er også noget, vi husker ganske glimrende.

Charlie McCreevy er ikke til stede, hvilket er en skam. Joaquín Almunia har fremlagt en meget sund analyse. Kommissær Almunia, jeg vil gerne anmode Dem om at fortælle Deres kollega Charlie McCreevy, hvilke foranstaltninger der er nødvendige, og som vi nu må vedtage. Jeg ved ikke, hvor han er. Måske er han tilbage på væddeløbsbanen. Måske er bookmakerne på væddeløbsbanen bedre regulerede end de internationale finansmarkeder. En ting står dog klart: Vi forventer, at Kommissionen vedtager de foranstaltninger, der er mulige og nødvendige, og vi forventer, at disse foranstaltninger træffes inden årets udgang eller senest i foråret.

Dette betyder f.eks., at der skal vedtages regler for kreditvurderingsbureauer, og det skal ske meget hurtigt. Det er også yderst vigtigt, at bonusser i finansfirmaer afkobles fra kortsigtet indtjening som følge af spekulation. Det er et meget vigtigt punkt. Hvis en leder ved, at han selv vil indkassere 5 % af en milliard, han skaber i indtjening fra spekulation, fordi hans bonus er koblet sammen med denne milliard, er det kun menneskeligt, at han vil forsøge at skabe en milliard i overskud for enhver pris: Selv hvis titusindvis af job går tabt som følge heraf, hvilket er, hvad vi har oplevet over hele verden i de seneste tiår.

Uden at blinke ødelægger økonomidirektører – de smarte, unge tingester, vi støder på her på gangene – hele virksomheder og hele virksomhedsområder med alle de sociale dårligheder, som dette medfører. Omkostningerne i forbindelse med denne ødelæggelse er omfattet af de 700 mia., som de amerikanske skatteydere nu skal investere for at redde de store banker og forsikringsselskaber. Den amerikanske ledelses dilettanteri viser sig ved, at det selv under denne massive krise er disse store selskaber, der bliver reddet, hvilket koster de almindelige skatteydere over 700 mia. USD fra USA's budget. Desværre optræder disse almindelige skatteyderes skæbne, gæld og kreditlån ikke i den amerikanske regerings redningsplan. Endnu en gang et perfekt eksempel på, hvordan profit privatiseres, og tab nationaliseres. Også det må høre op.

(Bifald)

Vi hørte alt om det under mandagens forhandling. Jeg har næsten indtryk af, at vi burde uddele medlemsansøgninger til det socialdemokratiske parti til PPE-DE-Gruppen: Det ser ud til, at de ikke kan ændre mening hurtigt nok, og de liberale er desværre endnu værre.

Under forhandlinger i november sidste år om EU's rolle i globaliseringen fremsatte jeg følgende bemærkning: "Denne wildwestkapitalisme, som hersker på de finansielle markeder, og som truer hele samfundsøkonomier, herunder nu også den amerikanske økonomi, ja, den kræver internationale regler". Der er behov for kontrol, gennemsigtighed og begrænsning af finansmarkedernes magt. Som svar herpå sagde lederen af ALDE følgende: "Hr. formand! Vi har lige hørt en røst fra fortiden". Han er i det mindste ikke til stede ved dagens forhandlinger, hvilket naturligvis vil øge kvaliteten af disse. Mine udtalelser var dog ikke en røst fra fortiden. Nu mere end nogensinde før er kontrol og statsligt tilsyn med en dereguleret marked – der ikke har respekt for nogen eller noget – vejen frem.

Jeg har derfor kun en ting at tilføje, hvis jeg må. Vi må naturligvis handle hurtigt, men vi må også handle på det område, der ligger mig og mine kolleger her i Europa-Parlamentet mest på sinde. Spekulationsboblen vil ikke sprænge: Selv om vi forbyder blankosalg nu, vil de vende tilbage. Noget andet, vi vil opleve igen, er, at investorer vil blive tilskyndet til at spekulere i f.eks. stigende fødevarepriser. Stigninger i fødevarepriserne opstår, når der er færre fødevarer. Dette betyder, at dem, der har interesse i høje fødevarepriser, skal sikre, at udbuddet af fødevarer nedbringes. Fødevaremangel betyder imidlertid sult i verden, og hvis vi har et system, der gør det muligt, at sult i nogle regioner i verden, skaber profit i andre regioner, vil vores redningspakke på 700 mia. USD ikke hjælpe os. Før eller senere vil systemet i hele dets gru medføre bitre konsekvenser for menneskeheden som helhed.

Det, vi drøfter her, handler altså ikke om kortsigtede behov. Det handler om, at vi sikrer en human social udvikling på lang sigt.

Silvana Koch-Mehrin, for ALDE-Gruppen. – (DE) Fru formand, mine damer og herrer! Den globale finanskrisen har spredt sig gennem markederne med uforudsete konsekvenser til følge. Nogle mennesker føler en form for tilfredsstillelse ved synet af bankfolk, der falder i unåde og mister deres job. Dette er dog meget kortsigtet, for de virkelige tabere er ikke virksomhedslederne eller børsvolkene. Det er de almindelige familier, der rammes hårdest af kreditsammenbruddet og det kraftige fald i værdien af aktier og opsparing. Det er deres finansielle sikkerhed, der ødelægges, når værdien af pensioner og opsparinger bringes i fare.

Derfor er det vigtigt at gennemføre en nøjagtig analyse af finanskrisen og dens årsager for at sikre, at det ikke sker igen, og jeg er glad for, at vi gør det i dag. Martin Schulz brugte sit indlæg til at rase imod markederne. I lyset af hr. Schulz' forudsigelser i november sidste år, som han så venligt har mindet os om, har han måske mulighed for at tjene en ekstra skilling som orakel. Det er imidlertid penge, der driver markederne, ikke varm luft, og han er nødt til at erkende dette.

Det korrekte svar på den aktuelle krise er ikke at gå bort fra det frie økonomiske initiativ. Det er initiativ, der skaber arbejdspladser og velstand. Er der virkelig behov for mere regulering af de finansielle markeder? Ludwig Erhard, ophavsmanden til det tyske økonomiske mirakel, har sammenfattet det på bedste vis. Han sagde, at staten bør indføre regler for økonomien og det finansielle system, men som en dommer bør den ikke selv deltage i spillet. Dette betyder naturligvis, at den må gribe ind over for ureglementeret spil og overtrædelse af reglerne.

Regulering er hensigtsmæssig og nødvendig for at undgå udskejelser, men det er ikke markedsøkonomien, der skal have skylden for krisen. Skylden ligger hos dem, der nægter at holde sig inden for rammerne og følge reglerne. I årevis har de sagkyndige advaret mod højrisikolån, kredit uden sikkerhedsstilling og en boble, der venter på at sprænge på finans- og ejendomsmarkederne. Vi har brug for fælles og gennemskuelige regler for hele Europa og for hele verden. Ja, vi har brug for international kontrol, men med sans for proportioner. Det hjælper ikke nogen, hvis vi sætter en stopper for kapitalbevægelserne med flere regler og udløser en økonomisk nedgang.

Vi må først og fremmest genoprette tilliden til et frit og åbent marked. Den økonomiske stabilitet for Europas og hele verdens borgere afhænger af, om vi viser os selv, at vi er i stand til at handle. De internationale markeder stopper dog ikke op og venter på Europas beslutninger, og de venter heller ikke på, at Parlamentet udtaler sig.

Hr. kommissær, minister Jean-Pierre Jouyet, min gruppe forventer, at De handler hurtigt, rationelt og med succes, og at De gør det nu.

Eoin Ryan, for UEN-Gruppen. – (EN) Fru formand! Formanden for Den Europæiske Centralbank, Jean-Claude Trichet, sagde for nylig, at vi ikke vil vende tilbage til den normale tilstand, når markedet stabiliserer sig, men at vi i stedet vil opleve en ny normaltilstand.

I lyset af de mangler og svagheder ved markedet og institutionerne, der er kommet for dagens lys på så ødelæggende vis i det seneste år, kan vi kun hilse en udvikling væk fra fortidens misbrug og fejl velkommen. Finanskrisen har forårsaget en frygtelig panik, men den har også tjent til at understrege behovet for at fjerne uklarheder og indføre gennemskuelighed og for, at vi politikere gennemfører regulering. Men vi må også undgå panik, for hvis vi går i panik, træffer vi dårlige beslutninger.

I USA gennemføres der radikale ændringer af finansverdenen i kampen for at undgå katastrofen. Vores institutioner har stået fastere end institutionerne i USA – forståeligt nok, da krisen tog sin oprindelse på den anden side af Atlanten – men visse ting minder os om, at vi på ingen måde er urørlige. For at sikre stabiliteten på vores markeder i fremtiden må vi gennemføre strukturelle og systematiske reformer og være parate til at handle hurtigt. Tre ting vil muligvis ske eller er allerede sket f.eks. reformer – bl.a. sikre, at centralbankerne forhindrer stormløb mod banker og finansielle institutioner – og der er allerede gennemført en væsentlig indsats på dette område. For det andet må statskasserne fjerne årsagen til, at sådanne stormløb overhovedet indtræffer, nemlig tilstedeværelsen af misligholdte aktiver i de finansielle institutioners statusopgørelser. Endelig er det afgørende for det finansielle system, at der tilføres ny kapital.

Vi har passeret krisens indledende faser. Det varer endnu nogen tid, inden vi oplever virkningerne på bankerne og den politiske reaktion på dette indledende traume. Vi må dog nu sikre, at den nye finansielle virkelighed, der opstår som følge af denne krise, er stærk og sund. Derfor er det nødvendigt at gribe fat om krisens rod og fjerne misligholdte aktiver og rydde op i statuskontiene. Hvis vi skal komme ud af krisens hængedynd, er det også nødvendigt af hensyn til både den lokale og den globale økonomiske sundhed at vise, at der er tilstrækkelig kapital i det finansielle system. Om denne skal komme fra offentlige eller private indskud eller en kombination er en helt anden ting, som vi må drøfte snart.

Vi kender endnu ikke den globale finanskrisens fulde og vedvarende indvirkning og konsekvenser for de europæiske markeder. Vi ved dog, at vi for at komme helskindede ud af krisen og sikre os, at investorer, markeder og borgere beskyttes i den nye normaltilstand, den vil resultere i, må holde hovedet koldt – selv i denne tid med tvivl og turbulens – og tage konkrete skridt til at gennemføre strukturelle og systematiske

reformer, som vil beskytte vores europæiske systems sundhed og de europæiske borgeres og resten af verdens borgeres velfærd.

Francis Wurtz, for GUE/NGL-Gruppen. – (FR) Fru formand! Hvis de førende europæiske ledere ønskede at illustrere den kløft, der adskiller dem fra de europæiske borgere, behøvede de blot at reagere, som de gjorde, på finanskrisen efter finansministrenes møde den 14. september 2008.

Hvad er de vigtigste foranstaltninger, der er blevet annonceret bortset fra en velkommen, men utilstrækkelig stigning i EIB's lån til små og mellemstore virksomheder?

De kan sammenfattes i tre punkter. Hvad angår for det første håbet om fiskal stimulans kan jeg citere Jean-Claude Juncker: "Vi har besluttet ikke at vedtage en europæisk genopretningsplan". Vi vil anvende stabilitetspagten, hele pagten og intet andet end pagten.

Dernæst med hensyn til den dereguleringsproces, der er undervejs, kan jeg citere Christine Lagarde: "Vi kan ikke tillade nogen forsinkelser i strukturreformerne", Jean-Claude Trichet: "Alt, hvad der kan gøres for at forbedre økonomiens fleksibilitet, er godt nok til os", og Jean-Claude Juncker: "Vi må reformere arbejdsmarkedet og markederne for varer og tjenesteydelser. Konkurrenceevnen har behov for et større spillerum."

Endelig er der spørgsmålet, som vi alle tænker på, hvem skal betale regningen? Her kan jeg igen citere Jean-Claude Trichet: "Vagthunde inden for bankverdenen bør ikke stille uforholdsmæssigt store krav til kreditvurderingsbureauerne" og på den anden side ifølge Jean-Claude Juncker: "Der må gøres alt for, at vi ikke mister kontrollen med lønningerne".

Vi vil gerne fortælle dem dette: Kom ud af jeres boble, og forsøg at sætte jer i andres sted. De ser på den ene side finansministre, der sætter himmel og jord i bevægelse for store globale spekulatorers skyld – alene ECB har frigivet et beløb på 110 mia. EUR – og på den anden side arbejdstagere, der er udsat for risiko. I et forsøg på at berolige markederne, gør I virksomhederne urolige.

Sandheden er, at de finansielle ledere i fællesskab med henvisning til de frie kapitalbevægelser og den berømte åbne markedsøkonomi med dens frie konkurrence har udløst nogle djævelske mekanismer, som de ikke længere kan kontrollere. Lad mig minde om, at hr. Trichet, der repræsenterer de 10 vigtigste centralbanker i verden, fem måneder efter starten på subprimekrisen stadig kun talte om enkle "markedskorrektioner" og annoncerede en "solid vækst, selv om den er let faldende". Tre måneder senere opfordrede han indtrængende Parlamentets Økonomi- og Valutaudvalg til "at give den private sektor en mulighed for at rette sig op". Hvilken indsigt! Hvis et system kan miste sine egne tilhængere på denne måde, befinder det sig midt i en eksistentiel krise.

Det er derfor, at vi må have modet til at skære igennem, hvis vi ønsker at undgå flere, stadig mere smertefulde kollapse. For det første må vi bryde med tanken om produktivitet baseret på en sænkning af lønomkostningerne og de sociale udgifter. Vi må vende den fortsatte tendens til at nedbringe lønmodtagernes andel i merværdien. Det er ikke kilden til inflation, det er de finansielle aktørers umoralske aktioner derimod.

For det andet må vi sætte en stopper for den blinde tillid til, at de finansielle markeder kan sætte skub i økonomien, da de ikke nærer den, men tværtimod forgifter den. Den Europæiske Centralbank skal spille en afgørende rolle, når det gælder om at styre pengene i retning af en socialt effektiv økonomi, en der skaber arbejdspladser, fremmer uddannelse og udvikler offentlige tjenester, som sikrer bæredygtig produktion og nyttige tjenester, som har plads til forskning og udvikling, som respekterer de offentlige virksomheder og den offentlige interesse, og som sætter samarbejde over økonomisk krigsførelse.

For at nå frem til dette må Den Europæiske Centralbanks opgave omdefinieres. Den bør refinansiere bankerne med meget forskellige rentesatser afhængigt af, om lånene er til gavn for den sunde økonomi, jeg netop har beskrevet, eller om de tværtimod skal anvendes som grundlag for usmagelige finansielle transaktioner. Betingelserne for adgang til lån bør være fordelagtige i førstnævnte tilfælde og yderst afskrækkende i sidstnævnte tilfælde. Samtidig er der behov for en stram kontrol med banker og fonde, og der bør indføres en afgift på finansielle kapitalbevægelser. Endelig bør arbejdet med radikalt at reformere de internationale økonomiske institutioner, som præsident Lula opfordrede til i sin tale til FN, påbegyndes.

For det tredje må der sættes en stopper for selvtilfredsheden og nedlægheden hos en lille elite, der forklarer borgerne, at de eneste rigtige valg, er denne elites egne valg. Hvis vi i det mindste kunne drøfte alt dette seriøst med et åbent sind og en følelse af ansvar, så ville krisen i en henseende have medført noget godt.

Hanne Dahl, for IND/DEM-Gruppen. – (DA) Fru formand! Da jeg tidligt mandag morgen tændte bilradioen på vej til lufthavnen, var den første nyhed, at min bank er i en alvorlig økonomisk krise. Heldigvis er jeg småsparere, så jeg taber ingen penge. Men aktionærerne græder. Den verdensomspændende økonomiske krise er nået til mit lille pengeinstitut. Problemets kerne ligger i den måde, globaliseringen har udviklet sig på. Ikke mindst retten til, at kapitalen kan flytte sig frit hen over grænserne. Der spekuleres som aldrig før uden andet formål, end at nogle ejere mener, at de på den måde kan score et overskud. For den reale økonomi er denne trafik kun til skade, akkurat som vi ser det lige nu, hvor spekulationer på det amerikanske boligmarked har udløst en international finansiel krise.

Derfor skal der gøres op med tanken om, at kapitalens fri bevægelighed er vejen til udvikling og rigdom. Den fri bevægelighed er kun til fordel for spekulanter og skattesnydere. Almindelige borgere og folk, der gerne vil investere i virksomheder og finansiere køb og salg af varer, kan sagtens leve med, at der er kontrol med, hvem der flytter store summer over grænserne og med hvilket formål. Kontrol med kapitalbevægelserne vil give demokratiet mere indsigt og mulighed for indflydelse.

Hvad er så løsningen på den umiddelbare krise? Et skatteyderbetalt sikkerhedsnet vil helt sikkert øge aggressiv og spekulativ udlandspolitik i finanssektoren og fremme det værste i kapitalismen. Bankerne må selv rydde op efter krak og kriser. Det er ikke nationalbankernes og dermed skatteborgernes opgave. Den danske finansrådgiver Kim Valentin foreslår en redningsfond finansieret af bankerne selv. Der er helt afgørende, at bankerne indskyder så store beløb i den nye fond, at de reelt får en interesse i at holde øje med hinanden og griber ind, når der er optræk til krise, for de skal selv betale oprydningen.

Jeg foreslår, at vi bruger EU til at opstille skrappe regler for størrelsen af bankernes redningsfonde. Dermed vil vi også imødekomme ønsket fra FN's generalsekretær Ban Ki-moon om en global, ansvarlig økonomisk politik. Bankerne må holde op med at være som børn, der aldrig har prøvet at falde og derfor ikke ved, at man kan slå sig.

Piia-Noora Kauppi (PPE-DE). – (EN) Fru formand! Jeg er ikke enig med mine kolleger, som beskylder Kommissionen for ikke at have levet op til sit ansvar. Jeg mener, at den største fejl, som Europa-Kommissionen kunne begå, var at tro, at mere regulering altid er det rigtige svar. Alle forslag fra Kommissionen bør være proportionale, velafbalancerede og målrettede.

Jeg har været ganske tilfreds med den måde, som denne Kommission har reageret på indtil nu, og jeg har fortsat tillid til, at Kommissionen har de rigtige redskaber til at forbedre lovrammerne for finansielle tjenester. Forbedringer bør i første omgang baseres på eksisterende gældende ret og retsgrundlag. Dernæst bør der overvejes soft law-bestemmelser og endelig, hvis der ikke sker nogen forbedringer, bør vi gå over til nye lovbestemmelser.

Jeg mener, at der nogle gange er en tendens til at glemme, hvor meget vi allerede har opnået i Europa. Siden 2000 har vi gennemgået vores lovgivning om finansielle tjenester grundigt, og vi har allerede opdateret mange af de relevante regler. Vi har moderne og avancerede lovrammer i Europa. Jeg tror, at de fleste mennesker i USA allerede følger dem, så jeg tror ikke, vi skal ændre vores fremgangsmåde radikalt.

Endelig vil jeg gerne sige, at det selvfølgelig må overvejes, om rammerne for tilsyn er så gode, som de kan blive. Vi bør – på grundlag af ØKOFIN-køreplanen – udvikle de tilsynsførendes arbejde i Europa, men vi bør også holde os situationens globale omfang for øje. Vi bør huske på, at finansindustrien sandsynligvis er det mest globale erhverv i verden i dag, og vi kan ikke handle i et vakuum. Vi må huske på, at vi lever sammen med resten af verden, og vi må forsøge at udvikle standarder, gensidig anerkendelse og konvergens med transatlantiske aktører – fordi det i øjeblikket er måden, hvorpå vi kan åbne for konkurrence – og også rigtig gode regler for beskyttelse af detailkunder og den måde, disse ting skrider frem på.

Afslutningsvis lige en ting vedrørende ECB. Jeg synes, vi bør takke ECB. ECB har gjort et godt stykke arbejde. Konsekvenserne for den europæiske økonomi, både på de finansielle markeder og i realøkonomien, ville have været langt mere alvorlige uden en rigtig god reaktion fra ECB i form af likviditet. Jeg mener, at ECB bør lykønskes hermed.

Pervenche Berès (PSE). – (FR) Fru formand, hr. Jouyet – vi er kede af, at den ansvarlige minister ikke kan være til stede – hr. kommissær! Socialisterne støtter markeder, men de ved, at der på ethvert marked er ærlige handlende, og der er tyve, og derfor er der behov for en politistyrke. Det er underligt at tænke på, at når man forsøger at indføre en moderne politistyrke, som skal håndtere moderne tyve, så bliver man pludselig anklaget for at være gammeldags.

Vi har brug for moderne tilsyn og regulering. Der er ikke nogen fare for her, at vi kaster os hovedløst ud i at vedtage uklog og forhastet lovgivning i stil med Sarbanes-Oxley-loven, da det er mere end et år siden, krisen startede. Da hr. McCreevy talte til Udvalget om Økonomi og Valutaspørgsmål den 11. september 2007, pegede han på kreditvurderingsbureauerne som de største syndere. Over et år senere foreligger der stadig ikke noget forslag. Jeg tror ikke, dette kan betegnes som bedre regulering.

Med hensyn til den køreplan, der blev udarbejdet i oktober og december 2007, har jeg den her, og jeg har krydset den af punkt for punkt. Helt ærligt, så var denne køreplan for det første måske ikke designet til en krise af det omfang, vi oplever i dag, og for det andet er det, når det drejer sig om, hvordan tidsplanen er blevet overholdt, svært at vide, hvor man skal begynde.

Den franske præsident har annonceret en plan: Han vil dømme de ansvarlige og samle alle omkring bordet for at gennemføre drøftelser. Men hvad er det, han vil drøfte? En tilbagevenden til den køreplan, som Forummet for Finansiell Stabilitet har udarbejdet, og som ingen kan gennemføre, fordi ingen i Forummet for Finansiell Stabilitet har beføjelser til at gøre det?

Han foreslår alt dette, og dog var hans oprindelige reaktion på krisen at haste til London i efteråret 2007 for at godkende Gordon Browns strategi for oprettelse af et tidligt varslingssystem frem for at styrke Europas kapacitet til at håndtere problemet, som hr. Barroso i dag forsvarer i Washington. Jeg håber, at han vil kunne overtale sin kommissær, Charlie McCreevy, så det europæiske indgreb i form af regulering af og tilsyn med finansmarkederne bliver så stramt, som det er nødvendigt.

(Formanden afbrød taleren)

(Bemærkning uden mikrofon fra hr. Purvis i taletiden)

Formanden. Jeg beklager. Jeg afbrød fru Kauppi, og jeg afbrød fru Berès. Jeg er generelt fair, hr. Purvis.

Daniel Dăianu (ALDE). – (EN) Fru formand! Er det kun grådighed, eufori og lette penge, der skal have skylden for hele denne ulykke? Hvad med fejlene ved originate and distribute-modellen, som har øget den systemiske risiko? Hvad med skæve betalingsordninger med manglende etik, der har fremmet uforsigtig risikotagning? Hvad med grade value-investeringer, der smides i skraldespanden? Hvad med interessekonflikter? Hvad med banker, der går ind i kasinoagtige transaktioner? Hvad med "skygge"banksektoren med dens ekstreme gearing og spekulation? Hvorfor har de politiske beslutningstagere ikke lært af tidligere kriser, selv om de fik seriøse advarsler? Husk blot på, hvad Lamfalussy, Gramlich, Volcker og Buffet sagde for år tilbage.

Jeg finder argumentet om, at regulering bremser finansiell innovation, latterligt. Ikke al finansiell innovation er sund. Skal en næsten international Ponzi-ordning, som har udviklet sig via giftige produkter i det seneste tiår, tolereres? Det, det drejer sig om her, er manglen på ordentlig regulering og tilsyn og en dårlig forståelse af de finansielle markeder, af den måde, hvorpå de fungerer, og af den systemiske risiko. Frie markeder er ikke synonymt med deregulerede markeder. En genopretning vil blive meget smertefuld, især i USA, men Europa er ikke immun over for økonomisk tilbagegang. Løsningerne bør ikke være spredte – man må huske på, at markederne er globale. Der er behov for international koordinering for at genoprette tilliden.

(Formanden afbrød taleren)

FORSÆDE: Luigi COCILOVO

Næstformand

Roberts Zile (UEN). – (LV) Hr. formand! Jeg tror, vi kan bruge en velkendt sætning til at beskrive situationen på finansmarkederne: "Festen er ovre, og nu er det dagen derpå." Nogle vil betale dyrt for den dårlige mave, men der er naturligvis nogle lande og virksomheder, som vil drage fordel af denne yderst alvorlige situation. Med andre ord er der mange energiressourcer, og særligt udviklede lande og virksomheder har sendt deres ekstra overskud i den retning, og dette vil helt klart også ændre centrum for og balancen i den politiske indflydelse i verden. I Europa er det efter min mening de små, nye medlemsstater, der er mest sårbare i denne situation. Fejlagte struktur- og skattepolitikker på et tidspunkt med høj økonomisk vækst medfører nu indlysende økonomiske og sociale trusler i de fleste af disse lande, herunder mit eget land, Letland.

De mange private lån i euro til husholdningerne fra banker i euroområdet, den store andel af penge tilhørende valutaudlændinge inden for banksektoren og den hurtige stigning i retning af de europæiske gennemsnitslønninger udtrykt i euro kan føre til en revaluering af de nationale valutaer. Sker det, kan

langsigtet tilbagebetaling til finansielle institutioner i euroområdet blive en ny byrde for borgere og virksomheder i disse medlemsstater. Hvis en national valutas vekslingskorridor udvides i forhold til euroen, vil inflationen, der allerede er høj, tage til og forsinke de nye medlemsstaters indtræden i euroområdet yderligere.

Hvis de private låns samlede andel af betalingerne til banken når op på en tocifret procentdel af BNP, vil borgerne i disse lande ikke være optimistiske. Dette vil i stedet skabe en udtalt politisk pessimisme og vil påvirke den offentlige opinions opfattelse af EU som en institution, med alle de dertil knyttede konsekvenser, dette vil få også for Parlamentet i politisk henseende i de nye medlemsstater.

John Whittaker (IND/DEM). – (EN) Hr. formand! Finanskrisen raser, og landene i euroområdet står over for en konjunkturedgang. Gentagne gange får vi at vide, at svaret er mere regulering, så den finansielle sektor kan fungere bedre.

Men vi har et problem nu, og det hjælper os ikke at ændre reglerne, efter at problemet er opstået.

Jeg opfordrer indtrængende medlemmerne til at overveje en helt anden reaktion på de nuværende økonomiske vanskeligheder. De er et signal om, at vi ikke kan fortsætte ad den samme vej, og at vi takket være låneoptagning, der har været for billig, og import, der har været for billig, har levet over evne, og vi kan ikke fortsætte med at forbruge i samme omfang.

En tilpasning vil blive smertefuld, men det er nødvendigt, og i disse hårde tider, er der et andet budskab, der er endnu mere iøjnefaldende, men som ikke vil blive hørt i disse institutioner. Og det er, at EU ikke kan fortsætte med sine massive lovgivningsprogrammer med henvisning til f.eks. sundhed og sikkerhed, forbrugerbeskyttelse, social lighed, for den samlede virkning af alle disse ordninger er, at de medfører omkostninger og ødelægger den produktive aktivitet, som selve vores velstand er afhængig af.

I disse hårde tider er det ene budskab, som bør høres, at de europæiske lande ikke længere har råd til EU, dets institutioner og dets enorme lovværk.

José Manuel García-Margallo y Marfil (PPE-DE). – (ES) Hr. formand! Jeg vil forsøge at udtrykke mig meget klart, da der er blevet givet udtryk for en lang række holdninger fra min del af salen.

For det første er den nuværende krise ikke en bibelsk svøbe eller gudernes straf. Markederne har slået fejl, og disse fejl har givet anledning til indgreb, der ville have glædet Keynes. Hvis markederne har slået fejl, så må vi rette op på det, der har slået fejl på markederne. Vi må med andre ord gøre noget.

Dette noget indebærer forskellige ting. For det første må vi gennemføre en chokbehandling for at bringe patienten ud af sin nuværende koma. Jeg vil gerne minde Kommissionen og Rådet om, at likviditetsproblemer kan løses af Den Europæiske Centralbank, men solvensproblemerne er noget, der direkte berører jer: Rådet, Kommissionen og medlemsstaterne.

For det andet må vi for at forhindre dette i at ske igen finde ud af, hvad der er slået fejl på markederne, og hvilke principper vi bør genindføre. Risikostyring, ledelse og endelig etikken har slået fejl.

Dette betyder, at vi må genindføre nogle grundlæggende principper: gennemsækeligheden i produkter, i virksomheder og i markeder, ledernes ansvar, tilliden mellem de finansielle markeder og realøkonomien og politikens centrale rolle.

Jeg er enig med Rådet i, at epoken med fuldstændig deregulering er ovre. Hverken markederne eller industrien kan regulere sig selv.

Den endelige recept – der er nødvendig for at vaccinere patienten og sikre, at dette ikke sker igen eller på en anden måde – er, at vi må fortsætte med markedsintegrationen. Vi må opnå en tilstrækkelig kritisk dimension, som de har gjort i USA. Vi må etablere demokrati for euroen, så vores valuta kan have nogen indflydelse i verden under en krise, som er global. Endelig må vi tage reguleringsordningerne og rammerne for tilsyn, der er dem, der har slået fejl, op til fornyet behandling.

Jeg kan derfor ikke tilslutte mig blød lovgivning med adfærdskodekser og selvregulering. Det er op til os alle at komme med et svar til vores befolkninger, som naturligvis er dem, der i sidste ende vil komme til at betale prisen.

Elisa Ferreira (PSE). – (PT) Hr. formand! Hvilke konklusioner kan jeg drage af den nuværende krise på et minut? Den er resultatet af vores valg om ikke at føre ordentligt tilsyn med finansmarkedernes aktiviteter.

En kompetent regulering dræber ikke markederne, men er tværtimod afgørende for deres overlevelse. Der er mennesker, som er ansvarlige for tabene, men der er nu også borgere, der betaler prisen for deres umådeholdenhed og for manglerne i det offentlige tilsyn.

Advarselssignalerne viste sig for nogen tid siden. I Rasmussen-betænkningen, som Parlamentet vedtog i går med et meget stort flertal, fremsættes der specifikke forslag om risiciene for overdreven gearing, manglende gennemsikuelighed og interessekonflikter, men denne betænkning er baseret på arbejde, som den socialdemokratiske gruppe påbegyndte, år før krisen begyndte i 2007.

Initiativbetænkningen fra Icke van den Burg og Daniel Dăianu går i samme retning. EU er en vigtig partner i international sammenhæng, og jeg lykønsker kommissær Almunia med hans meddelelser her i dag, men vil kommissær McCreevy være enig i disse? Den lammelse, der har ramt Kommissionen i forbindelse med disse spørgsmål, kan ikke på nogen måde begrundes. Parlamentet gør, hvad det bør gøre. De øvrige institutioner burde også handle korrekt.

Margarita Starkevičiūtė (ALDE). – (EN) Hr. formand! Det er en skam, at hr. Schulz allerede har forladt os. Jeg vil gerne understrege, at det endnu er for tidligt at sige, hvem der vil gå konkurs, fordi ingen ved, hvem slutinvestorerne i de giftige aktiver er. Måske er det statsejede banker.

Jeg vil dog gerne opfordre til et bredere syn på begivenhederne og minde om, at Parlamentet allerede i starten af året udarbejdede nogle gode forslag, som ikke blev accepteret af Rådet og Kommissionen. For det første anmodede vi om, at den økonomiske forvaltning på EU-plan blev bragt i overensstemmelse med den globale udvikling, og om, at de brede økonomiske retningslinjer blev ajourført. Vi foreslog også, at man sikrede en stram håndhævelse af EU's konkurrenceregler og ikke tillod, at små og mellemstore virksomheder blev presset ud af markedet, eller at der blev skabt monstre, der er for store til at falde. Vi må fremme og bevare vores nationale, traditionelle virksomhedskultur, fordi EU's slogan er "forenet i mangfoldighed".

John Purvis (PPE-DE). – (EN) Hr. formand! Vi må håbe, at de amerikanske forslag om køb af giftige aktiver fungerer, for hvis de ikke gør, vil smitten næsten med sikkerhed sprede sig herover. Jeg vil gerne have en forsikring fra hr. Jouyet og hr. Almunia om, at vores forsvar virkelig er på plads. Er vores långivere i sidste instans parate til at imødegå den værste tænkelige situation, der måtte opstå i dette tilfælde? Vi bevæger os fra et likviditetsproblem i retning af et solvensproblem.

Det er korrekt, at vi, når tiden er inde, må tage vores reguleringsmæssige forsvar op til fornyet behandling, men det kan ikke og bør ikke ske forhastet midt under krisen. Vi ville risikere at overreagere ved at gennemtvinge unødvendige, forkert rettede og overdramatiske foranstaltninger, der kun ville skade udsigterne til investering i vores økonomier og arbejdspladser i fremtiden.

Vores vigtigste opgave nu er at genoprette tilliden. Hr. Almunia, De nævnte ordet flere gange. Lad os se, hvordan vi kan gennemføre det.

Jeg vil indtrængende opfordre lederne af verdens vigtigste økonomier i Amerika, Europa, Mellemøsten og Fjernøsten til at mødes inden for de nærmeste dage og enstemmigt forsikre verden om, at alt, hvad der er nødvendigt for at slukke flammerne, vil blive gjort utvetydigt, uanset hvor disse flammer måtte opstå. Først når flammerne og gløderne er slukket, kan vi gå over til obduktionen, som skal vise, hvordan dette skete, og hvad der er nødvendigt for at undgå, at det sker igen.

Tillid er et vigtigt grundlag, som et levende finansielt system og en levende global økonomi hviler på. Det er nu op til de politiske ledere på højeste plan – et topmøde faktisk – af de frie markedsøkonomier at træde sammen – ingen undskyldninger, ingen tilbageholdenhed, ingen argumenter – for at tage det fulde ansvar for at genoprette tilliden.

Wolf Klinz (ALDE). – (DE) Hr. formand, mine damer og herrer! Finansminister Henry Paulson kaldte de seneste få uger en "ydmygende" tid for USA, da han afslørede sin redningspakke på op til 700 mia. USD til landets forkrøblede finansielle sektor.

Situationen i USA er reelt alarmerende. USA's finansielle system med dets investeringsbanker, hedge fonde og strukturerede produkter, der ikke er underlagt et normalt banktilsyn, og dets talrige forretningstransaktioner gennemført via single purpose-virksomheder, der ikke optræder i nogen statusopgørelse, er stort set kollapsede. Det er usandsynligt, at det hurtigt vil blive genoprettet i sin oprindelige form. De sidste to rene investeringsbanker – Goldman Sachs og Morgan Stanley – er nu gået over til den kommercielle banksektor. Løftet om penge til lav rente til alle for at skabe stadig mere vækst, overskud og likviditet har vist sig at være en illusion: Denne form for evig bevægelse eksisterer simpelthen ikke. En høj gældsbase leverestandard for

alle med en bil, et hus og alt andet tidligt i livet kan simpelthen ikke opretholdes på langt sigt. Realøkonomien har indhentet os: Uden beskæftigelse er der ingen opsparing, uden opsparing er der ingen investering, der er ingen bæredygtig vækst.

Vi europæere bør tage ved lære af katastrofen i USA. Der er ikke noget alternativ til budgetkonsolidering. Penge vokser ikke på træerne. En rigelig forsyning med penge til lav rente, som er det, socialisterne altid kræver af ECB, vil ikke løse problemet, det vil simpelthen forværre det.

Kommissionen bør gennemføre de forslag, der har Europa-Parlamentets støtte, vedrørende securitisering, opretholdelse af strukturerede produkter i ordregivernes bøger, mere tilsyn, en adfærdskodeks for markedsdeltagerne og forskellige andre foranstaltninger så hurtigt som muligt, men dog med sans for proportioner og rettidig omhu.

Jean-Paul Gauzès (PPE-DE). – (FR) Hr. formand, hr. Jouyet, hr. kommissær! Jeg vil gerne starte med at takke hr. Jouyet for, at han står til rådighed og for den store kompetence, han viser på alle områder.

Europa kan ikke fortsætte med i perioder at lide under følgerne af kriser, der har rod i den amerikanske kapitalisme. De foregående talere har gjort dette helt klart. Dette er ikke udtryk for en fjendtlig holdning til USA. Det er et indlysende faktum: Krisen er resultatet af en alvorlig fejlfunktion, som kræver kraftige afhjælpende foranstaltninger. Selvregulering er ikke nok.

I dag er krisen imidlertid global. Hr. Jouyet sagde tidligere, at vi har behov for nye foranstaltninger – lovgivning og regulering – og for at vurdere bankernes, de statsejede investeringsfondes statusopgørelser og solvens, lønninger, gennemskuelighed, tilsyn og regnskabsstandarder. Alt dette bør udbygges og forbedres.

Det er også blevet sagt mange gange, at vi må genoprette tilliden til det finansielle system, der udgør en integrerende del af det økonomiske liv. Jeg er uenig i den kritik, der er blevet fremsat og mener, at det franske formandskab i denne henseende har været hurtigt til at reagere. De forslag, som præsident Sarkozy har fremsat på vegne af EU, sendte et stærkt signal i New York, og det udvidede G8-møde, han har foreslået, vil give de forskellige økonomiske aktører i verden mulighed for at samles omkring bordet, hvilket i sandhed er et vigtigt skridt.

Hvis vi skal nå frem til globale regler, kan vi ikke blot løse problemerne i Europa. Der skal naturligvis ske fremskridt i Europa, og i denne henseende er det uheldigt, at man har været noget langsomme til at reagere. Der må imidlertid også vedtages bestemmelser på internationalt plan. Økonomien er global, hvilket betyder, at reglerne også må være globale.

Vi har meget arbejde foran os, og jeg har tillid til, at de foranstaltninger, som hr. Jouyet annoncerede tidligere, vil sikre, at man i de kommende uger og måneder finder frem til mulige løsninger. Det ville være tåbeligt at tro, at disse spørgsmål kan løses på nogle få minutter.

Karsten Friedrich Hoppenstedt (PPE-DE). – (DE) Hr. formand! I de seneste få dage har vi oplevet stor turbulens i USA's finansielle system for at sige det mildt. En af de vigtigste nye begivenheder var, at selskabet Lehman Brothers Holdings blev tvunget til at indgive konkursbegæring for at beskytte sig mod sine kreditorer. Jeg vil gerne sige to ting i denne forbindelse. For det første planlægger USA en omfattende hjælpepakke. Dette vil dog ikke sætte en stopper for krisen eller beskytte os mod nye overraskelser, efterhånden som begivenhederne udvikler sig.

For det andet, ja det er nødvendigt at finde ud af, hvilke reguleringsmekanismer der kan forbedres, og hvor der kan skabes større gennemskuelighed. Desværre vil mere og bedre regulering dog ikke udelukke alle de ubehagelige overraskelser, der kan opstå på finansmarkederne i fremtiden, fordi vi ikke kender alle de eksisterende bankmekanismer.

Hvorfor siger jeg det? Lad mig give et eksempel. Overraskelser kan f.eks. opstå i forbindelse med aftalerne om netting mellem bankerne, der har stor betydning med hensyn til minimering af risiciene. Bankerne kan naturligvis kun tage aftalerne om netting i betragtning i forbindelse med risikovurderingen, hvis disse aftaler kan håndhæves i lovgivningen. Kan bedre regler i fremtiden udelukke enhver usikkerhed omkring gyldigheden af aftaler om netting? Det tror jeg ikke. Efter min mening vil selv en sund og pålidelig regulering ikke udelukke ubehagelige overraskelser i fremtiden.

Manuel António dos Santos (PSE). – (PT) Hr. formand! Den nuværende finanskriser, som på kort sigt bliver økonomisk og ikke kan undgå at blive social, måske også politisk, kunne man have taget højde for, fordi den var forudsigelig. Det er en skam, at ultraliberal dogmatisme og den finansielle spekulationsøkonomi,

den såkaldte djævelens økonomi, har fået overtaget over sociale hensyn og en økonomi med iværksætterånd og handling, som er den eneste økonomi, der er i stand til at skabe velstand og tjene borgerne.

Regulering har slået fejl, som kommissær Almunia fastslog. Den har slået fejl og skal nu igennem en gennemgribende overhaling efter at være blevet straffet. Krisen i verdens finansielle system er strukturel, som kommissær Almunia også fastslog. Som følge heraf er det ikke tilstrækkeligt blot at bruge de politiske instrumenter, vi har til rådighed i dag. Holdningen i Den Europæiske Centralbank, hvor man insisterer på at anvende lægemidler, der ikke kan kurere den nuværende sygdom, den blindt optimistiske autisme hos visse medlemmer af Økofin-Rådet, som for blot 15 dage siden udtrykte overraskelse over krisens omfang, og holdningen hos kommissær McCreevy, som foreslår at ændre noget, så alting forbliver det samme, er uacceptabel.

Det er nu Kommissionens ansvar at bruge alle redskaber og lægge pres på medlemsstaterne for at få skabt nye instrumenter. Dette ansvar omfatter især at være opmærksom på de rigtige og ambitiøse anbefalinger, Europa-Parlamentet fremsatte efter Rasmussen-betænkningen.

Dumitru Oprea (PPE-DE). – (RO) Hr. formand! Det siges, man kan flygte, men ikke gemme sig for globaliseringen. Det samme gælder for de globale finansmarkeder. Mens der var overskud verden over, herskede der normale tilstande. Nu, hvor der forekommer tab, er det kapitalismens skyld. Efter vores mening ligger skylden i høj grad hos staten, som har glemt en af sine væsentligste infrastrukturer, den finansielle, der er lige så vigtig som veje, jernbaner og flyselskaber.

Det, USA og EU såvel som medlemsstaterne nu forsøger at gøre, er at lægge fundamentet til en ny infrastruktur: den globale finansielle infrastruktur. Desværre kommer indgrebet fra statens side temmelig sent. Dette er ikke en ny regulering, men en fluidisering, et tilsyn med de globale finansielle strømme, som alle stater bør deltage i og dermed gøre det muligt for det finansielle system at genvinde troværdigheden.

Proinsias De Rossa (PSE). – (EN) Hr. formand! I mandags fik vi at vide af kommissær McCreevy, at hedgefonde og private equity ikke var grunden til den nuværende uro. The Guardian fra i dag beretter om, at milliardæren John Paulson i går blev afsløret som en af de hedgefondchefer, der har foretaget short-selling af britiske bankaktier ved at satse næsten 1 milliard GBP på, at deres aktier ville falde dramatisk. Hans selskab Paulson & Co i New York blev sidste års mest succesrige hedgefond, efter det spekulerede imod de højrisiko-realkreditlån, der senere blev giftige under finanskrisen. Paulson & Co havde spekuleret imod fire forretningsbanker, herunder HBOS, som blev tvunget til at acceptere at lade sig redde ved at blive overtaget af Lloyds TSB i sidste uge efter et brat fald i aktiekursen.

Hvis kommissær McCreevy ikke er parat til at regulere alle finansielle institutioner, så bør han tvinges til at træde tilbage. Kommissionen har et ansvar for at sikre, at disse institutioner ikke får lov til at begå lommetyveri mod pensionsfonde og opsparinger og stjæle vores arbejdspladser. De skal standses, og den eneste måde at gøre det på er at indføre gennemsigtighed og regulering på dette område. Markedets såkaldte usynlige hånd er i virkeligheden en lommetyv, og jo mere usynlig den er, desto flere lommetyverier begår den.

Formanden. - Jeg tror, hr. De Rossa foreslår at tilbyde kommissær McCreevy et abonnement på *The Guardian*. Formandens kontor vil se på det.

Olle Schmidt (ALDE). – (SV) Hr. formand! Vi har al mulig grund til at reagere på urimelige godtgørelses- og bonusordninger. Det tror jeg, vi alle gør, og det er helt forståeligt, men efter at have lyttet til debatten vil jeg ikke desto mindre sige, at globale finanskriser ikke løses med skinger politisk retorik. Man skal ikke lyde, som om man er ved at smide barnet ud med badevandet og øger den panik, der rasede på finansmarkederne i sidste uge. Det må ikke ske her i Parlamentet. Vi skal være rimelige, vi skal være fornuftige. Det er det ansvar, vælgerne har givet os. Kære venner! Vi må anlægge et afbalanceret syn, vi må skabe gode og effektive love og bestemmelser, som giver spillerum for vækst og selvregulering. Det bekymrer mig, når jeg hører denne skingre retorik. Det foruroliger mig, og jeg frygter, at det vil føre til en overreguleret finansiell sektor, som ikke vil kunne levere den vækst, vi alle har så stærkt brug for. Det er vækst og udsigten til at skabe flere job, som vores vælgere ønsker.

Jean-Pierre Audy (PPE-DE). – (FR) Hr. formand, hr. rådsformand, mine damer og herrer! Jeg har med forbløffelse lyttet til synspunkterne fra socialisterne og kommunisterne, som fortæller os, at systemet har svigtet. De har åbenbart en kort hukommelse, de, som i det 20. århundrede fik hver eneste økonomi i deres hænder til at gå fallit. Problemet er globalt, og løsningen må derfor være europæisk.

Hvad det finansielle spørgsmål angår, hr. kommissær, vil jeg gerne vide, hvorvidt De vil indarbejde artikel 105, stk. 6, i traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, i henhold til hvilken Rådet på basis af en afgørelse truffet med enstemmighed på forslag af Kommissionen kan overdrage Den Europæiske Centralbank en opgave i forbindelse med tilsyn med kreditinstitutter. Jeg tror, at borgerne i dag anser det for at være på tide, at vi overvåger de eksisterende ordninger for tilsyn med de finansielle systemer. Vi kan ikke opbygge et indre marked uden en europæisk reguleringspolitik.

Dariusz Rosati (PSE). - (PL) Hr. formand! Denne krise har vist, at det globale finansielle system er behæftet med alvorlige fejl. For det første forsømte tilsynsmyndighederne at forhindre investorernes uansvarlige adfærd. Vi har oplevet en udvikling af nye finansielle instrumenter, som imidlertid ikke er tilstrækkeligt gennemsigtige og ikke muliggør en ordentlig risikovurdering. For det andet forsømte de finansielle institutioners ejere og aktionærer at føre ordentligt tilsyn med deres egne ledere, som betalte sig selv overdrevet store lønninger og bonusser, og for hvad? For at køre deres selskaber nedenunder og hjem!

Det haster med at handle på mindst disse to områder. Vi ønsker ikke at opleve en gentagelse af det amerikanske nedsmeltningsscenario i Europa. Vi ønsker ikke at opleve en situation i Europa, hvor de administrerende direktører i finansielle selskaber rejser derfra med mange millioner dollars, mens skatteyderne sidder tilbage med regningen. Vi forventer, at Kommissionen skrider beslutsomt ind i denne sag.

Jean-Pierre Jouyet, *formand for Rådet.* - (FR) Hr. formand! Jeg vil gerne takke medlemmerne for denne spændende debat. Vi kunne blive her i timevis, da emnet afgjort fortjener en meget omfattende diskussion, og de tanker, der er blevet drøftet, har været fascinerende. Desværre har vi blot begrænset tid til rådighed.

Jeg vil drage følgende konklusioner. For det første hvad laissez faire-tilgangen og den manglende regulering angår og med tanke for det forbehold, der følger med mit job, mener jeg at have udtrykt mig temmelig klart. Efter min mening skal vi nu bevæge os ud over debatten for og imod regulering. Finansiell deregulering er nu et forældet begreb. En stærk, moderne finansiell regulering vil blive løsningen fra nu af. Den skal tilpasses. Vi skal gå videre end det, der er gjort hidtil.

Det er det første, jeg ønsker at slå fast, og her udtrykker jeg mig overordentlig klart. Jeg lyttede også omhyggeligt til det, fru Koch-Mehrin sagde, og jeg gentager hendes ord, nemlig at regulering ikke er markedets fjende. Alle må se deres ansvar i øjnene. Det er de offentlige myndigheders opgave at regulere og tilpasse de gældende regler, fordi det er systemets stabilitet, beskyttelsen af individuelle opsparende og beskyttelsen af indlånerne, der står på spil. Jeg vil også sige til hr. Wurtz: Det er også beskæftigelsen og væksten, som har direkte indvirkning på realøkonomien, der trues af denne krise. Det er derfor, vi skal handle, herunder for de mindst velstillede, og det skal gå stærkt.

For det andet er jeg overbevist om, at Europa skal handle inden for en styrket international samarbejdsramme. Der er ikke noget alternativ. Som det allerede er sagt, skal Europa lade sin stemme høre, ellers vil vi blive underkastet følgerne af de amerikanske løsninger. Det er allerede sket for Sarbanes-Oxley. Vi så, hvilke følger det fik for visse europæiske selskaber. Vi så den virkning, det fik for revision og markedsstandarder.

Vi kan begynde med det samme. Den eneste fordel, vi har, er, at Europa, som hr. Almunia og præsident Sarkozy begge har understreget, i dag kan gøre sig stærkt gældende, lade sin stemme høre på den internationale scene, tage tøjlerne og få et forspring. Jeg opfordrer alle europæere til indbyrdes koordination, så Unionen får en stærk tilstedeværelse på den internationale scene, og til at reflektere over internationale finansielle strukturer og over internationale regulerende myndigheder.

For hvis der ikke træffes internationale foranstaltninger, kan vi ikke klage over, at der mangler alternativer til at trække på statsejede fonde, som vi jo ønsker at beholde. Jeg fælder ikke nogen dom, men det er nødvendigt med en vis konsekvens i denne henseende. Vi skal gøre os klart, hvad vi ønsker at gøre, og at hvis Europa forsømmer at handle, vil vi blive nødt til at gribe til andre midler til stabilisering af det finansielle system.

Det tredje, jeg er overbevist om, er blevet nævnt af en række talere, herunder hr. Schulz. Det er rigtigt, at vi skal tage fat på spørgsmålet om lønninger og problemet med overskud i sammenhæng med cykliske markedsaktiviteter. Spørgsmålet om markedsoperatørernes lønninger skal også ses i sammenhæng med denne internationale overvejelse. Jeg er ikke den første, der siger det. Gordon Brown har også sagt det tidligere. Jeg finder det logisk, og spørgsmålet skal gøres til genstand for nøje overvejelse.

Det står klart, at det ikke blot er en økonomisk og finansiell krise, men også en etisk og ansvarsbetinget krise. Det er en krise for etikken i økonomien, som berører alle aktører og politiske ledere, uanset sympati. Som

hr. Wurtz og andre talere har betonet, skal pengevæsenet forsat tjene økonomien. Økonomien må ikke blive offer for pengevæsenet.

Som jeg sagde det, skal vi gøre os overvejelser om de finansielle institutioners rolle og om den køreplan, finansministrene vedtog på basis af Kommissionens forslag. Lad os tale om specifikke fremskridt. Til fru Berès vil jeg sige, at vi skal gå længere og, hvad tidsplanen angår, handle hurtigt. Jeg gentager det, hr. Almunia sagde: Kommissionen skal handle hurtigt, fordi det er et spørgsmål om at genoprette tilliden, og jeg vil gerne runde af med det punkt.

Selvom Europa er mindre berørt, er det stadig vigtigt for os at udsende tillidskabende budskaber. Det betyder handling, internationalt samarbejde, ikke at være bange for at tilpasse regler, handle hurtigt og have forslag på bordet til Det Europæiske Råd den 15. oktober, anvende de forslag, Parlamentet har fremsat, og, som det er nævnt, være sig den kendsgerning bevidst, at vi har at gøre med transaktioner, der ikke blot påvirker likviditeten, men også solvensen i hele det finansielle system.

Det er i dag økonomisk tillid, der vil kickstarte væksten, og derfor skal vi gøre os fri af dogmatismen for at kunne handle beslutsomt og bruge hele den række af redskaber, vi har til rådighed.

Joaquín Almunia, medlem af Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Jeg er enig med alle dem, der i denne debat har fremhævet, at vi skal reagere, at vi skal reagere på en meget stor forvandling i det finansielle system, at vi bliver nødt til at lære af fortidens fejl, og at vi bliver nødt til at arbejde sammen, de europæiske institutioner, for uden vores interinstitutionelle samarbejde ved vi alle, at det ikke vil lykkes for os. Når vi reagerer, skal det ske i et samspil med de andre aktører i dette spil, og vi ved, at vi taler om globale finansielle systemer. Hvis ikke de var globale, ville vi ikke være påvirket på samme måde, som det er sket, så vi må ikke glemme, at vores lederskab, vores initiativer og vores beslutninger bør ledsages af en høj grad af enighed om vores holdninger med de andre partnere og de andre aktører. Hvis ikke, lad os blot være ærlige, vil vi komme til at betale prisen for at være klare, men naive, og vi vil ikke være konkurrencedygtige i finansbranchen, og vi er nødt til fortsat at være konkurrencedygtige, ikke blot effektive, ikke blot rigorøse, ikke blot i stand til at lære af fortiden, men også nødt til at være konkurrencedygtige.

Som jeg allerede har sagt i mine indledende bemærkninger, og jeg er enig i formandens bemærkninger, så mener jeg med reaktion på kort sigt, at Økofin-Rådets køreplan skal implementeres fuldstændigt så hurtigt som muligt, og tingene skrider planmæssigt frem, fru Berès. Den vurdering, der blev foretaget i Nice for få uger siden, viser, at vedtagelsen af Økofin-Rådets beslutninger skrider planmæssigt frem. I næste uge vil vi skulle fremsætte forslag til kapitalkravsdirektivet, og om nogle få uger til direktiv om kreditvurderingsinstitutter.

Det er også meget vigtigt, at man her i Parlamentet og i Rådet vedtager Solvens II-direktivet snarest muligt. Men uden for EU's grænser skal *Det Finansielle Stabilitetsforum* fortsætte sit meget intensive arbejde. Det er en meget vigtig institution i dette øjeblik, niveau 3-udvalgene inden for Lamfalussy-processen. Vi er stærkt foruroligede, både i Parlamentet, Kommissionen og forhåbentlig også i Rådet, over den manglende virkning af visse reaktioner på dette niveau, og der er her tale om centrale institutioner, som burde arbejde meget mere effektivt, end da disse institutioner, Baseludvalget, International Accounting Standards Board, blev etableret for få år siden. Det er et centralt spørgsmål, som hr. Jouyet sagde. Så vi er ikke alene. Vi er nødt til at reagere hurtigt, på effektiv vis, hvor vi tager højde for de store problemer, vi står over for, og samtidig sikrer, at vores lederskab følges af andre, som vi ved, det er tilfældet på mange andre reguleringsmæssige områder.

Fra et strukturelt synspunkt kan vi desværre ikke træffe beslutning om alting i dag. Men det er rigtigt, og her er jeg helt enig, at forholdet mellem regulering og markeder kommer til at ændre sig på grund af denne krise. Der er tydeligvis bl.a. tale om et reguleringsmæssigt svigt.

Jeg tror, vi alle er enige om behovet for, at der på alle niveauer etableres et mere intenst forhold til de amerikanske myndigheder, ikke blot i vores opgave som Kommission eller udøvende tjenestegrene, men også Parlamentet i forhold til Kongressen, som nu er en central aktør i løsningen af disse specielle problemer i USA. Vi skal reagere på multilateralt plan. Den egentlige kilde til alle disse svigt i de finansielle systemer, den umådeholdne likviditet, aktørernes umådeholdne risikotagning, den lave risikoaversion, vi har oplevet tidligere, denne *cupidité*, som hr. Jouyet udtrykte det, er udsprunget af alle disse globale ubalancer, som de globale institutioner hidtil ikke har været i stand til at løse. Vi bliver nødt til at handle samlet som europæere for at overbevise de andre partnere på den globale arena om, at hvis ikke vi formår at få rettet ordentligt op på disse globale ubalancer, vil de skabe nye problemer i fremtiden. Vi bliver nødt til at foretage en indbyrdes koordination i EU på en mere klar og effektiv måde.

Vi lever i en økonomisk og monetær union. Vi har et indre marked, vi har en aktionsplan for integration af finansielle tjenesteydelser, men vi har stadig masser af interne hindringer og ineffektivitet. Vi bør efter min mening alle være opmærksomme på, at det vil kræve mere europæisk integration og ikke flere nationale reaktioner eller defensive holdninger fra medlemsstaternes side.

Ud over det skal vi holde os for øje, hvad udfordringerne er på mellemlang til lang sigt, og vi skal i dette meget vanskelige miljø bevare stabilitets- og vækstpagten, Lissabonstrategien og energi- og klimaændringsstrategierne, som er ekstremt vigtige nu. Vi kan ikke tillade os at glemme, at vi står over for ikke blot meget vanskelige kortsigtede udfordringer med hensyn til de finansielle markeder, men også store udfordringer på mellemlang til lang sigt for verdensøkonomien og vores egen fremtid.

Et sidste ord: Det var ikke med i køreplanen, men vil være på dagsordenen for næste møde i Økofin-Rådet, og Kommissionen vil erklære sig helt enig i denne sag.

Vi skal overveje systemerne for aflønning af direktører, bestyrelsesmedlemmer og koncernchefer og alle dem, som kan skabe tendenser, og som kan vedtage beslutninger på markederne.

Der er én ting, jeg lige vil fortælle, og det er også rettet til Rådet: I 2004 fremsatte Kommissionen, og specielt min kollega Charlie McCreevy, en henstilling, hvor medlemsstaterne blev bedt om at vedtage beslutninger i denne henseende for at undgå forkerte tilskyndelser. Vi har set på, hvad der er sket siden da, i de forløbne fire år. Kun én ud af de 27 medlemsstater reagerede positivt på denne henstilling efter Kommissionens opfattelse. Altså bifalder Kommissionen helt denne konsensus om også at behandle disse vigtige spørgsmål.

Formanden. - Forhandlingen er afsluttet.

Skriftlige erklæringer (artikel 142)

Sebastian Valentin Bodu (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Det amerikanske finanssystem er blevet rystet i de seneste dage, da Lehman Brothers indgav insolvensbegæring, og Merrill Lynch, der frygtede et sammenbrud af samme art, indvilgede i at blive overtaget af Bank of America. Dow Jones' industrielle indeks faldt 4,4 % den 15. september og yderligere 4,1 % to dage senere. Faldet i værdipapirkurserne over hele verden den 15.-17. september resulterede i tab på cirka 3,6 tria. USD for investorerne. AIG's aktier er faldet med over 90 %, fra 72 USD sidste år til 2,05 USD. Den amerikanske regering overtog kontrollen med AIG med en økonomisk redningspakke på 85 mia. USD den 16. september. Disse "udviklinger" tyder på den største finansielle krise for USA siden starten på den store depression. De har fundet sted en uge efter, at den amerikanske forbundsregering overtog kontrollen med Fannie Mae og Freddie Mac, de kæmpestore realkreditinstitutter. Problemet er, at Lehman Brothers og AIG skylder mange milliarder til kreditorer ikke blot i USA, men også i Europa. Er Europa parat til at absorbere det chok, der er fremkaldt af det uløselige bånd til det amerikanske marked? Er de 36,3 mia. dollars, ECB og Bank of England har tilført markedet, tilstrækkeligt til at få faren til at drive over?

Zbigniew Krzysztof Kuźmiuk (UEN), skriftlig. – (PL) Jeg vil gerne henlede Parlamentets opmærksomhed på følgende spørgsmål.

1. Den amerikanske regering og den amerikanske forbundsbank har hidtil afsat et beløb på nær ved 1 tria. USD til bekæmpelse af følgerne af finanskrisen. Den såkaldte Paulson-pakke indeholder yderligere forslag, som skønnes at koste 700-800 mia. USD ekstra. Det tyder på, at den nuværende krise kan sammenlignes med det store krak i 1929.

2. Derudover stillede ECB cirka 750 mia. USD til rådighed til forbedring af likviditeten, mens Bank of England frigjorde cirka 80 mia. USD. Disse træk er en yderligere bekræftelse af, hvor alvorlig situationen på Europas finansmarkeder anses for at være.

3. Alle de nævnte foranstaltninger tyder på, at det igen er populært med stærk og beslutsom regeringsintervention. Selv de mest liberale økonomer anerkender behovet for at indføre regler for at standse krisen og er faktisk parat til at acceptere, at regeringer og internationale finansielle institutioner involveres i disse processer.

4. Denne krises omfang og udstrækning vil få negativ indflydelse på forløbet af transaktioner i realøkonomien. Den vil resultere i recession i den amerikanske økonomi, hvilket betyder negativ økonomisk vækst. Den vil også betyde en opbremsning i den økonomiske vækst i Europa.

5. I lyset af denne situation er det bydende nødvendigt for alle lande at styrke de institutioner, der fører finansielt tilsyn. Det gælder helt specielt for EU. Disse institutioner har behov for at kunne føre et mere intensivt tilsyn med aktiviteterne i de store banker, investeringsfonde og forsikringsorganer. Et mere intensivt tilsyn er den eneste måde at forbedre den finansielle sikkerhed på og sikre finansiell stabilitet i fremtiden.

Esko Seppänen (GUE/NGL). – (FI) Nu ved vi, at staten er nødvendig som garant for kapitalismen på finansielt og ikke blot på militært plan. Regeringen i Amerikas Forenede Stater, den rovgriske kapitalismes fædreland, har privatiseret overskuddet fra spekulation og er nu ved at lægge de største spekulativt betingede tab for skodbanken i dets økonomiske historie over på samfundet.

Raubtier (rovdyr) er det tyske ord for den type kapitalisme, der er baseret på et andet ord *Raubgier* (grådighed), som ligger tæt op ad *Raub* (røveri). De er begge bedre.

Opsparere, der har forberedt sig på dårligere tider overalt i verden, vil blive frarøvet værdien af noget af deres opsparing i de kommende år, når verdensøkonomien som følge af sidste uges begivenheder bliver oppustet, og/eller vi kommer ind i en økonomisk nedgang. Det er vanskeligt at forestille sig, hvordan USA ellers vil kunne betale den enorme gæld, landet pådrager sig bare i denne tid, og hvordan det vil reagere på sin egen svigtende evne til at afdrage sin gæld og normalisere sine overvurderede aktiver i en inflationsperiode, hvor pengenes værdi svækkes.

De tidsbomber, den amerikanske regering har givet tilladelse til, og som er fremstillet af rovdyrkapitalismens markedsterroristiske banker derovre, baseret på swap-forretninger, virtuel sammensætning af finansielle produkter, insolvens blandt kunder, som ikke er kreditværdige, og låneforsikringpolicer som er humbug, er eksploderet i ansigtet på skatteyderne, og resten af verden betaler prisen.

15. Håndtering af energipriserne (forhandling)

Formanden. - Det næste punkt er forhandlingen om:

– mundtlig forespørgsel om håndtering af energipriserne, af Hannes Swoboda for PSE-Gruppen, til Rådet (O-0082/2008 – B6-0460/2008),

– mundtlig forespørgsel om håndtering af energipriserne, af Hannes Swoboda for PSE-Gruppen, til Kommissionen (O-0083/2008 – B6-0461/2008),

– mundtlig forespørgsel om, hvordan man får styr på energipriserne, af Giles Chichester for PPE-DE-Gruppen, Anne Laperrouze og Sophia in 't Veld for ALDE-Gruppen, Eugenijus Maldeikis for UEN-Gruppen, til Rådet (O-0089/2008 – B6-0463/2008),

– mundtlig forespørgsel om, hvordan man får styr på energipriserne, af Giles Chichester for PPE-DE-Gruppen, Anne Laperrouze og Sophia in 't Veld for ALDE-Gruppen, Eugenijus Maldeikis for UEN-Gruppen, til Rådet (O-0090/2008 – B6-0465/2008),

– mundtlig forespørgsel om håndtering af energipriserne, af Rebecca Harms og Claude Turmes for Verts/ALE-Gruppen til Kommissionen (O-0091/2008 – B6-0466/2008),

– mundtlig forespørgsel om håndtering af energipriserne, af Esko Seppänen og Ilda Figueiredo for GUE/NGL-Gruppen, til Rådet (O-0093/2008 – B6-0468/2008),

– mundtlig forespørgsel om håndtering af energipriserne, af Esko Seppänen og Ilda Figueiredo for GUE/NGL-Gruppen, til Kommissionen (O-0094/2008 – B6-0469/2008).

Hannes Swoboda, forslagsstiller. – (DE) Hr. formand! Jeg vil gerne byde hjertelig velkommen til kommissæren og hr. minister Borloo. Vi har en række spørgsmål, fordi vi helt oprigtigt føler, at EU, og det gælder for Kommissionen og måske også for Rådet, ikke har været tilstrækkeligt opmærksomme på oliepristendenserne. Selvom jeg nærer den største respekt for kommissæren, mener jeg, at vi bør gøre mere her.

Lad mig først tage fat på de stigende oliepriser. Jeg har altid påpeget, at der hentes betydelige overskud. Hvad sker der med dem? I realiteten investeres de for eksempel ikke i alternative energikilder eller i andre vigtige investeringsprojekter. I stedet bruges de til opkøb af aktier og betaling af udbytte.

For det andet, hvad de faldende oliepriser angår, som vi også ser i et vist omfang, har Kommissionen så overblik over, om disse faldende oliepriser bliver givet videre til forbrugerne? Jeg er bange for, at det ikke er tilfældet, og jeg vil være taknemlig for også at få svar fra Dem på det spørgsmål

For det tredje vil jeg gerne rejse spørgsmålet om energifattigdom, som vi har drøftet før, også i forbindelse med de betænkninger, vi har vedtaget i udvalget. Der er intet til hinder for, at Kommissionen, uafhængigt af fremtidig lovgivning, indfører en meget praktisk brændselsfattigdomspakke. Det er ikke en foranstaltning, som kun Kommissionen kan træffe. Det er også en foranstaltning, som de enkelte regeringer naturligvis skal træffe. Men også her vil vi gerne se flere initiativer fra Kommissionen.

Det bringer mig så frem til mit fjerde punkt, spørgsmålet om ekstern energipolitik og energiforsyningen, og selvfølgelig især gas, som er et emne, vi har drøftet mange gange. Jeg har hørt, at De for nylig var i Nigeria. Det ville være interessant at høre, hvilke initiativer der er blevet vedtaget i den forbindelse.

Vi konstaterer, at Nabuccoprojektet flyder, for blot at nævne ét eksempel. Amerikanerne har fået gennemført BTC-olierørledningen. Alle hævdede, at det ikke ville give overskud, men det er bestemt overskudsgivende nu, med den kraftige stigning i oliepriserne.

De sagde blot: "Det er, hvad vi ønsker, og hvad vi behøver, for at diversificere vores energiforsyning".

Hvad er Europa i færd med? Efter min mening har Europas tilgang været alt for tyndbenet til at opnå bestemte ting, og jeg vil gerne se Rådet og Kommissionen optræde langt fastere og mere beslutsomt i bestræbelserne på en diversificering for Europa, da det også er vigtigt for vores energiforsyning. Vores gruppe har imidlertid en særlig interesse i spørgsmålet om energifattigdom, og hvad vi gør for at behandle den, for den er fortsat et meget alvorligt problem i Europa.

Giles Chichester, forslagsstiller. – (EN) Hr. formand, det er beklageligt, at socialisterne har valgt at give udtryk for deres gamle fordomme om overskud og sociale spørgsmål i noget, der i bund og grund er et økonomisk og industrielt spørgsmål. Det er klart, at olieprisstigninger er alvorlige for realøkonomien, især flygtige eller ustabile priser, men lad os ikke glemme det, vi lærte af 1970'erne. Den lære inkluderer den kendsgerning, at højere priser vil tilskynde til mere efterforskning og udnyttelse af ressourcer. De vil afskrække folk fra overdrevet forbrug og virke som drivkraft for effektivitet. Spørgsmålet om brændselsfattigdom er efter min mening vigtigt, men det skal tackles gennem sociale sikringsforanstaltninger og ikke gennem markedsforvridning såsom at forsøge at lægge loft over priserne.

Vi må heller ikke glemme, at priserne kan falde såvel som stige, og at markederne altid har en tendens til at skyde over målet, inden de falder til ro på et mere realistisk niveau. Etablering af reel konkurrence på markedet er en afgørende forudsætning for at kunne efterstræbe andre politiske mål. Dette prisspørgsmål understreger de grundlæggende elementer i EU's energipolitik og EU's energisituation, de tre søjler, nemlig: det grundlæggende behov for reel konkurrence på markederne, markeder, som vil give de laveste priser og de mest effektive tjenesteydelser; forsyningssikkerhedsspørgsmålene i vores afhængighed af importerede brændstoffer og konvergensen mellem bæredygtighedsmålsætninger og de to andre elementer i vores politik. Vi skal passe på ikke at komme til at smide barnet ud med badevandet, fordi vi er foruroligede over prisstigninger sidste sommer og glemmer, at prisen kan falde såvel som stige.

Rebecca Harms, forslagsstiller. – (DE) Hr. formand, mine damer og herrer, hr. kommissær, hr. Chichester! Selvfølgelig kan priserne både falde og stige, men jeg tror, at vi nærmest alle her er enige om, at i lyset af de knappe energiresourcer og den begrænsede tilgængelighed, den stigende konkurrence på globalt plan om adgangen til og en andel i disse ressourcer, vil priserne sandsynligvis blive med at være meget høje på lang sigt.

Den nuværende udvikling og problemet med energifattigdom påviser, at vi endnu ikke har reageret hensigtsmæssigt på denne situation. Efter min mening skal de akutte sociale problemer i forbindelse med høje energipriser altid tackles via socialpolitikken, men vi skal også på den strukturelle plan sikre, at vores samfund ikke længere ødsler med energiresourcerne. Hr. Piebalgs vil utvivlsomt have noget at sige om det, eftersom han viste stærkt engagement i det spørgsmål ved starten af sin embedsperiode.

Målsætningerne for energibesparelse og energieffektivitet skal forfølges meget mere konsekvent, end det hidtil har været tilfældet. Vi har ofte sagt, at vi bør bygge en anden type bolig, og at vi har behov for forskellige typer opvarmnings- og kølesystemer og meget mere effektive elapparater, men hvor er de store samordnede aktioner, der behøves for at udnytte det betydelige potentiale, vi har til rådighed i relation til energieffektivitet og energibesparelse?

Hvis der eksisterer et område, hvor vi har behov for en form for europæisk masterplan eller nationale planer, så er det her. Efter min opfattelse bør strukturfondenes, Samhørighedsfondens og Den Europæiske Investeringsbanks programmer osv. bruges på koordineret vis for seriøst at efterstræbe de mål, som De, hr. Piebals, foreslog gentagne gange for tre år siden.

Hvis vi for eksempel betragter den nuværende debat om oliepriser og ser, hvad der er blevet foreslået her i Parlamentet for at bremse Kommissionen, som trods alt ønskede at gøre biler mere energieffektive, skal det spørgsmål, vi bør stille os selv, om den tanke, at priserne vil forblive høje på langt sigt, faktisk tages alvorligt.

Hr. kommissær, jeg vil gerne tilskynde Dem til at sætte Deres tidligere forslag om energieffektivitet og energibesparelse i centrum for den strategiske energireddegørelse, fordi det område vil blive afgørende for, om vi gør det rigtige for vores samfund eller ej, og om vi tjener deres behov i tider med permanent høje priser.

Anne Laperrouze, forslagsstiller. – (FR) Hr. formand, hr. Borloo, hr. kommissær, mine damer og herrer! Stigningen i energipriserne får i øjeblikket alle mulige negative følger, hvoraf den mest indlysende er stigningen i leveomkostninger for vores medborgere. Det illustrerer endnu en gang, hvor afhængige vi er af energi. Det vil kræve handling på forskellige fronter at få reduceret energiprissvingningerne og især at få tvunget priserne ned.

Jeg har tre forslag i den forbindelse. Den første handlingsstrategi vedrører den økonomiske forvaltning af energipriser. Her skal der handles med det samme. Medlemsstaterne skal med andre ord udvikle finansielle mekanismer, hvorved faktoren prisstigninger kan fjernes både i virksomhedernes og i husholdningernes budgetter. De skal også fremme sociale foranstaltninger med sigte på at bekæmpe energifattigdom i lavindkomsthusholdninger.

Den anden angrebsvinkel bliver at sætte ind over for de priser, der forlanges for importeret energi. Hvad foreslår De, som vil sætte EU i stand til at tale med én stemme i forhold til producentlandene, og der snakkes jo altid om "at tale med én stemme", så alle disse naboskabspolitikker og partnerskabsaftaler langt om længe reelt kan tage højde for energidimensionen? Tillad mig, måske lidt naivt, at foreslå en løsning, som kunne bidrage til at lette relationerne i vores forhandlinger med Rusland. Hvorfor ikke sammenkæde Nabucco-gasrørledningsoperationen med South Stream-projektet? Måske ville det bidrage til at berolige tingene en smule.

Den tredje handlingsstrategi er at reducere importen, eller endda at standse den fuldstændig, hvilket ville være den ideelle løsning. For at opnå det vil vi skulle bryde den symbiotiske forbindelse mellem stigning i væksten og stigning i energiforbruget. Det er af afgørende betydning, at vækst ikke automatisk skaber en proportionel stigning i energiforbruget. Selvfølgelig skal vi udvikle vedvarende og CO₂-fattige energiformer, og den betænkning, vores kollega hr. Turmes har fremlagt, er et skridt i den retning. At være energieffektiv betyder også at være energibesparende, noget vi ikke er i tilstrækkelig grad i øjeblikket. De tekster, der vil blive fremlagt her, burde derfor være blevet fremlagt for længst. Vi skal fokusere på fysisk og teknologisk oplagringskapacitet og afgjort på de elementer, der øger energiforbruget.

Hr. Borloo, kunne De fortælle os, om De nærer store forhåbninger om vedtagelse af energi- og klimapakken på et tidspunkt i de kommende uger? Hvad vil der skulle ske, før en ambitiøs pakke af foranstaltninger gennemføres til opfyldelse af disse forskellige mål?

Esko Seppänen, forslagsstiller. – (FI) Hr. formand, hr. kommissær! I kompromisbeslutningsforslaget er betydningen af spekulation i energiprisstigninger holdt ude af energipriserne. Virtuel olie sælges imidlertid på derivatmarkedet til seks gange mere end prisen på fysisk olie. Elektricitetsprisen er også bundet til værdipapirmarkedet: Virtuel elektricitet sælges på energimarkedene for mere end fysisk elektricitet, og på Den Europæiske Energibørs koster den fem gange så meget.

Der er omfattende beviser på svig på OTC-derivatmarkedet, som er ureguleret og ikke overvåges af fondsbørserne selv. Harmoniseringen af elsektoren vil medføre automatiske gevinster for store selskaber, og i 2013 vil emissionshandel øge muligheden for spekulation adskillige gange.

På energiderivatmarkederne tvinges forbrugerne til at betale prisen for spekulation på samme måde, som de gjorde på markedet for højrisiko-realkreditlån i USA: Overskuddet blev privatiseret, og tabene bliver nu lagt over på samfundet. Kapitalisme er et kasino, hvor der trækkes lod om energiprisen på fondsbørserne. Tak.

Jean-Louis Borloo, *formand for Rådet*. – (FR) Hr. formand, mine damer og herrer! Efter at have lyttet til de forskellige spørgsmål, som nærmest alle synes at stille, vil jeg gerne selv fremsætte et par bemærkninger.

Den første vedrører den uberegnelige måde, priserne har ændret sig på: På et tidspunkt var prisen 10 USD, så for kort tid siden 140, og nu er den tilbage på 100. Faktisk synes der at være manglende forbindelse mellem den måde, produktet selv stiger i værdi på, og det finansielle marked, der er baseret på selvsamme råvare. Imidlertid står det for mig temmelig klart på lang sigt, at spekulanterne altid vil være i aktivitet, så længe vi har den opfattelse, at det globale energibehov, som fortsat vokser, ikke er baseret på et nyt energimiks, som er mindre afhængigt af kulbrinter.

Desuden bemærkede jeg, at det fælles budskab var absolut klart i Jeddah mod slutningen af juni, hvor kommissær Piebalgs og jeg var til stede ved et møde for alle producent- og forbrugerlandene. Forventningerne var ikke til at tage fejl af: De store forbrugerlande har angivet deres klare intentioner om at modificere deres energimiks, implementere energieffektivitetsforanstaltninger og blive mindre afhængige af kulbrinter. Producenterne selv går helt ind for det. Det er efter min mening, hvad den kommende klima-/energipakke drejer sig om, og jeg tror, at Europas 500 mio. forbrugere siger: Lad os få mere lokalt produceret energi, mere selvforsynende energi, og lad os få en mere direkte forbindelse mellem producenter og forbrugere.

Når det er sagt, er det på kort sigt indlysende, at forskellige reguleringsmæssige problemer kræver en løsning, herunder adgang til information om kommercielle lagre, og det betyder ikke blot strategiske lagre. Det er USA's tilgang, det er Japans tilgang. Kommissionen er blevet bedt om at overveje dette. Jeg tror, at vi ved udgangen af oktober eller først i november vil se Kommissionen fremsætte et forslag med sigte på etablering af større gennemsigtighed på dette område på meget kort sigt. Imidlertid udgør en ordentlig strategi for selvforsyning med energi og et anderledes energimiks fortsat det mest effektive svar på mellemlang og lang sigt.

Andris Piebalgs, *medlem af Kommissionen*. – (EN) Hr. formand! Disse spørgsmål stilles efter min mening på det helt rigtige tidspunkt, og dette er en meget vigtig forhandling. Kommissionen er i øjeblikket ved at færdiggøre den anden strategiske energireddegørelse, som også er baseret på forhandlingerne her i Parlamentet. Jeg forventer, at denne anden strategiske energireddegørelse vil blive vedtaget i november, og den vil specielt dække de spørgsmål, vi har behandlet her i dag.

Der er afgjort en grænse for, hvad vi kan foreslå i den strategiske energireddegørelse på grund af ratificeringen af Lissabontraktaten, fordi der er en energiartikel, som ville give meget mere lejlighed til at strømline svaret. Men vi kan stadig gøre en masse.

Kommissionen er enig i den opfattelse, at oliepriserne sandsynligvis forbliver høje på mellemlang og lang sigt. Denne type prognose begrundes af volatiliteten på markederne fra dag til dag. Selv om olieprisen i dag er 106 USD eller 110 USD pr. tønde, som er meget lavere, end den var for nogen tid siden, nemlig 145 USD, gør volatiliteten fra dag til dag det stadig relativt vanskeligt at forudsige situationen, og det har afgjort en betydelig og vidtrækkende indvirkning og fortjener et svar.

Mens der tydeligvis er behov for, at medlemsstaterne handler på kort sigt for at afbøde virkningerne for de mest sårbare husholdninger, bør det overordnede politiske svar tilsigte at lette overgangen til klart mere bæredygtige måder at producere og forbruge energi på. Med andre ord at forfølge vores målsætning om at blive en CO₂-fattig og energieffektiv økonomi. For at gøre det bliver det afgørende at videreudvikle Kommissionens forslag om klima- og energipolitik til opfølgning af Det Europæiske Råds politiske forpligtelser.

Om strukturreformerne. Det er vigtigt at understrege, at vi står over for en energiprisstigning, ikke blot for olie: Den gælder også for kul, den gælder også for gas, og som følge heraf får den også indvirkning på elpriserne. Forbindelsen mellem disse priser hænger sammen med prisstrukturen: Eksempelvis anvender gaskontrakter ofte olieprisen som rettesnor. Elproduktion i gasfyrede værker er i stigende grad marginal og dermed prissættende. Derfor mener jeg, det er meget vigtigt ikke blot at behandle spørgsmål i forbindelse med oliepriser, men med alle sektorer. Situationen styrker klart behovet for at tilskynde til konkurrence i hele energisektoren. Det er grunden til, at jeg endnu en gang gerne vil understrege betydningen af hurtigt at nå til enighed om den tredje indre energimarkedspakke.

Europa kan og skal udvikle sine egne kræfter, så det kan håndtere en global energiøkonomi i hastig forandring. Et velfungerende, indbyrdes fuldt forbundet og konkurrencedygtigt EU-dækkende indre marked er et svar. Det vil mindske den europæiske sårbarhed over for afbrydelser i energiforsyningen og lette vores samarbejde

med energiproducent- og transitlande. Solidaritet mellem medlemsstater i krise vil blive muliggjort af europæiske net.

Hvad europæiske energilagre af olie angår, har vi nu forberedt lovgivning, som klart vil behandle to ting: For det første, at disse olielagre altid vil være til rådighed i krisesituationer og let kan bruges. For det andet spørgsmålene om præcedens, gennemsigtighed og redegørelse på ugentlig basis for kommercielle lagre. I den henseende er vi, selv om vi ikke er den største olieforbruger i verden, i stand til at øve indflydelse på gennemsigtigheden på markedet og mindske volatiliteten og spekulationsniveauet på markedet.

Spekulation er afgjort et problem. Vi har foretaget en analyse. De til rådighed stående data antyder, at udbud og efterspørgsel er de væsentligste drivkræfter for oliepriserne, og at disse grundlæggende elementer kommer til at underbygge høje priser i fremtiden. Men samtidig vil vi fortsætte vores arbejde med at analysere, hvilken indvirkning spekulation har på et givet tidspunkt, og om det reelt er muligt at mindske volatiliteten og øve mere tilsyn på energimarkedet.

Under alle omstændigheder står det i høj grad klart, at gennemsigtighed på oliemarkederne, både med hensyn til kontrakter og tilknyttede finansielle instrumenter og grundlæggende elementer, er en absolut nødvendighed. Jeg vil også gerne sige, at både Kommissionen og de nationale konkurrencemyndigheder skrider ind over for konkurrenceforstyrrende adfærd. Det er en måde, hvorpå vi kan give ændringerne i oliepriserne videre til forbrugerne, fordi forbrugerne anvender raffinerede produkter. Kommissionen vil gøre yderligere bestræbelser i denne henseende, idet vi følger denne sag, og et stort antal konkurrencemyndigheder i medlemslandene har allerede påbegyndt efterforskning i spørgsmålet om, hvor tidligt og hvor hurtigt olieprisændringerne gives videre til forbrugerne. Samtidig står det meget klart, at der er forskelle mellem de enkelte medlemslande, fordi de berørte selskaber har forskellige indkøbsstrategier. I visse lande findes der også biobrændselsblandinger, som også øver indflydelse på, hvor hurtigt det er muligt at ændre priserne i forhold til olieprisen. Ikke desto mindre bør alle konkurrencemyndigheder klart have opmærksomheden rettet på det.

Energieffektivitet, vedvarende energi og diversificering: Det står meget klart, at vores hovedopgaver ligger i energi- og klimapolitikken, og det vil få en fremtrædende rolle i vores strategiske energireddegørelse.

Der er allerede en omfattende europæisk lovramme på plads. Derudover er der mange aktioner under opsejling under den nuværende handlingsplan for energieffektivitet, herunder også lovinitiativer og studier. Og der findes også støtteaktioner, for eksempel under programmet Intelligent energi til Europa.

Med hensyn til eksisterende EU-lovgivning er implementeringen det helt afgørende. Det ambitiøse 2020-mål for energibesparelse kan ikke nås uden passende gennemførelse i medlemsstaterne. Kommissionen forfølger energisk overtrædelsesprocedurer for at sikre, at medlemsstaterne virkelig implementerer den eksisterende EU-lovgivning.

Kommissionen vil i år også vedtage en energieffektivitetspakke. Den vil omfatte en meddelelse med en omfattende oversigt over Kommissionens ambitioner for energieffektivitet samt initiativer til lovgivning og politik, især fremtrædende forslag til en ambitiøs omarbejdning af direktivet om bygningers energimæssige ydeevne, samt en modificering af energimærkningsdirektivet for at sikre en mere effektiv og dynamisk mærkning. Det siger sig selv, at fortsat høje energipriser giver yderligere støtte til behovet for at handle på området. Desuden får vi et klart engagement fra Den Europæiske Investeringsbank på dette område.

Det Europæiske Råd understreger i sin analyse af egnede svar på den høje oliepris vigtigheden af en bæredygtig og tilstrækkelig beskatningsramme.

EU og medlemsstaterne har betragteligt spillerum for at gøre mere systematisk og effektiv brug af beskatning for at tilskynde til energibesparelser. Kommissionen agter at præsentere forslag og henstillinger om omkostningseffektiv brug af beskatning og specifikke skattemæssige tilskyndelser, herunder nedsat moms, for at fremme efterspørgselen efter og udbuddet af energieffektive varer og tjenesteydelser.

Desuden vil Kommissionen ved sin gennemgang af direktivet om energibeskatning se på, hvordan den bedre kan støtte EU's energi- og klimapolitik ved tilskyndelse til energieffektivitet og emissionsreduktioner. Mere udbredt og systematisk brug af kørselsafgift, på linje med Kommissionens meddelelse "Grønnere Transport", ville også tilskynde til et skift til mere energieffektive gennemsigtighedsbestemmelser.

Hvad finansiering af alternative energiteknologier og forskning angår, lad mig så henlede opmærksomheden på den kendsgerning, at vi er i færd med at forberede en meddelelse om finansiering af teknologier med lav kulstofintensitet til opfølgning af den strategiske plan for energiteknologi for EU. Meddelelsen vil analysere

ressourcebehovene for langsigtet forskning og udvikling, demonstrationsprojekter i stor skala og det første trin af den kommercielle indførelsesfase. Vi overvejer foranstaltninger, som gør bedst mulig brug af offentlige investeringer til at fremskaffe yderligere private investeringer, såsom skabelse af en særlig facilitet for demonstrationsprojekter i stor skala. Det kunne bygge på eksisterende instrumenter såsom finansieringsfaciliteten for risikodeling, et fælles initiativ mellem Kommissionen og Den Europæiske Investeringsbank. Kommissionen tilskynder også medlemsstaterne til at bruge nationale ressourcer, for eksempel potentielle ressourcer som kunne rejses ved at bortauktionere CO₂-kvoter i de reviderede ETS-ordninger.

Hvad aspekterne energisikkerhed og udenrigspolitik angår, vender jeg tilbage til den tanke, at Europa kan og skal styrke sine egne kræfter, så det kan klare en global energiøkonomi i hastig forandring. Intern og ekstern energipolitik fungerer sammen. Jo stærkere et fælles europæisk energimarked er, desto stærkere vil det være over for eksterne energileverandører. Vi forfølger en diversificering med lande som Azerbajdjan, Turkmenistan, Egypten, Irak og Nigeria, men det står klart, at vi også tilskynder til forudsigelige forbindelser med nuværende leverandører som Rusland, og vi ser afgjort i høj grad på muligheden af, at Norge kunne øge forsyningen af markedet, fordi det står klart, at EU-markedet er attraktivt for leverandører, og vi skal ikke frygte for at løbe tør for gas, men bør virkelig arbejde for konkurrencedygtige leverancer til det europæiske marked og ikke befinde os i en situation, hvor vi kunne afpresses i prismæssig sammenhæng.

Så er der spørgsmålet om bistand til olieimporterende udviklingslande. I lyset af den stærke indvirkning, som adgangen til og prisen på energi har på udvikling og global klimaændring, er energisamarbejde af stigende betydning hele vejen igennem vores udviklingsbistandsaktiviteter. Det var et centralt tema under mit besøg sammen med kommissær Michel i Den Afrikanske Union og i en række afrikanske lande tidligere på måneden. Vi investerer betydelige ressourcer i støtte til disse landes udvikling, ikke blot for at eliminere energifattigdom, men for at landene kan fungere på basis af deres egne rene og nye energikilder.

Hvad de makroøkonomiske og sociale aspekter angår, udøver stigningen i olieprisiniveauet afgjort et pres på forbrugerne og visse sektorer af økonomien, som står over for nogle vanskelige tilpasningsprocesser. Mere umiddelbart har de fleste medlemslande truffet eller overvejer i øjeblikket at træffe kortsigtede foranstaltninger som reaktion på den nylige kraftige stigning i energipriserne. På linje med konklusionerne fra Det Europæiske Råd fokuserer de fleste af disse politikker på sårbare husholdninger. Visse medlemsstater har også implementeret eller drøftet midlertidige foranstaltninger målrettet mod specifikke sektorer.

Da de høje energipriser forventes at være fremherskende på lang sigt, er det afgørende, at de politiske foranstaltninger tilsigter at lette det strukturelle skift til mere bæredygtige produktions-, transport- og forbrugsmønstre. Det peger også i retning af betydningen af fleksible produkt- og arbejdsmarkeder og af Lissabondagsordenen samt vigtigheden af at gå over til en CO₂-fattig og yderst energieffektiv økonomi.

Men det er efter min mening indlysende, at der ikke findes ét svar på disse spørgsmål. Alligevel er rammen i energi- og klimaændringspakken og den indre energimarkedspakke, vi foreslår, rygraden, fordi jo hurtigere den vedtages, desto stærkere vil vi være, og der vil også blive mere konkurrence og lavere priser for forbrugerne. Samtidig skal vi være åbne og ærlige og sige til folk: I skal ikke forvente, at oliepriserne vender tilbage til 20 USD pr. tønde. Det betyder, at vi hver især skal ændre adfærd, fordi vores adfærd også er en del af problemet, og jeg mener, vi virkelig bør gøre det til genstand for reel opmærksomhed i dagligdagen.

Jerzy Buzek, for PPE-DE-Gruppen. – (PL) Hr. formand! Vi står over for to forskellige problemer. Det første vedrører prisen på olie og gas. EU importerer størstedelen af disse ressourcer. Det andet vedrører prisen på elektricitet.

Med hensyn til det første punkt vil jeg gerne sige, at prisen på olie og gas kan falde, hvis producenterne og ikke kun forbrugerne underkaster sig markedskræfterne. Det er et emne for EU's forhandlinger med Rusland, de nordafrikanske lande og OPEC. Vi skal også i høj grad forbedre energieffektiviteten og øge energibesparelsen. Det er vores pligt at gøre det, og vi skal prioritere denne opgave. Vi har længe talt om det. Vi skal selvfølgelig også udvikle brugen af vedvarende energikilder, da de udnytter vores indenlandske ressourcer. Det er imidlertid ikke tilstrækkeligt til at dække vores behov. Så har vi vores kul og atomkraft tilbage. Hvis vi ønsker at undgå voldsomme prisstigninger, har vi ikke råd til at se bort fra nogen af disse to energikilder.

Det fører mig til det andet punkt, nemlig elektricitet. Prisen på elektricitet kan reduceres via en determineret indsats for at skabe et fælles europæisk energimarked. Der er brug for at gennemføre den tredje energipakke hurtigt. Vi kan også kontrollere energipriserne med en fornuftig og gradvis gennemførelse af den tredje

energi- og klimapakke. Det er særlig vigtigt for elektricitetssektoren. I forbindelse med sidstnævnte er det vigtigt at overveje benchmarking eller indfasningsordninger i direktivet eller emissionshandelsordningen.

Jeg vil gerne takke Kommissionen for dens store arbejdsindsats med disse spørgsmål samt beslutningsforslagets forfattere for at tage emnet op.

Robert Goebbels, for PSE-Gruppen. – (FR) Hr. formand! Den 2. januar 2008 tilbød Richard Arens, der handler på Nymex-børsen, 100 000 amerikanske dollars for et parti på 1 000 tønder olie. Prisen på en tønde olie var for første gang nået op på 100 amerikanske dollars. Den handlende betalte omkring 5 000 amerikanske dollars for transaktionen. Han videresolgte straks olien og accepterede dermed et tab på 800 amerikanske dollars. Det var et beskedent tab, som han fejrede på behørig vis med sine kolleger, fordi han var den første til at bryde den psykologiske barriere på 100 amerikanske dollars pr. tønde.

De handlende på New Yorks varebørs fejrede mange nye rekorder i de følgende måneder. Den 14. juli nåede olieprisen op på 148 amerikanske dollars pr. tønde. Selv om priserne nu falder igen, er skaden sket. Eksplosionen i oliepriserne har udløst et spekulationsorgie i råvarer inklusive levnedsmidler.

Den globale økonomi kan ikke klare sig uden markeder, men det er uacceptabelt, at finansverdenen hengiver sig til vilde kommercielle spekulationsforretninger, der er et spillekasino værdigt. Med en løftestang på blot 5 000 amerikanske dollars lykkedes det en handlende på New Yorks varebørs at udløse en bølge af spekulationer i olie, der efterfølgende forvoldte ødelæggelser på hele verdensøkonomien. Børsmyndighederne satte endelig bremserne i over for denne uforfalskede spekulation ved at udsende et midlertidigt forbud mod, at de handlende sælger aktier, som de ikke er i besiddelse af – den såkaldte "naked short selling". Hvis vi skal tøjle denne usunde praksis, har vi ikke brug for midlertidige regler, men meget strenge regelsæt. Vi skal derfor være mere konsekvente i vores kontrol med spekulanternes hasardspil. I det amerikanske Senat drøfter man nu et forslag om at hæve den andel, som de handlende som minimum skal have i hver enkelt transaktion, til 25 %. Det vil forhindre mange af de risikobetonede hasardspil, som i øjeblikket baseres på småbeløb.

Alene det beløb, der investeres på det amerikanske råvaremarked, er tidoblet i løbet af de seneste fire år. Prisindekset for de 25 vigtigste råvarer er eksploderet med mere end 200 %. Priserne fastsættes ikke længere på baggrund af fysisk udbud og effektiv efterspørgsel, men på baggrund af finansmarkedernes spekulationsmekanismer. I løbet af årets første seks måneder var 60 % af handlerne på det amerikanske oliemarked virtuelle handler med virtuel olie, der blev solgt og videresolgt gentagne gange. Børserne bruges ikke længere som et middel til at regulere det komplicerede samspil mellem det tilgængelige udbud og den faktiske efterspørgsel, men som et mødested for væddemål om finansielle produkter, der er så komplekse, at ikke engang finansieringsvirksomhedernes ledere forstår dem. Det eneste, som de handlende og deres chefer bekymrer sig om, er bonussen. Alle disse "forgyldte drenge" fra det globale kasino har stukket millioner i lommerne, samtidig med at deres klienter har tabt milliarder. Gevinsterne er indløst, mens tabene nu er blevet nationaliseret. De amerikanske skatteydere skal punge ud med mere end 1 000 milliarder amerikanske dollars for at betale for finansverdenens kredittab. Det svarer til syv gange EU's samlede budget.

Også i Europa er købekraften faldet, lånene er blevet dyrere, og lavkonjunktoren lurker om hjørnet. Kommissionen og de nationale regeringer har altid nægtet at indføre alt for megen regulering af de finansielle markeder, der var berømte for deres effektivitet. Med disse finansielle geniens totale fiasko skal de offentlige myndigheder være hurtige til at indføre skrappe regler og effektive foranstaltninger for at forhindre en vild spekulation på markederne inklusive oliemarkedet.

FORSÆDE: Manuel Antonio dos SANTOS

Næstformand

Liam Aylward, for UEN-Gruppen. – (EN) Hr. formand! Det glæder mig, at denne forhandling gælder for alle energipriser og ikke kun prisen på olie – der selvfølgelig har størst betydning. I det seneste år er det ikke kun olien, der har været udsat for et prischok: Prisen på kul og gas stiger lige så voldsomt som olieprisen, hvis ikke endnu voldsommere. Som det altid er tilfældet, er det forbrugerne, der rammes hårdest.

Store stigninger i energipriserne lægger et enormt pres på budgettet for gennemsnitsforbrugeren. Som befolkningens repræsentanter på politisk plan er det op til os at gennemføre politikker, der kan sikre en bæredygtig brændstoffsforsyning til fornuftige priser. Hvordan skal det kunne lykkes, når brændstofbrøndene er ved at være udtømte? Vi bør i endnu højere grad koncentrere os om vedvarende energikilder og vedvarende ressourcer. Vi bør øge forskningen og investeringen i alternative brændstofdilder. Det er på ingen måde en

ny tanke, men hidtil er der ikke gjort nok i denne henseende. Vi har en pligt over for Europas befolkning og miljø til at sætte handling bag vores ord.

Målsætningerne om miljøbeskyttelse og forbrugernes finansielle tarv udelukker ikke gensidigt hinanden. Ved at bruge flere penge, mere tid og flere ressourcer på de vedvarende energikilder kan vi opfylde begge målsætninger og sikre en bæredygtig energiforsyning i fremtiden.

Claude Turmes, for Verts/ALE-Gruppen. – (FR) Hr. formand, mine damer og herrer! Hr. Goebbels har helt ret i, at der spekuleres voldsomt i oliepriserne, og hr. Borloo og hr. Piebalgs har sagt det samme. De Grønne, Socialdemokraterne og Den Europæiske Venstrefløjs Fællesgruppe har alle stillet ændringsforslag med henblik på at tage hensyn til dette spørgsmål i vores beslutningsforslag, og de personer fra højre side af parlamentssalen, der roste tanken om foranstaltninger mod vilde spekulationer på oliemarkedet – hvilket glæder mig overmåde – stemmer forhåbentlig for vores ændringsforslag i morgen. Det ville være latterligt, hvis Parlamentet stemte for et beslutningsforslag, der ikke beskæftiger sig med emnet om voldsom spekulation på oliemarkederne.

Det andet vigtige emne er det sociale aspekt. Vi er nødt til at hjælpe de fattigste medlemmer af vores samfund med at klare sig gennem denne situation. For mit eget vedkommende vil jeg anbefale målrettet bistand. Efter min mening er det bedre at give de fattigere husholdninger 100 euro end at søsætte såkaldte gode idéer som f.eks. en momsnedsettelse. Denne idé, som hr. Sarkozy er så glad for, bliver helt sikkert forkastet af Parlamentet i morgen, for vi vil hellere støtte hr. Borloo, der går ind for at fremme præmie-/bødeordningen ved at give borgerne adgang til tjenesteydelser og apparater, der bruger mindre energi.

Jeg vil gerne komme med to afsluttende bemærkninger. For det første kan vi kun behandle spørgsmålet om fordelingsfonden ved at gøre fremskridt på området for forvaltning af energi og vedvarende energikilder. Jeg vil derfor spørge kommissæren, om Kommissionen endnu en gang er indstillet på at tage sig latterlig ud ved at præsentere et strategidokument om energi og energisikkerhed, der ikke behandler spørgsmålet om transport? Transporten er ikke nævnt i de udkast, jeg har set. Det er latterligt, for Europa er meget afhængig af olie og ikke gas, og der står intet herom i Deres dokumenter.

Så har jeg en afsluttende bemærkning til hr. Borloo. I dag diskuterede Coreper vedvarende energi, og jeg forstår ikke længere det franske formandskab. De underminerer ting med rendezvousklausulen inklusive målet om 20 %. Gudskelov blev forslaget i dag forkastet af et flertal af medlemsstaterne. Jeg vil derfor rette en direkte appel til det franske formandskab: Hold op med at bringe dette direktiv i fare, for det er et meget vigtigt dokument.

Sergej Kozlík (NI). – (SK) Hr. formand! Europa har en stor mulighed for at påvirke energipriserne ved at opbygge en tilstrækkelig produktion af dets egen energi baseret på andre ressourcer end olie og gas. Men følger Europa så denne kurs?

I 1980'erne indledte Slovakiet og Ungarn en fælles konstruktion af Gabčíkovo-Nagymaros-vandkraftværket. Ungarn trak sig efterfølgende ud af projektet, og Slovakiet færdiggjorde vandkraftværket alene. I stedet for en værdifuld energiproduktion endte det med en international voldgiftsag, som Ungarn imidlertid har ignoreret resultatet af.

I 1990'erne investerede Slovakiet betydelige ressourcer i at forbedre sikkerheden og øge levetiden for atomkraftværket i Jaslovské Bohunice. Den Internationale Atomenergiorganisation bekræftede, at sikkerhedsstandarderne var tilfredsstillende. Som en del af EU-tiltrædelsesprocessen var Slovakiet imidlertid nødt til at lukke to af atomkraftværkets reaktorer før tiden.

Kommissionen overvejer i øjeblikket sagen vedrørende opførelsen af to ekstra reaktorer ved Mochovce-atomkraftværket. De første to reaktorer kører allerede sikkert og effektivt. Kommissionen tager sig imidlertid god tid med at udarbejde et svar. Eksemplet fra Slovakiet viser, at der fortsat er lang vej endnu, før vi opfylder målsætningen om at øge vores egenproduktion og dermed kontrollere energipriserne i Europa.

Margaritis Schinas (PPE-DE). – (EL) Hr. formand! Dette års olieprisstigninger er en stor skandale, der rammer Europas lavindkomsthushold. Det kræver politiske svar, fordi vi sideløbende med en omstilling til en grøn økonomi, en rørledningspolitik og en energipakkepolitik bestemt også skal tage kampen op med oliekartellerne.

I øjeblikket findes der to oliekarteller, der opererer på bekostning af europæiske borgere.

Det ene er et internationalt oliekartel, som vi ikke kontakter med én røst – eller nogen som helst røst – for når OPEC handler, følger den sig ikke presset af EU til ikke at gøre det.

Der er endnu et kartel på selve det europæiske marked. Kommissæren for konkurrence observerer det fortsat uden at blande sig. Ud over det vareågerspørgsmål, som hr. Goebbels med rette bragte på bane, bør vi efter min mening også se nærmere på den manglende gennemsigtighed på det indre marked for olieprodukter. Det er en enestående mulighed for Kommissionens GD Konkurrence, hvorfra vi forventer handling til fordel for borgerne, da konkurrencepolitikken, hvis ikke jeg tager meget fejl, fortsat er et af Fællesskabets ansvarsområder.

Hvis vi så har problemer med OPEC, så lad os gennemføre konkurrencepolitikken i EU.

Eluned Morgan (PSE). – (EN) Hr. formand! Der kommer til at ske radikale ændringer i den måde, hvorpå EU producerer og bruger sin energi. Den har været baseret på en trestrengt strategi fra Kommissionens side: forsyningssikkerhed, bæredygtighed og konkurrenceevne. Men Kommissionen undlod en meget væsentlig del af denne vigtige debat, nemlig spørgsmålet om overkommelige priser.

Siden offentliggørelsen af grønbogen om energi har socialdemokrater her i Parlamentet bedt om at få forbrugerne tilbage i førersædet. Vi vil gerne have energifattigdom med som en del af denne forhandling. Hidtil har der ikke været nationale definitioner eller dataindsamling i EU, så vi har ikke nogen fornemmelse af problemets omfang. Vi ved, at energipriserne er steget eksponentielt, og at de rammer de mest sårbare i samfundet hårdest.

Jeg vil gerne advare Rådet om, at spørgsmålet om energifattigdom har afgørende betydning for vores opbakning i de forestående forhandlinger om el- og gasdirektiverne. Vi vil ikke træde Dem over tæerne. Vi beder om en indenlandsk indsats på dette område – ikke en EU-indsats – men vi forventer en indsats vedrørende energifattigdom til fordel for de fattigste EU-borgere.

Luca Romagnoli (NI). – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg vil vove at påstå, at man umuligt kan forklare, hvordan man kan tøjle stigende energipriser på godt et minut. Lad os forsøge at ridse situationen op: Vi har først og fremmest brug for nationale socialpolitikker til fordel for de mest sårbare grupper og mindre virksomheder som f.eks. fiskere, men også til fordel for offentlige myndigheder. Jeg går derfor ind for målrettede sociale foranstaltninger, sådan som hr. Turmes nævnte. Dernæst har vi brug for en anderledes politik over for producentkarteller og lande, sådan som hr. Buzek og måske nogle andre har sagt. Det er helt afgørende.

Jeg vil også gerne fremhæve et andet aspekt, hvor vi ofte trækker en nitte. Det er i spørgsmålet om punktafgifter. Hvis der blev lagt loft over den maksimale pris, som regeringerne kunne forlange for brændstoffer, ville punktafgifterne automatisk blive tilpasset dette loft uden krænkelser af den skattemæssige subsidieret eller lovene om fri konkurrence. Hvorfor ikke overveje idéen? Det forekommer mig, at hr. Piebalgs antydede, at han gik ind for noget i den retning.

Efter min mening har vi generelt set brug for en strategi, der belønner dem, der forbruger mindre, og straffer dem, der forbruger mere – med andre ord en strategi, der belønner energieffektivitet. Vi har imidlertid også brug for foranstaltninger til at slå hårdt ned på spekulation, da sådanne ikke findes, samt for en tovejsjustering af detailpriser og produktionsomkostninger.

Vito Bonsignore (PPE-DE). – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Tendensen inden for energipriser kvæler økonomien og underminerer købekraften hos familierne, hvis energiregninger stiger ubarmhjerteligt.

I denne nye sammenhæng er der en tydelig forbindelse mellem energipriser og udenrigspolitik og dermed producentlandenes øgede politiske magt. Europa skal helt klart følge en kortsigtet strategi, der går ud på at fremme brugen af vedvarende energikilder, fremme og forske i nye metoder til udnyttelse af naturlig og ren energi samt opbygge nye rørledninger. Derfor er det også nødvendigt at øge vores olie- og gasreserver.

Alt dette er ikke nok. Der er brug for nye initiativer. Jeg vil fremhæve de to forslag, som ministerpræsident Berlusconi har stillet i løbet af de seneste uger: afholdelse af et møde mellem alle energiproducerende lande med henblik på at indføre en maksimumpris og iværksættelse af en omfattende plan for atomkraftværker. Kan Kommissionen svare på disse to forslag, hr. kommissær? Og når Kommissionen forklarer sine strategier for planlægningen af en anderledes forsyningsfremtid, kan den så fortælle os, om den kender til finansielle spekulationer, og hvad den agter at gøre ved dette problem?

Reino Paasilinna (PSE). – (FI) Hr. formand! Dette beslutningsforslag er vigtigt, og vi har vores egen grundholdning til det. Situationen er lige så stormfuld som Bermudatrekanten, og afhængighed, klimaproblemer og priser, som de fattige simpelthen ikke kan betale, pisker havet til skum – for ikke at glemme spekulanterne og fødevarepriserne.

Vi ved, at energibesparelser er nødvendige og den mest effektive løsning. De fattige sætter imidlertid kun et beskeden aftryk sammenlignet med de rige, der ikke har nogen intentioner om at spare på energien, men som er villige til blot at betale mere.

Bør vi derfor i denne situation indføre love om progressiv energibeskatning? De, der har råd til det, skal betale relativt mere for energien. Eller bør vi indføre højere priser på varer, der forbruger megen energi, eller på tjenesteydelser, der bortøder energi? Spekulanterne skal helt klart bringes under kontrol. Vi taler om bæredygtig udvikling. Dens helte er de energifattige, og deres situation skal organiseres på bæredygtig vis. Det er vores grundholdning.

Jim Allister (NI). – (EN) Hr. formand! Blandt de projekter, som EU har fremmet, er det indre marked for elektricitet på øen Irland. Kan Kommissionen forklare, hvorfor det ikke fungerer for forbrugerne i Nordirland, og hvorfor vi i stedet for stabilitet og prisbesparelser har haft en omfattende prisstigning på 52 % siden januar i år og en stadigt voksende kløft til priserne i resten af Det Forenede Kongerige, hvor prisstigningen i samme periode har været på 29 %. Det er en ganske stor stigning, men den er langt mindre end 52 %.

Vil Kommissionen undersøge ordningens manglende evne til at gennemføre hr. minister Dodds' løfter om energibesparelser og forbedret konkurrenceevne som hjælp til at minimere engrospriserne på elektricitet, hvor størstedelen af fordelene skulle gå til forbrugerne? For mine vælgere klinger disse løfter meget hult mindre end et år senere. Vil Kommissionen i særdeleshed undersøge bidraget til den manglende gennemførelse af det indre marked for elektricitet, den manglende begrænsning af ESB's dominerende rolle på det sydlige marked og den deraf følgende mangel på den konkurrence, der selvfølgelig er afgørende for et vellykket indre marked for elektricitet?

Ari Vatanen (PPE-DE). – (EN) Hr. formand! Vi taler altid om vedvarende energi, når vi taler om priser. Vi ved udmærket, at det koster det hvide ud af øjnene, og derfor er det økonomiske ansvar vedrørende energipriser ofte gået fløjten. Hvad med disse 80 %? Hvad med at opfylde morgendagens behov for et stigende energiforbrug?

Se på Nord Stream. Vi taler blot om de miljømæssige standarder vedrørende Nord Stream. Det svarer lidt til at se på standarden af rebet omkring ens hals, for Nord Stream og lignende projekter reducerer vores energiafhængighed, når vi har brug for at øge den.

Hvad skal vi så gøre? Det eneste virkeligt ansvarlige svar er atomkraften, der er uafhængig, billig og konkurrencedygtig og har forudsigelige priser – og så er den emissionsfri og Rusland-fri.

Atanas Papanizov (PSE). – (BG) Hr. formand, hr. kommissær! I en tid med stigende energipriser er det særlig vigtigt at sikre større gennemsigtighed med hensyn til prisdannelse. De fælles regler skal tilpasses udviklingen af det indre energimarked. Det vil give større sikkerhed for nye investeringer i energisektoren og i el- og gastransmissionsnet. Det er netop den tredje energipakke, der skal vedtages hurtigst muligt, og her spiller Kommissionen og Rådet en særlig vigtig rolle. Pakken styrker energiregulatorernes rettigheder og uafhængighed, og den harmoniserer deres aktiviteter gennem det nyoprettede agentur. Det er også nødvendigt at være særlig opmærksom på begrebet "energifattigdom" og på den nationale definition af dette begreb – blandt andet for gennem mekanismen om offentlige forsyningspligtigheder at sikre et vist minimum af energi om vinteren til folk under fattigdomsgrænsen.

Efter min mening kan problemet med høje energipriser også bringes under kontrol gennem en passende energipolitik, der fremmer effektiv energiudnyttelse, vedvarende energikilder og miljøvenlige produkter. Vi vil meget gerne overveje det forslag om energieffektivitet, som hr. kommissær Piebalgs omtalte i sin redegørelse.

Rareș-Lucian Niculescu (PPE-DE). – (RO) Hr. formand! Ifølge forskningen går mindst 20 % af den energi, der forbruges i EU, tabt. Vi bør understrege, at husholdningerne har et energibesparelspotentiale på næsten 30 %, hvilket betyder, at man kan spare en tredjedel af det aktuelle energiforbrug i beboelsesejendomme. En let løsning er istandsættelse af husenes varmesystemer, men denne løsning ignoreres og underfinansieres uretmæssigt af EU.

I Rumænien vil en istandsættelse f.eks. medføre årlige besparelser svarende til over 600 000 t olie. Efter min mening bør Europa-Parlamentet støtte stigningen med mindst 10 % af de EU-bevillinger, der kan gives til at forbedre husholdningernes varmekoefficiensgrad. Det er en konkret, passende og bæredygtig løsning på de problemer, som de stigende energipriser giver borgerne.

Gyula Hegyi (PSE). – (EN) Hr. formand! Jeg vil gerne tale om et enkelt aspekt af energipriserne, nemlig prisen på fjernvarme. I Ungarn bruger tusindvis af husholdninger fjernvarme – primært familier med beskedne indkomster – og fjernvarmeprisen har afgørende social betydning. Men på grund af den nedslidte infrastruktur og andre tekniske problemer er fjernvarme langt dyrere end individuel opvarmning. Det strider mod sund fornuft og miljøets grundlæggende interesser. Derfor opfordrer jeg ved hver given lejlighed Kommissionen og Rådet til at yde økonomisk støtte til forbedring af fjernvarmesystemer for at gøre dem miljøvenlige og socialt acceptable. Så længe fjernvarme er dyrere end individuel opvarmning i nogle medlemsstater giver det ikke mening at tale om energieffektivitet.

Paul Rübig (PPE-DE). – (DE) Hr. formand, hr. formand for Rådet! Kommissionen har præsenteret en pakke med sikkerheds- og sikringsforanstaltninger vedrørende atomkraftværker. Vil De sørge for, at denne pakke nu endelig kommer på dagsordenen for Rådets arbejdsgruppe, så den kan blive en succes for det franske formandskab for Rådet?

Jeg vil gerne spørge hr. kommissær Piebalgs, om det er muligt at få hr. kommissær Kovács til at undersøge, hvorvidt vi kan få nogle initiativer og muligheder for at afskrive investeringer i energisektoren, så fortjenesten kan investeres fornuftigt. Det kunne også være med til at sænke priserne.

Danutė Budreikaitė (ALDE). – (LT) Hr. formand! For at løse vores energiproblemer er det helt afgørende med en fælles energipolitik med udenrigspolitiske aspekter. Vi skal indføre et indre energimarked. Den tredje energipakke udgør grundlaget herfor. Direktivet selv er imidlertid ikke svaret. Der er brug for økonomiske input og oprettelse af ordentlige forbindelser for både gas og elektricitet. Det vil garantere energisikkerheden.

Med hensyn til det eksterne aspekt bør EU ligesom WTO tale med én stemme. Kommissionen bør have de nødvendige beføjelser til at forhandle om energipriser. Det bør ikke være noget, som hver enkelt stat skal gøre. Vi bør forhandle herom i fællesskab som en førende aktør på verdensmarkedet.

Vi skal se vores energileverandører i et bredere perspektiv. Er vi ikke i færd med at bygge gasledninger, som der måske ikke er gas til, sådan som man frygter for Nord Stream? Betragter vi nordpolsområdet som en potentiel energikilde?

Jeg vil også gerne pointere vigtigheden af kortsigtede foranstaltninger. Her tænker jeg på forhandlinger med OPEC-landene samt momsspørgsmålet.

Christopher Beazley (PPE-DE). – (EN) Hr. formand! Under denne forhandling har kolleger fra Socialdemokraterne og De Grønne talt om spekulation og om, hvor uacceptabelt det er at spekulere i energipriser, og jeg er enig med dem. Jeg vil bede Dem om også at overveje den politiske sammenhæng med energiprissætning og i særdeleshed den tidligere tyske forbundskansler Gerhard Schröders karriere som ansat hos Gazprom, hvor han tydeligvis plejer atomfri interesser, men som Ari Vatanen pointerede, er hans interesser præget af russisk politik.

Jeg vil gerne bede Rådet om at forklare sin køreplan for en fælles energipolitik i EU i betragtning af tidsskalaen. Og jeg vil gerne spørge kommissæren, om han har udarbejdet en tabel for Rådet over relative prisberegninger vedrørende olie og gas fra f.eks. Rusland i modsætning til flydende naturgas fra Qatar, atomkraft og alle de øvrige energiformer, fordi det forekommer mig, at vores regeringer rent faktisk ikke producerer energi til de priser, som forbrugerne ønsker. De plejer deres egne politiske interesser.

Jean-Louis Borloo, formand for Rådet. – (FR) Hr. formand! Her er tre oplysninger. Jeg mener virkelig, at den tid, hvor energi produceres på ét sted for derefter at blive solgt og transporteret hele verden rundt, har ført os til en territorialsituation, der med god grund er blevet en del af den globale finanskrisen, for der er nyttig regn, og så er der oversvømmelse. Når der pludselig er for megen regn på ét sted, hvor den ikke kan opsuges, taler vi om oversvømmelse og katastrofe, hvilket resulterer i en strøm af biprodukter, og i alt dette forvaltes en akkumuleret pengeforsyning på en uvirkelig måde.

Energi er århundredets emne. Jeg lyttede til hr. Goebbels' indlæg, og jeg blev ramt af det følelsesmæssige tonefald i hans indlæg. Jeg mener, at vi ikke blot skal reducere vores forbrug, men også lokalisere det på en måde, der fjerner vores afhængighed af den pågældende energitype. Det vil også skabe problemer, sådan

som det er tilfældet med kul, der er en lokal ressource, der skal tages hensyn til. Vi skal også lokalisere, begrænse og bekæmpe spekulation.

På mødet mellem EU og OPEC for halvanden måned siden foreslog man at indkalde specialister for at gennemføre en større reform i et forsøg på at forstå, hvad der er sket inden for de forskellige markedssektorer i et kortsigtet perspektiv.

Så er der spørgsmålet om langsigtede forventninger. Det eneste svar med hensyn til forventninger er at rette sig efter det, der blev besluttet i Jeddah, nemlig at Europa – hvilket er ensbetydende med alle lande i Europa og Europa under ét – skal bevæge sig i retning af energieffektivitet og reduceret forbrug. Hvis vi opgiver seks til ni milliarder og følger denne model, vil forventningerne altid blive indfriet.

Der kan blive tale om en bestemt reaktionsmulighed, og om at øge den globale finansiering for forskellige forskningsområder. Med hensyn til energieffektivitet er det noget, som vi bestemt vil vende tilbage til.

Andris Piebalgs, medlem af Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Jeg ville virkelig gerne berolige Dem med, at oliepriserne falder. Men jeg vil gerne gøre opmærksom på de spørgsmål, som vi på en eller anden måde har undervurderet. Oliemarkederne har sikret den fysiske levering af olie, gasmarkederne leverer fysiske gasforsyninger, og kulmarkederne leverer kul. Det betyder, at samspillet mellem finans- og oliemarkederne kan fungere. Vi behøver med andre ord ikke stille spørgsmålstegn ved markedet, men vi er nødt til at ændre den måde, hvorpå vi producerer og forbruger energi i EU. Det er den rette løsning, fordi vi ikke kan forvente, at markedet bliver lettere.

Der er vækst. Hvis der er vækst, er der større efterspørgsel efter energiresourcer, og ingen af de eksisterende energiresourcer findes i så store mængder, at vi er sikret let adgang til dem. Vi har derfor brug for et paradigmeskift og for at investere massivt i energieffektivitet, vedvarende energikilder, forskning og udvikling: en ny investering.

Men det kræver penge fra private såvel som offentlige investorer. Vi vil således kun være i stand til at gøre dette med et velfungerende marked. På et velfungerende marked betaler alle den rigtige pris for at dække ikke alene omkostningerne, men også renten på investeringerne. Vi er nødt til at koncentrere os – og der findes allerede en EU-lovgivning på området – om offentlige tjenesteforpligtelser, der gælder for husholdninger eller små og mellemstore virksomheder, der virkelig har brug for dem. Men vi bør ikke afvige fra denne kurs.

Efter min mening – og jeg har sagt det igen og igen – er forslagene i anden pakke afgørende for denne ændring, og for at styrke den vil vi tilføje et par elementer i den anden strategiske energiredegørelse under overskrifterne: infrastrukturbehov og diversificering af energiforsyningen, eksterne energirelationer, olie- og gaslagre og krisemekanismer, energieffektivitet og bedst mulig anvendelse af EU's indenlandske energiresourcer.

Vi er på rette vej. Vi behøver ikke ændre retning og tro på, at der findes en magisk løsning, der straks får priserne til at falde. Men hvis vi følger denne vej, kan vi virkelig sikre, at vi allerede i denne generation vil få effektiv, økonomisk overkommelig og ren energi. Hvis vi er langsomme til at ændre energisektoren, vil ikke kun vi, men også de kommende generationer lide herunder.

Vi befinder os på dette kritiske stadium, og som ministeren sagde, er energien dette århundredes vigtigste spørgsmål. Det er et vigtigt spørgsmål, men offentligheden opfatter det ikke altid. Man tror, at vi har denne sølvkugle, der vil ændre alting. Vi skal fortsætte ad den kurs, vi har lagt sammen med Parlamentet, og efter min mening har konsistensen afgørende betydning, og jeg håber meget, at dette Parlament vil vedtage lovgivningsforslagene. Det er helt afgørende. Det er det bedste svar på de stigende oliepriser.

Formanden. – Jeg har modtaget seks beslutningsforslag⁽³⁾ i overensstemmelse med forretningsordenens artikel 103, stk. 2.

Forhandlingen er afsluttet.

Afstemningen finder sted i morgen.

Skriftlige indlæg (artikel 142)

⁽³⁾ Se protokollen.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) For nylig var vi vidne til en hidtil uset stigning i brændstofpriserne. Den skyldtes primært spekulationer fra virksomheder, der har haft meget store fortjenester på spekulativ værdiansættelse af olielagre indkøbt til lavere priser.

Denne skandaløse prisstigning har forværret levevilkårene for den almindelige befolkning – specielt i de økonomisk svagere samfundsgrupper – og den har haft en ødelæggende indvirkning på den økonomiske aktivitet inden for forskellige sektorer såsom transport og andre tjenesteydelser samt industri, landbrug og fiskeri.

Trods et betydeligt fald i prisen på råolie bevares de høje priser imidlertid i nogle lande, og forbrugerne er ofrene. Det bør give anledning til indførelse af en skat i de enkelte medlemsstater, der udelukkende opkræves på ekstraordinære og spekulationsmæssige fortjenester for at føre dem over i statskasserne, så de kan bruges til at hjælpe de sektorer og folk, der er værst ramt af situationen.

De vigtigste ændringer bør imidlertid være strukturmæssige i form af at sætte en stopper for liberaliseringen af energisektoren, idet man skal huske på, at det er en strategisk sektor for udvikling. Følgelig bør sektoren nationaliseres for at sikre offentlige politikker, der tjener nationale interesser og befolkningen under et.

Urszula Gacek (PPE-DE), skriftlig. – (EN) Hvor passende, at Europa-Parlamentet drøfter energipriser, netop som sommeren er ovre. Mange mennesker i min valgkreds ser allerede med gru på termometret. Faldende temperaturer betyder, at de er nødt til at regne på, om de har råd til at tænde for den åh så dyre varme.

Husstanden ser med skræk frem til gas- eller elregningens komme. Det er ikke kun de fattigste familier, der skal afgøre, hvilke væsentlige indkøb de skal undgå i løbet af efteråret og vinteren for at holde sig varme.

Husstande med små børn eller ældre beboere rammes særlig hårdt. De har de mest begrænsede budgetter kombineret med de største energibehov.

Enhver indsats, der letter energiomkostningerne for samfundets mest ærværdige borgere, får min helhjertede støtte.

I det 21. århundredes Europas civiliserede hjerte kan et varmt hjem ikke betragtes som en luksusvare.

András Gyürk (PPE-DE), skriftlig. – (HU) I de seneste måneder er energipriserne steget som aldrig før lige for øjnene af os. De skyhøje energiudgifter kan få ekstremt skadelige konsekvenser for Europas konkurrenceevne. Processen har endvidere en alvorlig effekt for de mest forsvarsløse samfundslag. Problemet bliver endnu større af det faktum, at nogle lande tillægger deres tilgængelige råmaterialer mindre betydning end deres politiske mål. Derfor er energiprisstigningen blevet et af de mest følsomme politiske spørgsmål.

Skønt ikke én eneste medlemsstat kan sige sig fri for effekten af prisstigninger, befinder nogle lande sig i en særlig forsvarsløs situation. Takket være en flydende og fejlagtig regeringspolitik er ungarske forbrugere blevet tvunget til at acceptere fire gasprisstigninger alene i 2008. Af netop denne grund er energiprisstigningerne blevet en af de væsentligste kilder til social utilfredshed i Ungarn.

Der er brug for en koordineret og konsekvent indsats, hvis priserne skal forblive overkommelige. Man skal gøre alt for at sikre et gennemsigtigt system af langsigtede internationale aftaler om definering af energiforsyningen. Endvidere skal konkurrencen skærpes både på fællesskabs- og medlemsstatsniveau, ligesom der skal indføres foranstaltninger til forbedring af energieffektiviteten. EU skal træffe ægte foranstaltninger for at indtage et fast standpunkt – primært gennem opbygning af alternative energitransportruter. Samtidig finder vi det passende at koordinere foranstaltninger med henblik på at beskytte de mest forsvarsløse. Vi mener, at energiprisstigningerne ikke må gå i forbindelse med en skærpelse af de sociale forskelle.

Katrin Saks (PSE), skriftlig. – (ET) Det er helt afgørende, at medlemsstaternes regeringer i den kommende vinter gør, hvad der står i deres magt for at støtte de borgere, for hvem energiprisstigningen kan være for meget. I Estland varsles der om prisstigninger på 30-40 %. Jeg er specielt bekymret over de stigende energiprises potentielle effekt for de lavtlønnede, de fattige og de sårbare grupper.

Jeg er 100 % enig i, at medlemsstaterne skal træffe passende foranstaltninger for at sikre overkommelige energipriser. Det drejer sig bl.a. om dedikeret indkomststøtte og lempelser samt incitamentter til at forbedre husstandenes energieffektivitet.

Jeg er også overbevist om, at medlemsstaterne bør udarbejde planer til bekæmpelse af energifattigdom. Der er først og fremmest et behov for at definere "energifattigdom". En definition af begrebet vil hjælpe med at rette opmærksomheden mod målene. Vi skal løfte alle ud af brændstoffattigdommen!

I modsætning til f.eks. i Storbritannien lyder udtrykket "energifattigdom" meget mærkeligt hjemme i Letland. Det er et typisk eksempel på den eurojargon, der mere eller mindre bevidst sniger sig ind i sprogbrugen. Bag den ligger imidlertid en meget interessant tanke, som lovgiverne skal vænne sig til.

Dedikeret støtte til de ældre, børnerige familier og de handicappede i stil med Storbritanniens "vinterbrændstofudbetalinger" eller "koldtvejrsubbetalinger" spiller en vigtig rolle. Sådanne foranstaltninger er efter min mening et glimrende eksempel for andre.

Der tales meget om besparelser, men der ydes kun en beskeden indsats, skønt det ville være den hurtigste måde at ændre noget på. Jo bedre isolerede og energieffektive vores hjem er, desto mindre vil vi være nødt til at bruge på at holde temperaturen oppe inde i dem. Der vil være store besparelser at hente, fordi bygningerne i f.eks. Estland står for 40 % af primærenergien. Men på dette punkt må vi ikke sætte vores lid til den enkelte frysende borgers initiativ.

FORSÆDE: Diana WALLIS

Næstformand

16. Spørgetid (Kommissionen)

Formanden. - Næste punkt på dagsordenen er spørgetiden (B6-0462/2008).

Vi behandler en række spørgsmål til Kommissionen.

Første del

Spørgsmål nr. 35 af **Mairead McGuinness** (H-0637/08):

Om: Euroområdetets grænse for budgetunderskud

Landene i euroområdet skal i henhold til bestemmelserne i EU's stabilitets- og vækstpagt holde sig inden for budgetunderskudsgrænsen på 3 % af BNP.

Vil Kommissionen give en ajourført vurdering af den aktuelle overholdelse af bestemmelserne?

Mener Kommissionen, at de aktuelle fiskale bestemmelser er fleksible nok til at gøre det muligt for regeringerne at reagere på økonomiske vanskeligheder, men strenge nok til at sikre finanspolitikens holdbarhed?

I hvilke tilfælde, hvis overhovedet, må landene i euroområdet overskride budgetunderskuddet på 3 %?

Andris Piebalgs, medlem af Kommissionen. – (EN) Fru formand! Det første spørgsmål er dækket i detaljer i Kommissionens rapport for 2008 om offentlige finanser i ØMU. Den eneste budgetmæssige udvikling af betydning, som ikke er dækket i denne rapport, er iværksættelsen af proceduren i forbindelse med uforholdsmæssigt store underskud over for Det Forenede Kongerige.

Da Kommissionen forventer, at budgetunderskuddet i Det Forenede Kongerige vil overskride referenceværdien på 3 % i finansårene 2008-2009 og 2009-2010, har Rådet i henhold til traktatens artikel 104, stk. 6, i år konstateret, at der i Det Forenede Kongerige er et uforholdsmæssigt stort underskud. Ved samme lejlighed og i henhold til traktatens artikel 104, stk. 7, fastsatte Rådet en frist på et år til at rette op på dette uforholdsmæssigt store underskud.

Mere generelt og i overensstemmelse med sit mandat i henhold til traktaten holder Kommissionen konstant øje med den økonomiske og budgetmæssige udvikling i medlemsstaterne og er parat til at gøre brug af budgetovervågningsinstrumenterne, hvor det måtte være nødvendigt.

Svaret på det andet spørgsmål er ja, især med hensyn til korrektionsreglerne. Siden reformen i 2005 er uforholdsmæssigt store underskud blevet korrigeret, og for øjeblikket er det kun Det Forenede Kongerige og Ungarn, der er underkastet proceduren i forbindelse med uforholdsmæssigt store underskud. Samlet udviste euroområdet i 2007 det laveste strukturelle finansielle underskud siden 1973. Ikke desto mindre har anvendelsen af de forebyggende regler somme tider været ujævn. Derfor forpligtede euroområdet

finansministre sig i Berlinerklæringen fra april 2007 til at nå deres mellemfristede budgetmålsætninger senest i 2010. Denne forpligtelse blev i princippet gentaget igen i år. Samtidig indførtes der med 2005-reformen tilstrækkelig økonomisk vægt i pagten til om nødvendigt at muliggøre en fleksibel reaktion på alvorlige forstyrrelser, især gennem den reviderede fleksibilitetsklausul og indføjjelsen af holdbarhedsbaserede mellemfristede målsætninger.

Hvordan den reformerede pagt fungerer, er veldokumenteret i Kommissionens rapporter om offentlige finanser i ØMU'en fra 2006, 2007 og 2008 og i den medfølgende meddelelse. I dette års rapport fremlægges ligeledes den metode, der foreslås til at medtage de holdbarhedsbaserede mellemfristede målsætninger i den forebyggende del.

Med hensyn til det tredje spørgsmål er det i henhold til den reformerede stabilitets- og vækstpakt kun under meget begrænsede omstændigheder, at EU-medlemsstaternes budgetunderskud kan overstige 3 % af referenceværdien, uden at det fører til uforholdsmæssigt store underskud. I særdeleshed vil disse underskud altid skulle ligge tæt på grænsen og være midlertidige. Desuden skal det dreje sig om en exceptionel overskridelse af referenceværdien, og/eller at der er tale om et underskud, som er opstået under et alvorlig økonomisk tilbageslag, som defineres som negativ vækst eller et akkumuleret produktionstab.

Hvis underskuddet ligger tæt på grænsen og er midlertidigt, skal der også tages hensyn til forskellige andre faktorer, men det skal ske på en afbalanceret måde. Andre relevante faktorer omfatter f.eks. vækstfremmende udgifter til forskning og udvikling. Det er imidlertid udelukket direkte at trække udgiftsposter fra underskuddet. Og endelig skal man kunne fremvise en årlig strukturel finansiel forbedring på 0,5 % af BNP.

Mairead McGuinness (PPE-DE). – (EN) Fru formand! Det vil tage tid at fordøje detaljerne i kommissærens svar. Det Forenede Kongerige blev nævnt. Jeg er naturligvis interesseret i den irske situation, og vi forventer at få forelagt et stramt budget i Irland om nogle uger. Jeg vil bede kommissæren kommentere sine drøftelser om vores underskud med den irske minister og fortælle, om vi vil overskride referenceværdien, og hvilke konsekvenser det vil få set ud fra et EU-synspunkt.

Andris Piebalgs, medlem af Kommissionen. – (EN) Fru formand! Vi arbejder altid med kendsgerninger. Drøftelser mellem min kollega Joaquín Almunia og irske kolleger har til formål at opnå flere oplysninger, men vi analyserer fakta og tal ved årets udgang. Derfor kan jeg desværre ikke besvare dette spørgsmål, men jeg forstår det godt. Som jeg sagde i dag, pågår der en procedure i forbindelse med uforholdsmæssigt store underskud over for Det Forenede Kongerige og Ungarn.

Richard Corbett (PSE). – (EN) Fru formand! Vil kommissæren erkende, at de 3 % i henhold til traktaten – i modsætning til stabilitetspagten – ikke er en grænse, men en referenceværdi? I henhold til traktatens artikel 104, stk. 3, skal Kommissionen i sin rapport om en medlemsstat, som overskrider denne referenceværdi, tage hensyn til alle andre relevante faktorer, herunder medlemsstaternes økonomiske og budgetmæssige situation på mellemlang sigt.

Mener kommissæren ikke, at medlemsstaternes økonomiske situation i de sidste dage og uger nødvendigvis har ændret sig og måske fortjener lidt større fleksibilitet?

Andris Piebalgs, medlem af Kommissionen. – (EN) Fru formand! Jeg mener, at vi har temmelig gode baggrundsdata, når vi starter procedurerne. De 3 % er en tærskel, som vi virkelig tog i betragtning. Under meget exceptionelle omstændigheder vil vi, hvis den overskrides, ikke indlede procedurerne. Så grundlæggende er de 3 % den tærskel, vi bruger, og jeg tror, at vi vil følge de procedurer, vi altid har fulgt. Vi vil ikke ændre målsætningen, selv i den nuværende situation.

Formanden. – Spørgsmål nr. 36 af **Olle Schmidt (H-0668/08)**:

Om: Krisen på det amerikanske subprime-marked og finansiel regulering

I løbet af foråret har der været økonomiske problemer på finansmarkederne og fortsat pres på de globale finansmarkeder, ikke mindst i forbindelse med udbredelsen af krisen på det amerikanske subprime-marked, idet både Fannie Mae og Freddie Mac nu får kapitaltilskud fra den amerikanske stat, rystes realkreditmarkedet grundlæggende. I juli måned mente flere senatorer i Washington, at bunden af krisen på det amerikanske subprime-marked endnu ikke var nået, og at dette først ville ske i 2010.

Hvor længe forudser Kommissionen, at finanskrisen kommer til at fortsætte? Hvordan ser Kommissionen på det signal, der sendes til markedet, ved at man redder kreditinstitutter i knibe, selvom de normalt ikke modtager statsstøtte i USA? Først var det Bear Stearns, og nu er det også Fannie Mae og Freddie Mac.

Endelig anmodes Kommissionen om at tilkendegive sit syn på de nuværende og kommende revisioner af det eksisterende regelsæt, som f.eks. Lamfalussyproceduren og direktiverne om kapitalkrav, idet der er stor risiko for, at ændringerne i disse dage rækker ud over de amerikanske grænser og rammer Europas konkurrencedygtige finansmarked?

Andris Piebalgs, medlem af Kommissionen. – (EN) Fru formand! Der har nu været uro på de internationale finansmarkeder i ca. et år, og samspillet mellem akkumulerede tab i det finansielle system og de forværrede udsigter for den globale økonomi gør det meget vanskeligt at forudsige, hvornår vi vil se en ende på denne uro. Den nuværende situation på finansmarkederne viser, hvorledes et problem, som i første omgang syntes at være begrænset til et bestemt markedssegment, i USA og for subprime-realkreditlån, hurtigt kan påvirke hele det internationale finanssystem.

Efterhånden som tab i forbindelse med de amerikanske subprime-realkreditlån har bredt sig via indbyrdes forbundne markeder og komplekse finansielle produkter, er der opstået forstyrrelser på flere nøglekreditmarkeder. Disse markeder har haft problemer med at fungere, og især har der været store problemer i banksektoren, hvor man har oplevet betydelige tab, og hvor manglende markedslivlighed har nødvendiggjort støtte fra centralbankerne.

Ikke desto mindre er en række finansielle institutioner i USA og Europa blevet reddet fra insolvens efter store vanskeligheder med adgang til likviditet. Disse indgreb fra det offentlige var et udtryk for bekymring over finansstabiliteten, og finansmarkederne har i det store og hele reageret positivt.

I USA forventes det som følge af det uansvarlige salg af subprime-realkreditlån, at justeringen af disse realkreditlån vil fortsætte indtil midten af 2009. De internationale finansmarkeder befinder sig stadig i en stærkt kritisk situation – Parlamentet har allerede diskuteret disse spørgsmål i dag – og dette skyldes dels udviklingen i finanssektoren som sådan, dels konsekvenserne af forværringen i økonomierne.

Investorerens tillid er undermineret af usikkerheden omkring størrelsen og placeringen af kredittabene, og bankernes offentliggørelse af deres hidtidige tab ligger langt under skønnene for finanssektorens samlede tab, som er baseret på forskellige prognoser om fremtidige realkredittab.

Bankerne bliver i stigende grad tvunget til at rekapitalisere, ofte til en høj pris og under vanskelige markedsforskel. Derudover kommer bankernes problemer i stadig højere grad til udtryk i en stramning af lånebetingelserne og en reduktion af deres udlånsaktiviteter.

De implicite højere finansieringsomkostninger og mindsket adgang til kredit vil sandsynligvis komme til at spille sammen med andre problemer, som f.eks. høje oliepriser og stigende inflation i den globale økonomi.

Set på den baggrund er de økonomiske udsigter for EU's og euroområdet økonomier blevet yderligere forringet siden Kommissionens 2008-forårsprognose. De økonomiske udsigter varierer fra land til land. I takt med at den økonomiske situation forværres, vil presset på bankernes balancer fortsætte.

Den skrøbelige markedssituation kræver konstant agtpågivenhed fra de offentlige myndigheders side, især centralbankerne, tilsynsmyndighederne og finansministrene, med henblik på at holde øje med markedsudviklingen. Man kan ikke udelukke, at det bliver nødvendigt med yderligere indgreb i tilfælde af systemiske kriser.

I en bredere sammenhæng arbejder man med konkrete tiltag for at rette op på svaghederne i finansmarkedernes struktur. I forlængelse af drøftelserne i Det Finansielle og Økonomiske Råd i oktober 2007 er der udarbejdet en køreplan for regulerende tiltag.

Denne køreplan gælder kun for EU, men der er udviklet tilsvarende initiativer på globalt plan. Formålet med køreplanen er at øge gennemsigtigheden, håndtere værdiansættelsesspørgsmål, styrke forsigtighedstilsynet med bankerne og behandle strukturelle markedsspørgsmål ved at analysere relevante svagheder i de regulerende bestemmelser og udarbejde relevante politiske svar. Kommissionen arbejder for øjeblikket på at sikre, at denne køreplan foreligger til tiden, herunder også konkrete initiativer til at øge gennemsigtigheden for investorer, markeder og regulerende myndigheder, reviderede kapitalkrav for bankerne og regulering af kreditvurderingsinstitutter.

I den forbindelse har Kommissionen afsluttet sin eksterne høring om de foreslåede ændringer til direktivet om kravene til kapitalgrundlag, og det er vores hensigt at fremlægge et forslag i løbet af de kommende måneder.

Kommissionen overvejer ligeledes en lovgivning om kreditvurderingsinstitutter. Med det for øje startede vi en offentlig høring i slutningen af juli 2008.

Der er ligeledes gjort fremskridt med hensyn til et grænseoverskridende tilsynssamarbejde i EU med ikrafttrædelsen af et nyt "memorandum of understanding" i begyndelsen af juli 2008.

Mere generelt kan det siges, at formålet med Lamfalussyrevisionen er at forbedre den nye tilsynsordning, hvor Kommissionen f.eks. har planer om at revidere EU-tilsynsudvalgenes beslutninger.

Kommissionen er i sit arbejde fuldt bevidst om, at problemerne kræver en global løsning, og vi koordinerer vores løsninger med vores partnere.

Olle Schmidt (ALDE). – (EN) Fru formand! Somme tider flyver et spørgsmål væk, og dette her er måske lidt forældet, må jeg indrømme, men jeg takker Kommissionen for at have givet et så godt svar. Men jeg er bekymret for, at vi overreagerer, og det vil jeg bede Kommissionen om at overveje. Jeg er enig i, at vi skal handle og reagere, men vi bør ikke overdrive, for vi har brug for en afbalanceret tilgang. Ellers kunne vi skade væksten i Europa, og jeg mener, at det er noget, vi bør tænke over på længere sigt. Vi har altså brug for en afbalanceret løsning, og jeg stoler på, at Kommissionen vil sikre, at disse foranstaltninger gennemføres på den bedste måde.

Andris Piebalgs, medlem af Kommissionen. – (EN) Fru formand! Jeg mener virkelig, at Kommissionen har indtaget en afbalanceret holdning. Vi har haft en times drøftelse, hvor mange medlemmer af Parlamentet krævede meget hurtig handling, men Kommissionen indtager en yderst afbalanceret holdning i dette spørgsmål.

Danutė Budreikaitė (ALDE). – (LT) Fru formand! Vi har i dag haft en forhandling om den globale finanskrisen og konsekvenserne for vores økonomi. Et medlem nævnte, at en bank i hendes land allerede var gået fallit. Har kommissæren kendskab til, om der er overhængende fare for, at banker vil gå fallit i vores lande, EU-landene?

Paul Rübig (PPE-DE). – (DE) Fru formand! Det ville interessere mig at høre, hvordan det forholder sig for øjeblikket med reelle køb – i modsætning til finansielle transaktioner – i energisektoren. Agter Kommissionen klart at tilkendegive i statistikkerne, hvad der er reelle køb af energi, og hvad der blot er handel på finansmarkederne, og har man planer om at vedtage regler for de såkaldte "short sales"?

Andris Piebalgs, medlem af Kommissionen. – (EN) Fru formand! Mit land, Letland, har mange banker, og vi kunne helt klart få problemer med insolvens. Jeg mener, at vi har et ret avanceret marked. Men centralbanken fører tilsyn med det, og vi har ikke oplevet uro på de lettiske finansmarkeder. Jeg kan derfor forsikre Dem om, at Letlands finansmarked er meget stabilt, og der har ikke været forstyrrelser. Men det er meget vigtigt at understrege banktilsynets rolle og at sikre, at de kommercielle banker opfylder alle tilsynets betingelser.

Med hensyn til spørgsmålet om køb af energi vil jeg med hr. Rübig's samtykke sende et skriftligt svar, da det er et meget specifikt spørgsmål, og jeg vil ikke kunne give konkrete tal nu.

Formanden. – Spørgsmål nr. 37 af **Rodi Kratsa-Tsagaropoulou** (H-0679/08):

Om: luftfartssikkerhed

Flykatastrofen for nylig i Madrid med et fly fra Spanair, der krævede mange dødsopfre, samt nødlandingen af et Boeing 737-fly i Limoges, der tilhørte Ryanair, hvor 26 mennesker blev såret, stiller endnu engang spørgsmålstejn ved, om lovgivnings- og kontrolinstrumenterne på fællesskabsplan inden for luftfartssikkerhed gennemføres tilstrækkeligt og effektivt. I forordning (EF) nr. 1899/2006/⁽⁴⁾ fastlægges det udtrykkeligt, at det er luftfartsselskabernes pligt at gennemføre programmer for forebyggelse af havarier og for flyvesikkerhed, og at luftfartsselskaberne skal opfylde de krav, der stilles i forbindelse med operationer af alle civile fly (certificering, overvågning, vedligeholdelse, instrumenter, udstyr, sikkerhed osv.).

Mener Kommissionen, at disse bestemmelser er tilfredsstillende og tilstrækkelige, eller skal der efter dens opfattelse fastlægges en strengere kontrolramme for luftfartsselskaberne? Hvorledes vurderer Kommissionen den hidtidige gennemførelse af direktiv 2003/42/EF⁽⁵⁾ om indberetning af hændelser inden for civil luftfart?

(4) EUT L377 af 27.12.2006, s.1.

(5) EUT L167 af 4.7.2003, s.23.

Mener den, at de kontrolforanstaltninger og varslingsystemer, der anvendes i forbindelse med selskaber, hvis sikkerhedsniveau er tvivlsomt, er tilstrækkeligt udbygget, og at de overholdelseskontroller, som foretages af Det Europæiske Agentur for Luftfartssikkerhed hos medlemsstaternes luftfartsmyndigheder, er tilstrækkelige? Mener den endvidere, at de oplysninger, som offentliggøres med henblik på udarbejdelsen af en sort liste, er tilstrækkelige?

Andris Piebalgs, medlem af Kommissionen. – (EN) Fru formand! Med hensyn til anvendelsen af fællesskabsreglerne for luftfartsoperationer har Kommissionen ikke modtaget tilkendegivelser om svagheder eller sikkerhedsrelaterede lakuner i den gældende luftfartssikkerhedslovgivning, som trådte i kraft i Fællesskabet den 16. juli 2008. Listen over tekniske krav til flyveoperationer bliver konstant revideret under hensyntagen til den seneste videnskabelige viden. Dette gøres ved konstant overvågning af operatørerne og deres virke. Derfor mener Kommissionen på nuværende tidspunkt ikke, at det er nødvendigt med en strengere kontrolramme.

Med hensyn til anvendelsen af fællesskabsreglerne for indberetning af hændelser bemærker Kommissionen tilfredshed med, at alle medlemsstater har oprettet et obligatorisk indberetningssystem, og at de indsamler oplysninger i en national database. Disse regler omfatter også udveksling og videreformidling af oplysninger. Informationsudvekslingen fungerer endnu ikke fuldt ud, da den kræver aftale om individuelle protokoller mellem hver enkelt medlemsstat og Kommissionen med henblik på en ajourføring af den centrale database i overensstemmelse med Kommissionens forordning. Medlemsstaterne og Kommissionen arbejder aktivt med dette spørgsmål, men oplysninger er allerede tilgængelige på nationalt plan på dette stadie.

Videreformidlingen af oplysninger er korrekt gennemført på grundlag af Kommissionens forordning af 24. september 2007. Gennemførelsen af informationsbeskyttelse er blevet omsat til national lovgivning, men først efter en vis tid vil vi kunne vurdere, om disse bestemmelser, som udgør hjørnestenen i en god indberetningskultur ved at sikre indberetternes nødvendige tillid, er effektive.

Med hensyn til kontrol af luftfartsselskaber med en tvivlsom sikkerhedshistorie kan Kommissionen forsikre fru Kratsa-Tsagaropoulou om, at den nøje anvender fællesskabsreglerne om, at luftfartsselskaber, som ikke overholder sikkerhedskravene, pålægges driftsforbud. I Europa i dag vedrører 54 % af alle rampeinspektioner af fly europæiske operatører. Det viser, at Kommissionen er lige så opmærksom på sikkerhedsoverholdelsen i europæiske som i ikke-europæiske luftfartsselskaber. Takket være et konstant og tæt samarbejde øger civilluftfartsmyndighederne i medlemsstaterne deres kontrol med flyselskaberne. Resultatet af rampeinspektionerne har vist sig at være et særlig nyttigt forebyggende instrument til at undgå, at flyselskaberne bliver underkastet driftsrestriktioner i Fællesskabet.

I forbindelse med EASA's standardinspektion af de civile luftfartsmyndigheder kan Kommissionen forsikre fru Kratsa-Tsagaropoulou om, at det er takket være det tætte samarbejde og den gensidige tillid, som er kommet i stand mellem medlemsstaternes civile myndigheder og EASA, at EASA og de inspicerede myndigheder kan udarbejde og blive enige om bæredygtige løsninger. Det er et bevis på dette gode samarbejde, at EASA har kunnet fordoble antallet af inspektioner siden vedtagelsen af de pågældende regler i 2006, og at de sikkerhedsforanstaltninger, der blev pålagt en medlemsstat ved slutningen af det år, blev ophævet i denne uge.

Rodi Kratsa-Tsagaropoulou (PPE-DE). – (EL) Fru formand! Jeg er Kommissionen taknemmelig for dens svar, men jeg har stadig visse tvivl. Flyulykker sker ikke særlig ofte sammenlignet med antallet af flyvninger, men det er stadig ulykker, der forvolder mange dødsfald, vækker frygt i offentligheden og underminerer tilliden til vores politik og vores inspektioner.

Jeg har ikke set, at Kommissionen foreslår flere foranstaltninger, eller at den giver sikkerhedsorganisationen nye ansvar og opgaver. Dette vedrører ikke kun flyselskaberne, men også de civile agenturer, der er ansvarlige for inspektionerne i medlemsstaterne. Det vedrører også den sorte liste og spørgsmålet om, hvilke kriterier den er baseret på. Vil kommissæren støtte den? Jeg har ikke fået et svar, der er på højde med følgerne af disse ulykker og de problemer, der opstår, udover de tragiske konsekvenser for menneskeliv.

Andris Piebalgs, medlem af Kommissionen. – (EN) Fru formand! Jeg kan forsikre om, at sikkerhedssystemet i Europa er på allerhøjeste niveau. Det bliver helt klart gennemført, og alle foranstaltningerne er på plads.

Men det forhindrer beklageligvis ikke, at der sker ulykker. Jeg er meget ked af, at mennesker er blevet dræbt, men det skyldes ikke, at sikkerhedsniveauet i EU er utilstrækkeligt.

Så snart vi kender årsagen til ulykken, vil vi foretage undersøgelser, og hvis der viser sig at være behov for at styrke nogle af disse foranstaltninger, vil det blive gjort.

Men jeg kan i dag forsikre Dem om, at den europæiske flyvesikkerhed lever op til de højeste standarder i verden.

Jörg Leichtfried (PSE). – (DE) Fru formand! Vi har en situation, hvor Det Europæiske Agentur for Luftfartssikkerhed (EASA) får flere og flere beføjelser til at garantere ensartede sikkerhedsstandarder i Europa, og det er vi meget glade for. Dets beføjelser udvides nu for anden gang. Men vi ser ingen stigning i EASA's budget, og man prøver heller ikke at finde andre finansieringskilder. Vi har to muligheder. Den første mulighed er ikke at behandle alle agenturer ens. Jeg vil ikke gå så langt som visse kolleger, der mener, at ingen ville bemærke, hvis visse agenturer holdt op med at fungere. EASA er anderledes. Hvis EASA ikke har penge, er det menneskeliv, der står på spil.

Den anden mulighed er tredjepartsfinansiering, hvilket betyder en forøgelse af EASA's midler via en eller anden form for billetbaseret afgift. Mit spørgsmål er, hvilke af disse to muligheder kommissæren ville foretrække?

Fru formand! Med Deres tilladelse vil gerne fremsætte en kort kommentar uden for dagsordenen. Jeg er fuldstændig enig i det, det polske medlem sagde om ledelsen af mødet.

Andris Piebalgs, medlem af Kommissionen. – (EN) Fru formand! Det er min opfattelse, at direkte finansiering af agenturer via skatteydernes penge er bedst, for hvis et agentur har egen indtægt, er det ikke garanteret, at den offentlige tjenesteydelse bliver leveret. Jeg mener derfor, at det er bedst, hvis agenturerne bliver finansieret over budgettet, men hvis der er mulighed for at rejse ekstra midler, bør det undersøges. Under alle omstændigheder diskuteres alle budgetter i henhold til den europæiske lovgivnings procedurer og strenge bestemmelser.

Anden del

Formanden. – Spørgsmål nr. 38 af **Emmanouil Angelakas** (H-0612/08):

Om: Driftssikkerhed i kernekraftanlæg

Alle er bekendt med, at EU snarest må afhjælpe vanskelighederne i forbindelse med den stadigt stigende efterspørgsel på energi. Eftersom olie- og naturgasreserverne samt de vedvarende energikilder kun dækker en del af dette behov, er en løsning bestående af tilbagevenden til kernekraft endnu en gang kommet i fokus. Samtidig bekymres EU-borgerne stærkt over spørgsmålet om driftssikkerheden i kernekraftanlæg og den korrekte håndtering af nukleart affald, navnlig efter de nylige tilfælde med udslip af radioaktive stoffer i Frankrig og Slovenien.

Det er derfor naturligt, at dette rejser en række spørgsmål. Hvor høj er driftssikkerheden i kernekraftanlæg i alle medlemsstaterne og i de nye kernekraftanlæg, der skal bygges i Tyrkiet og andre Balkanlande? Hvilke garantier kan der stilles for, at driften bliver sikker? Har Kommissionen undersøgt, om det er nødvendigt at bygge nye kernekraftanlæg? Hvad var resultaterne af disse undersøgelser? Har Kommissionen beregnet, hvor stort EU's behov for kernekraft bliver i den nærmeste fremtid?

Andris Piebalgs, medlem af Kommissionen. – (EN) Fru formand! For øjeblikket kommer 30 % af EU's elektricitetsproduktion fra atomkraft, og den udgør to tredjedele af EU's kulfrie elektricitet. Inden 2030 forventes EU's efterspørgsel på energi at stige med 20 % og efterspørgslen på elektricitet med 38 %.

Som følge heraf vil elektricitetens andel af den samlede energieforsøgelse stige fra 20 % til 23 %. Det vurderes, at elektricitetsproduktionskapaciteten vil vokse med 31 %, men i medfør af PRIMES-modellens antagelser, som Kommissionen har set på, vil andelen af atomkraft i elektricitetsproduktionen falde fra 30 % til 20 %.

Det Internationale Energiagentur har ligeledes i sin nyligt offentliggjorte revision af EU's energipolitik konkluderet, at EU's atomkraftproduktionskapacitet fra nu af vil falde betydeligt, medmindre der i den nærmeste fremtid foretages betydelige investeringer for at forlænge anlæggenes levetid og udskifte faciliteter, der har nået slutningen af deres operationelle levetid.

Det er op til de enkelte medlemsstater at afgøre, om de vil bruge atomkraft til elektricitetsproduktion og starte nye projekter, eller om de vil gå i gang med en afvikling af atomkraft. Hvis medlemsstaterne beslutter at investere i nye atomkraftanlæg, vil Kommissionen bruge sine beføjelser til at sikre, at de nye projekter på

dette område lever op til de højeste sikkerheds- og ikkespredningsstandarter, således som Euratomtraktaten kræver det.

Et højt sikkerhedsniveau og omfattende sikkerhedsforanstaltninger i et atomkraftanlægs hele levetid er også en prioritet i forbindelse med udvidelse af EU og i samarbejdet med tredjelande gennem instrumentet for samarbejde om sikkerhed på det nukleare område (INSC).

Kommissionen holder øje med det samlede billede af de fortsatte investeringer i atomenergisektoren i EU. I 2007 vedtog Kommissionen det vejledende kerneenergiprogram (PINC), som giver et overblik over situationen i EU's nukleare sektor. For øjeblikket er Kommissionen i færd med at ajourføre sin meddelelse, som er en del af Kommissionens samlede strategiske energirevision. Den skulle foreligge før udgangen af 2008.

Derudover har Kommissionen iværksat to initiativer med henblik på en yderligere drøftelse af atomenergiens fremtid og for at klarlægge kravene til dens udvikling. Det første drejer sig om den europæiske gruppe på højt plan om nuklear sikkerhed og affaldshåndtering, der skal koncentrere sig om at identificere sikkerhedsspørgsmål i forbindelse med prioritetshåndtering, og udarbejde henstillinger om EU-aktioner.

Det andet initiativ er det europæiske atomenergiforum. Hensigten hermed er at tilbyde et forum for en bred og gennemsigtig drøftelse blandt de involverede parter om mulighederne og risiciene ved atomenergi.

Emmanouil Angelakas (PPE-DE). – (EL) Fru formand, hr. kommissær! Jeg forstår at vi må vente til slutningen af året, før vi får resultaterne af disse undersøgelser og kan drage bedre konklusioner.

Jeg vil gerne høre kommissærens kommentarer til nogle oplysninger, som vi har kendt siden sidste år. Rusland er i færd med at bygge et flydende atomkraftanlæg, som skal stå færdig i 2010 og dernæst sendes til en fjernliggende egn af Rusland. Der er planer om at bygge yderligere seks anlæg til salg til lande, som måtte ønske dem, og som allerede har udtrykt interesse herfor.

Hvad mener kommissæren om det set ud fra et sikkerhedssynspunkt?

Andris Piebalgs, medlem af Kommissionen. – (EN) Fru formand! Rusland er også med i Det Internationale Atomenergiagentur, og den russiske nukleare teknologi er på højde med internationale standarder. Hvis et land ønsker at købe russisk nuklear teknologi, er der visse regler, som Rusland skal følge.

For EU's vedkommende kan man bruge russisk teknologi, forudsat at Kommissionen ser positivt på den, og at den russiske teknologi opfylder samme standarder som andre teknologileverandører og kan konkurrere med dem.

Blot fordi en teknologi er russisk, betyder det ikke, at den nødvendigvis er mindre sikker.

Justas Vincas Paleckis (PSE). – (EN) Fru formand! Jeg vil gerne stille kommissæren et spørgsmål om vores berømte Ignalina-atomkraftanlæg.

For nylig mødtes vores premierminister med formanden for Kommissionen, hr. Barroso, og i vores aviser er der blevet fremsat formodninger om, at der er en mulighed for at forlænge dette anlægs arbejde.

Hvad er kommissærens opfattelse, og hvad vil han anbefale Litauens regering at gøre i denne situation?

Zita Plešinská (PPE-DE). – (SK) Fru formand! Atomkraftanlæg og nukleare faciliteter hører til blandt de mest kontrollerede installationer, når det gælder sikkerhed.

Udsigterne for brug af atomkraftteknikker i Slovakiet, som kræver opførelse af den tredje og fjerde reaktor i Mochovce, og den Slovakiske Republiks løfte om at nedlægge reaktorerne i Jaslovské Bohunice i 2006 og 2008 er vanskelige opgaver for Slovakiet.

Kan kommissæren fortælle, hvorfor Kommissionen udviser så stor politisk forsigtighed i forbindelse med opførelsen af atomkraftanlægget i Mochovce? Har Kommissionen reelle forbehold med hensyn til dets sikkerhed?

Andris Piebalgs, medlem af Kommissionen. – (EN) Fru formand! Jeg vil starte med Ignalina, da det er et spørgsmål, jeg har talt om mange gange.

Under tiltrædelsesforhandlingerne blev Litauen og forhandlingspartnerne – de andre medlemsstater – enige om, at anlægget af sikkerhedshensyn skulle lukkes ved slutningen af 2009. Denne traktat er primærret, og

den er blevet ratificeret af alle medlemsstater. Kommissionen er ikke en del af denne proces. Kommissionen er traktatens vogter, og dens rolle er at sørge for, at lovgivningen overholdes.

Derfor kan jeg ikke give Dem positive nyheder om ændringer i holdningen, fordi Kommissionens holdning afgøres af traktaten. Hvad kunne der gøres? Jeg mener også, at traktaten indeholder generelle bestemmelser til støtte for Litauens omlægninger inden for energisektoren – hvis jeg ikke tager fejl, en samlet pakke på 1,3 mia. EUR – og dette skulle kunne hjælpe til at styrke områder, der kan øge Litauens energiresourcer, ved f.eks. at forbedre sammenkoblinger, ved at finansiere energieffektive foranstaltninger, ved at finansiere alternative forsyninger. Det er i den retning, man skal arbejde, men det er min opfattelse, at det ikke kan lade sig gøre at ændre traktaten, for det er kun en regeringskonference og efterfølgende ratificering, der kan ændre den primære EU-ret.

Med hensyn til Mochovce er det Kommissionens opfattelse, at situationen er den samme som for Ignalina. Der er ingen forskel i holdningen. Men vi har undersøgt situationen for Mochovce, og i verden i dag står vi over for nye udfordringer, som skaber nye behov. Det er ikke kun et spørgsmål om anlæggenes driftsmæssige sikkerhed, men der er andre sikkerhedsbetyrninger at tage hensyn til, som f.eks. anvendelse af fly til angreb på atomkraftanlæg. Den foreslåede teknologi for disse nye reaktorer tog ikke i tilstrækkelig grad højde for dette spørgsmål. Derfor bad vi operatøren om sammen med de slovakiske atomenergikontrolmyndigheder at træffe yderligere foranstaltninger til sikring af, at et atomkraftanlæg, der blev angrebet på denne måde, ikke ville lide permanent skade.

Formanden. – Spørgsmål nr. 39 af **Liam Aylward** (H-0624/08):

Om: Investeringer i første generation prioriteres frem for anden generation

Claude Turmes' forslag til betænkning (2008/0016/COD) om det forslag til direktiv om fremme af anvendelsen af vedvarende energikilder, der for øjeblikket behandles i EP's udvalg, tages Rådets og Kommissionens bindende mål for biobrændstoffer og vedvarende energi på transportområdet op til fornyet overvejelse, eftersom forskningen i og udviklingen af biobrændstoffer af anden generation ikke har givet resultater.

Burde der imidlertid ikke udarbejdes klar lovgivning for investorer i forbindelse med biobrændstoffer af første generation, fordi det er de samme investorer, der investerer i anden og tredje generations forskning og udvikling, som vil bygge anlæg, der let kan ombygges efter kravene forbundet med anden og tredje generations teknologi? De har ikke råd til at undlade at investere i forskning i og udvikling af næste generations anlæg, idet deres anlæg ellers kommer til at være umoderne.

Andris Piebalgs, medlem af Kommissionen. – (EN) Fru formand! Kommissionen er enig med hr. Aylward i, at det er nødvendigt med en klar lovgivning for investorer i første generations biobrændstoffer for at komme videre til anden generations brændstoffer.

Kommissionen opfatter første generations brændstoffer som en bro til anden generations brændstoffer, der som råmateriale bruger lignocellulose.

Uden en god hjemlig produktionsbase for første generations biobrændsler, vil det være vanskeligt for innovative og effektive produkter at komme ind på markedet. Når det er sagt, må det understreges, at en klar lovgivningspolitik er altafgørende, ikke bare for at tilskynde til vækst i biobrændstofsindustrien, men også for at undgå negative indvirkninger på miljøet. Udviklingen af biobrændstoffer må ikke ske på bekostning af fødevarerens sikkerhed, og den må heller ikke påvirke fødevarerpriserne.

Der bør samtidig ikke herske tvivl om, at Kommissionen ønsker at fremskynde udviklingen af anden generation af biobrændstoffer.

Det foreslåede direktiv om fremme af anvendelse af vedvarende energikilder fastlægger klart, at andelen af biobrændstoffer, der fremstilles af affald, restprodukter og celluloseholdigt materiale, som ikke kan bruges til fødevarer, skal være dobbelt så stor som andre biobrændstoffers andel i bestræbelserne på at opfylde de nationale biobrændstoffsforpligtelser.

Derudover vil medlemsstaterne skulle indberette om, hvorledes deres støtteordninger er struktureret til fordel for anden generations biobrændstoffer.

EU yder ligeledes en omfattende støtte til den igangværende forskning med henblik på at udvikle anden generations produktionsteknikker. I EU's syvende forskningsrammeprogram lægges der stigende vægt på anden generations biobrændstoffer, herunder især biomass-to-liquid-processen.

Forskningen skal omfatte teknisk og økonomisk baserede pilotprojekter ikke blot for at sikre en attraktiv nytteværdi, men også for at sikre nettofordele for Fællesskabets målsætninger om at begrænse klimaforandringerne og for at sikre overkommelige fødevarerpriser for alle borgere i verden.

Kommissionens politik og forslag var således reelt skræddersyet til behovet for at udvikle anden generations biobrændstoffer, og behovet for om nødvendigt at bruge første generation, men gøre det på en bæredygtig måde.

Liam Aylward (UEN). - (EN) Fru formand! Kan jeg spørge kommissæren, hvorfor han mener, at EU er i færd med at tabe informationskampen om fordelene ved stærke og konsekvente målsætninger for biobrændstoffer, især i en verden med mindre forsyninger. Det vil jeg gerne spørge om i forbindelse med biobrændstoffer, som ville kunne være et betydeligt bidrag til at øge EU's energiforsyningsikkerhed. Man kan fremstille biobrændstoffer i overensstemmelse med bæredygtighedsprincipperne uden at bringe fødevarerforsyningerne i fare, som kommissæren var inde på, og biobrændstoffer er den eneste vedvarende energi, hvor Europa indtager en stærk og bred førerstilling.

Andris Piebalgs, medlem af Kommissionen. - (EN) Fru formand! Kommissionens forslag modvirker ikke en udvikling af biobrændstofsindustrien og dens anvendelse i transportsektoren, især da raffineringssektoren lider under mangel på dieselfremstilling i EU. Vores forslag modvirker altså ikke denne industri, men jeg mener, at hvis der ikke fastlægges klare bæredygtighedskrav, vil den skade, der forvoldes af et mislykket projekt, komme til at gå ud over hele industrien, for for øjeblikket fokuseres der så stærkt på biobrændstoffer, at vi ikke har råd til mislykkede projekter, for det ville betyde enden for hele industrien.

Jeg vil gerne forklare, hvorfor jeg er så interesseret i biobrændstoffer. Hvad ser vi inden for transport? Vi ser for det første mere effektive biler – og i Parlamentet har vi haft nogle meget hårde forhandlinger om biler. For det andet har vi ændringer i transportmidlerne, men folk foretrækker stadig væk i en rækkefølge at bruge bilen, og for det tredje har vi anvendelse af alternative brændstoffer. Et af disse alternative brændstoffer er biobrændstoffer, men vi må også tage med i betragtning, at de produceres på jord, som også kan frembringe fødevarer. Derfor mener jeg, at selv om denne foranstaltning er positiv – og den er klart positiv – må man træffe alle de nødvendige sikkerhedsforanstaltninger.

Teresa Riera Madurell (PSE). - (ES) Fru formand! Når det drejer sig om biobrændstoffer, blander man ofte fakta og fiktion på en sådan måde, at det forvirrer befolkningen, skader forskning, fornyelse og industriens investeringer i denne sektor.

Har Kommissionen overvejet at starte en informationskampagne i hele EU, hvor man giver rigoristiske og objektive oplysninger med henblik på at få klarlagt situationen?

Avril Doyle (PPE-DE). - (EN) Fru formand! De to spørgsmål kunne næsten have været behandlet under et, men jeg tror, at det underliggende budskab i min irske kollegas spørgsmål, hvis jeg yder det retfærdighed, er, at han gerne ville se – eller at lovgivningen kunne begunstige – investeringer i første generation, eller at vi i det mindste ikke undskylder for lovgivning, der begunstiger investeringer i første generation, da det fører videre til anden og tredje generation.

Jeg vil gå til det fra en lidt anden vinkel, og jeg vil gerne spørge kommissæren, om ikke al lovgivning på dette område principielt skulle være teknologineutral.

Andris Piebalgs, medlem af Kommissionen. - (EN) Fru formand! Måske skulle jeg begynde med det andet spørgsmål. Vi må være klar over, at ligesom med olie kan vi komme til at stå i en situation med en uforudsigelig vækst i efterspørgslen i andre sektorer, og fødevarer er virkelig et grundlæggende behov for mennesker. Derfor har vi brug for teknologier, der giver os bredere muligheder. Bredere muligheder får vi, når vi bruger ting, som normalt går til spilde. Med det formål for øje mener jeg helt klart, at vi skal fremme anden generation. Men måske er selv det ikke tilstrækkeligt, for det er ikke der, risiciene ligger. Vi har brug for nye teknologier. Vi ønsker ikke kun at skifte olie ud med biobrændstoffer, men vi må have en teknologi, som virkelig sikrer, at vi ikke får denne konkurrence eller begrænsede konkurrence. Derfor er jeg stadig af den opfattelse, at anden generation fortjener særlig opmærksomhed, selv om alle teknologier i teorien bør være ligeværdige.

Med hensyn til uddannelse mener jeg, at dette er en bredere del af uddannelse. Der er uddannelsesprogrammer, for generelt drejer dette sig ikke om uddannelse i biobrændstoffer, men om bæredygtighed, energieffektivitet, en helt anden holdning til miljøet og viden om, at det man bruger, kommer et sted fra, og at det altid forvolder skade. I debatten om biobrændstoffer glemmer vi somme tider, at olie også fremstilles, og somme tider fremstilles den på basis af tjæresand. For nylig blev der offentliggjort nogle billeder af, hvor det produceres.

Det er ikke et landbrug, og det er i virkeligheden også en udfordring. Jeg mener, at vi hver især, når vi bruger energi, skal gøre det så effektivt som muligt og følge tendensen med at bruge grønnere energi og gøre det, selv om det koster lidt mere.

Formanden. – Spørgsmål nr. 40 af **Avril Doyle** (H-0632/08):

Om: Biobrændstoffer

Bør biodiesel ikke prioriteres højere end bioethanol i forbindelse med fastsættelse af mål for biobrændstoffer?

Andris Piebalgs, medlem af Kommissionen. – (EN) Fru formand! Kommissionen erkender, at der i EU er større efterspørgsel på biodiesel til erstatning af diesel end på bioethanol, som kunne begrænse benzinforbruget.

I lyset heraf kan det forventes, at biodieselforbruget i de kommende år fortsat vil være højere end bioethanolforbruget. Men det er ikke Kommissionens opfattelse, at der er behov for teknologispecifikke målsætninger, da både biodiesel og bioethanol kan spille en vigtig rolle i mindskelsen af den europæiske transportsektors olieafhængig.

Når dette er sagt, vil jeg gerne påpege, at det er anden generation, som fremmer både biodiesel og bioethanol, men efterspørgslen på EU-markedet er klart størst for diesel. Jeg mener ikke, at vi skal gøre forskel på ethanol og diesel, men vi bør fremme anden generation i stedet for første generation..

Avril Doyle (PPE-DE). – (EN) Fru formand! Vil kommissæren kommentere og fremlægge sine synspunkter om hele spørgsmålet om livscyklusbæredygtigheden for biobrændstoffer, eller brændstoffer til transport i almindelighed, i forbindelse med hr. Turmes' betænkning? Med andre ord kan han kommentere den samlede CO₂-reduktion fra begyndelse til ende, herunder afgrødens produktion, produktionsmetode, transport, raffinering og anvendelse. Hvordan forholder han sig til spørgsmålet om den procentuelle andel af CO₂-reduktionen? Hører han til i 40-45 %- eller 35 %-lejren?

Andris Piebalgs, medlem af Kommissionen. – (EN) Fru formand! Jeg hører til i 35 %-lejren, fordi det er vigtigt at understrege, at hvis vi fastsætter krav, som ville betyde fuldstændig fjernelse af biobrændstoffer fra markedet, og der er risiko for problemer, vil vi gå over til olie og måske kul og flydende teknologi..

Det er efter min opfattelse værre end at holde fast ved tærsklen på 35 %, da en sådan tærskel klart sparer CO₂.

Jeg vil altså holde fast ved de 35 %. Det skal nu forhandles af Parlamentet og Rådet, og hvis man når frem til et andet tal, vil jeg leve med det tal. Jeg mener imidlertid, at 35 % er et ret svært mål, for da spørgsmålet blev diskuteret i kollegiet, var der også forskellige lejre, og dette tal er allerede et kompromis mellem de to lejre, hvor den ene lejr tror på biobrændstoffer, og den anden er bange for dem. De 35 % var således et kompromis.

Zita Pleštinšká (PPE-DE). – (SK) Fru formand! Vi prøver i dag på at finde ud af, hvordan vi kan komme videre med de alternative energikilder. Jeg var sammen med min kollega hr. Rack i New Zealand i juli, og her blev jeg interesseret i anvendelsen af geotermisk energi. Min region, Stará Ľubovňa, i Slovakiet har lignende geotermiske kilder, men det kræver store finansielle ressourcer at udvikle dem.

Hvordan forholder Kommissionen sig til anvendelse af geotermiske kilder til energiproduktion?

Reinhard Rack (PPE-DE). – (DE) Fru formand! Jeg vil gerne rejse et spørgsmål, som endnu ikke har figureret særlig meget i debatten. Biobrændstoffer, biodiesel og bioethanol har alle forskellige effektivitetsværdier og forskellige klassificeringer, også hvad angår deres CO₂-emissioner. Der er et spørgsmål, som ikke er blevet behandlet særlig indgående, nemlig det faktiske energiindhold i produktionen af disse forskellige brændstoffer. Kan kommissæren kommentere det?

Andris Piebalgs, medlem af Kommissionen. – (EN) Fru formand! Vi forholder os meget positivt til udviklingen af geotermisk energi, og det forslag til direktiv, som er under forhandling, vil sammen med klima-energiapakken fremme anvendelsen af vedvarende energi, herunder geotermisk energi.

Hvorfor bruges den ikke nu? Det skyldes delvist, at det ikke er tilstrækkeligt at koncentrere sig om vedvarende energi. Det er meget lettere at lægge omkostningerne ved fossile brændstoffer over på forbrugeren, eftersom det kræver kapitalinvesteringer at bruge vedvarende energi, som f.eks. geotermisk energi, og hertil er der brug for et særligt miljø for og fokus på vedvarende energi. Det er min opfattelse, at vedvarende energi, som f.eks. geotermisk energi, vil blive meget mere udbredt i EU ikke blot til elektricitetsproduktion. I København

f.eks. bruges det til fjernvarme. Denne teknologi har altså forskellige anvendelsesmuligheder, og den vil vokse i EU.

Med hensyn til energiindholdet er det rigtigt, at biobrændstoffer har et lavt energiindhold, og man behøver større mængder, og jeg tror ikke, der skal være tvivl om, at vi vil udskifte olie med biobrændstoffer. Men her har jeg i det mindste en bil, der kører på biobrændstof, og den eneste ulempe er, at jeg oftere skal lægge vejen forbi en tankstation, men det har jeg ikke noget imod. Jeg vil derfor sige, at det er anderledes, men ikke anderledes nok til, at jeg vil ændre adfærd.

Det vil være et problem med en el-bil. For øjeblikket er den meget langsommere, i det mindste på dette stadie – biler i byerne. Der er måske behov for en slags hybrid, for når man rejser over lange afstande, er el-biler måske ikke tilfredsstillende, men for køretøjer, der kører på biobrændstof, er der ingen problemer.

Formanden. - Spørgsmål nr. 41 er erklæret uantageligt, og spørgsmålene 42 til 45 vil modtage skriftlig besvarelse. Da spørgsmålene. 46, 47, 48 og 49 drejer sig om samme emne, vil de blive behandlet under ét. Spørgsmål nr. 46 af **Georgios Papastamkos** (H-0613/08):

Om: Prissætningspolitik i telekommunikationssektoren

I forlængelse af Kommissionens indgreb med henblik på at regulere taksterne for roamingsamtaler, har kommissæren med ansvar for informationssamfundet planer om at indføre et prisloft for mobildataroaming, som træder i kraft fra sommeren 2009 i mobiltelefonsektoren, og hvis hovedformål er at reducere de eksisterende forskelle i taksterne for sms-tjenester.

Hvad er Kommissionens svar på branchens anklager om, at den fører en populistisk politik og forsøger at kontrollere markedet ved at indføre et prisloft i stedet for at skabe forudsætninger for en sund konkurrence i telekommunikationssektoren? Hvordan agter Kommissionen at reagere på branchens åbenlyse modvilje mod de ovennævnte planer? Agter Kommissionen også at indføre prislofter på andre områder i det indre marked?

Spørgsmål nr.47 af **Giovanna Corda** (H-0618/08):

Om: Lavere priser for sms-beskeder på tværs af medlemsstater (roaming)

De Europæiske Tilsynsmyndigheders Gruppe, der består af repræsentanter for de relevante myndigheder fra de 27 medlemsstater, har det seneste år anmodet Kommissionen om at fastsætte en øvre grænse for priserne på sms-beskeder, der sendes eller modtages i en anden medlemsstat end den, hvor nummeret er hjemmehørende. Kommissionen gav teleudbyderne en frist indtil 1. juli 2008 til at sænke priserne på sms- og internetbeskeder, der sendes eller modtages under rejse inden for EU. Udbyderne har imidlertid ikke reageret på dette, og opererer stadig med høje takster til skade for forbrugerne.

Kommissionen bedes svare på følgende: Hvilke skridt har den i sinde at tage for at tvinge udbyderne til at sænke de meget høje priser, som forbrugere, der rejser inden for EU, afkræves for sms- og internetydelser, og har Kommissionen i sinde at opretholde de i 2007 indførte maksimalpriser for mobilkommunikation efter 2010?

Spørgsmål nr. 48 af **Brian Crowley** (H-0626/08):

Om: EU-forordning om roaming

Hvilke fremskridt er der helt nøjagtigt sket i forhold til EU-forordningen om roaming, og er det lykkedes at få mobilbranchen til frivilligt at nedsætte roamingpriserne for tekstbeskeder og mobile datatjenester?

Spørgsmål nr. 49 af **Marian Harkin** (H-0645/08):

Om: Roamingafgifter

I lyset af Kommissionens tilsagn om at fastsætte maksimumsgrænser for roamingafgifter for grænseoverskridende tekst- og dataoverførsel, hvilke skridt har Kommissionen da taget for at sikre, at mennesker, der bor i og rejser til grænseområder i et bestemt land, ikke uforvarende rammes af roamingafgifter?

Viviane Reding, medlem af Kommissionen. – (EN) Fru formand! De vil vide, at Kommissionen i går traf afgørelse om et forslag til den anden roamingpakke, denne gang om sms- og dataroaming. Parlamentet vil huske, at denne markedsanalyse blev udført på Parlamentets anmodning i forbindelse med taletelefoniroamingpakken i juni sidste år. Parlamentet fik her indført i forordningens artikel 11, at

Kommissionen skulle vende tilbage til sms- og dataroaming i løbet af 2008. Det var, hvad Kommissionen gjorde, og vi har foreslået prislofter.

Det bringer mig til spørgsmålet om prissætning. Nej, vi fastsætter ikke priser. Vi fastsætter lofter, og under dem har udbydere den nødvendige fleksibilitet til at konkurrere og innovere, enten ved at tilbyde roaming under loftet for taletidstakster, eller ved at tilbyde andre pakker, som forbrugerne kan vælge imellem. Udbydere har altså fleksibilitet.

Med hensyn til sms har priserne været mere eller mindre statiske i det sidste år, og de er stadig på et niveau, som ikke kan begrundes med de grundlæggende omkostninger, og der er stort set de samme problemer på sms-markedet som på taletelefonoamingmarkedet.

I februar i år deltog jeg i GSM-sammenslutningens verdenskongres i Barcelona, hvor jeg advarede industrien. Jeg talte personligt med ledere inden for industrien og fortalte dem, at de havde tid til selv at sætte priserne ned, og fristen var den 1. juli 2008. Vi har dog ikke set nogen forskel i sms-roamingpriserne for i år og sidste år. Vores forslag er at fastsætte et loft på 11 cent for detailtaksten og 4 cent for engrostatkosten.

Jeg vil dernæst komme ind på dataroaming. Vi har truffet foranstaltninger til at løse det famøse problem med chokerende regninger, hvor kunderne skal betale flere tusinde euro, når de kommer hjem efter nogle uges ophold i udlandet, fordi de har brugt deres mobiltelefon til datadownloading på samme måde som hjemme, hvor downloading af data pr. megabyte koster mellem 5 og 15 cent. I udlandet kan prisen pr. megabyte komme helt op på 16 EUR, og De kan forestille Dem, hvilke regninger man kan få, hvis man ikke ved, hvad der sker.

Det er grunden til, at vi har foreslået flere foranstaltninger. Den første vedrører gennemsigtighed, således at borgere, der krydser en grænse, kan være underrettet om, hvad dataroaming koster. Den anden foranstaltning går ud på, at forbrugeren sammen med sin udbyder kan fastlægge et loft for, hvor meget han vil betale, og hvor forbindelsen afbrydes, hvis loftet er nået. Den tredje foranstaltning er affødt af, at vi har konstateret, at problemet skyldes de alt for høje engrospriser, som en udbyder pålægger en anden. Derfor foreslår vi et engrosloft på en euro pr. megabyte i håb om, at man således vil udvikle normale prisstrukturer, som kan tilbydes forbrugerne.

Georgios Papastamkos (PPE-DE). – (EL) Fru formand! Før jeg stiller mit tillægsspørgsmål, vil jeg gerne gratulere fru Reding med afstemningen i dag om den elektroniske kommunikationspakke. Fru kommissær! Det er endnu et initiativ, som bærer Deres præg, lige som den politik om roamingtakster, som De så konsekvent har arbejdet for.

Men måske risikerer denne roamingpolitik at føre til, at de europæiske mobiltelefonselskaber vil følge tredjelands praksis, ifølge hvilken forbrugerne ikke bare betaler, når de foretager opkald, men også når de modtager dem.

Marian Harkin (ALDE). – (EN) Fru formand! Jeg vil først gerne gratulere kommissæren med roamingpakken. Det er positive nyheder for mange telefonbrugere i EU. Mit spørgsmål drejer sig om uforvarende roamingtakster, når folk rejser i nærheden af en grænse, og det har jeg selv mange erfaringer med. Jeg hørte, hvad kommissæren sagde om gennemsigtighedsinitiativet, nemlig at forbrugerne skal underrettes om priserne, når de rejser over grænserne. Det var ikke i forbindelse med telefonsamtaler, men jeg ville blot spørge, om der er taget initiativer på det område, og hvis det ikke er tilfældet, vil kommissæren overveje det gennemsigtighedsinitiativ, som hun lige nævnte i sit svar?

Viviane Reding, medlem af Kommissionen. – (EN) Fru formand! Jeg vil først gerne takke hr. Papastamkos for hans lykønskninger, men jeg vil gerne videregive disse lykønskninger til Parlamentet, eftersom Parlamentet har udført et virkeligt godt stykke arbejde i en meget vanskelig situation med fem direktiver om meget komplicerede spørgsmål. Jeg er måske ikke 100 % enig i alt det, Parlamentet har vedtaget, men Parlamentet har i dag sat det indre marked for telekommunikation på dagsordenen. Nu må Rådet se på Parlamentets forslag og prøve at nå frem til en fælles holdning, således at denne telekommunikationspakke kan blive en realitet for industrien og forbrugerne..

Med hensyn til spørgsmålet om, hvorvidt vi ikke løber en risiko for, at udbydere vil forhøje priserne ad anden vej, hvis vi nedsætter roamingpriserne, hørte vi allerede sidste år, da vi forelagde taletelefonoamingpakken, at udbydere ville være tvunget til at forhøje priserne for mobiltelefonsamtaler, men det stik modsatte skete. I stedet for at lukke deres telefoner, når de er i udlandet, bruger borgerne dem nu. Omfanget af mobiltelefonsamtaler er således steget kraftigt, med 34 % på kun et år.

På grund af konkurrencen på de nationale markeder er de nationale priser ikke steget, men de er derimod faldet med 10-12 %. De vil huske den polemik, vi havde på et vist tidspunkt, om "bill and keep". Det tilkommer udbyderne at afgøre, hvilket faktureringsystem de ønsker at bruge. I Europa bruger man ikke "bill and keep". Det er den amerikanske måde at gøre det på. Jeg har lige set, at priserne i USA er lavere end her, og jeg fortalte helt klart udbyderne, at de skulle vælge deres forretningsmodel. Det tilkommer ikke Kommissionen at gøre dette, men de må finde ud af det med deres kunder. Det eneste, der interesserer mig, er gennemsigtighed, at priserne ikke overskrider uacceptable grænser, og at alle europæiske forbrugere kan føle sig hjemme, når de rejser i Europa, og når de kommunikerer i Europa.

Spørgsmålet om uforvarende roaming er vi bekendt med. Jeg kommer fra Luxembourg, og De kan sikkert forestille Dem, hvor mange klager jeg modtager fra forbrugere om dette spørgsmål, eftersom nogle luxembourgere, der bor i et grænseområde, har én udbyder i stuen, en anden i køkkenet og en tredje i soveværelset. Jeg kender derfor dette problem grundigt. Vi har følgelig rejst spørgsmålet over for de nationale tilsynsmyndigheder og holder øje med problemet sammen med Den Europæiske Tilsynsmyndigheders Gruppe. Og vi vil også gøre det sammen med de nationale tilsynsmyndigheder. Vi har ligeledes øget gennemsigtighedsinitiativerne for sms og data i den pakke, der nu ligger på Parlamentets bord. Vi har allerede set en vis positiv udvikling vedrørende uforvarende roaming f.eks. i Irland, hvor man har udført et godt stykke arbejde på begge sider af grænsen. Det er en positiv måde at opfatte det på, og udbyderne bør også være meget opmærksomme på problemet med uforvarende roaming. Selv om det kun er en lille andel af befolkningen, der lider under dette problem, er det udbydernes ansvar at prøve at løse problemet.

Paul Rübig (PPE-DE). – (DE) Fru formand! Jeg vil også gerne sige tillykke med resultatet af afstemningen i dag. Det ville interessere mig at høre, om kommissæren har planer om at udarbejde et forslag til et arbejdsprogram for BERT (Sammenslutningen af Europæiske Reguleringsmyndigheder inden for Telekommunikation) med aftalte målsætninger og en aftalt tidsplan, således at der klart kan gøres fremskridt med hensyn til samarbejdet mellem staterne. Vi læste jo for nylig i New Europe, som er nyhedskilden for Europa, at roaming skulle have kostet de europæiske forbrugere 30 mia. EUR.

Jeg vil gerne takke kommissæren for hendes proaktive holdning til roamingspørgsmålet. Mener hun også, at det er nødvendigt at udarbejde et handlingsprogram for medlemsstaterne til behandling af de opgaver, som Europa-Parlamentet har peget på. Er der behov for en ny institution?

Reinhard Rack (PPE-DE). – (DE) Fru formand! Kommissæren er med rette blevet rost for, at telekommunikation er blevet billigere i Europa, hvor priserne sandsynligvis vil falde yderligere i fremtiden. Det er borgerne hende taknemmelig for.

I denne sammenhæng vil jeg gerne med Deres tilladelse viderebringe et spørgsmål, som jeg ofte får stillet. Jeg ved ikke, om kommissæren er ansvarlig for dette område, så hvis ikke, vil jeg om nødvendigt bede hende om at viderebringe det. På telekommunikationsområdet kan Kommissionen og kommissæren sikre, at konkurrencen fungerer effektivt, og at tjenesterne bliver billigere via lofter og andre foranstaltninger. Hvorfor er det samme ikke tilfældet for olie og beslægtede produkter? Hvorfor har vi en situation, hvor priserne almindeligvis kun bevæger sig i en retning, nemlig opad?

Viviane Reding, medlem af Kommissionen. – (DE) Fru formand! Det er i virkeligheden kommissær Piebalgs, der bør svare på dette spørgsmål. Jeg vil sende det videre til ham. Et roamingsystem for olieprodukter: Det ville være noget af en bedrift!

For så vidt angår den tidsplan, som hr. Rübig spurgte til: Vi har nu den anden roamingpakke på bordet. Jeg kan forestille mig, at Parlamentet vil afgive udtalelse om denne roamingpakke inden for meget kort tid, således at den kan vedtages hurtigt inden udløbet af det franske formandskab.

Jeg har også talt med det franske rådsformandskab her til eftermiddag, og formandskabet vil behandle emnet og sikre, at Rådet udarbejder en analyse af Kommissionens forslag så hurtigt som muligt, således at de nye bestemmelser kan træde i kraft efter planen den 1. juli 2009. Dette er, hvad borgerne – forbrugerne – forventer af Parlamentet og Rådet.

Brian Crowley (UEN). – (EN) Fru formand! Jeg beklager, at jeg ikke var til stede, da kommissæren besvarede mit spørgsmål. Jeg havde et andet møde.

Formanden. - Tak fordi De ikke insisterede på et tillægsspørgsmål.

Spørgsmål nr. 50 af **Paul Rübig** (H-0665/08)

Om: Sendestop for den kinesiske tv-station NTDTV

Den 16. juni 2008 standsede teleselskabet Eutelsat pludselig udsendelserne fra New Tang Dynasty Television (NTDTV) til det kinesiske fastland. Årsagen hertil skulle angiveligt være en "forstyrrelse i satellittens energiforsyning". Bagefter kunne Eutelsat ikke give nogen tilfredsstillende forklaring på, hvad årsagen var. NTDTV er ikke orienteret om, hvorvidt der arbejdes på at udbedre de tekniske fejl. NTDTV er den største uafhængige kinesisksprogede tv-station og den eneste, der indtil den 16. juni 2008 uzensureret kunne modtages i Kina. NTDTV har udsendelser på kinesisk og engelsk. Allerede i 2005 ville Eutelsat ikke mere forlænge sendekontrakten med NTDTV for Asien, hvilket blev forhindret efter indgreb på internationalt plan.

Hvad agter Kommissionen at gøre for at sikre, at uafhængige tv-stationer fortsat kan sende til Kina?

Viviane Reding, medlem af Kommissionen. – (EN) Fru formand! Jeg vil være til rådighed for hr. Crowley, hvis han ønsker at tale med mig senere og har et tillægsspørgsmål.

For så vidt angår spørgsmålet om sendestoppet for den kinesiske tv-station NTDTV, var Kommissionen i høj grad bevidst om problemet og anmodede derfor Eutelsat om at gøre rede for situationen.

Vi modtog en svarskrivelse fra Eutelsat, som oplyste, at det varige tab af en af V5's to solpaneler er blevet bekræftet både af Eutelsat og satellitfabrikanten, Thales Space.

Med henblik på at sikre satellittens drift slukkede Eutelsat de fire transpondere til direkte tv-modtagelse, mens de resterende 20 transpondere til telekommunikation blev holdt i drift.

Da Eutelsat ikke driver andre satellitter med dækning af Asien, har de sendt deres kunder, herunder NTDTV-udbyderen, en liste over konkurrerende satellitter med egnet dækning og kapacitet.

Eutelsat påpegede også, at deres satellitter transmitterede stationer, der repræsenterede samtlige kanaler, kulturer og politiske synspunkter. De oplyste, at de afholder sig fra på nogen måde at tage stilling til stationernes ideologiske og politiske holdninger. Eutelsat bekræftede på ny over for Kommissionen, at de ikke havde truffet foranstaltninger over for NTDTV på foranledning af Kinas regering eller andre. NTDTV sendes faktisk stadig fra en af deres europæiske satellitter.

Eutelsat forelagde også tekniske oplysninger, der viste, at der var behov for forholdsvis store paraboler for at modtage NTDTV, og at det derfor var usandsynligt, at en større del af den kinesiske befolkning kunne modtage stationen.

Paul Rübig (PPE-DE). – (DE) Fru formand! Kan kommissæren oplyse, hvornår det forventes, at sendekapaciteten vil være genoprettet? Mit andet spørgsmål hænger sammen med dette: Mener kommissæren, at vi også vil være i stand til at skabe et "Europa uden grænser" for tv, hvor alle de nationale tv-stationer kan modtages i hele Europa?

Viviane Reding, medlem af Kommissionen. – (EN) Fru formand! For så vidt angår medlemmets første spørgsmål, har Eutelsat meddelt os, at sendestoppet er permanent, og at transmissionen af tv-stationer ikke kan genoptages. Det er således et rent teknisk spørgsmål. Desværre er kapaciteten kun på 50 %, og derfor kan den anvendte energi kun være på 50 %. Det er et teknisk problem, der desværre ikke kan løses.

Jeg vil nu gå over til det ærede medlems mere principielle spørgsmål om, hvorvidt vi en dag vil opnå et "Europa uden grænser" for tv. Vi er ikke nået dertil endnu. Direktivet om fjernsyn uden grænser er nu omfattet af et direktiv om audiovisuelle tjenester uden grænser, og jeg nærer store forhåbninger om, at video-on-demand kan blive en fælleseuropæisk tjeneste. Håbet er naturligvis, at der en dag ikke længere vil være nogen grænser, og at borgere i hele Europa vil kunne modtage de tv-kanaler, som de ønsker at modtage. Vi er endnu ikke nået til dette punkt, da rettighederne stadig sælges i et nationalt system. På et tidspunkt vil vi i Europa stå i en situation, hvor rettighederne også kan sælges på europæisk plan. Det er mit ønske. Jeg kan ikke fremtvinge denne situation, men så gerne, at vi nåede dertil, og jeg tror, at vi langsomt, men sikkert vil bevæge os fra en situation med nationalt salg af rettigheder frem mod en situation med europæisk salg af rettigheder.

Formanden. - Jeg beklager over for de to resterende spørgere, der havde spørgsmål til kommissær Reding, men spørgsmål nr. 51 og 52 vil blive besvaret skriftligt.

Spørgsmål nr. 53 af **Seán Ó Neachtain** (H-0622/08)

Om: Irsk som et officielt sprog i EU

Hvordan agter Kommissionen at gennemføre sin nye strategi for flersprogethed, navnlig med hensyn til styrkelsen af det irske sprog som et officielt sprog i EU?

Leonard Orban, medlem af Kommissionen. – (RO) Fru formand! Kommissionens nye strategi om flersprogethed, "Flersprogethed – et aktiv for Europa og en fælles forpligtelse", blev vedtaget den 18. september 2008. Strategiens hovedemne er sproglig mangfoldighed og anvendelse og udvikling heraf med henblik på at fremme tværkulturel dialog, stimulere europæiske selskabers konkurrenceevne og forbedre de europæiske borgeres kvalifikationer og evne til at finde arbejde.

Strategien fokuserer på at fremme indlæring og anvendelse af fremmedsprog i medlemsstaterne, ikke på den sproglige situation i de europæiske institutioner. Vi bekræfter vores engagement i at udvikle borgernes evne til at kommunikere på to sprog ud over deres modersmål, og samtidig understreger vi behovet for at tilbyde undervisning i et større udvalg af sprog, som borgerne kan vælge imellem ud fra interesse. Kommissionen vil anvende eksisterende fællesskabsprogrammer, navnlig programmet for livslang læring, med henblik på at støtte medlemsstaternes bestræbelser på at fremme fremmedsprog ved hjælp af denne strategi.

Rådets forordning nr. 1 af 15. april 1958 som ændret ved artikel 1 i Rådets forordning (EF) nr. 920/2005 af 13. juni 2005 gjorde irsk til et officielt sprog i EU-institutionerne pr. 1. januar 2007. Forordningens artikel 2 og 3 giver imidlertid ret til en delvis fravigelse, der kan fornyes hvert femte år, for så vidt angår EU-institutionernes anvendelse af irsk. Denne fravigelse betyder i bund og grund, at det på nuværende tidspunkt kun er forslag til forordninger under den fælles beslutningsprocedure og visse relaterede dokumenter samt direkte meddelelser til offentligheden, der oversættes fra eller til irsk.

Ifølge disse bestemmelser har Kommissionen således foretaget alle de oversættelser til og fra irsk, der er relevante for lovgivningsprocessen, og indgivet dem rettidigt. Der blev endvidere afgivet svar på irsk på spørgsmål stillet til Kommissionen af borgere eller juridiske enheder. Kommissionen er endvidere begyndt at gøre irske versioner af sine vigtigste websider tilgængelige på irsk med fokus på indhold, der har særlig interesse for irsktalende.

For så vidt angår tolkning, opfylder GD Tolkning alle tolkningsbehov fra og til irsk i Rådet, Kommissionen og udvalgene, og direktoratet vil bestræbe sig på også at gøre dette fremover, idet det skal sikres, at det har de nødvendige ressourcer hertil.

Seán Ó Neachtain (UEN) - (GA) Fru formand! Jeg sætter pris på Kommissionens støtte og på de fremskridt, som Kommissionen har gjort i forhold til det irske sprog. Man siger i Irland, at sproget skal bruges, hvis det skal overleve. Jeg har kun 30 sekunder tilbage, så jeg kan ikke tillade mig at spille tiden. Normalt får jeg højst et minut til at udtrykke mig på mit eget sprog i Parlamentet.

Jeg vil gerne spørge Kommissionen, om den ønsker at se en udvikling af det irske sprog, og om det ville være muligt at bruge det i større udstrækning her i Parlamentet og i de andre institutioner, især på udvalgsniveau, hvor der er mulighed for at tale sproget i længere perioder. Et sprog kan ikke overleve med blot et par sekunders taletid.

Leonard Orban, medlem af Kommissionen. – (RO) Fru formand! Når vi ser på de krav, der stilles til Kommissionen på dette område, er vi glade for at kunne konstatere, at Kommissionen ikke blot lever op til dem, men rent faktisk gør mere end krævet. Kommissionen har virkelig gjort en indsats. Der er dog behov for en fælles indsats for yderligere at fremme det irske sprog over en bredere kam. Denne indsats bør komme fra både EU-institutionerne, de irske myndigheder og det irske samfund generelt. Der er f.eks. brug for flere irske tolke og oversættere, og dette mål er svært at nå, hvis der ikke stilles væsentlige midler til rådighed på nationalt plan, dvs. i Irland.

Jeg arbejder derfor tæt sammen med de irske myndigheder for at skabe incitamenter for dem, der ønsker at uddanne sig og opnå de nødvendige kvalifikationer til at udføre sprogligt arbejde for fællesskabsinstitutionerne.

Jeg vil også gerne understrege, at vi arbejder tæt sammen med de irske myndigheder, når det gælder de forskellige udviklingsmuligheder for det irske sprog og ikke blot dets institutionelle aspekter. Vi vil gøre vores bedste for at fremme terminologisk arbejde med det irske sprog og indgår som sagt i et tæt samarbejde med alle interesserede parter.

Formanden. - Spørgsmål nr. 54 fra Higgins er taget tilbage.

Spørgsmål nr. 55 af **Marco Cappato** (H-0630/08)

Om: Flersprogethed i de europæiske institutioner

Kommissionen har praktikantprogrammer, som den kun reklamerer for på engelsk, fransk og tysk⁽⁶⁾. Desuden offentliggør den kun indkaldelse af forslag i forbindelse med det europæiske initiativ for demokrati og menneskerettigheder på engelsk, fransk og spansk og anmoder om, at europæiske organisationer, uanset deres nationale tilhørsforhold, kun indgiver deres forslag til projekter på disse sprog. Endelig registrerer Kommissionen kun webstedet for sin stop diskriminationen-kampagne⁽⁷⁾, i lighed med mange andre websteder, på engelsk og viser kun logoer på dette sprog på indgangssiden.

Hvilke politikker agter Kommissionen at iværksætte for at sikre, at der, begyndende med dens egne daglige aktiviteter, virkelig sker gennemførelse af flersprogethed, som den altid forsvare i offentlige sammenhænge og udtrykkeligt går ind for i sine egne dokumenter?

Leonard Orban, medlem af Kommissionen. – (RO) Fru formand! Kommissionens praktikantprogram er rettet mod universitetsuddannede, der ikke har deltaget i et europæisk praktikantprogram før, og som taler mindst ét af Kommissionens arbejdssprog: tysk, engelsk eller fransk. Dette er en praktisk nødvendighed, der gør det muligt for en praktikant at deltage i aktiviteterne i vores tjenestegrene og få fuldt udbytte af sit praktikophold. Alle de praktiske oplysninger og forklaringer til ansøgerne er kun tilgængelige på disse tre sprog. Reglerne for praktikantprogrammet er til gengæld tilgængelige på alle de sprog, der er officielle EU-sprog på tidspunktet for vedtagelsen af Kommissionens beslutning.

Med henblik på at nå målet i traktatens artikel 177 skal antallet af sprog, der er tilladt for forslag under Det Europæiske Instrument for Demokrati og Menneskerettigheder, begrænses til de sprog, der på det pågældende tidspunkt anvendes og forstås i de respektive tredjelande. De dokumenter, der indsendes af ngo'er til støtte for deres ansøgninger om ekstern bistand, accepteres dog nu på alle EU's officielle sprog via PADOR, onlinesystemet for ngo'er.

For så vidt angår oplysnings- eller samordningsforanstaltninger, som er begrænset til EU og udelukkende rettet mod europæiske borgere, vil vi vurdere ansøgningerne på de respektive medlemsstaters sprog. På forsiden i onlinekampagnen "stop diskriminationen" anvendes da heller ikke et logo på engelsk, og der linkes til websteder på næsten alle EU's officielle sprog.

I overensstemmelse med handlingsplanen for bedre kommunikation med borgerne etablerede Kommissionen i 2006 en weboversættelsestjeneste under GD Oversættelse og øgede hermed sin kapacitet til flersproget kommunikation. I lyset af den hastige udvikling af internettet samt behovet for i henhold til forordning nr. 1 først og fremmest at sikre oversættelse af lovtekster må Kommissionen hele tiden bestræbe sig på at sikre ligevægt mellem behovet for at levere relevant og opdateret information til interesserede parter i EU og for at sikre, at alle Kommissionens websteder er fuldt ud flersprogede.

Det overordnede princip for anvendelse af sprog på webstederne er, at hvert websteds sprog skal tilpasses målgruppen. Kommissionen oversætter derfor de websteder eller webstedssektioner, der har interesse for alle borgere, til så mange sprog som muligt, hvorimod mere tekniske emner, der har interesse for specialister, enten er tilgængelige på et begrænset antal sprog eller udelukkende på deres originalsprog. Indhold, der forventes at gælde i længere perioder, er endvidere tilgængeligt på flere sprog end efemert indhold.

Kommissionens forpligtelser i medfør af forordning nr. 1 omfatter oversættelse af alle forordninger, direktiver, lovforslag og officielt vedtagne meddelelser, som Kommissionen sender til institutionerne, til alle de officielle sprog. Svar på skrivelser fra borgerne gives imidlertid på den eller de pågældende borgeres sprog. Ud over at udføre disse opgaver og i overensstemmelse med princippet om flersprogethed og multikulturalisme bestræber Kommissionen sig på at sikre ligebehandling af borgere, kulturer og sprog.

Marco Cappato (ALDE). – (IT) Fru formand, mine damer og herrer! Lad mig først og fremmest sige, at Kommissionens foreslåede sontring mellem dokumenter af teknisk karakter og – hvis jeg har forstået fortolkningen korrekt – dokumenter af offentlig interesse forekommer mig særlig farlig og vag, da dokumenter af teknisk karakter rent faktisk kan have betydelig offentlig interesse.

⁽⁶⁾ http://ec.europa.eu/stages/index_en.htm.

⁽⁷⁾ <http://www.stop-discrimination.info/>.

Problemet er ret indlysende. Tekster, der udelukkende er arbejdsdokumenter, er underlagt sproglige begrænsninger, men alle dokumenter, der potentielt skal offentliggøres, skal, selv hvis de er af teknisk karakter, håndteres flersprogligt. De skal således oversættes til alle sprog. Jeg finder det især fuldstændigt uforståeligt, at udbudsbekendtgørelser vedrørende projekter til fremme af demokrati og menneskerettigheder kun skal være tilgængelige på engelsk, fransk og spansk. Webstederne bør ikke blot være flersproglige, men være tilgængelige på alle sprog. Endelig forstår jeg ikke, hvorfor det interne nyhedsbrev *Commission en direct* stort set kun udarbejdes på engelsk.

Leonard Orban, medlem af Kommissionen. – (RO) Fru formand! Som sagt er Kommissionen dels bundet af lovgivningskrav i henhold til forordning nr. 1 af 1958, og der er ingen tvivl om, at den lever op til disse krav; dels er der visse tilfælde – som de tilfælde, som medlemmet henviser til – i forbindelse med de oversættelser, der er tilgængelige på Kommissionens websteder, hvor Kommissionen og de andre fællesskabsinstitutioner står over for et væsentligt dilemma.

På den ene side kan der ikke i fuld udstrækning leveres flersproget indhold på disse websteder. Det er ganske enkelt ikke muligt at sikre fuld flersprogethed for samtlige dokumenter på Kommissionens websteder på grund af de begrænsede økonomiske og menneskelige ressourcer, som Kommissionen har til rådighed.

På den anden side gør vi nu det, at vi øger det antal dokumenter, der kan oversættes til så mange EU-sprog som muligt, uden at tilsidesætte vores lovbestemte forpligtelser og inden for de nævnte ressourcemæssige rammer. Vi har i forbindelse med forskellige forespørgsler til Kommissionen bevist, at vi er fleksible, og i det omfang det er fysisk muligt, er vi klar til at udvise samme fleksibilitet fremover.

Formanden. – Jeg må desværre skuffe de andre spørgere, men den tid, der er afsat til spørgetiden, er udløbet.

Spørgsmål, der på grund af tidnød ikke var blevet besvaret, ville blive besvaret skriftligt (se bilag).

Robert Evans (PSE). – (EN) Fru formand! Det er en lidt besynderlig bemærkning til forretningsordenen. Hr. Orban og jeg har kendt hinanden længe, så jeg håber, at han ikke vil tage det på den forkerte måde, når jeg siger, at et af hans svar faktisk tog seks minutter. Eftersom vi skal forsøge at få besvaret så mange spørgsmål som muligt, håber jeg, at han fremover vil forsøge at gøre sine svar lidt mere fokuserede og præcise til gavn for alle medlemmer.

Formanden. – Vi har drøftet spørgsmålet med næstformand Wallström. Vi ved, at Kommissionen forsøger at give os svar, der er så grundige, som vi ønsker det, men dette betyder naturligvis, at et mindre antal medlemmer kan få taletid. Jeg er sikker på, at de resterende medlemmer vil modtage fyldestgørende skriftlige svar.

(Mødet udsat kl. 19.15 og genoptaget kl. 21.00)

FORSÆDE: Miguel Angel MARTÍNEZ MARTÍNEZ

Næstformand

17. Hvidbog om sundhedsproblemer i relation til ernæring, overvægt og fedme (forhandling)

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er betænkning (A6-0256/2008) af Foglietta for Udvalget om Miljø, Folkesundhed og Fødevarer om sundhedsproblemer i relation til ernæring, overvægt og fedme (2007/2285(INI)).

Alessandro Foglietta, ordfører. – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Inden vi indleder forhandlingen om den betænkning, som vi skal stemme om i morgen, vil jeg gerne benytte lejligheden til at sige tak til følgende personer: min kollega Adriana Poli Bortone, som nu er senator i Den Italienske Republik, og som overlod mig udkastet til betænkning og en allerede detaljeret og grundig undersøgelse af emnet, mit personale, som har givet mig entusiastisk og samvittighedsfuld opbakning i forbindelse med min undersøgelse og analyse af fænomenet, og endelig skyggeordførerne, hvis engagement uden tvivl bidrog til vedtagelsen af teksten i Miljøudvalget med stort set enstemmighed på tværs af partierne.

Da jeg fik overdraget betænkningen, spurgte jeg mig selv, hvilket mål jeg skulle forfølge i forbindelse med en sådan undersøgelse. Jeg fandt svaret i dokumentets strategiske karakter, der viste mig, hvilke to søjler jeg skulle basere mit arbejde på. Den første søjle var fuldstændighed. Her handlede det om at undgå at overse

noget eller undervurdere betydningen af de mange aspekter af emnet. Den anden søjle var gennemførlighed. Der skulle udarbejdes et reelt fremtidsorienteret dokument med effektive instrumenter og løsninger.

Med anvendelsen af denne tilgang baserede jeg mig på de data, statistikker og procentuelle oplysninger, der allerede var tilgængelige om emnet. Tallene er bekymrende, når vi kigger nærmere på dem, da over 1 mia. ifølge WHO er overvægtige, og over 300 mio. er decideret fede. Fedme blandt børn er i kraftig stigning, og vi skal huske på, at sygdomme i relation til fedme og overvægt står for op mod 6 % af de nationale sundhedsudgifter i visse medlemsstater.

I forbindelse med vores søgen efter mulige løsninger var vi påpasselige med ikke at give bestemte typer levnedsmidler eneansvaret for fedmeproblemet. Problemet kan ikke løses ved at fjerne bestemte levnedsmidler fra vores kost, men derimod ved at oplyse forbrugerne, og især børn og unge, om fornuftig kost. Fedt er en vigtig del af en afbalanceret ernæring, men skal indtages i de rette mængder og på det rigtige tidspunkt på dagen. Undervisning i kostkundskab, som jeg tillægger stor betydning, handler ikke om at kunne skelne mellem gode og dårlige fødevarer, da ingen fødevarer i sig selv er skadelige, og da det ikke er nødvendigt at fjerne bestemte fødevarer fra kosten hos ellers sunde personer, der ikke lider af en spiseforstyrrelse.

Jeg ønsker endvidere at gøre opmærksom på, at fedme er en sygdom. Det er en sygdom, hvis årsager ikke blot er fysiske, men ofte sociale eller psykologiske, men det er ikke desto mindre en sygdom, der koster de nationale sundhedssystemer store summer hvert år, og som skal takles ved hjælp af praktiske løsninger med flere aspekter. I løbet af de måneder, som undersøgelsen har varet, er jeg imidlertid blevet klar over, at dette aspekt alt for ofte undervurderes af den offentlige mening, som berettiget advarer mod og gennemfører oplysningskampagner om anoreksi, men som samtidig indtager en uberettiget lempelig holdning til overvægt med slogans som "big is beautiful" osv. Dette er vildledende og sender et forkert signal. Det handler ikke om æstetik eller udseende, men om sundhed. Der bør gøres en omfattende indsats for at bekæmpe anoreksi, og vi ønsker at bekæmpe fedme på samme måde ved at arbejde på de forskellige fronter, der er beskrevet i betænkningen, som opfordrer til en parallel og sammenhængende indsats.

Der er behov for en indsats, der udløber fra lærere, sundhedspersonale, fødevarerindustrien og medierne, især tv. De bør alle udvise stor ansvarsfølelse i lyset af deres muligheder for at øve indflydelse på den offentlige mening. Offentlige myndigheder, især på lokalt plan, bør også spille en rolle.

Jeg ønsker at slutte af med en nyhed, der har skabt røre i de sidste par dage. En af de to amerikanske præsidentkandidater har udtalt, at det ville være nyttigt og rimeligt at beskatte fede borgere på lige fod med alkoholikere og rygere. Dette er efter min mening et absurd princip, men jeg mener, at fedme er et alvorligt problem, der skal håndteres på den rigtige måde, eftersom der kun kan opnås positive resultater ved at anvende en direkte tilgang.

Formanden. – Jeg vil bede alle talere om at være meget opmærksomme på tiden. Vi kan ikke overskride tidsrammen for denne forhandling, da dette er et aftenmøde, og da vi derfor kun har meget begrænset tid, især ud fra logistiske hensyn i f.eks. tolketjenesten.

Den enkelte taler bedes sørge for, at jeg ikke bliver tvunget til at afbryde taleren. Det er en ubehagelig situation, og jeg ville foretrække, at alle medlemmerne tog et personligt ansvar.

László Kovács, medlem af Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Jeg bifalder i høj grad Parlamentets betænkning om Kommissionens hvidbog om sundhedsproblemer i relation til ernæring, overvægt og fedme. Jeg ønsker især at lykønske Alessandro Foglietta med hans fremragende arbejde.

Jeg er glad for at se, at Parlamentet deler Kommissionens holdning om, at fedmeepidemien kun kan standses ved hjælp af en integreret tilgang, og at Parlamentet bifalder Kommissionens hvidbog som et vigtigt skridt i bestræbelserne på at standse stigningen i fedme og overvægt i Europa. Jeg tager endvidere til efterretning, at Parlamentet har anmodet om en række yderligere tiltag – herunder flere lovgivningsmæssige foranstaltninger – ud over dem, som Kommissionen har foreslået.

Kommissionen vil i 2010 foretage en første revision af de resultater, der er opnået, set i forhold til de mål, der er fastlagt i hvidbogen fra 2007.

Hvis undersøgelserne viser, at der ikke er sket tilstrækkelige fremskridt, vil der naturligvis være behov for at overveje yderligere tiltag, herunder eventuel lovgivning.

For så vidt angår overvågningsprocessen, ønsker jeg at gøre opmærksom på den vigtige rolle, som WHO spiller. Vi indgår i et samarbejde i tråd med konklusionerne fra WHO's ministerkonference i Istanbul med

fokus på overvågning af tiltag i medlemsstaterne og med henblik på at gennemføre både Kommissionens hvidbog og WHO-strategien.

Endelig ønsker jeg at gøre rede for nogle af de seneste udviklinger i gennemførelsen af EU-strategien om sundhedsproblemer i relation til ernæring, overvægt og fedme, som vedrører nogle af de tiltag, der foreslås i betænkningen.

Som bekendt har Kommissionen for at øge indsatsen på europæisk niveau nedsat en gruppe på højt plan, som skal arbejde med sundhedsrelaterede spørgsmål i relation til ernæring og fysisk aktivitet. Gruppen sikrer hurtig udveksling af idéer og praksis medlemsstaterne imellem og har et overblik over alle medlemsstaters politikker på området.

For så vidt angår de interesserede parter hidtidige indsats, er de fælleseuropæiske organisationer, der er medlem af EU-plattformen for ernæring, fysisk aktivitet og sundhed, i gang med at gennemføre mere end 200 tiltag på nøgleområder, såsom ændring af produkters sammensætning, mærkning og ansvarlig reklame.

Der foretages løbende overvågning, og årsberetninger er offentligt tilgængelige på Kommissionens websted.

Ud over EU-plattformen er der rapporter om offentlig-private partnerskaber mellem regeringer og den private sektor i 17 EU-medlemsstater, og jeg opfatter dette som et skridt i den rigtige retning.

I juli mødtes gruppen på højt plan med EU-plattformen for ernæring, fysisk aktivitet og sundhed for at drøfte muligheden for synergier og partnerskaber med særlig fokus på reduktion af saltindholdet i kosten – som var den oprindelige prioritet i forbindelse med de fælles tiltag med medlemsstaterne.

Det fælles møde var en positiv oplevelse, og jeg er sikker på, at sådanne møder med deltagelse af både højtstående repræsentanter for medlemsstaterne og repræsentanter for platformen vil øge virkningen af de foranstaltninger, der træffes af offentlige myndigheder og platformens medlemmer fremover.

Jeg skal endvidere gøre opmærksom på Kommissionens forslag fra juli 2008 om at afsætte 90 mio. EUR hvert år til køb og uddeling af gratis frugt og grøntsager på skoler.

Bekæmpelse af fedme er en af de vigtigste folkesundhedsrelaterede udfordringer, som vi står over for i Europa i dag.

Jeg er taknemmelig for Parlamentets støtte og glæder mig til at fortsætte dialogen med Parlamentet om, hvordan vi bedst sørger for, at EU kan spille en rolle i håndteringen af dette spørgsmål.

Małgorzata Handzlik, *ordfører for udtalelsen fra Udvalget om det Indre Marked og Forbrugerbeskyttelse*. – (PL) Hr. formand! Fedme og overvægt er en udfordring for vores samfund i dag. De forårsager en lang række kroniske lidelser såsom kredsløbssygdomme, forhøjet blodtryk, type 2-diabetes, slagtilfælde og visse typer kræft. Bekæmpelse af fedme og overvægt bør være et prioriteret område i EU's sundhedspolitik. Det størst mulige antal partnere bør inddrages i processen. Jeg tænker her på lokale myndigheder, medlemsstaterne, Kommissionen og repræsentanter for erhvervslivet. Vi bør dog ikke overse forbrugerne, som træffer deres egne valg om fødevarer. Oplysningskampagner og tilskyndelse til fysisk aktivitet ser ud til at være den bedste tilgang. Forbrugerne vil på denne måde få klare og forståelige oplysninger, som sætter dem i stand til at træffe fornuftige kostvalg. Jeg mener imidlertid ikke, at restriktioner over for fødevareproducenterne alene vil resultere i en reduktion af antallet af overvægtige personer. Her tænker jeg f.eks. på reklame.

Jeg vil også gerne henlede opmærksomheden på et andet – og lidt overset – aspekt af denne debat, nemlig egnet undervisning af sundhedspersonale, navnlig i pleje af diabetikere og behandling af diabetes. Denne undervisning er i en vis udstrækning blevet negligeret, særlig i de nye medlemsstater.

Czesław Adam Siekierski, *ordfører for udtalelsen fra Udvalget om Landbrug og Udvikling af Landdistrikter*. – (PL) Hr. formand! Jeg kunne nærmest have udarbejdet dette dokument selv. Jeg støtter tiltagene i hvidbogen. Hvidbogen anbefaler en sundere livsstil og alle former for fysisk aktivitet som den mest effektive behandlingsmetode. Hvidbogen indeholder endvidere forebyggende foranstaltninger i form af vidtrækkende anbefalinger til fødevareproducenter, restaurationsejere, fødevarekæder og reklameindustrien. Oplysningskampagner nævnes også.

Det er afgørende at samordne de forskellige politikområder og ledelsesniveauer og inddrage den private sektor med henblik på at sikre, at disse foranstaltninger gennemføres på en effektiv måde. Vi skal løse dette problem sammen. Der skal lægges særlig vægt på at gennemføre tiltag, der skal forebygge fedme blandt børn. Voksne har et ansvar for at lære børn fornuftige kostvaner. Ofte ved vi voksne imidlertid ikke helt selv, hvad

det er og ikke er fornuftigt at spise. Det er derfor, at det er så vigtigt at gennemføre oplysningskampagner, der er rettet mod forældrene, således at de kan sikre, at deres børn får en afbalanceret kost.

Programmer, der sigter mod at fremme sund kost og fysisk aktivitet, bør også rettes mod børn og unge. Det er en kendsgerning, at vi står over for et udbredt fedmeproblem. Det er imidlertid også en kendsgerning, at idealet er at være tynd, og at folk er besat af denne tanke og oplever, at det endda er et krav i samfundet. 80 % af teenagepiger under 18 har forsøgt at tabe sig mindst én gang i deres liv. Det kan være farligt at forsøge at tabe sig på den forkerte måde. Det er derfor lige så vigtigt på en fornuftig måde at give unge en viden om verden og lære unge noget om fornuftig kost på en måde, som gør, at de hungre efter viden. Denne type sult er i høj grad ønskværdig.

Der bør gøres en omfattende indsats for at gennemføre det fælleseuropæiske program, der er kendt som Skolefrugtordningen. Kommissionen foreslog at afsætte blot 90 mio. EUR til dette program. Jeg mener, at dette beløb bør øges væsentligt, således at de allestedsnærværende salgsautomater på skolerne med chips, chokoladebarer og sodavand kan erstattes af andre salgsautomater med frisk frugt, grøntsager og mejeriprodukter. Vi bør altid huske på, at vores børns kost vil have afgørende indflydelse på deres sundhed senere i livet.

Anna Záborská, *ordfører for udtalelsen fra Udvalget om Kvinders Rettigheder og Ligestilling*. – (SK) Hr. formand! Jeg har ikke meget tid, så jeg vil blot fremhæve nogle få punkter.

Som altid er jeg for forebyggelse og især forebyggelse allerede fra barndommen. Forebyggelse er tæt forbundet med øget forældreansvar. Fedme i barndommen forebygges bedst ved at undlade at lade tv, videospil og internettet fungere som barnepige. Uden kreative aktiviteter får børn og voksne ikke nok motion.

Børn skal opnå forståelse for fornuftige kostvaner, for så vidt angår fødevarers kvalitet og mængde og borddækning. Det er afgørende at sikre, at børn og voksne sætter sig ned og spiser sammen som familie. Der er ikke noget bedre, end når familien kan spise mindst ét måltid sammen. For at gøre dette muligt er det vigtigt at skabe ligevægt mellem arbejdsliv og privatliv. Det er også en god idé at lære børn at lave mad, hvis man vil forebygge fedme. Børn kan godt lide at hjælpe med at lave mad, og det ville være en god idé at tilskynde dem til det.

Philip Bushill-Matthews, *for PPE-DE-Gruppen*. – (EN) Hr. formand! Fedme er ganske rigtigt en af Europas vigtigste udfordringer, men nogle spørger måske, hvad det har med os her i Europa-Parlamentet at gøre. Eller endda hvad det har med EU at gøre.

Der er mindst to årsager til at inddrage Parlamentet og EU. Den første, som ordføreren allerede har nævnt, er, at fedmerelaterede sygdomme står for over 6 % af de nationale skatteyderfinansierede sundhedsbudgetter i EU. Vi skal alle betale for disse systemer. Den anden er, at de forskellige EU-lande håndterer spørgsmålet på forskellige måder, og at vi alle kan lære meget af hinanden.

Jeg vil derfor lykønske Kommissionen med dens hvidbog som udgangspunkt for denne forhandling, og jeg vil blot fremhæve nogle få nøglepunkter. Vi bifalder generelt Kommissionens forslag om mærkning af fødevarer, men mener, at det ville være uhensigtsmæssigt at tage forskud på de grundige drøftelser, der er nødvendige i forbindelse med dette spørgsmål.

For så vidt angår fedme, viser dokumentationen, at problemet i langt højere grad handler om, hvor meget motion folk får, end om hvor meget de spiser. Det handler om kalorieoutput, ikke blot om kalorieinput. Det ville således være helt forkert at bebrejde fødevarer- og drikkevarerindustrien for problemets opståen eller for ikke at have fundet en fornuftig løsning.

Virkeligheden er langt mere kompliceret. Det er nødvendigt, at samfundet tilskynder til fysisk aktivitet gennem flere cykelruter, bedre byplanlægning, fremme af offentlig transport, flere parker og sportsanlæg, flere legepladser på skolerne og selvfølgelig bedre undervisning. Vi skal ændre mange aspekter af vores liv.

Jeg vil derfor takke ordføreren for hans vidtrækkende betænkning og hans arbejde med denne meget vanskelige opgave, som han overtog fra sin forgænger, og for hans samarbejde med så mange skyggeordførere med deres egne idéer. Jeg vil især takke ham for at acceptere visse af mine ændringsforslag, herunder vedrørende problemet med fejlernæring, især på hospitaler og plejehjem. Det er meget vigtigt, at vi tager os af de mest udsatte grupper i vores samfund.

Nogle gør sig selv sårbare, og – hvis jeg må slutte af med en voldsom generalisering – et af samfundets problemer i dag er manglen på personlig ansvarsfølelse, dvs. en overbevisning om, at ens mangler er andres

problem, eller at andre vil løse problemet. Mere lovgivning giver blot næring til denne opfattelse. Der er behov for større selvregulering og selvdisciplin. Vi skal tilskynde folk til selv at tage ansvar. På den måde sikrer vi fremskridt i samfundet som helhed.

Linda McAvan, for PSE-Gruppen. – (EN) Hr. formand! Det er en lang betænkning. Der var 400 ændringsforslag, og jeg vil gerne takke ordføreren, fordi han forsøgte at finde hoved og hale i dem. Jeg håber ikke, at hovedbudskabet går tabt på grund af tekstens længde.

For os i Den Socialdemokratiske Gruppe er hovedbudskaberne – og der er nogle meget positive punkter her – at vi har behov for en hensigtsmæssig lovgivning om mærkning af fødevarer, og at vi ønsker, at mærkning på forsiden af emballagen, om muligt med farvekoder, inddrages i kommende drøftelser. Vi ved, at Kommissionen ser på dette, og det er det, vi ønsker.

Vi er tilfredse med, at hele Parlamentet nu støtter et forbud mod kunstige transfedtsyrer. Da jeg først stillede dette forslag for to år siden, var der ikke opbakning til det i Parlamentet – Kommissionen havde faktisk anlagt sag mod Danmark, og der skete intet i sagen. Vi har nu en skriftlig erklæring, og vi har opnået konsensus, så jeg håber, at Kommissionen vil stille forslag om et forbud.

Kommissæren talte om ændring af produkters sammensætning. Jeg mener, at dette er afgørende. Det er, som Philip Bushill-Matthews nævnte, sandt, at folk naturligvis selv skal tage ansvar, men producenterne har et ansvar for den måde, hvorpå de fremstiller produkterne. Mange af dem gør nu en stor indsats for at skære ned på salt, fedt og sukker. Ofte er disse ingredienser gemt i fødevarerne. Det er ikke indlysende for forbrugerne, at den ketchup eller yoghurt, de køber, indeholder en stor mængde sukker. Faktisk skjuler mærkningssystemet ofte, hvad produktet indeholder. Dette gælder f.eks. yoghurter, der er mærket "fedtfattig", men som har et meget højt sukkerindhold.

Vi mener ikke, at selvregulering er svaret på alt. Vi mener, at der skal være en vis grad af regulering, særlig i forhold til børn. Ja, voksne kan træffe valg, men børn skal beskyttes af lovgivningen, og det er årsagen til, at vi ønsker uafhængig overvågning af eventuelle frivillige aftaler i industrien. Vi ved, at De er i færd med at tage de første skridt i denne retning.

Endelig er dette et meget vigtigt emne for Europa. Det kommer til at koste det offentlige mange penge, hvis vi ikke takler problemet, og vi har nu behov for konkrete forslag fra Kommissionen – ikke om emner, der hører under medlemsstaternes ansvar, men på de områder, som hører under EU's kompetence. Vi har behov for klare politikker, som skal hjælpe de nationale regeringer med at takle fedme problemet.

Frédérique Ries, for ALDE-gruppen. – (FR) Hr. formand! Det er blevet sagt, at problemet med fedme, som er en forstyrrelse affødt af en stillesiddende livsstil og nu i højere grad en sygdom, der rammer unge mennesker, er afgørende for Parlamentets arbejde, og det har det været siden begyndelsen af den nuværende valgperiode. Hvert år er der over 400 000 unge mennesker, der føjes til den lange liste af dem, der kommer til kende alt til yoyo-effekten ved at holde diæt.

Derfor er det en god idé, at Europa vil gå løs på opgaven med krum hals. EU vedtog også en klar strategi på dette område i marts 2005, da man igangsatte den europæiske platform, der skulle involvere alle berørte parter, herunder fødevarerindustrien, detail- og distributionssektoren, lægerne og forbrugersammenslutninger.

Vi må indse – og det har folk også understreget her i dag – at det ikke er let at overbevise folk om, at EU skal have mere indflydelse i kampen mod fedme. For at få det skal vi begynde med at få afklaret de forskellige beføjelsesniveauer, hvilket ikke skal få os til at undlade – og det gør vi bestemt heller ikke – at minde medlemsstaterne om præcis, hvilke beføjelser og ansvar de har.

Her tænker jeg på to hårdtslående forslag, som vi har stillet i betænkningen. Det første er at forhindre forskelsbehandling og stigmatisering af overvægtige personer ved officielt at anerkende fedme som en kronisk sygdom, hvilket f.eks. WHO og Portugal har gjort. For det andet skal vi sikre, at alle skolebørn har adgang til fysisk udfoldelse og sport – jeg synes, to timer om ugen må være et minimumskrav – tillige med flere finansielle midler til skolekantiner, således at der kommer friske produkter på børnenes kostplan, og her er jeg glad for Kommissionens initiativ med gratis uddeling af frugt i skolen, som kommissæren henviste til. Jeg vil også tilføje, at det er via enkle, håndgribelige og fornuftige handlinger, som f.eks. denne, at folk vil lære at holde af Europa igen.

Nu kommer jeg til hr. Fogliettas betænkning, og jeg vil gerne takke ham for alle de bestræbelser, han har lagt i den. Jeg vil gerne understrege to forslag, der er stillet her. Det første drejer sig om at satse på et politisk incitament – som f.eks. lavere priser og skattefordele – frem for et system, der er baseret på at forhøje afgifterne

på kalorieholdige produkter, nemlig den famøse "fat tax", som i sidste ende vil straffe lavindkomsthusholdninger mest.

Gruppen Alliancen af Liberale og Demokrater for Europa, som jeg repræsenterer her i dag, er derfor imod ændringsforslag 6 fra Gruppen De Grønne/Den Europæiske Fri Alliance og foretrækker at stå ved forslaget om et betydeligt fald i moms på frugt og grøntsager, som fastlagt i stk. 28.

Min gruppe støtter også et forbud mod kunstige transfedtsyrer, som man har indset er forbundet med en betydelig forøgelse af hjertekarproblemer. Derfor er vi imod de ændringsforslag, som hr. Blokland har stillet, da de sigter imod at svække indvirkningen af stk. 32, 34 og 35, og at bane vejen for, hvis ikke ligefrem hvidvaske, disse hydrogenerede fedtsyrer. Vores budskab til producenterne er temmelig klart: vis god vilje, og skab fornyelse for forbrugernes sundheds skyld og også for jeres eget bedste.

Da der ikke er så meget tid tilbage, vil jeg gerne afslutte med at nævne de første parlamentariske møder om ernærings- og sundhedsspørgsmål, som jeg fik sat i gang i Parlamentet for et år siden. Dette var begyndelsen til en omfattende drøftelse blandt alle involverede parter, der var centreret omkring fire nøgleprioriteter: at nå igennem til folk fra en meget tidlig alder, spise en varieret og velfabulanceret kost, behandle fedme som en kronisk sygdom og om nødvendigt lovgive. Dette er mere end blot et slogan, det er vores Europæiske Unions moralske forpligtelse, og vi skal forpligte os fuldt ud til at bekæmpe fedme og en stillesiddende livsstil.

Ewa Tomaszewska, for Gruppen UEN. – (PL) Hr. formand! Over 50 % af Europas borgere er enten fede eller overvægtige. Tre millioner børn er fede, og 22 millioner er overvægtige. Fedme er en stor belastning for knoglestrukturen med alle de negative konsekvenser, det medfører. Det skaber også stofskifteforstyrrelser og en deraf følgende tilbøjelighed til diabetes, kredsløbssygdomme, forhøjet blodtryk og høje kolesterolniveauer.

Problemet skyldes til dels uhensigtsmæssig ernæring og til dels en stillesiddende livsstil, som ikke omfatter fysisk udfoldelse. Visse træk ved vores civilisation, navnlig stress, spiller også ind. Den sociale dimension af problemet kræver målbevidst handling, især når det drejer sig om at beskytte børnene. Børn spiser for mange søde ting i stedet for velfabulancerede måltider, og de kan sidde foran fjernsynet eller computeren i dagevis. Det er, fordi de voksne ikke er i stand til at guide børnenes livsstil på passende vis og give dem nogle gode adfærdsmønstre. Hvidbogen om ernæring er et nyttigt dokument til at handle og til at kontrollere fedme, navnlig blandt børn. Valget af sunde produkter skal lettes ved at fremme en informationspolitik, der fokuserer på børn, men frem for alt på deres forældre. Vi støtter især skolefrugtordningen.

Kathalijne Maria Buitenweg, for Gruppen Verts/ALE. – (NL) Hr. formand! I dag drøfter vi overvægt og fedme, og jeg tror, det er vigtigt – som flere allerede har sagt – at vi ikke taler alt for meget om kost og spild, men at vi taler mere om behovet for at spise sundt.

For et par måneder siden blev jeg meget chokeret, da min datter, en meget slank datter, en dag kom hjem og ikke ville spise et ekstra stykke brød, fordi hun syntes, hun var tyk. Hun havde hørt en masse i skolen om, at man under ingen omstændigheder måtte være tyk, men hun var ikke tilstrækkelig klar over, hvordan man spiser sundt, og hvad en almindelig portion mad er. Et barn på otte forstår ikke rigtigt, hvornår man er for tyk. Derfor er det meget vigtigt, at vi taler mere om at spise sundt end om, hvorvidt en person er for tyk eller ej.

Faktisk er det mest forældrenes ansvar at vise børnene, hvad der er sundt, og hvad det betyder at spise en velfabulanceret kost, og det er skolernes ansvar at overføre dette til børnene og fremstå som et godt eksempel. Forældrene burde også selv lære mere om fødevarer og produkter og deres fedtindhold. Derfor er jeg enig i det, der blev sagt tidligere om mærkning, og derfor bør vi revidere det punkt i mærkningslovgivningen.

Jeg synes også, det er en god idé at tale meget om sport og om, at børn skal kunne lege lykkeligt udenfor. Derfor skal vi under alle omstændigheder henstille til, at man i den fysiske planlægning er mere opmærksom på børns ønsker om at have tilstrækkelig med frihed.

Når vi nu taler om spisning, så har Europa-Kommissionen et meget godt websted: EU MiniChefs. Stedet er allerede blevet forbedret, for nu er der også vegetarretter, det havde den ikke tidligere, men næsten alle opskrifterne indeholder kød. Lad os være ærlige og indrømme, at dyreproteiner bidrager betydeligt til overvægt. På nær i forbindelse med dyrevelfærd bør Europa-Kommissionen ikke eksplicit fremme forbrug af kød.

Her til sidst vil jeg sige noget om moms. Fru Ries har netop sagt, at hun er imod ændringsforslag 6, fordi hun vil belønne folk, ikke straffe dem. Derfor vil hun ikke have en fedmeskat eller højere afgifter på usunde

produkter og importerede varer, men især lavere afgifter på sunde produkter. Det er jeg bestemt enig med hende i, men nu er det sådan, også f.eks. i Nederlandene, at alle fødevarer nu falder ind under den lave kategori. Chips, slikpinde osv. har alle en lav momssats nu, men det kan næppe være hensigten, at man giver de usunde produkter den særlige undtagelse. Så derfor er det ikke et spørgsmål om at straffe: Man skal ikke belønne produkter, der ikke er sunde ved at give dem en lavere momssats.

Jens Holm, for GUE/NGL. – (SV) Hr. formand! En tredjedel af europæerne lider af overvægt og fedme. En betydelig del af medlemsstaternes sundhedsbudgetter skal bruges til at bekæmpe de problemer, der er opstået på grund af overvægt. Desuden genspejler problemet med overvægt socioøkonomisk uretfærdighed. Mennesker med lave indkomster har det sværest, eftersom de forbruger mere sukker og flere mættede fedtsyrer. De har ganske enkelt dårligere kostvaner.

Det er helt klart et politisk mål at skabe de bedst mulige vilkår for, at folk kan spise sundere. Og det er præcis, hvad hr. Foglietta gør i sin betænkning. Derfor støtter Den Europæiske Venstrefløjs Fællesgruppe/Nordisk Grønne Venstre ham. Betænkningen opfordrer EU til at være mere fleksibel og lade medlemsstaterne anvende lavere momssatser på sunde fødevarer og højere satser for de produkter, vi burde spise mindre af. Det er et vigtigt krav, som jeg håber EU's ledere vil lytte til. Hvad har Kommissionen at sige til dette? Kan Kommissionen vende tilbage med en revision af EU's momsdirektiv, der giver medlemsstaterne større fleksibilitet, så vi f.eks. kan betale mindre moms på sunde fødevarer?

Et andet spørgsmål til Kommissionen vedrører transfedtsyrer. Vi ved, at transfedtsyrer er dårlige for os. Det er blevet fastlagt af myndigheder i medlemsstaterne og også af EFSA, EU's egen Fødevarer sikkerhedsautoritet. På en høring i Udvalget om Miljø, Folkesundhed og Fødevarer sikkerhed den 1. april i år sagde kommissær for sundhed, Androulla Vassiliou, at transfedtsyrer bestemt ikke er godt for helbredet, det er der ingen tvivl om. I denne betænkning opfordrer vi til et forbud mod transfedtsyrer, men Kommissionen nægter at foreslå det. Fru Vassiliou vil ikke engang tillade, at enkelte medlemsstater kan gå længere og indføre nationale forbud. Nu har Kommissionen en chance for at trække sig tilbage fra denne usunde holdning. Hvornår får vi et forbud mod transfedtsyrer? Kan Kommissionen i det mindste garantere, at medlemsstaterne frit kan forbyde transfedtsyrer, hvis de ønsker det?

Kød er en anden dimension af folkesundhedsproblemet, som den forrige taler, fru Buitenweg, påpegede. Kødforbruget eksploderer i hele verden. Hvis der ikke gøres noget, advarer FN's Organisation for Ernæring og Landbrug (FAO) om, at det allerede høje forbrug af kød vil være fordoblet i 2050. Kød indeholder mættede fedtsyrer og bidrager til fedme. Desuden er kødindustrien i høj grad med til at skabe klimaændringer. EU burde udfase subsidierne til kødindustrien. Men alene i budgettet for 2007 blev der tildelt over 45 millioner euro kun til kødindustriens markedsføringsomkostninger. Det virker mod hensigten og er desuden et mærkeligt spild af skatteborgernes penge. Udfasning af disse kødsubsidier og en strategi til et nedsat kødforbrug burde være selvindlysende foranstaltninger til en bedre sundhed i EU.

Johannes Blokland, for Gruppen for IND/DEM. – (NL) Hr. formand! Transfedtsyrer er ikke de sundeste fedtsyrer. Disse fedtsyrer findes i naturlig og industriel form og forekommer i mange fødevarerprodukter.

Selv om resultaterne af den videnskabelige forskning varierer, viser de fleste forskningsprojekter, at transfedtsyrer, der forekommer naturligt i fødevarer, og som tilsættes kunstigt i industrielle transfedtsyrer, udgør en lige stor risiko. Begge typer transfedtsyrer er faktisk lige skadelige, hvis der indtages for mange af dem. Derfor forekommer det ikke hensigtsmæssigt for mig at bevare sondringen i dette forslag, og derfor har jeg stillet et ændringsforslag til det.

Desuden er det meget svært helt at forbyde alle transfedtsyrer uden at skabe andre risici for folkesundheden. Ifølge det britiske agentur for fødevarerstandarder (UK Food Standards Agency) ville et forbud mod transfedtsyrer faktisk føre til en koncentration af mættede fedtsyrer. Mættede fedtsyrer er mindst lige så skadelige som transfedtsyrer. I gennemsnit er den samlede indtagelse af mættede fedtsyrer betydeligt højere end det, Verdenssundhedsorganisationen anbefaler. Derfor har jeg stillet ændringsforslag for også at begrænse mængden af mættede fedtsyrer, og samtidig foreslår jeg, at vi ikke opfordrer til et forbud mod transfedtsyrer, som det står nu i stk. 32 i betænkningen.

Imidlertid kunne vi eventuelt fastsætte en grænse for f.eks. en 2%-andel transfedtsyrer i samlet energiindtagelse. Det forekommer at være teknisk let gennemførligt, og det gøres til en vis grad allerede. Vi skal sikre os, at vi ikke laver en byttehandel mellem transfedtsyrer og mættede fedtsyrer med det resultat, at forbrugernes helbred slet ikke forbedres.

Irena Belohorská (NI). – (SK) Hr. formand! Den stadig stigende tendens, der er til at spise usundt og ikke få tilstrækkelig fysisk udfoldelse i Europa, er alarmerende. Jeg er derfor meget glad for, vi behandler dette problem her i Europa-Parlamentet.

Vi ved, at fedme er en af de faktorer, der er ansvarlig for "civilisationssygdomme", som f.eks. forhøjet blodtryk, hjertesygdomme, diabetes og deraf følgende sygdomme i knogle- og muskelsystemet. Den 17. september tilrettelagde jeg en arbejdsfrokost her i Europa-Parlamentet, hvor vi drøftede problemet med forholdet mellem fedme og diabetes under graviditet. De tilstedeværende medlemmer og assistenter kunne lytte til Europas topekspert, som f.eks. dr. Rosa Corcoy Pla, formand for arbejdsgruppen om diabetes under graviditet, og professor F. Andre Van Assche, tidligere formand for the European Association of Gynaecologists and Obstetricians og professor dr. Pera Ovesena.

Fedme og graviditetssukkersyge udgør en større risiko for graviditets- og også neonatal-morbiditet og -mortalitet. Vi må indse, at dette ikke alene omfatter sygdomme hos moderen, en, der måske ofte ikke indtager en ordentlig kost, men også ansvaret for en sund udvikling af fremtidens befolkning.

En overvægtig moder med diabetes vil få overvægtige børn, og det går videre fra generation til generation. Derfor vil jeg gerne henlede Deres opmærksomhed på den skriftlige erklæring, som jeg og mine kolleger har forberedt i forbindelse med dette problem, nemlig forholdet mellem diabetes og fedme under graviditet. EU-medlemsstaterne burde være mere opmærksomme på at forhindre og screene for diabetes under graviditeten og gøre befolkningen mere opmærksom på risikoen og konsekvenserne ved fedme.

Horst Schnellhardt (PPE-DE). – (DE) Hr. formand! Mine damer og herrer, med denne hvidbog har Kommissionen til hensigt at forelægge en integreret strategi for EU, som skal reducere sygdomme, der er forbundet med dårlig ernæring og de overvægt- og fedmerelaterede sundhedsspørgsmål, det er forbundet med. Det er rigtigt og hensigtsmæssigt, for fremkomsten af stadig flere sygdomme relateret til dårlig ernæring og mangel på motion tvinger os til at handle.

Kommissionens mål med at vedtage en integreret tilgang på tværs af statspolitiske områder er det rette mål. Det er den eneste måde, hvorpå vi kan tackle årsagerne til fedmerelaterede sygdomme. En velafbalanceret kost er vigtig, og det er undervisning i ernæring også, og det er ligeledes vigtigt at fremme sport i skoler, og at vi vejleder og bakker op om det, så folk i Den Europæiske Union kan bevæge sig i denne retning. Der er allerede igangsat flere positive initiativer. Den europæiske handlingsplatform for kost, fysisk aktivitet og sundhed er en af dem, og den støtter dette mål. Det er et initiativ, der går på tværs af Europa, og som forsøger at opfordre borgere til at foretage de nødvendige ændringer. Kommissionens skolefrugtprogram er et andet eksempel.

Men hvis vi tyer til populistiske krav igen, som forslaget slår til lyd for, vil vi blot aflede opmærksomheden fra det virkelige problem. Hvad kan det nytte igen at bede om en begrænsning på reklamer? Vi har netop lige vedtaget direktivet om fjernsyn uden grænser. Det omfatter meget klare regler, og alligevel kommer vi på nye idéer og stiller flere nye krav.

I 40 år boede jeg i et område af Europa, hvor reklamer var forbudt. Resultatet var ikke, at alle vi i den kommunistiske del af Europa slankede os. Hvad er det, De Grønne vil, når de kræver skat på fødevarer med en særlig form for ernæringsmæssigt indhold? Vil vi have, at de fattige i EU ikke kan spise visse typer fødevarer, fordi de ikke længere har råd til dem? Hvilken strategi vil vi da vedtage?

Den strategi, vi burde vedtage, begynder med uddannelse og oplæring. Det er dér, vi bør investere. Vi bør ikke begrænse vores borgers frie valg med strafbare foranstaltninger eller begrænse deres adgang til fødevarer.

Edite Estrela (PSE). – (PT) Hr. formand! Denne debat er meget vigtig. Derfor vil jeg begynde med at hilse Kommissionens initiativ og hr. Fogliettas betænkning velkommen. Der er blevet sagt mere om anoreksi end fedme til trods for, at fedme er blevet en sand global epidemi. Over 50 % af europæerne er overvægtige, og ca. 6 % af sundhedsudgifterne bruges på fedme, som det allerede er blevet sagt her i dag. Fedme blandt børn vokser stadig, og 22 millioner europæiske børn er nu overvægtige.

Kampen mod fedme skal være en politisk prioritet i EU. Derfor er jeg indforstået med de fleste af de foreslåede foranstaltninger: forbrugerinformation, begrænsning på reklamer i tv, ernærings- og sundhedsmæssig information på fødevaremærkning. Folk skal forstå, at fedme er en af hovedårsagerne til dødsfald og forbindes med mange kroniske sygdomme, som f.eks. diabetes, forhøjet blodtryk, hjerte-karsygdomme, skader på knogler og led, luftvejssygdomme og kræft. Vi skal handle, og vi skal handle hurtigt. Der er ingen hemmelighed i løsningen: mere fysisk træning og mere omtanke i forbindelse med fødevarer, hvilket er præcis det modsatte

af, hvad de fleste mennesker gør. Sandwicher og sodavand, slik og snacks burde ikke indtages hver dag, og en stillesiddende livsstil gør intet for ens sundhed.

Fysisk motion kan ganske enkelt være, at man går i mindst en halv time om dagen. Det kræver ingen store anstrengelser og koster ikke meget, men det virker. Det er vigtigt for voksne og afgørende for børn. Mange forældre indser ikke engang, hvilken skade de gør deres børn ved at lade dem bruge deres fritid foran fjernsynet eller computeren, hvor de spiser mad, de ikke burde spise, uden nogen form for tilsyn eller kontrol.

Vi skal stå sammen om at bekæmpe fedme, og derfor skal handlingerne være fælles og omfatte skoler, familier og de berørte parter fra de produktive, sundhedsmæssige og sociale sektorer. Alle bærer et ansvar. Den rolle, familien spiller i ændring af vaner, er afgørende. Skolerne burde være ansvarlige for den kvalitative og ernæringsmæssige kontrol af skolemåltider og forbyde salg af produkter med højt fedt-, salt- eller sukkerindhold i barer og salgsautomater. Samtidig burde de lette og fremme fysisk aktivitet for eleverne.

Holger Krahmer (ALDE). – (DE) Hr. formand! Jeg er meget glad for hvidbogens strategi, som vil sætte os i stand til at tackle årsagerne til dårlig ernæring og fedme samt de sygdomme, der er forbundet hermed. I Europas fødevarepolitik har vi desværre en tendens til at ty til en meget ensidig tilgang, uanset om vi taler om ernæringsprofiler eller fødevaremærkning, eller endog i nogle aspekter af hvidbogen. Vi forsøger generelt at løse Europas problemer via produktpolitik.

Jeg mener, det er grundlæggende forkert at tage udgangspunkt i, at der er gode og dårlige fødevarer. Som mange af ændringsforslagene viser, er dette ikke tilfældet. Der er kun gode eller dårlige eller velfabulancerede eller uafbalancerede typer kost. Dét burde være vores tilgang. Der er mange grunde til, at folk spiser den forkerte kost. Det bringer os ikke tættere på målet at forsøge at styre forbrugerne i en bestemt retning med produktmærkning eller endog ved at indføre reklameforbud eller bestemmelser om at anvende forskellige momssatser.

Nu vil jeg ikke foregribe debatten om fødevaremærkningsdirektivet, men uanset hvilke handlinger vi vælger, så mener jeg, at vi bør følge princippet om at motivere forbrugerne til at tænke over deres spisevaner. Trafiklysmærkning, som skal få forbrugerne til at stoppe op og tænke over, om han eller hun er ved at vælge et godt eller et dårligt produkt, er en tilgang, som behandler forbrugerne nedladende frem for at uddanne dem og skabe bevidsthed. Jeg kunne godt tænke mig en mere velfabulanceret indfaldsvinkel tillige med en anerkendelse af, at det ikke vil bringe os særlig langt at følge en politik med en fremgangsmåde, der alene er produktorienteret.

Roberta Angelilli (UEN). – (IT) Hr. formand! Mine damer og herrer, jeg vil gerne begynde med at lykønske ordføreren med et glimrende stykke arbejde. Jeg kommer naturligvis til at gentage meget af det, mine kolleger allerede har sagt, men jeg mener, vi skal sige tingene, som de er: Fedme berører ca. 25 % af europæiske børn, og er derfor en alvorlig trussel for deres fremtidige sundhed. Årsagerne omfatter upassende information, dårlige spisevaner, en mangel på fysisk aktivitet og selv en mangel på sportsfaciliteter. Vi må heller ikke undervurdere de sociale og psykologiske problemer, der er involveret, til dels fordi overvægtige børn ofte udsættes for mobning.

Derfor mener jeg, at den foreslåede øgede finansiering til skolefrugtprogrammet, hvorved frugt og grøntsager uddeles gratis i klasseværelset, er en god idé. I 2009 vil vi se en genoplivelse af middelhavskosten og produktionen af frugt og grøntsager, navnlig i lyset af de seneste WHO-data, der viser, at forbruget af disse fødevarer falder, selv i middelhavslandene. Frem for at ødelægge frugt for at bevare de høje priser vil man i henhold til dette initiativ bruge frugten til at sikre en sundere kost, navnlig for vores børn, og dermed en sundere fremtid for Europas borgere.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL). – (PT) Hr. formand! Det er afgørende at have en omfattende og integreret tilgang til ernæring, overvægt og fedme, da der er mange faktorer, der spiller ind, og hvor spørgsmål om fattigdom, fejlernæring og mangel på information om sund kost har særlig stor betydning.

Spørgsmålet om at garantere sunde fødevarer er derfor af afgørende betydning. Vi skal via offentlige politikker garantere, at alle har adgang til sunde fødevarer. Det betyder, at vi skal gennemføre en række foranstaltninger for at sikre en lokal landbrugsproduktion af høj kvalitet til høj kvalitetsfødevarer, herunder mælk, frugt og grøntsager, og sørge for, at produkterne kommer ud til mennesker med lav indkomst.

Desuden kan en anden fælles landbrugspolitik, som omfatter beskyttelse af familiebaserede landbrug, og som skaber lokale markeder med frugt, grøntsager og andre vigtige fødevarer, hvor produktionen støttes behørigt, garantere sunde fødevarer til rimelige priser til almindelige mennesker.

Eftersom der foreligger forslag om at støtte uddeling af frugt og grøntsager i skolerne, er det afgørende at forøge det beløb, som Europa-Kommissionen foreslår til dette program for at garantere, at der uddeles gratis frugt til alle skolebørn hver dag, og ikke blot én gang om ugen, som situationen er nu. Det er imidlertid lige så vigtigt at gennemføre en lang række folkesundhedspolitikker og -programmer, der har ernæring som en af prioriteterne, herunder kampagner om sundhedsuddannelse og -information og om at fremme en sund livsstil og kost. Det skal omfatte fysisk uddannelse og sport med garanteret adgang for den generelle befolkning, navnlig børn og unge mennesker og især i skolerne.

Urszula Krupa (IND/DEM). – (PL) Hr. formand! Teksten om sundhedsspørgsmål vedrørende ernæring, fedme og overvægt indeholder mange vigtige bemærkninger. Der er alarmerende indikatorer, der viser hvor almindeligt det er blevet at være overvægtig. Derfor er det vigtigt at bekæmpe dette ved at være specielt opmærksom på at fremme økologiske fødevarer, sport og fysisk udfoldelse fra tidlig alder. Det er også vigtigt at skabe bevidsthed om skadelige reklamer, der bevidst opfordrer til overernæring. Andre positive træk ved dokumentet er fremme af amning, foranstaltninger til at forbedre kvaliteten af skolemåltider og uddeling af frugt samt et forbud på skolerne mod salg af føde- og drikkevarer med et højt fedt-, salt- og sukkerindhold.

Der er imidlertid andre årsager til fedme og overvægt. Bl.a. traumer og psykologiske forhold, som spiller en vigtig rolle. En række psykiske forstyrrelser fører til irrationelle spiseforstyrrelser. Anoreksi og bulimi er indlysende eksempler herpå. Biologiske svar, der skyldes, at der generelt findes et stort udbud af fastfood, kan være meget stærkere end normalt, når der er utilstrækkelig personlig udvikling, en mangel på respekt for værdier, omfattende depression og nervøse forhold, der gør sig gældende. Foragt for etiske og moralske principper og ligegyldighed over for betydningen af faste kan endog hæmme personlig udvikling ved at gøre en person afhængig af sit blodsukkerniveau og af visuelle følelser og smagsfølelser.

Det er overraskende, at ingen har nævnt betydningen af mættede fedtsyrer i e-mail-diskussionerne og i de stillede ændringsforslag. Forbruget af disse stoffer stiger. Problemet med den anderledes virkning af kunstige transfedtsyrer sammenlignet med resten forekommer imidlertid at være blevet fastlagt. Transfedtsyrer i naturlig form forekommer kun i få produkter, navnlig i mælk, som indeholder en lille procentdel af disse syrer.

Avril Doyle (PPE-DE). – (EN) Hr. formand! Mere end halvdelen af den europæiske befolkning er overvægtig, og Verdenssundhedsorganisationen har oplyst, at 1 mia. mennesker på verdensplan er overvægtige, hvoraf 300 mio. lider af fedme. Hele 50 % af europæerne dyrker slet ingen motion.

Antallet af tilfælde af kardio-metaboliske sygdomme som f.eks. diabetes, forhøjet blodtryk og hjertesygdomme stiger med foruroligende hastighed, og stærkt overvægtige personer er i særlig høj grad disponeret for at udvikle type 2-diabetes med alle de følgesygdomme, der er knyttet hertil, hvilket den foruroligende stigning i denne type diabetes blandt meget unge teenagere vidner om. Nu hører vi også fra lægerne, at der er en tæt sammenhæng mellem fedme og demens/Alzheimers sygdom.

Der hersker ingen tvivl om, at dette er en kritisk udfordring for os som politikere – særligt når det drejer sig om børnene, hvoraf der i Europa er 22 mio., som er overvægtige. Vi er nået til et punkt i denne underlige verden, vi lever i, hvor der er flere overvægtige mennesker end mennesker, der lider af sult. Som om dette ikke skulle være nok, har vi i navnlig de rige lande et stadigt mere problematisk forhold til mad, der afspejles i den øgede forekomst af anoreksi og bulimi, som vi ser i lande, hvor der er rigeligt med mad.

Selv om sundhed i overvejende grad henhører under medlemsstaternes kompetenceområde, er der mange måder, hvorpå fedmerelaterede spørgsmål kan håndteres på fællesskabsplan, herunder udveksling af bedste praksis, fremme af en sundere livsstil i forbindelse med relevante EU-politikker og grænseoverskridende epidemiologisk samarbejde.

I sidste uge var jeg vært for en morgenmadsuge her i Parlamentet, hvor vi understregede den kendsgerning, at 61 % af de europæiske borgere dropper morgenmaden regelmæssigt i løbet af ugen. Dette forhold kan ifølge lægerne direkte forårsage en alt for stor vægtstigning. I en nylig undersøgelse gennemført af det medicinske fakultet på Harvard-universitetet blev det konkluderet, at mennesker, der spiste morgenmad hver dag, var 35 % mindre tilbøjelige til at komme til at lide af fedme. Forskningen har ligeledes vist, at der er større sandsynlighed for, at personer, der undlader at spise morgenmad, er mere trætte, irritable og rastløse om morgenen.

Det bedste middel mod at spise snacks og mod at få en stærk sukkertrang er at starte dagen med et fornuftigt blodsukkerniveau. Så selv om borgerne i sidste ende er personligt ansvarlige for deres egen kost, er det absolut nødvendigt løbende at fremme en sundere livsstil.

Jeg støtter kraftigt denne betænkning, undtagen punkt 28, som jeg ikke er enig i. Jeg mener ikke, at spørgsmål om skatteforanstaltninger hører hjemme i en betænkning om sundhed.

Åsa Westlund (PSE). – (SV) Hr. formand! Som mange har sagt, er det et vigtigt emne, vi drøfter i dag. Det er et utrolig vigtigt område, og vi kan drage nytte af hinandens og medlemsstaternes erfaringer, men det er også utrolig vigtigt for os at overholde nærhedsprincippet under drøftelsen af dette emne.

EU kan gøre meget for at mindske fedmeproblemet, og det er dette, vi her i Parlamentet bør rette vores opmærksomhed mod. I Parlamentet træffer vi beslutninger om bl.a. reklame og forbrugeroplysning, og vi bør fokusere herpå. Jeg mener, at vi i et vist omfang har svigtet på dette punkt. Vi har eksempelvis undladt at forbyde reklamer, der er rettet mod børn, som er en gruppe, der ikke kan skelne mellem reklame og virkelighed, og oplysninger, som børn får ad denne vej, er derfor pr. definition vildledende for præcis denne type forbrugere. En stor del af de reklamer, der er rettet mod børn, vedrører faktisk fødevarer med et højt fedt-, salt- eller sukkerindhold. Et forbud mod reklamer rettet mod børn ville være et effektivt redskab til bekæmpelse af fedmeproblemet i Europa.

Det andet punkt, som jeg ønsker at drøfte, er transfedtsyrer. Jeg er utrolig glad for, at vi i morgen måske kan opfordre Kommissionen til at foreslå et forbud mod transfedtsyrer. Det sædvanlige argument mod et sådant forbud er, at det faktisk er de mættede fedtsyrer, som udgør det største problem for folkesundheden i Europa. Strengt talt forholder det sig også sådan, men hvorfor ikke ræsonnere som i Danmark? Selv om vi står over for et kæmpe problem med hensyn til mættede fedtsyrer, hvorfor skal vi så tilmed kæmpe med transfedtsyrerne? Jeg forstår ikke årsagen. Vi kan ikke fjerne alle mættede fedtsyrer, men vi kan effektivt fjerne industriproduktionen af transfedtsyrer, der blot er en billig og dårlig fødevarerproduktionsmetode.

Jeg er også utrolig glad for, at vi har behandlet spørgsmålet om glutaminat i betænkningen. Afslutningsvis vil jeg gentage, at det er vigtigt at overholde nærhedsprincippet. Vi kunne have brugt meget mindre tid på at drøfte, hvad skoler bør gøre, og hvilken mad de bør servere. Jeg mener faktisk, at det er mere hensigtsmæssigt at træffe sådanne beslutninger på andre politiske niveauer end her i Parlamentet.

Cristian Silviu Buşoi (ALDE). – (RO) Hr. formand! Vi er alle bekendt med statistikkerne vedrørende overvægtige børn og voksne, så det vil være formålsløst at repetere dem. Det bekymrende er, at udsigterne efter 2010 er endnu mere dystre. Derfor bør vi bekymre os om overvægt og fedme, og derfor glæder jeg mig over Kommissionens hvidbog samt hr. Fogliettas betænkning.

Desværre rammer fedme hovedsagelig mennesker fra dårligt stillede samfundsgrupper, og dette forværres af, at prisen på basale fødevarer er steget betragteligt. Fremme af en sund livsstil og sunde madvaner kunne imidlertid forebygge fedme og føre til et fald i antallet af overvægtige personer, samtidig med at sundhedsudgifterne ville falde, idet det ikke længere ville være nødvendigt at behandle alle de fedmerelaterede komplikationer.

Jeg mener heller ikke, at tvangsforanstaltninger er løsningen. De europæiske borgere har valgfrihed. Løsningen består i bedre ernæringsoplysninger i form af egnede etiketter med indholdsspecifikationer samt oplysningskampagner finansieret af Kommissionen og medlemsstaterne. Vi må ikke glemme kampagner målrettet forældrene, der spiller en meget vigtig rolle, og børn. Medlemsstaterne bør desuden føre kontrol med indholdet i salgsmaskinerne på skolerne, de bør kontrollere den mad, som serveres i skoler og børnehaver, og de bør tilskynde borgerne til at spise mere frugt og grønt. Idrætsundervisningen spiller også en meget vigtig rolle. Sidst, men ikke mindst bør Kommissionen være særligt opmærksom på branchens initiativer vedrørende ansvarlig markedsføring og en nedbringelse af salt-, sukker- og fedtindholdet.

Zdzisław Zbigniew Podkański (UEN). – (PL) Hr. formand! I henhold til WHO's statistikker er mere end 1 mia. mennesker overvægtige, og mere end 300 mio. lider af fedme. Situationen i Europa er endnu mere dramatisk. Fedme er ikke længere bare et problem – fænomenet har udviklet sig til en epidemi, der omfatter diabetes, forhøjet blodtryk, hjerteanfald og visse kræftformer.

Bekæmpelse af overvægt og fedme kræver en lang række forskellige tiltag. Disse tiltag omfatter fremstilling af sunde fødevarer, fornuftig ernæring, forbedring af de fattigste menneskers økonomiske situation, bevidstgørelse i samfundet, udvikling af forskning, kontrol af børns kost, en sund livsstil og fremme af en aktiv fritid. Ud over de almindeligt anerkendte årsager til fedme og overvægt er der desværre en række

medvirkende faktorer forbundet med uansvarlighed og ønsket om at tjene penge. Et godt eksempel herpå er udbredelsen af genetisk modificerede organismer. Plantningen og dyrkningen heraf skader den biologiske mangfoldighed og træder i stedet for sund mad.

For at beskytte menneskers velfærd, udvikling og helbred bør vi iværksætte fælles tiltag for at gøre Europa gmo-fri. Dette ville også beskytte det naturlige miljø. Vi skal huske på, at sunde, naturlige fødevarer er den bedste måde, hvorpå sygdomme, herunder fedme og overvægt, kan bekæmpes.

Christa Klaß (PPE-DE). – (DE) Hr. formand! Overvægt og fedme er et stort problem for vores samfund. Vi ved, at vi ikke kan ændre forbrugernes adfærd gennem lovgivning. En ændret adfærd i samfundet som helhed har derimod en indvirkning på det enkelte individ. Når alt kommer til alt, er der jo ingen, der ønsker at stå udenfor. Vores sundhedsmæssige adfærd og kost påvirkes af det sociale miljø, vi færdes i. Der har været klager over, at kødforbruget er stigende. Årsagen til, at forbruget stiger, er imidlertid, at flere af samfundets borgere har råd til at spise kød, og ikke fordi kødforbruget pr. indbygger i sig selv er stigende.

Et sundt forhold til mad og drikke er især vigtigt. At være besat af at være tynd er lige så sundhedsskadeligt som at trøstespise. Spisevaner kan ikke reguleres gennem lovgivning. Der er forskel på menneskers kostbehov, og der er intet universelt krav med hensyn til menneskets indtag af kalorier eller fedtstoffer. Mennesker er forskellige, og deres individuelle energibehov er ligeledes forskellige, afhængig af alder, køn, beskæftigelse og aktivitetsniveau. Forbud er en ringe erstatning for fornuft. Vi har ikke behov for ny lovgivning. Vi har behov for informationskampagner for at videregive viden. Vi har behov for frihed, ikke formynderi. Frihed indebærer også ansvar.

Borgerne er intelligente, voksne mennesker, der kan tænke selv. Trafiklysmærkning er ikke repræsentativ, da den kun viser visse isolerede aspekter, og den er således forvirrende for forbrugerne. Hvad skal jeg gøre, hvis et produkts etiket viser, at den pågældende fødevarer har røde, gule og grønne ernæringsselementer? Fødevarerindustrien vil sende regningen for den nye mærkning videre til forbrugerne og derved presse priserne endnu højere op.

Jeg er modstander af en "formynderisk" tilgang og en obligatorisk ernæringsmærkning med farvekoder på emballagens forside, og jeg vil derfor bede mine kolleger om at stemme imod punkt 37 i betænkningen. Vi kan om nødvendigt behandle dette punkt senere i en anden sammenhæng, når vi ser på mærkning. Lad os se hvidbogen om sundhedsproblemer i relation til ernæring, overvægt og fedme som et meningsdannende redskab, der giver stof til eftertanke for samfundet, og ikke som en mulighed for at pålægge endnu flere betingelser og udarbejde ny lovgivning!

Justas Vincas Paleckis (PSE). – (EN) Hr. formand! Jeg ønsker at lykønske ordføreren med denne vellykkede håndtering af dette overdimensionerede spørgsmål.

For det første ønsker jeg at understrege betydningen af at tilbyde gratis frokost til skolebørn, som det er sædvane i mit hjemland, Litauen, men langt fra sædvane i alle medlemsstater. Der er selvfølgelig kritikpunkter vedrørende utilstrækkelig finansiering og generelt kvaliteten af den mad, der faktisk serveres, men faktum er, at ordningen bidrager til, at børn – fra især de fattigste familier – får et ordentligt og passende kvalitetsmåltid.

Jeg glæder mig ligeledes over initiativet til uddeling af gratis frugt og grønt i skoler. Dette bør betragtes som et eksempel på bedste praksis. Jeg er af den opfattelse, at EU-midler kunne bidrage til at lempe medlemsstaternes økonomiske byrde. Det, der er vigtigt i denne forbindelse, er at disse projekter skaber en direkte forbindelse mellem EU og borgerne.

Sidst, men helt sikkert ikke mindst, nævnes der i betænkningen intet om forbrug i form af overforbrug. Nu til dags er ændrede forbrugsmønstre ensbetydende med en livsstilsændring. Det kan måske være svært at forestille sig, at man kan sidestille fedme og klimaændringer, men der er i høj grad en indbyrdes sammenhæng. Hvis vi begyndte at tænke på begge disse aspekter samtidig, ville vi måske få fløjet færre af vores æbler og jordbær ind fra udlandet og dyrke flere af dem i vores hjemlande og sælge dem på lokale fødevaremarkeder i stedet for i supermarkeder – hvilket lige præcis er et af de punkter, der foreslås i den foreliggende betænkning.

Siiri Oviir (ALDE). – (ET) Hr. formand, hr. kommissær, mine damer og herrer! Vi har allerede gentagne gange drøftet antallet af personer, der er overvægtige og lider af fedme, men i henhold til eksperterne vil yderligere 1,3 mio. mennesker slutte sig til denne gruppe næste år. Dette svarer til hele befolkningen i mit hjemland, Estland, hvilket er ganske forfærdende at tænke på. Dårlig kost og fedme skyldes mange

bagvedliggende faktorer, selv om vi utvivlsomt bliver nødt til at tage udgifterne til, tilgængeligheden af og bevidstheden om fødevarer med i vores betragtninger.

16 EU-lande har fastholdt momsens på fødevarer under standardniveauet, hvilket er en prisværdig beslutning. Jeg glæder mig over forslaget i betænkningen om at sænke momsens på frugt og grønt til under 5 %. Ifølge WHO's sundhedsrapport udgør et lavt indtag af frugt og grøntsager en af de syv sundhedsrisici. På denne baggrund ville det være anbefalelsesværdigt at begynde at uddele frugt i skolerne, og det vil være nødvendigt med EU-støtte, hvis vi skal iværksætte denne foranstaltning i alle 27 medlemsstater.

Det er begrænset, hvor meget man kan nå at sige på et minut, men jeg vil lige tilføje et par ord om reklamer og medierne. Vi har behov for deres hjælp og idéer til at markedsføre gulerødder, ikke Pepsi Cola, og med hensyn til de former for stereotyper og kropsopfattelser, der skal fremstilles i annoncerne, da de spiller en meget stor rolle i bevidstgørelsen af borgerne. Afslutningsvis ønsker jeg at takke udvalget og ordføreren for deres indsats.

Andrzej Tomasz Zapalowski (UEN). – (PL) Hr. formand! Dagens drøftelser omhandler det stigende antal mennesker, der lider af fedme. Samtidig drøfter Udvalget om Landbrug den fremtidige landbrugspolitik. På en måde omhandler begge disse drøftelser samme emne, nemlig vores samfunds og navnlig vores unge menneskers sundhedstilstand.

Nogle gange forekommer det mig, at vi i visse dokumenter beklager sundhedsproblemerne, mens vi i andre fremmer anvendelsen af gmo, kloning og indførsel af fødevarer fra regioner, hvor fødevarer fremstilles ved anvendelse af metoder, der langt fra er naturlige. Inden for rammerne af WTO ønsker vores forhandlere en endnu større åbning mod markeder uden for Europa. Vi burde spørge os selv, om vi virkelig holder af vores samfund, eller om det ganske enkelt er tomme ord. De fleste direkte udbetalinger til landbruget går til store landbrugsvirksomheder, der fremstiller fødevarer med et højt indhold af kemiske stoffer, i stedet for til familielandbrug, der fremstiller sunde fødevarer.

Denne betænkning er tydeligvis hårdt tiltrængt, men hovedkonklusionerne deri skal gennemføres. I lyset af de emner, som Kommissionen i øjeblikket prioriterer, tvivler jeg stærkt på, at dette vil blive tilfældet.

Françoise Grossetête (PPE-DE). – (FR) Hr. formand! 27 % af alle mænd, 38 % af alle kvinder og 25 % af alle børn i Europa anses i dag for enten at være overvægtige eller lide af fedme, og hvert år bliver dette antal forøget med ca. 400.000 personer. Dette er en skamplet, der har fået fodfæste i det europæiske samfund. Oplysningskampagner og forebyggende foranstaltninger er helt afgjort effektive redskaber, da vi nu desværre står over for et folkesundhedsproblem, der ligeledes er ved at udvikle sig til et socialt problem. Beklageligvis hænger fedme ligeledes ofte sammen med fattigdom og udstødelse.

Der er blevet sagt meget om oplysningskampagner og forebyggelse. Jeg ønsker ikke at gentage det, der er blevet sagt om fødevaremærkning, de offentlige myndigheders, skolekantinernes og sportsanlæggenes rolle, ordentlig information, en sund kost og nødvendigheden af daglig motion.

Jeg ønsker imidlertid at henlede opmærksomheden på sundhedspersonalets vigtige rolle, idet sundhedspersonalet har til opgave at identificere de kroniske sundhedsrisici, der er forbundet med fedme, herunder diabetes og hjerte-kar-sygdomme og selvfølgelig de konsekvenser, som disse lidelser kan have for overvægtige personer. Forebyggelse opnås ved at udveksle bedste praksis, samtidig med at man iagttager nærhedsprincippet.

Undersøgelser har eksempelvis vist, at et taljemål på over 88 cm for kvinder, bortset fra under graviditet, og over 102 cm for mænd er definitionen på abdominal fedme og udgør en sundhedsrisiko, samt at dette gælder uanset personens højde. Dette meget enkle referencepunkt anerkendes stadig ikke i tilstrækkelig grad af de praktiserende læger. Taljemål bør derfor fastlægges som et enkelt referencepunkt for alle patienter og bør straks udløse en undersøgelse af de forbundne risikofaktorer, herunder glukoseintolerans, der er et tegn på forstadiet til diabetes, forhøjet kolesterolniveau, triglycerider og forhøjet blodtryk, og vi ved desværre også, at alle disse symptomer kan være medvirkende til, at man udvikler Alzheimers sygdom.

Derfor er vi virkelig nødt til at fremhæve den rolle, som sundhedspersonalet spiller på dette område.

Marian Harkin (ALDE). – (EN) Hr. formand! Jeg vil gerne lykønske ordføreren. Denne betænkning kommer meget beejligt og fortjener politikernes fulde opmærksomhed. Oplysningerne om fedme er chokerende og er tidligere blevet nævnt. På en stor konference, der blev afholdt i Dublin i går, hævdede en ekspert, at Irland står over for en fedmekrise, og der hersker ingen tvivl om, at Europa som helhed står i en tilsvarende situation.

Jeg vil kort berøre et spørgsmål, nemlig selvregulering kontra lovgivning. Vi har et frivilligt regelsæt for reklamer for fødevarer af ringe ernæringsmæssig værdi rettet mod børn, men der kan sættes et stort spørgsmålstejn ved, om dette virker eller ej. I henhold til Irish Heart Alliance er dette frivillige regelsæt ikke effektivt. Jeg mener, at vi er nødt til at føre en meget nøje kontrol med dette regelsæt og iværksætte øjeblikkelige tiltag, hvis dette viser sig at være nødvendigt.

Hr. Bushill-Matthews nævnte personligt ansvar. Det er også en god idé et stykke ad vejen, men der er behov for en tydelig og forståelig fødevaremærkning – og farvekoderne er et skridt i den rigtige retning. Vi lever i en verden, hvor vi forbruger stadig større mængder forarbejdede fødevarer. Faktisk forholder det sig sådan, at visse af EU's politikker bidrager hertil – som f.eks. Lissabondagsordenen: flere personer i arbejde, mindre tid til tilberedning af mad. Jeg støtter Lissabondagsordenen fuldt ud, men mener samtidig, at vi i vores egenskab af EU-politikere har pligt til at sikre, at fødevareproducenterne gør det meget tydeligt, hvad de forarbejdede fødevarer, de fremstiller, indeholder.

Bogusław Sonik (PPE-DE). – (PL) Hr. formand! Sundhedsproblemer i forbindelse med ernæring, overvægt og fedme er et aktuelt spørgsmål, der giver anledning til bekymring, og jeg er enig i, at vi skal behandle det nu. Hele verden, ikke blot Europa, står i øjeblikket over for en kolossal udfordring med hensyn til fedme og de sygdomme, der er direkte og indirekte knyttet hertil. Udgifterne til behandling heraf stiger i foruroligende fart. 60 % af den amerikanske befolkning er overvægtig, og en tredjedel lider i dag af fedme. Af de seneste oplysninger fra USA fremgår det, at udgifterne til de førnævnte lidelser overstiger 100 mia. dollars. Det svarer til mere end 10 % af budgettet på sundhedsområdet. Europa haler langsomt ind på sine naboer, for så vidt angår disse negative statistikker. Flere og flere børn og unge lider af forhøjet blodtryk og diabetes. Disse lidelser skyldes ofte dårlig ernæring og manglende motion. Af hensyn til Europas og de europæiske borgeres fremtid skal vi være mere opmærksomme på de problemer, som hr. Foglietta beskriver i sin betænkning. Den sundhedskatastrofe, der truer Europa og hele den globaliserede verden, kan kun undgås, hvis der iværksættes hurtige, målrettede og fælles tiltag.

Europa-Parlamentet behandler for øjeblikket mange sager, der vedrører økonomiske og sociale anliggender. Hvis der imidlertid skal findes en god løsning på disse spørgsmål, er det vigtigt, at vi husker på, at kun sunde samfund kan få det fulde udbytte af de fordele, der stilles til rådighed. Der skal iværksættes tiltag til fremme af en sund livsstil. Det er dog nødvendigt, at der sideløbende indføres juridiske foranstaltninger, der placerer ansvaret for at yde en mere målrettet indsats med henblik på at forbedre borgernes fysiske tilstand gennem sund kost og sport hos den enkelte medlemsstat. Man bør naturligvis erindre, at de særlige tiltag og politikker til bekæmpelse af dette fænomen er omfattet af medlemsstaternes beføjelser.

Danutė Budreikaitė (ALDE). – (LT) Hr. formand! I hvidbogen foreslås det, at man lægger vægt på tre faktorer ved fastlæggelsen af en strategi for Europa om ernærings-, overvægt- og fedmerelaterede sundhedsspørgsmål. Først og fremmest er det enkelte individ ansvarlig for sin egen livsførelse. For det andet er kun et veloplyst individ i stand til at træffe de rigtige beslutninger. For det tredje foreslås der i hvidbogen samordning mellem en række områder – fødevarer, forbrugere, sportsaktiviteter, uddannelse, transport osv.

Alle disse faktorer påvirkes imidlertid af reklamer. Hvad spiser vi? Hvor ser vi disse produkter? Hvordan finder vi ud af, at de findes? Usunde produkter tegner sig for 89 % af levnedsmiddelprodukterne i tv-reklamerne. Mere end 70 % af alle børn beder deres forældre om at købe de fødevarer, de har set i tv-reklamerne.

Jeg mener, at der i drøftelserne om sundhedsrelaterede emner mangler en yderligere deltager – repræsentanter for levnedsmiddelindustrien. Vi vil gerne have dem til at indse, hvilke skader usunde fødevarer forårsager, og hvilke hermed forbundne udgifter der pålægges samfundet. Vi ønsker ikke blot at få dem til at stoppe med at reklamere for usunde fødevarer, men ligeledes at få dem til at producere sundere fødevarer.

Miroslav Mikolášik (PPE-DE). – (SK) Hr. formand! Over halvdelen af den europæiske befolkning er overvægtig. Ifølge statistikkerne anses næsten 27 % af alle mænd og 38 % af alle kvinder for at være overvægtige, og mere end 5 mio. børn lider af fedme. I alt 5-7 % af sundhedsudgifterne er direkte forbundet med fedme, og udgifterne hertil løber op i milliarder. Det er disse foruroligende oplysninger, der nødvendiggør iværksættelsen af resolute initiativer på alle niveauer med henblik på at stække dette fænomen.

Jeg glæder mig over Kommissionens vedtagelse af hvidbogen, som tydeligvis gør kost, overvægt og fedme til en politisk prioritering for EU, og jeg mener, at vi kan gøre fremskridt i bekæmpelsen af fedme ved at samordne de forskellige sektorphilletter på europæisk plan.

Jeg ønsker at henlede opmærksomheden på problemet med overvægtige børn og unge. Denne aldersgruppe bør indgå som en af prioriteringerne. Sund kost og motion er forudsætningerne for børns normale vækst og sunde udvikling. Undervisning i sund kost er primært forældrenes ansvar, men skolerne kan også spille en rolle på dette område. De bør udgøre et andet aktivitetscentrum i kampen mod fedme.

Jeg er enig med ordføreren i, at skolerne bør have en læge, en ernæringsspecialist, på skolen. Jeg er også tilhænger af et forbud mod for fede, saltholdige og sukkerholdige produkter på skolerne, hvor man især kan købe disse produkter i salgsmatemater. Ifølge statistikkerne bruger unge i dag mere end fem timer dagligt på stillesiddende aktiviteter, som hovedsagelig omfatter fjernsynskiggeri og computerspil. Modsat øger motion kalciumaflejringerne i knoglerne, udvikler børns sociale kompetencer og udgør en væsentlig faktor i bekæmpelsen af stress. Det er vigtigt at skabe forhold på skolerne, som indebærer, at der kan afsættes tilstrækkelig tid hver dag til idræt, og at tilskynde børn til at deltage i sport, f.eks. i form af anlæggelse af legepladser og opførelse af sportshaller. Disse tiltag er af afgørende betydning, hvis vi ønsker at forme en sund fremtid for vores unge generationer.

Afslutningsvis vil jeg fremhæve, at fedmeforebyggelse forudsætter, at familien mindst én gang dagligt sammen indtager et sundt måltid stille og roligt, da dette frem for alt kan medvirke til at udvikle sunde vaner.

Antonio De Blasio (PPE-DE). – (HU) Hr. formand, hr. kommissær, mine damer og herrer! Fedme og overvægt skyldes ikke blot sundhedsrelaterede forhold, men ligeledes sociale forhold i bredeste forstand. Til min store glæde blev det i hvidbogen og betænkningen påpeget, at spørgsmålet om fedme og overvægt ikke skal analyseres på det tidspunkt, hvor det allerede har udviklet sig til et reelt sundhedsproblem, men at vi derimod skal finde frem til problemets årsag.

Jeg mener, at det er vigtigt at understrege, at hvidbogen og Parlamentets udtalelse ikke må omhandle sundhedssektoren, men borgerne og befolkningen som helhed – med andre ord samfundet. Dette meget vigtige spørgsmål skal håndteres i overensstemmelse med EU's øvrige dokumenter, da årsagerne til problemet er flerstrengede, og løsningen derfor skal findes inden for mange forskellige områder og koordineres, for at den kan få den ønskede virkning.

Både EU, medlemsstaterne, de regionale myndigheder og de lokale myndigheder skal på alle tænkelige måder bakke op om at gøre en sund livsstil mere populær. Vi skal navnlig lægge stor vægt på de programmer og tiltag, der har til formål at gøre en sund livsstil til en del af skolebørns og unge menneskers opdragelse. I denne forbindelse skal jeg fremhæve de lokale myndigheders betydning, da det hovedsagelig er dem, der driver skolerne. De programmer, der er effektive, skal omtales i vide kredse.

Vi er alle klar over, at medierne får større og større magt med hensyn til formulering af viden. Reklamens magt kan gøre sunde kostvaner, sport, regelmæssig motion, altså overordnet set en sund livsstil, til en moderigtig livsstil. I forbindelse med bekæmpelsen af fedme skal betydningen af motion og sport knyttes tæt til kravene om sund kost, men det er på ingen måde tilstrækkeligt kun at fokusere på disse to aspekter. Tilskyndelsen til at føre en sund livsstil skal have førsteprioritet inden for alle de relevante politikområder.

Målet er, at borgerne skal forstå, at en sund, afbalanceret kost ikke er ensbetydende med, at vi aldrig kan spise visse fødevarer. Regelmæssig motion er ikke ensbetydende med, at vi skal dyrke motion hvert ledigt minut. Nøgleordet er "mådehold", og på denne måde vil vores kost og liv blive mere afbalanceret. Jeg vil gerne takke ordføreren for hans indsats.

Zbigniew Zaleski (PPE-DE). – (PL) Hr. formand! Vi drøfter i dag to kostrelaterede lidelser. En af disse lidelser er anoreksi, der generelt er psykologisk begrundet i det forhold, at tynde kroppe ofte fremstilles som værende mere attraktive. Vi er alle bekendt med ekstreme tilfælde, hvor denne lidelse har medført døden. Heldigvis er moden imidlertid ved at ændre sig, og lidelsen er i dag mindre udbredt. Den anden lidelse er fedme, der også kan være psykologisk begrundet. Mad kan opfattes som et redskab til håndtering af stress og som en flugt fra livets problemer. På denne baggrund mener jeg, at det centrale spørgsmål er ernæring. I denne forbindelse bærer fødevarereproducenterne og -distributørerne en meget større del af skylden. Jeg glæder mig over den foreliggende betænkning, der bør tjene som advarsel. Den såkaldte fastfood, der gives til skoleelever på udflugter og ture, udgør en fare. Den giver dog anledning til en lektion i kost. Det er nødvendigt med passende undervisning og fødevarerkontrol. Efter min mening er vores indsats et skridt i den rigtige retning, og jeg støtter derfor denne betænkning.

Marian Zlotea (PPE-DE). – (RO) Hr. formand! Jeg er af den opfattelse, at vi bør fokusere på overvægtige børn, og at vi bør forsøge at udarbejde nye programmer til bekæmpelse af fedme, mens børnene er små og tilegner sig deres kostvaner. Vi bør fremme kostundervisning i grundskolen og på højere trin. Alle

medlemsstaterne bør medtage grundlæggende undervisning i en afbalanceret kost og motion i skolernes læseplaner.

Ifølge en række statistikker vil der om ca. 10 år være over 30 mio. overvægtige børn i Europa. Jeg er dybt bekymret over dette store problem. Derfor har jeg indledt udarbejdelsen af en række skriftlige erklæringer med forslag om udvikling af særlige programmer i skolerne, herunder gratis, regelmæssige sundhedstjek og -rådgivning. Jeg er enig i hvidbogens forslag om bl.a. passende mærkning af fødevarer, restriktioner for markedsføring af produkter, der er til skade for børn, sænkning af moms på frugt og grønt og på kost til børn. Afslutningsvis vil jeg gerne lykønske ordføreren med resultatet.

László Kovács, medlem af Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Jeg er utrolig glad for, at de parlamentsmedlemmer, der udtalte sig, grundlæggende var enige i Kommissionens hvidbog. De var ikke blot enige i hvidbogens synspunkter, men udtrykte også støtte til Kommissionens initiativer.

Jeg værdsætter talernes komplekse tilgang. Denne tilgang er helt i overensstemmelse med fedmeproblemets komplekse natur. Mange af talerne opfordrede kraftigt til at øge offentlighedens bevidsthed og samarbejdet med fødevarerindustrien, hvilket ligeledes er helt i overensstemmelse med hvidbogen i både ånd og bogstav. Kommissionens forpligtelser afspejles i forslaget om fødevareroplysninger til forbrugerne, der inden længe vil blive taget op til drøftelse med Parlamentet og Rådet.

Jeg ønsker at fremhæve, at der er adskillige programmer og projekter i EU, som indbyrdes styrker hvidbogen om ernæring, overvægt og fedme, herunder grønbogen om mobilitet i byer eller hvidbogen om sport, der begge er målrettet en sundere livsstil og et sundere miljø. Andre dokumenter omfatter sundhedstjekket af den fælles landbrugspolitik – som eksempelvis ville medføre en lavere forbrugsstøtte til smør – eller skolemælks- og frugtordningerne, fællesskabslovgivningen om reklame og markedsføring til fremme af ansvarlig reklame eller direktivet om urimelig handelspraksis.

Disse initiativer er meget vigtige og er helt i overensstemmelse med Kommissionens holdning. Kommissionen vil fortsætte sit arbejde med EU-plattformen for ernæring, fysisk aktivitet og sundhed og med ekspertgruppen bestående af medlemsstaternes eksperter.

Jeg ønsker ligeledes at fremhæve, at Kommissionen tilskynder initiativer, der bidrager til forebyggelse af hjerte-kar-sygdomme i Europa, og i denne forbindelse udgør forbruget af transfedtsyrer en risikofaktor sammen med det overordnede indtag af fedt og indtaget af mættede fedtsyrer. En frivillig ændring af sammensætningen kan give resultater. Der er afgivet løfter inden for rammerne af EU-plattformen for ernæring, fysisk aktivitet og sundhed om at ændre produktsammensætningen og mindske indholdet i produkterne af transfedtsyrer og mættede fedtsyrer.

Der er lige ét yderligere spørgsmål, som jeg vil nævne, da det berører mit område – beskatning. Det blev foreslået at undersøge muligheden for anvendelse af en lavere momssats for grøntsager og frugt. Jeg er tilhænger af dette forslag, da det viser nøjagtigt, hvordan skattepolitikken kan fremme opfyldelsen af andre væsentlige politiske målsætninger.

Afslutningsvis vil jeg understrege, at Parlamentet er et af platformens grundlæggende medlemmer, og at Kommissionen er villig til regelmæssigt at føre Parlamentet ajour med platformens aktiviteter. Parlamentet ventes at drøfte tilsynsrapporten i 2010.

Formanden. – Ordføreren, hr. Foglietta, afslutter denne forhandling, og jeg anmoder ham om at holde sig inden for de tildelte to minutter.

Alessandro Foglietta, ordfører. – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg ønsker at fremhæve et aspekt i kommissærens redegørelse, som jeg anser for at være meget vigtigt. Vi skal være meget opmærksomme på et spørgsmål, der bør overvejes nøje, samtidig med at vi bestræber os på at skabe nye muligheder.

Det er min opfattelse, at mange af os er meget optaget af dette spørgsmål, da det er blevet behandlet i en række velfokuserede indlæg, hvor Kommissionen er blevet tilskyndet til handling. Frem for alt er målet med betænkningen at gøre det klart, at vi taler om et yderst kritisk problem, nemlig fedme.

For så vidt angår sundhedsproblemer er fedme nu ved at blive et særdeles kompliceret problem, der skal løses. Der skal ydes hjælp, og vi skal udarbejde en betænkning, der kan bidrage til opfyldelsen af vores mål. Kommissionen har bestemt understreget Verdenssundhedsorganisationens rolle, men vi skal huske på, at WHO selv har opfordret til at vende udviklingen med den stigende forekomst af fedme blandt børn inden 2015. En anden vigtig dato er 2010, hvor vi vil kunne bedømme resultatet af denne strategi.

Jeg ønsker derfor at takke alle dem, der har taget ordet under forhandlingen, og skyggeordførerne. Jeg glæder mig over alle de nævnte forslag og mener, at vi alle skal være meget årvågne og omhyggelige med udarbejdelsen af en væsentlig betænkning, der virkelig vil sætte os i stand til at gøre os tanker om forebyggelse og en afbalanceret sund kost, ikke blot for kroppens, men ligeledes for hjernens og sjælens skyld. Jeg er af den opfattelse, at vi absolut kan nå dette mål ved alles hjælp. Jeg ønsker nok engang at takke alle dem, der har taget ordet til støtte for denne betænkning.

Formanden. – Tak for Deres arbejde, som alle de tilstedeværende har anerkendt.

Forhandlingen er afsluttet.

Afstemningen finder sted i morgen.

Skriftlige erklæringer (artikel 142)

Genowefa Grabowska (PSE), skriftlig. – (PL) Overvægt og fedme er en form for nutidig epidemi med alvorlige konsekvenser for menneskets helbred og sågar liv. Diabetes, kredsløbssygdomme, forhøjet blodtryk, hjertetilfælde og visse kræftformer er blot nogle af de alvorlige følger af fedme og overvægt. Det er derfor fuldt ud relevant, at Parlamentet er blevet inddraget i bekæmpelsen af overvægt og fedme. Det er også korrekt, at Parlamentet bør tilskynde de organer, der er ansvarlige for EU-borgernes sundhed, til at deltage i denne kamp. Jeg tænker her på organer på alle planer i den nationale og europæiske administration.

Fedme blandt børn er særlig alvorlig. Der er allerede 22 mio. overvægtige børn i Europa, og antallet stiger støt. Hvis vi ikke vender denne udvikling, vil vores samfund inden længe blive præget af en øget forekomst af fedme, mere usundhed og en markant lavere produktivitet. Derfor støtter jeg den foreliggende betænkning fuldt ud. Jeg mener, at tiden er kommet til, at vi skal samle vores kræfter og indlede et målrettet og vedvarende angreb på overvægt og fedme. Vi skal rette fokus mod de mest følsomme grupper i samfundet som f.eks. børn og ældre, især kvinder og mennesker, der bor alene.

Hvis det lykkes os at overbevise samfundet om, at det betyder noget at kontrollere vores kropsvægt og bekæmpe overvægt, og hvis vi formår at etablere mekanismer til fremme af en sund livsstil, vil vi være i stand til at undgå en lang række problemer. Forebyggelse af fedme er således ikke blot et spørgsmål om sundhed og skønhed, men har ligeledes sociale og kulturelle følger.

Louis Grech (PSE), skriftlig. – (PL) Problemet med fedme og kostrelaterede sygdomme har taget en voldsom drejning på verdensplan. Efter min mening har raffinerede og aggressive markedsføringsteknikker hindret forbrugerne i at træffe informerede valg med hensyn til deres kost. I denne forbindelse er børn særligt modtagelige. I direktivet om audiovisuelle medietjenester regnede man med, at medietjenesteudbydere ville vedtage en frivillig adfærdskodeks vedrørende kommerciel kommunikation om fødevarer og drikkevarer. Selv om jeg værdsætter erhvervslivets og mediernes trang til selvregulering, ville jeg have foretrukket at se konkrete begrænsninger af omfanget og typen af de reklamer, der er målrettet børn. Fødevarer af lav kvalitets destruktive indvirkninger på samfundet kan sammenlignes med indvirkningen af alkohol og tobak, og reklame herfor er kraftig reguleret. Der kan anvendes en tilsvarende tilgang til fødevarer, der er blevet fastslået som værende skadelige for menneskers sundhed. Forbrugerne har behov for klare og objektive oplysninger, og disse kan gives ved, at man kræver højere standarder for mærkning af fødevarer og flere begrænsninger for reklame.

Den nuværende finanskrisen har igen stillet resultaterne af grådighed kombineret med manglende regulering til skue. Uanset om man står til at miste sit hus eller sit helbred, mener jeg, at indsatsen ved en ligegyldig tilgang til markedsføring er for høj. Som lovgivere bør vi træde til og gøre vores arbejde.

Mieczysław Edmund Janowski (UEN), skriftlig. – (PL) Jeg glæder mig over betænkningen om ernærings-, overvægt- og fedmerelaterede problemer, som hr. Foglietta har udarbejdet. Det er helt korrekt af Parlamentet at tage det væsentlige spørgsmål om fremme af sund kost op igen. Det vil være en god idé at erindre, at sund ernæring er en af de 12 faktorer, der bidrager til et sundt helbred, og som fremhæves af Verdenssundhedsorganisationen. Et sundt menneske er en afgørende forudsætning for et sundt samfund. Fødevarer sikkerhed spiller en afgørende rolle i denne forbindelse. De seneste tilfælde, der omhandler forurenede, kinesisk modermælkserstatning, er et bevis på, hvor vigtigt dette er.

Dårlig ernæring er årsag til mange lidelser, herunder overvægt og fedme. Fedme betyder for store fedtdepoter i kroppen. Fedme øger risikoen for hjertesygdomme, forhøjet blodtryk, åreforkalkning, diabetes, galdesten, nyresten og urinvejssten, knogle- og leddegeneration og visse kræftformer. I Polen er 65 % af alle personer i aldersgruppen 35-65 år overvægtige eller lider af fedme. Forekomsten af fedme blandt vores yngste borgere

har nået epidemiske højder. 22 mio. europæiske børn er ramt af lidelsen. De negative indvirkninger af reklamer for fødevarer med et højt fedt-, sukker- eller saltindhold er meget alvorlige. Det er vigtigt at gøre skolerne og familierne bevidst om indsatsen for at fremme veltilberedt mad af god kvalitet. Skolerne og familierne bør tilskynde de unge til at føre en sund livsstil, der indbefatter sport og andre fritidsaktiviteter.

Bogusław Rogalski (UEN), skriftlig. – (PL) Overvægt og fedme er problemer, som i den seneste tid har antaget karakter af en epidemi på grund af den negative indflydelse på folkesundheden. Verdenssundhedsorganisationens tal afslører, at 50 % af den europæiske befolkning lider af overvægt eller fedme. Den kendsgerning, at over fem millioner børn er fede og 22 millioner overvægtige, giver anledning til særlig stor bekymring. Tallene vokser med en foruroligende hastighed. Fedme er en af de væsentligste årsager til dødsfald og kroniske sygdomme såsom type 2-diabetes, kredsløbssygdomme, forhøjet blodtryk, hjerteanfald og visse kræftformer.

Behandlingen af fedme er faktisk meget dyr. Den udgør omkring 7 % af de nationale sundhedsbudgetter i Unionen og op til 6 % af de offentlige sundhedsudgifter.

For at bekæmpe dette problem bør europæiske forbrugere have bedre adgang til oplysninger om de bedste ernæringskilder, således at de kan vælge en passende kost. Fødevarer bør mærkes tydeligt. Visse ingredienser såsom kunstige transfedtsyrer og transisomerer bør ikke længere anvendes. Det er også vigtigt at tænke på, at tv-reklamer påvirker forbrugsmønstrene på kort sigt hos børn mellem 2 og 11 år. De har en negativ indvirkning på udviklingen af kostvaner.

Bekæmpelse af overvægt, især blandt børn, bør være en prioritet på internationalt, europæisk, nationalt og lokalt plan.

Daciana Octavia Sârbu (PSE), skriftlig. – (RO) Der er en stigning i forekomsten af fedme og vægtforøgelse på grund af forkerte kostvaner og manglende fysisk aktivitet overalt i EU, hvilket har store økonomiske og sociale konsekvenser. For at fremme et sundere samfund bør Kommissionen inddrages aktivt ved at hjælpe medlemsstater med at mindske de skadelige virkninger af uafbalanceret kost og stillesiddende livsstil. Det er imidlertid ikke tilstrækkeligt at fremme en sund livsstil blandt EU-borgerne. Vi må også motivere dem og sørge for den nødvendige infrastruktur. Der bør træffes lokale foranstaltninger for at mindske brugen af biler og få folk til at gå. Der bør være parker og cykelstier. Politik til bekæmpelse af fedme bør koordineres med byudvikling og transportpolitik som f.eks. i grønbogen om mobilitet i byer, og disse politikker bør alle supplere de politikker, der tilskynder til fysisk aktivitet. Vi bør lægge større vægt på socialt og økonomisk dårligt stillede grupper, som berøres af prisstigningerne på råvarer og fødevarer, og på sårbare grupper såsom børn og gravide kvinder. Fremme af undervisning i sundhed i skoler og forbud mod salg af fødevarer med et højt indhold af fedt, sukker og salt i skoler og børnehaver vil sikre den næste generations sundhed.

Richard Seeber (PPE-DE), skriftlig. – (DE) I betragtning af den foruroligende tendens blandt europæiske børn – mere end fem millioner børn lider af fedme, og 22 millioner er overvægtige – er udviklingen af en EU-strategi om sundhedsproblemer i relation til ernæring et meget kærkomment skridt. Omhyggelig mærkning med oplysninger om fødevarerne er et fornuftigt middel, der sætter forbrugerne i stand til at træffe kvalificerede valg for at forbedre deres kost. Det vil uden tvivl også hjælpe med at vende tendensen i de kommende år, hvis bevidstheden i vid udstrækning øges fra den tidlige barndom. På mellemlang sigt er midlertidige kampagner nødvendige, såsom uddeling af frisk frugt i skoler. Europæiske skoler skal også i højere grad påtage sig ansvaret for idræt i skolen og daglig motion i betragtning af, at børn og unge tilbringer en stor del af dagen i skolen.

Ikke desto mindre kan bestemmelser på europæisk plan kun skabe et miljø med sunde kostvaner og må ikke have den fejl, at de fratager borgerne deres grundlæggende ansvar. Hvis vi skal opnå et sundere Europa på lang sigt, er EU nødt til at søge partnerskaber på alle niveauer, både inden for politik, i erhvervssektoren og i det civile samfund.

18. Merværdiafgift med hensyn til behandlingen af forsikringstjenester og finansielle tjenester (forhandling)

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er betænkning (A6-0344/2008) af Muscat for Økonomi- og Valutaudvalget om forslag til Rådets direktiv om ændring af direktiv 2006/112/EF om det fælles merværdiafgiftssystem med hensyn til behandlingen af forsikringstjenester og finansielle tjenester (KOM(2007)0747 - C6-0473/2007 - 2007/0267(CNS)).

Jeg vil gerne benytte lejligheden til at byde min ven, hr. Muscat, velkommen og lykønske ham med den nylige og meget vigtige succes i hans politiske liv. Dette vil måske på et vist tidspunkt få ham til at forlade Parlamentet, men foreløbig er der grund til at fejre det, både for ham selv og bestemt også for mange af os.

Joseph Muscat, ordfører. – (MT) Hr. formand! Vi drøfter nye og mere gennemsigtige regler i sektoren for finansielle tjenester på et tidspunkt, hvor vi oplever en af de største kriser i denne sektor. Den nuværende situation viser, at vi ikke kan lade tingene gå deres gang, og at der er behov for regulering. Regulering er ikke ensbetydende med bureaukrati – i hvert fald ikke overdrevet bureaukrati – men en sikring af, at tingene gøres på den bedst mulige måde og ikke ved hjælp af formularer og papirer, som ikke fører til noget. Da mine kolleger og jeg forberedte denne betænkning, havde vi to prioriteter. For det første at sikre, at ingen af de ændringer, der foretages, får negative virkninger for forbrugerne.

Med andre ord bør forbrugerne ikke pålægges yderligere byrder, og derfor siger vi, at muligheden for at indføre merværdiafgift på finansielle tjenester kun bør gælde for transaktioner mellem virksomheder, og den skal derfor være refunderbar. Vores tekst foreslår ikke på nogen måde, at merværdiafgift på en finansiell tjeneste, som ikke er afgiftspligtig, skal overføres til forbrugerne. Dette står klart og tydeligt i den foreslåede tekst, trods mulige forbehold fra andre institutioner. Nogle kritiserer den kendsgerning, at erhvervslivet vil spare udgifter, og at medlemsstaters indtægter måske reduceres. Det er et interessant argument, som dog efter min mening ærlig talt for det meste kommer fra dem, der har et indskrænket syn på økonomi- og afgiftspolitik. For det første forholder det sig sådan, at alle udgifter, som ikke er afholdt af virksomheder i en konkurrencedygtig sektor som finansielle tjenester og i et system, hvor der findes garantier mod aftaler mellem virksomheder, enten skal komme forbrugerne til gode eller også bruges til at kompensere for andre udgifter. For det andet bør vi i Europa en gang for alle forstå, at vi ikke er de eneste, der konkurrerer på markedet. Vi er nødt til at sikre, at de systemer, som andre medlemsstater – og EU som helhed – anvender, er attraktive for seriøse virksomheder, der ønsker at komme ind på markedet og etablere sig som virkelige europæiske markedsdeltagere. Ved at lempe ordningerne kan vi skabe et incitament til denne sektor og skabe afsætningsmuligheder og beskæftigelse, produktiv beskæftigelse.

Gennem denne betænkning hjælper vi med at skabe et europæisk marked ved at fjerne hindringer. Vi gør, hvad vi har talt om i mange år. Vi opfylder et af målene i handlingsplanen for denne sektor. Vi beviser, at vi kan være proaktive, løse problemer og handle i overensstemmelse med nye idéer. Måske er vi uenige om tekniske detaljer, måske siger nogle, at vi kan bruge et system og ikke et andet, men jeg tror, at Parlamentet skal tilkendegive, at dette er vores endelige mål. Der er åbenbart visse punkter, som vi, inklusive mig selv, ikke alle er enige om, f.eks. udvidelsen af definitionerne. Jeg tror, det ville have været bedre, hvis udvalget havde fulgt mine henstillinger om enten at holde sig til Kommissionens tekst eller også at begrænse definitionerne yderligere. Til trods for dette bør vi også konstatere, at udvalget valgte at gå strategisk til værks, og dermed blev denne betænkning vedtaget med blot én stemme imod. Jeg afventer mine venners og Kommissionens reaktioner.

FORSÆDE: Luisa MORGANTINI

Næstformand

László Kovács, medlem af Kommissionen. – (EN) Fru formand! Jeg vil gerne begynde med at takke hr. Muscat for hans arbejde og for den støtte, han har givet Kommissionens forslag, og jeg ønsker ham held og lykke med hans fremtidige rolle i Malta.

Kommissionens forslag vedrører tre vigtige emner.

For det første indbringes der stadig flere sager for EF-Domstolen om de nuværende bestemmelser. Det skal der gøres noget ved.

For det andet har vi brug for en mere konsekvent anvendelse af momsreglerne, hvad angår finansielle tjenester, og mere lige vilkår på det indre marked.

For det tredje må vi træffe foranstaltninger for at forbedre konkurrenceevnen i sektoren.

Der er bekymring for, at de finansielle tjenester og forsikringstjenester i EU er mindre effektive, end de burde være, og derfor udsættes EU's virksomheder for højere udgifter til finansielle tjenester og forsikringstjenester end deres konkurrenter i tredjelande. Dette er ikke blot et resultat af EU's momsregler, men disse er bestemt medvirkende til denne situation. Jeg må tilføje, at momsfrigivelse ikke anvendes ensartet i de forskellige medlemsstater, og dette skaber konkurrenceforvridninger inden for EU. F.eks. afhænger muligheden for at

refundere afgifter, der er betalt til specialiserede tredjepartstjenesteudbydere (outsourcere), af den nationale fortolkning af momsreglerne.

For Kommissionen var en forbedring af vores europæiske finansielle selskabers og forsikringsselskabers konkurrenceevne derfor en faktor, da dette forslag blev udarbejdet, men i virkeligheden skal dette vurderes i forhold til medlemsstaternes behov for sikre stabile afgiftsindtægter.

Forslaget har tre elementer.

For det første foreslår vi en modernisering af definitionen på fritagede tjenester for at øge retssikkerheden for alle involverede.

For det andet sigter forslaget mod at give alle banker og forsikringsselskaber mulighed for at vælge at pålægge deres tjenester afgifter for at undgå, at deres kunder skal betale ikke refunderbar skjult moms.

For det tredje indeholder forslaget en momsfrigivelse for aftaler om omkostningsdeling, herunder grænseoverskridende aftaler.

Disse forslag kunne i begyndelsen resultere i et fald i momsindtægterne for medlemsstaterne, men disse kan retfærdiggøres, hvis de foreslåede ændringer fører til øget konkurrenceevne, hvilket vi forventer.

Jeg bifalder derfor bemærkningen i betænkningen om problemerne med ikke refunderbar moms i relation til virksomhedernes effektivitet og Lissabonstrategien. Jeg bifalder ligeledes den kendsgerning, at ordføreren erkender, at ændringer kunne resultere i et fald i momsindtægterne.

Hvad forbrugerne angår, er jeg enig i, at virkningerne ikke altid er tydelige, men jeg tror, de i sidste instans vil have fordel af de besparelser, som virksomhederne opnår.

Jeg bifalder endvidere de positive bemærkninger om forslagets anvendelsesområde og skabelsen af retssikkerhed. De nye definitioner, som Kommissionen har foreslået, er nødvendige for at få lovgivningen bragt i overensstemmelse med de økonomiske realiteter.

Jeg har forståelse for bemærkningerne om behovet for omhu og manglen på pålidelige tal, som ville tillade en præcis vurdering af virkningen. Denne mangel bør Kommissionen imidlertid ikke bebrejdes for, eftersom hverken de pågældende virksomheder eller de nationale forvaltninger kunne skaffe de nødvendige oplysninger.

Ligesom hr. Muscat er jeg klar over, at grænseoverskridende konsolidering inden for finansielle selskaber i stigende grad fører til, at momsindtægter tilflyder den medlemsstat, hvor tjenesten skabes i stedet for den medlemsstat, hvor forbrugeren af tjenesten er etableret. En ændring fra afgiftsfrigivelse til betaling af afgift, hvilket ville være et resultat af større adgang til muligheden for at vælge at betale afgift, således som vi har opfordret til i dette forslag, ville rette op på denne tendens. Jeg synes, det er den bedste måde til at tackle de bekymringer, der er givet udtryk for.

Til sidst vil jeg gerne meddele Dem, at udførlige drøftelser af dette forslag allerede er indledt i Rådet under det seneste slovenske formandskab. Det nuværende franske formandskab har også forpligtet sig til at gøre fremskridt, navnlig i denne sag, og jeg er derfor glad for Parlamentets positive holdning, hvilket kan tilskynde Rådet yderligere til at gøre fremskridt.

David Casa, for PPE-DE-Gruppen. – (MT) Fru formand! Denne betænkning er overordentlig vigtig, især når man tager i betragtning, at økonomien i de sidste par år har taget en lidt anden vending end i tidligere år. Denne betænkning sigter uden tvivl på at afspejle den nuværende situation bedre. Derfor er det vigtigt at garantere retsgrundlaget, således at de pågældende virksomheder kan operere med mindre bureaukrati, således som ordføreren helt rigtigt gjorde opmærksom på. Dette kunne opnås ved at fjerne skævhederne i de nuværende lovbestemmelser om moms på finansielle tjenester. Det er nemlig en lov, som har eksisteret i 30 år, og som ikke er tydelig nok. Denne betænkning vil bidrage mest muligt til at skabe større stabilitet, og vi må så vidt muligt sikre, at alle landene er harmoniserede, hvad angår de regler, som anvendes for at reducere forskellene mest muligt. Det har længe været tydeligt, at der er behov for en ændring af denne situation. Ordføreren har efter min mening ret i, at vi også skal sikre, og jeg tror, det er det vigtigste, at forbrugerne får fordel af den foreslåede ændring, uden at vi glemmer behovet for at forenkle arbejdet for finansielle selskaber.

I dag er det sidste dag, min kollega fra Malta deltager i dette plenarmøde, og også jeg vil ønske ham held og lykke med arbejdet i de kommende år. Han har fået fire års erfaringer her i Parlamentet, og jeg tror, at disse erfaringer har ændret hans karakter fra at være en politiker, som ikke rigtig troede på EU og de fordele, det

kunne have for Malta, til at være en person, som gennem denne betænkning har vist os, at han virkelig tror, vi herfra kan ændre politikken ikke blot i vores eget land, men også i resten af EU. I dag oplever vi en forandring, som jeg gerne vil have, at han tager med tilbage til mit land, Malta. Jeg tror nemlig, at de erfaringer, han har gjort i Parlamentet, også kan bruges i Malta, og den måde, hvorpå vi fører politik der, kan komme til at ligne den måde, hvorpå vi arbejder her i Parlamentet. Det vil sige, at ikke kun de nationale interesser er vigtige, men også EU's interesser, fordi vi i dag udgør en del af EU. Jeg ønsker ham held og lykke med arbejdet og med rollen som oppositionsleder. Jeg vil ikke sige, at jeg håber, at han får en lang karriere som oppositionsleder, fordi jeg ikke synes, at jeg skal tale på den måde om min kollega, men jeg håber, at han overfører de positive erfaringer, han har gjort i Parlamentet, for det første til sit parti og for det andet til vores land.

Antolín Sánchez Presedo, for PSE-Gruppen. – (ES) Fru formand! Siden 1977 har de fleste finansielle tjenester, herunder forsikringstjenester og forvaltningstjenester for investeringsfonde, været fritaget for moms. I løbet af denne periode er der hovedsagelig opstået to problemer, nemlig definitionen af anvendelsesområdet for fritagelsen og umuligheden af at refundere moms, der genereres for at yde de fritagede tjenester, hvilket giver anledning til fænomenet skjult moms. Globalisering, europæisk finansiell integration og markedskonsolidering, som har påvirket tilrettelæggelse og outsourcing af transaktioner med henblik på at yde disse tjenester, har bidraget yderligere til, at det er blevet indviklet.

Denne betænkning er det første forsøg på at opdatere et direktiv, som foruden at være forvirrende – det medfører, at Domstolen griber ind – er forældet.

Jeg vil gerne lykønske ordføreren, hr. Muscat, med hans fortræffelige arbejde med at udarbejde denne betænkning om et emne, som i den grad er økonomisk ømtåleligt og teknisk indviklet.

Hans forslag om at modernisere definitionen af forsikringstjenester og finansielle tjenester, som er i overensstemmelse med handlingsplanen for finansielle tjenesteydelser og streng, når det gælder fritagelser, har opnået bred støtte. Hans tilsagn om at forhindre prisstigninger for forbrugerne som følge af, at afgiftspligtige personer vælger at betale afgift, har også opnået bred støtte.

Det endelige resultat, der omfatter en særlig momsfritagelse for virksomheder, der deltager i omkostningsdelingsordninger, vil øge sikkerheden for erhvervslivet og budgetsikkerheden for medlemsstaterne, forhindre konkurrenceforvridninger og forbedre konkurrenceevnen for banker og forsikringsselskaber uden øgede omkostninger for forbrugerne.

Jeg vil gerne give udtryk for min tilfredshed med, at to aspekter er medtaget i disse ændringsforslag, nemlig henvisningen til gruppeforsikring og den forbedrede definition af begrebet formidling, hvilket er begrænset til erhvervstjenester, der leveres som en særskilt, direkte eller indirekte formidlingshandling, og som specificerer, at formidlerne ikke er modpart i de efterfølgende transaktioner.

Jeg vil gerne slutte med at ønske hr. Muscat held og lykke. Jeg er overbevist om, at han snart vil glæde sig over denne succes gennem sin deltagelse i europæisk integration i Rådet.

Zbigniew Krzysztof Kuźmiuk, for UEN-Gruppen. – (PL) Fru formand! Jeg tager ordet for UEN-Gruppen i denne forhandling for at gøre opmærksom på tre emner.

For det første forbedrer Kommissionens forslag om ændringer af momsen på forsikringstjenester og finansielle tjenester retssikkerheden ikke blot for erhvervsvirksomheder, der leverer disse tjenester, men også for skatteforvaltninger i de enkelte medlemsstater.

For det andet er det en god løsning, at medlemsstater forpligter sig til at tillade afgiftspligtige personer at vælge at betale afgifter, hvad angår forsikringstjenester og finansielle tjenester, idet mange detaljerede ordninger stadig skal gælde på dette område, når det gælder anvendelsesområdet for medlemsstaternes aktiviteter. Det indebærer en decentralisering af afgiftsbeføjelserne og dermed en gennemførelse af subsidiaritetsprincippet.

For det tredje er det væsentligt, at de foreslåede ændrings finansielle virkninger vedvarende analyseres. Dette bør især gælde for reducerede momsindtægter i de enkelte medlemsstater som følge af virksomheders øgede fradrag. Disse ændrings indvirkning på forbrugernes udgifter til forsikringstjenester og finansielle tjenester bør også undersøges.

Louis Grech (PSE). – (MT) Fru formand! Eftersom ordføreren har bibeholdt rammerne i Kommissionens forslag, konfronteres vi med det problem, som vi har udsat i over 30 år. Denne sektor er meget vigtig for det

stadig stigende antal lande, herunder Malta. I betænkningen finder vi bestemmelser, som letter vigtige virksomheders arbejde og gør det nemmere at have et virkelig frit marked uden grænser, hvilket fører til, at der skabes velstand, job og større valgfrihed. En af prioriteterne er, at der indføres bestemmelser, således at forbrugerne beskyttes og under ingen omstændigheder skal betale yderligere afgifter. Faktisk bør forbrugerne nyde godt af enhver reduktion af udgifterne og af enhver forbedring af ordningens effektivitet. Hvis der opstår behov for det, bør yderligere undersøgelser foretages i fremtiden med henblik på at optage andre beskyttelseskláusuler.

Hr. Muscats betænkning skaber større tydelighed og retssikkerhed på afgiftsområdet, når det gælder finansielle tjenester, især nu, hvor vi oplever en betydelig ændring på de finansielle markeder.

Til sidst vil jeg gerne takke hr. Muscat, som har ydet et vigtigt bidrag i de seneste fire et halvt år.

László Kovács, medlem af Kommissionen. – (EN) Fru formand! Jeg vil gerne takke medlemmerne for kommentarerne og de værdifulde opfattelser, som der er givet udtryk for under forhandlingen. Som jeg sagde i mine indledende bemærkninger, er det meget vigtigt at opnå en positiv holdning fra Parlamentets side til Kommissionens forslag om merværdiafgift på forsikringstjenester og finansielle tjenester. Vi har taget de bekymringer, som nævnes i betænkningen, til efterretning, især den manglende neutralitet, når det gælder tilbagebetalingssatserne, vanskelighederne med statistikker og risikoen ved omfordelingen af afgiftsindtægter fra ikke refunderbar indgående moms.

Selv om Kommission i princippet kunne se velvilligt på nogle af ændringsforslagene om f.eks. derivater, vil vi ikke formelt ændre vores forslag. Vi vil imidlertid bestræbe os på så vidt muligt at tage de ændringsforslag, som Parlamentet har stillet, i betragtning under forhandlingerne med Rådet.

Jeg vil gerne udtrykke min taknemmelighed for Deres positive støtte til vores forslag. En positiv udtalelse fra Parlamentet vil være et godt signal, der tjener til at skabe forståelse hos medlemsstaterne for, at det er nødvendigt at handle.

Joseph Muscat, ordfører. – (MT) Fru formand! For det første vil jeg gerne takke Parlamentets tjenestegrene og Kommissionen for al deres hjælp i denne ømtålelige sag, selv om arbejdet endnu ikke er færdiggjort. For Parlamentets vedkommende vil jeg ligesom kommissæren håbe, at vores budskab er meget tydeligt. Efter min mening er vi nødt til at blive enige om – og der er enstemmighed herom i Parlamentet – at vi skal udarbejde bestemmelser og foretage ændringer, hvor der er behov for det, og sikre, at ordningen bliver forenklet. Vi skal dog passe på, at forbrugerne ikke kommer til at betale hele gildet. Jeg synes, at det er Parlamentets vigtigste budskab til Kommissionen og endda til Rådet. Jeg ønsker alle held og lykke med arbejdet, indtil denne sag er afsluttet. Jeg takker mine venner for deres gode ønsker, især hr. Casa, som har erkendt, at Arbejderpartiet og Malta går ind i en ny politisk epoke.

Formanden. - Mange tak, hr. Muscat. Også jeg håber, at Deres arbejde vil blive succesrigt og gøre Europa stadig stærkere.

Forhandlingen er afsluttet.

Afstemningen finder sted torsdag den 25. september 2008.

Skriftlige erklæringer (artikel 142)

Gábor Harangozó (PSE), skriftlig. – (EN) For det første vil jeg gerne lykønske ordføreren, Joseph Muscat, med hans meget omfattende betænkning om det fælles merværdiafgiftssystem med hensyn til forsikringstjenester og finansielle tjenester set ud fra erhvervslivets, skatteforvaltningernes og forbrugernes synspunkt. Selv om det er vanskeligt på grundlag af dette forslag klart at vurdere, i hvilket omfang udbyttet i form af effektivitet og omkostningsreducering vil blive overført til forbrugerne, bør vi garantere retssikkerhed og konsekvens, når det gælder moms i forbindelse med forsikringstjenester og finansielle tjenester. Faktisk er det væsentligt at sikre, at foranstaltninger til lempelse af momsprocedurerne for erhvervslivet ikke gennemføres på bekostning af forbrugerne. Det er imidlertid værd at lægge mærke til, som ordføreren også sagde, at medlemsstaterne får stor fleksibilitet, hvilket kunne føre til ulige gennemførelsesresultater i de forskellige medlemsstater. Til sidst vil jeg gerne understrege, at vi i betragtning af usikkerheden vedrørende disse foranstaltningers virkning bør være på vagt og derfor støtte, at Kommissionen forpligtes til at rapportere om sagen både til Rådet og Parlamentet.

19. Kollektiv forvaltning af ophavsrettigheder online (forhandling)

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er mundtlig forespørgsel (O-0081/2008 - B6-0459/2008) af Gargani om kollektiv forvaltning af ophavsrettigheder online.

Jacques Toubon, *stedfortræder for ordføreren.* – (FR) Fru formand! Dette spørgsmål er centralt for Europas fremtidige kulturelle økonomi. På trods af direktivet om ophavsret i informationssamfundet er situationen vedrørende kollektiv forvaltning af ophavsret og beslægtede rettigheder til onlinetjenester meget kompleks, hovedsagelig på grund af ophavsrettens territoriale karakter og fraværet af et paneuropæisk licenssystem. Denne situation er blevet endnu mere kompliceret, fordi Kommissionens politik ikke er sammenhængende, idet dels det generaldirektorat, der er ansvarligt for det fælles marked og ophavsret, dels Generaldirektoratet for Konkurrence ofte handler for egen regning uden at have overblik over den pågældende sektor, især når det gælder de europæiske kreative talenteres interesser.

Ved at nægte at lovgive og også ved ikke at tage hensyn til de forskellige beslutningsforslag, som Parlamentet har vedtaget, men i stedet vælge at forsøge at regulere denne sektor gennem henstillinger og administrative afgørelser har Generaldirektoratet for Det Indre Marked og Tjenesteydelser faktisk skabt et klima med juridisk usikkerhed. På denne baggrund ser vi nu, at Generaldirektoratet for Konkurrence indleder en procedure over for en aktør i denne sektor, som kun forsøgte at handle i overensstemmelse med Kommissionens henstilling fra 2005.

Derfor traf Kommissionen i juli denne beslutning, hvad angår CISAC. Den pålagde ikke finansielle sanktioner, men søgte snarere at ændre den måde, hvorpå CISAC og dets medlemsorganisationer opererede. Denne situation afspejler den kendsgerning, at Kommissionen valgte at ignorere advarslerne fra Parlamentet, særlig i dets beslutningsforslag af 13. marts 2007, som også indeholdt konkrete forslag til både kontrolleret konkurrence og beskyttelse og fremme af minoritetskulturer i EU.

Desuden har vi siden da set en hel serie initiativer, hvoraf kun et var af lovgivende art, nemlig en søgt vurdering af rettighedshaverorganisationer, en vurderingsrapport og en grønbog om direktivet fra 2001, spørgsmål om privat kopiering, fri adgang gennem en beslutning taget af Generaldirektoratet for Forskning om 20 % af udbudsprocedurerne under det syvende rammeprogram, en forlængelse af udøvende kunstneres rettigheder, hvorom et direktiv overvejes, osv.

Derfor har Retsudvalget stillet følgende spørgsmål: Tror Kommissionen ikke, at det ville være at foretrække at sikre, at alle de ændringer, som pålægges f.eks. CISAC-medlemmer, underkastes en bred høring af alle berørte parter for at gøre en ende på den manglende overensstemmelse i den nuværende lovmæssige situation, der er et resultat af indbyrdes afvigende holdninger, som Kommissionen har vedtaget? Agter Kommissionen at tage sin politik i denne sektor op til fornyet overvejelse i lyset af Parlamentets beslutning af 13. marts 2007, således at der måske kan findes en global tilgang, som tager hensyn til ikke blot brugernes interesser, men også licenshavernes interesser og det kreative samfunds interesser? Vi er overbevist om, at CISAC-sagen viser, at den måde, Kommissionen har handlet på ved at vedtage ikkebindende bestemmelser, eller såkaldt blød lovgivning, eller gennem rent administrative afgørelser, ikke er i overensstemmelse med og i modstrid med princippet om retssikkerhed, fordi de berørte parter ikke har nogen mulighed for appel eller diskussion.

I morgen agter Kommissionen at fortsætte med denne metode med blød lovgivning ved at vedtage endnu en henstilling, denne gang om kreativt onlineindhold, som også vil behandle emnet grænseoverskridende licenser. Dette vil ikke være en henstilling efter den fælles beslutningsprocedure. Agter Kommissionen at involvere Parlamentet i udarbejdelsen af denne henstilling på en effektiv måde? Eller, hvilket er afgørende for Europas fremtidige økonomi og kultur i denne sektor, vil Kommissionen endnu en gang ignorere dem, som repræsenterer medlemsstaterne og deres borgere?

Det er grunden til, at jeg vil stille to forslag. For det første bør Kommissionen oprette en platform for alle berørte parter, ligesom den har gjort for privat kopiering, således at denne sag kan åbnes og undersøges af alle dem, som har behov for at kende til den. Parlamentet vil for sit vedkommende under alle omstændigheder afgive en udtalelse. Retsudvalget har nu oprettet en ad hoc-arbejdsgruppe om ophavsretsanliggender, der skal forelægge alle de berørte parter en klar, langsigtet, global vision om intellektuel og kunstnerisk ophavsret og om dennes rolle inden for videnøkonomien og kulturøkonomien. Denne arbejdsgruppe vil holde sit første møde i morgen formiddag.

Charlie McCreevy, *medlem af Kommissionen.* – (EN) Fru formand! Jeg mener, at disse spørgsmål bør anskues i en bredere sammenhæng, da debatten om udstedelse af licenser til musik på internettet tager til i styrke.

Forbrugerne har adgang til mere musik på internettet end nogensinde før, men den nødvendige licens er praktisk taget aldrig blevet meddelt. Kunstnerne og musikproducenterne tjener derfor næsten intet på denne musik. I 2006 var forholdet mellem ulovlig og lovlig download af musik 40:1, og der downloades mere end 20 mia. musikoptagelser hvert eneste år. Der er således noget galt.

Onlineoperatørerne anfører, at licensudstedelse til musik er for kompliceret i Europa, hvilket er årsagen til, at der stadig ikke er adgang til en lovlig onlinetjeneste i nogen af de nye medlemsstater.

Dette er baggrunden for en række spørgsmål, som vi har modtaget fra hr. Gargani. Alle er enige om, at vi er nødt til at forenkle udstedelsen af licenser til musik til brug for internetdownload og mobiltelefoner. Ingen ønsker imidlertid at stå tilbage som taberen.

Er der en enkelt måde, hvorpå der kan udstedes licenser, der dækker alle rettigheder i hele Europa? Når vi besvarer dette spørgsmål, må vi ikke glemme, at de fleste forfattere, komponister og udøvende kunstnere lever af indtægterne fra ophavsretten. Det er sådan, de får pengene til at slå til hver måned.

Hvordan skaber vi så balance mellem effektivitet og retfærdighed? Kommissionen udsendte sin henstilling i 2005. Som det fremgår af evalueringsrapporten om denne henstilling fra 2008, har en række indehavere af ophavsrettigheder, som f.eks. musikforlæggere, fulgt vores råd og indført EU-dækkende licenser. De små europæiske forvaltningsselskaber frygter, at disse platforme ikke levner plads til nicherepertoarer, og vi er nu nødt til at sikre, at dette ikke sker. Der er en række opmuntrende tegn. Der er allerede EU-licenser til små musikforlæggere. Vi må ikke være for hurtigt ude med lovgivning, så længe disse tiltag er i gang. Vi bør give den igangværende omstrukturering en chance, men vi skal fortsat være på vagt, således at nicherepertoarer ikke kommer til kort.

Nu vil jeg gerne sige et par ord om den antitrust-afgørelse, som Kommissionen vedtog for nylig i CISAC-sagen. Det fastslås i afgørelsen, at europæiske forvaltningsselskaber ikke må anvende en konkurrencebegrænsende praksis, der begrænser deres muligheder for at tilbyde deres tjenester til ophavsmænd og onlineoperatører. Fjernelsen af restriktionerne vil give ophavsmænd mulighed for at vælge, hvilket forvaltningsselskab, der skal forvalte deres ophavsrettigheder. Det vil desuden gøre det nemmere for onlineoperatører at opnå flerlandelicenser fra et enkelt forvaltningsselskab efter eget valg.

Henstillingen fra 2005 og CISAC-afgørelsen er baseret på de samme principper, idet de begge tilskynder til at fjerne restriktioner, der hindrer forfattere og komponister i frit at vælge deres forvaltningsselskaber og rettighedsforvaltere i at udstede flerlandelicenser.

Med hensyn til udarbejdelsen af henstillingen om kreativt onlineindhold planlægger Kommissionen at vedtage denne henstilling i første kvartal 2009. Den offentlige høring om kreativt onlineindhold i 2008 har vist, at tiden ikke er inde til at behandle spørgsmålet om multiterritoriale licenser til audiovisuelle værker i den påtænkte henstilling.

Kommissionen har offentliggjort et udbud vedrørende en uafhængig undersøgelse af tildelingen af multiterritoriale licensrettigheder til audiovisuelle værker med henblik på at undersøge de økonomiske og kulturelle aspekter af denne praksis. Kommissionen er i gang med at gennemgå buddene, og resultaterne af undersøgelsen bør foreligge ved udgangen af 2009. Vi arbejder tæt sammen med Europa-Parlamentet og medlemsstaterne om udviklingen inden for kreativt indhold, navnlig gennem deltagelse i Europa-Parlamentets forskellige høringer og i drøftelserne i Rådets audiovisuelle arbejdsgruppe.

Da udviklingen inden for kreativt indhold går hurtigt, er der for indeværende ingen fast praksis, der kan danne grundlag for bindende lovgivning. På nuværende tidspunkt kunne en sådan lovgivning på europæisk plan meget vel bringe udviklingen af nye forretningsmodeller og aktørernes samarbejde i fare. En henstilling forekommer derfor at være det mest velegnede middel til at lette overflytningen af kreative indholdstjenester til onlineverdenen.

Hr. Toubon stillede et interessant forslag om, at der måske burde nedsættes en arbejdsgruppe om små forvaltningsselskaber, og jeg mener, at dette er en fremragende idé. Kommissionen vil gerne være behjælpelig i denne forbindelse og forsøge at finde en rolle for små selskaber i onlineverdenen, og vi vil således følge op på hans forslag.

Manuel Medina Ortega, for PSE-Gruppen. – (ES) Fru formand! Hr. Toubon har på fremragende vis redegjort for problemets juridiske aspekter. Jeg behøver således ikke at komme ind på dette aspekt.

Jeg vil derfor anlægge en langt mere praktisk synsvinkel. Med hensyn til ophavsret antager Generaldirektorat for Konkurrence som udgangspunkt, at ophavsmænd har samme indflydelse som de store multinationale selskaber, der styrer medieverdenen. Dette er ikke rigtigt.

Ophavsmænd og udøvende kunstnere er rent faktisk arbejdstagere. Der er ganske rigtigt nogle få stjerner – som dem, der optræder i bladene – som har nogle valgmuligheder. Det store flertal af ophavsmænd og skabende og udøvende kunstnere har ikke disse valgmuligheder. Deres stilling er i realiteten den samme som arbejdstagere, der er organiseret gennem deres ophavsretsselskaber.

Det er det pure opspind uden bund i virkeligheden at hævde, at disse tusindvis, titusindvis, endog hundredtusindvis af ophavsmænd, der arbejder i Europa hver dag, og som erhverver deres indkomst gennem deres ophavsretsselskaber, arbejder på samme vilkår som multinationale selskaber.

Hvis vi ikke tager udgangspunkt i, at de nuværende europæiske ophavsretsselskaber varetager tusindvis af medlemmers særlige interesser, og at de handler i denne egenskab, vil vi aldrig forstå, hvad det i realiteten handler om.

Kommissionen gør formodentlig bare sit arbejde, men når kommissæren taler om undersøgelser, begynder jeg at blive temmelig bekymret, for hvem gennemfører disse undersøgelser, hvem betaler for disse undersøgelser, og hvilke pressionsgrupper har indflydelse på dem?

Derfor har vi i EU et demokratisk system mellem medlemsstaterne og i medlemsstaterne. Det er medlemmerne af Europa-Parlamentets ansvar ydmygt at påtage sig rollen som talerør her i Parlamentet og påpege de sociale realiteter, der måske ikke gives udtryk for i kontorer eller i store økonomiske undersøgelser.

Vi står i en situation, hvor vi, hvis vi ikke passer på, hvis vi forsøger at deregulere denne sektor i lighed med andre sektorer, i sidste ende vil kvæle kreativiteten, der er en af vores enestående aktiver. Kreativiteten i Europa er stor, selv om der er mange problemer. Vi vil stå tilbage med en audiovisuel industri, der er fuldstændig blottet for indhold, hvilket man allerede ser i andre lande. Jeg mener derfor, at vi på nuværende tidspunkt er nødt til at rette nogle af vores bestræbelser mod at sikre disse skabende kunstnere et institutionelt system, der giver dem mulighed for at skride til handling.

Det er efter min opfattelse absurd at handle abstrakt ud fra den antagelse, at den lille musiker, den lille komponist, kan forsvare sig selv.

Hvis Beethoven var i live i dag og skabte symfonier, og hvis han var nødsaget til at markedsføre sig selv globalt for at konkurrere med de store multinationale musikselskaber, ville han dø af sult. Hans økonomiske situation ville have været langt værre, end den var i det 18. og 19. århundrede. Jeg mener, at dette vigtige punkt bør understreges.

Hr. Toubon henviste til vores udvalgs beslutning om at nedsætte en arbejdsgruppe om beskyttelsen af intellektuelle ejendomsrettigheder. Vi håber, at Kommissionen, herunder navnlig kommissær McCreevy, der altid har været en god ven af Retsudvalget, vil være villig til at samarbejde med os, til at give udtryk for sine holdninger, men også til at lytte. Denne arbejdsgruppe vil desuden lytte til de synspunkter, der gives udtryk for af tusindvis af mennesker, der i dag ydmygt beskæftiger sig med vigtigt intellektuelt arbejde, og som gør det muligt at fylde disse audiovisuelle medier, som vi skaber, med indhold.

Hvis dette ikke sker, er der som sagt en reel fare for, at vi skaber et imponerende, men fuldstændig indholdsløst audiovisuelt system, der udelukkende kan anvendes til reklamer, og som ikke har noget specifikt indhold.

Jeg mener derfor, at forslaget, den mundtlige forespørgsel og det påtænkte beslutningsforslag har til formål at styrke denne uafhængighed og denne enestående europæiske kultur, der ikke kan erstattes af en abstraktion baseret på fri konkurrence.

Eva Lichtenberger, for Verts/ALE-Gruppen. – (DE) Fru formand, hr. kommissær! I 2004 afholdt Retsudvalget en høring, hvor der bl.a. blev fokuseret på forvaltningsselskabernes rolle. En række kunstnere redegjorde på imponerende vis for deres situation og påpegede de problemer, som de støde på under det nuværende system, der er baseret på forvaltningsselskaber. De valgte på daværende tidspunkt en tilgang baseret på "blød lovgivning" – eller snarere en ikkelovgivningsmæssig tilgang, der blot har skabt yderligere retsusikkerhed i den mellemliggende periode, hvilket har resulteret i flere klager og stigende irritation på grund af den uklarhed, der hersker på dette område. Dette er et reelt problem, hr. kommissær!

Det system, som De har foreslået, vil resultere i en markedsconcentration, der er til fordel for de stærke, og hvor der f.eks. ikke tages hensyn til konventionen om kulturel mangfoldighed i forbindelse med beskyttelsen

af Europas kunst og kultur. I dette system vil minoritetskulturer, kulturer, der ikke er mainstream, eller som anvender minoritetssprog, uundgåeligt lide skade, da der ganske enkelt ikke tages hensyn til disse kulturer.

Da vi i Retsudvalget spurgte Dem, hvorfor De ikke havde forelagt forslag på linje med de forslag, der blev skitseret i Lévai-betænkningen i Parlamentet, påpegede De, at markedet under alle omstændigheder ville udvikle sig i denne retning, og at De derfor ikke mente, at det var behov for ændringer på dette område. De modstridende afgørelser, som vi har været vidne til på det seneste, viser, at denne tilgang var forkert. Hvis vi ønsker at beskytte det kreative potentiale, skal vi finde en fremtidsorienteret løsning. Vi bør efter min opfattelse også gøre os yderligere overvejelser om beskyttelsen af rettigheder generelt. Er den hidtil anvendte model stadig bæredygtig på lang sigt, denne hardwareorienterede model? Vil vi fortsat nå de nødvendige mål, eller vil det ikke virke?

Jeg mener ikke, at yderligere undersøgelser og høringer er vejen frem. Vi har desværre set, at det altid er de samme personer, der inddrages, og at de repræsenterer giganterne på markedet og ikke de små aktører, hvis holdninger således ignoreres. Vi har brug for en anden tilgang og et klart lovgivningsmæssigt forslag om, hvordan forvaltningsselskaberne kan og bør beskytte disse rettigheder og aktiver.

Lidia Joanna Geringer de Oedenberg (PSE). – (PL) Fru formand! Sidste år reagerede Parlamentet på Kommissionens henstilling fra 2005 om grænseoverskridende kollektiv forvaltning af ophavsret gennem vedtagelse af en beslutning. Parlamentet opfordrede i sin beslutning Kommissionen til at gøre det helt klart, at henstillingen udelukkende gælder for netsalg af musikoptagelser. Vi stillede desuden krav om en øjeblikkelig og passende høring af de berørte parter. Vi opfordrede herudover Kommissionen til at forelægge et forslag til et fleksibelt rammedirektiv for Parlamentet og Rådet om kollektiv forvaltning af ophavsret og beslægtede rettigheder vedrørende grænseoverskridende digitale musiktjenester.

Forvaltningen af ophavsret og beslægtede rettigheder vedrørende digitale musiktjenester er fortsat et kompliceret og problematisk spørgsmål på trods af det bindende direktiv om harmonisering af visse aspekter af ophavsret og beslægtede rettigheder i informationssamfundet. Disse problemer skyldes primært fraværet af europæiske licenser. Henstillingens uklare ordlyd er navnlig et problem. Dette betyder, at henstillingen også ville kunne gælde for andre onlinetjenester, der indeholder musikoptagelser, som f.eks. radio- og tv-tjenester. Den deraf følgende uklarhed om forskellige licensordningers anvendelighed skaber retsusikkerhed og har uønskede følger, navnlig for radio- og tv-tjenester på internettet.

Jeg beklager også, at Kommissionen ikke har taget hensyn til Parlamentets henstillinger. Kommissionen har udelukkende fokuseret på overvågning og gennemførelse af henstillingen fra 2005. Dette har intet at gøre med de nuværende problemer i sektoren. Kommissionens politik afspejler bl.a. afgørelsen truffet i sagen mod International Confederation of Societies of Authors and Composers. Kommissionen har udelukket muligheden for, at selskaberne træffer fælles foranstaltninger, f.eks. i forbindelse med forslaget om at etablere en gennemsigtig ophavsretsordning i Europa. Magten overlades således til oligarkerne, dvs. de store selskaber, der har indgået bilaterale aftaler med førende udøvende kunstnere. Det må forventes, at resultatet af denne afgørelse vil være endnu færre valgmuligheder, og at små selskaber vil forsvinde, hvilket vil være til skade for den kulturelle mangfoldighed.

Zuzana Roithová (PPE-DE). – (CS) Fru formand! Den nuværende situation på markedet for digitalt indhold er uholdbar, fragmenteret og ufleksibel på grund af monopolerne. Jeg glæder mig derfor over, at Kommissionen i det mindste kastede lys over spørgsmålet om kollektiv forvaltning i juli måned. Jeg er bekymret over de urimelige kontraktbetingelser, ikke blot for ophavsmænd, men også for brugere. Jeg vil gerne tro på, at tjekkerne og andre borgere i mindre lande nu vil få adgang til at købe deres favoritmelodier, digitalbøger eller tv-serier over internettet på tværs af grænserne, f.eks. fra iTunes eller andre virtuelle handelshuse, hvilket rent faktisk er umuligt i dag. Jeg vil gerne tro på, at ophavsmænd vil få mulighed for frit at vælge et forvaltningsselskab i en hvilken som helst medlemsstat og tvinge ledelsen til at forbedre tjenesteydelsernes kvalitet og reducere driftsomkostningerne. Jeg håber, at de kollektive forvaltningsselskaber til gengæld vil få mulighed for at tilbyde licenser, der rækker ud over nationale grænser, herunder EU-licenser, men det er ikke så lige til. Jeg tror ikke, at Kommissionens stikken snuden i hvepsereiden i juli vil skabe reelle systemiske ændringer på markedet for digitalt indhold. Jeg anmoder nu Kommissionen om at foranstalte en uafhængig undersøgelse af kollektiv forvaltning generelt og forelægge en lovgivningsmæssig tekst for Parlamentet vedrørende en reform af hele systemet baseret på en korrekt analyse af dette problems særlige aspekter.

Jean-Paul Gauzès (PPE-DE). – (FR) Fru formand, hr. kommissær! De har vist, at De er parat til at lytte og rette opmærksomheden mod disse spørgsmål. Jeg vil imidlertid gerne stille et spørgsmål og fremsætte en anmodning.

Jeg vil gerne vide, på hvilken måde Parlamentet skal inddrages i det arbejde, som De foreslår at gå i gang med. Hvis der etableres en platform, er det efter min opfattelse af afgørende betydning, at resultaterne af platformen ikke foregribes, men at de er baseret på en reel debat, og jeg mener også, at medlemmerne af denne platform bør være repræsentative for vores økonomiske og kulturelle mangfoldighed.

Charlie McCreevy, medlem af Kommissionen. – (EN) Fru formand! Jeg vil gerne takke medlemmerne for denne brede debat.

Lovgiverne bør ikke træffe alle beslutninger. Kommissionen tilskynder aktivt til udviklingen af onlinelicensmarkedet for musik, men et forhastet lovgivningsindgreb uden en forudgående komplet analyse af markedets behov og markedstendenserne synes ikke at være den bedste måde at udvikle et sundt onlinedetailmarked i Europa. Hvis det imidlertid bliver åbenlyst, at Kommissionens nuværende indgreb ikke kan sikre en onlinelicensmodel, som er gearet til det 21. århundrede, vil vi overveje en anden tilgang.

Det er nu af afgørende betydning, at alle aktører, ophavsmænd, udøvende kunstnere, forlæggere, forvaltningsselskaber og pladeselskaber samarbejder om at finde en licensstruktur, der fremmer udviklingen af flere lovligt tjenester på internettet, der fortsat sikrer ophavsmændene en rimelig indkomst.

Hr. Medina Ortega påpegede, at det er i alles interesse, at vi har en sund kulturindustri i hele Europa. Jeg tror, at jeg taler på hele Kommissionens vegne, når jeg siger, at dette er vores målsætning. Vi bør efter min mening også forsøge at indføre et system, hvor alle drager fordel af kreativitet og kultur – herunder kunstnerne – og hvor alle kan nyde godt heraf til en rimelig pris.

Vi arbejder således alle på at opfylde denne målsætning. Vi kan være uenige om, hvorledes vi skal gribe det an. Igennem de senere år har jeg hørt forskellige synspunkter, både i Parlamentet og fra grupper uden for Parlamentet. Vi er ikke altid enige om, hvordan vi kan opfylde denne målsætning, men jeg tror, at vi alle er klar over målsætningen.

Da jeg foreslog platformen – som bl.a. hr. Gauzès var inde på – var baggrunden behovet for at bringe de små og store aktører sammen i et specifikt forum, herunder navnlig de mindre forvaltningsselskaber, der føler sig udelukket fra denne debat, så vidt jeg har forstået. Dette er således hensigten med mit forslag. Jeg tror, at vi har de samme målsætninger. Vi ønsker bestemt at tage hensyn til alle interesser og nå frem til en hensigtsmæssig licensordning, som er gearet til den verden, som vi lever i i dag, og ikke som den så ud for 40 eller 50 år siden.

Formanden. - Forhandlingen er afsluttet.

Afstemningen finder sted torsdag den 25. september 2008.

20. IASCF: Gennemgang af vedtægterne – Offentlig ansvarlighed og sammensætningen af IASB – forslag til ændringer (forhandling)

Formanden. - Næste punkt på dagsordenen er mundtlig forespørgsel af Pervenche Berès om IASCF: Review of the constitution – Public Accountability and the Composition of the IASB Proposals for Change (Gennemgang af vedtægterne – Offentlig ansvarlighed og sammensætningen af IASB – Forslag til ændringer) (B6-0463/2008).

Pervenche Berès, forespørger. – (FR) Fru formand, hr. kommissær! Når det drejer sig om regnskabsstandards, ved Parlamentet nu, at De har visse kreative evner til at nedsætte uproduktive udvalg. Da vi i starten af denne valgperiode spurgte Dem om EFRAG's vedtægter og rolle, tog De initiativ til rundbordssamtalerne, og alle ved, at de ikke har ført til resultater.

På baggrund af forslagene fra IASCF's fondsbestyrelsesmedlemmer om nedsættelse af en overvågningsgruppe, og i samme øjeblik en række af medlemmerne gik imod Deres planer, foreslog De, at der blev nedsat en international rådgivende regnskabsgruppe.

Parlamentet har nu vænnet sig til Deres metode. Da vi gjorde Dem bekendt med dette ved at tage initiativ til en betænkning om styringen af IASCF, udsendte De i al hast sammen med Deres japanske og amerikanske kolleger og IOSCO en pressemeddelelse den 7. november 2007, hvori det blev hævdet, at alle de ledelsesmæssige problemer var ved at blive løst, i stedet for at vente til De fik mulighed for at reagere på en legitim og autoritativ holdning vedtaget af EU's demokratiske repræsentant – eller for at skære det ud i pap – Europa-Parlamentet.

Da Parlamentet udarbejdede sin holdning på initiativ af vores ordfører, hr. Radwan, foretrak De i marts at udsætte forhandlingen til april af egne bevæggrunde, som De har det fulde ansvar for.

Da De i kraft af forslagene fra april havde mulighed for og lejlighed til at give udtryk for det, der kunne have været EU's holdning på den internationale scene, på grundlag af punkt 9 i denne beslutning, der har følgende ordlyd: "konstaterer, at Kommissionen i ovennævnte meddelelse af 7. november 2007 – som det var tilfældet i april 2006, da man aftalte en køreplan med de amerikanske myndigheder – søger at foregribe løsninger på områder, hvor effektivitet og legitimitet tilsiger en åben høringsprocedure og debat, som nærværende beslutning kunne bidrage til", foretrak De at udtænke en løsning i al hemmelighed i private kabinetter og departementskontorer uden høring af hverken Rådet eller Parlamentet.

Hvad har De foretaget Dem siden den 24. april, hvor denne beslutning blev vedtaget? Vi spurgte Dem på daværende tidspunkt om IMF's og Verdensbankens rolle. Andre medlemmer har efterfølgende spurgt Dem om Baselkomitéens og de europæiske tilsynsorganers rolle i IASCF-overvågningsgruppens struktur. Stillet over for dette problem har De endnu en gang foreslået, at der blev nedsat et uproduktivt udvalg, nemlig den internationale rådgivende regnskabsgruppe.

De anfører, at antallet af medlemmer i denne overvågningsgruppe ikke bør forøges, idet dette vil svække dens autoritet, således at vi ikke længere vil have mulighed for at rådgive fondsbestyrelsesmedlemmerne. Forslaget fra fondsbestyrelsesmedlemmerne er baseret på en gruppe på syv medlemmer. Deres forslag er baseret på fem medlemmer samt en observatør og to medlemmer, som De vil udpege som medlemmer af dette rådgivende organ, dette internationale revisorudvalg.

Formålet med vores forslag er at styrke den gruppe på syv medlemmer, der foreslås af fondsbestyrelsesmedlemmerne, ved at inddrage det nødvendige antal medlemmer. Diskussionen om antallet er irrelevant, idet der samtidig er fremsat et forslag om at forøge antallet af medlemmer i International Accounting Standards Board fra 14 til 16.

Vi har derfor to ting, vi gerne vil sige til Dem i dag. For det første er vi enige med Dem, hvis De virkelig ønsker at ændre ledelsen af IASB, idet vi selv har bedt Dem gøre det, men vi anmoder Dem om at høre os, inddrage os helt fra begyndelsen og ikke i sidste øjeblik. Fortæl os nu ikke, at De havde presserende opgaver i august, eftersom vi har bedt Dem herom siden sidste efterår, og eftersom De har været bekendt med Parlamentets holdning siden april.

Vi gør Dem derudover opmærksom på, at IASB's og IASCF's arbejdsprogrammer omfatter en anden fase, hvor hele instrumentet skal gennemgås, herunder grundlaget for IASCF's virke, og vi foreslår, at De udnytter denne lejlighed fuldt ud til at fastlægge klare betingelser for stabilitet og ledelse af hele denne mekanisme, således at vi langt om længe får et ledelsessystem, der kan håndtere de problemer, som vi står over for i dag. For at udtrykke det mere klart: Hvilke regnskabsstandarder har vi brug for med henblik på at etablere et finansielt marked, hvor fortolkningen af regnskabsstandarderne er i overensstemmelse med den økonomiske virkelighed i Europa og andre steder?

Charlie McCreevy, medlem af Kommissionen. – (EN) Fru formand! Behovet for at forbedre ledelsen af International Accounting Standards Board (IASB) har længe været anerkendt af Kommissionen, Parlamentet og Rådet. Jeg har understreget betydningen heraf ved adskillige lejligheder. Jeg har været kritisk over for IASB's utilstrækkelige hørings- og feedbackprocedurer og fraværet af konsekvensvurderinger for nye standarder.

Henset til IASB's de facto-rolle som global standardsætter er det af afgørende betydning, at IASB's ledelsesprocedurer opfylder de højeste standarder. Jeg vil gerne nå frem til en situation, hvor vi kan indføre IFRS-standarder i EU i fuld tillid til, at processen og standardernes indhold er eksemplarisk. Dette er baggrunden for, at jeg fastsatte forbedringen af ledelsen som en prioritet, da jeg blev underrettet om den påtænkte gennemgang af IASCF's vedtægter.

Som De husker, foreslog jeg sammen med mine modparter i US Securities and Exchange Commission (SEC), Financial Services Agency i Japan og Den Internationale Børstilsynsorganisation (IOSCO), at der blev oprettet et overvågningsorgan for at sikre IASCF's offentlige ansvarlighed.

Vi har gjort gode fremskridt på dette område. IASCF har for nylig foreslået at ændre sine vedtægter med henblik på at skabe et formelt tilknytningsforhold til det foreslåede overvågningsorgan. IASCF accepterer, at dette organ skal have beføjelse til at deltage i udpegningen af fondsbestyrelsesmedlemmerne i IASCF, og at det skal godkende deres endelige udnævnelse. IASCF accepterer også, at overvågningsorganet får beføjelse til at behandle alle spørgsmål, der henhører under fondsbestyrelsesmedlemmernes eller IASB's

kompetenceområder, og til at henvise disse spørgsmål til IASCF's fondsbestyrelse eller IASB til videre overvejelse.

IASCF agter at nå til enighed om disse spørgsmål i starten af oktober, således at ændringerne af IASCF's vedtægter kan træde i kraft den 1. januar 2009. Dette vil navnlig give overvågningsorganet mulighed for at påbegynde sit arbejde primo 2009. Jeg mener derfor, at tiden er inde til at underbygge disse forslag. Hvis vi venter for længe, vil vi ikke få mulighed for at genoptage de ledelsesmæssige spørgsmål.

Den nuværende finansielle krise understreger behovet for at sikre, at regnskabsstandarderne er i overensstemmelse med målsætningerne om forsigtighedstilsyn og finansiell stabilitet. Det har ikke været muligt at nå til enighed om inddragelse af organer som f.eks. ECB i overvågningsorganet. Vi foreslår således, at der inden for rammerne af denne nye struktur som en kompromisløsning nedsættes en international rådgivende regnskabsgruppe, der skal rådgive overvågningsgruppen om tilsynsmæssige spørgsmål og finansiell stabilitet. Både Den Europæiske Centralbank og Det Europæiske Værdipapirtilsynsudvalg og naturligvis andre relevante internationale organer bør være repræsenteret i denne gruppe. Jeg glæder mig som sagt over, at Parlamentet har understreget betydningen af forsigtighedstilsyn og finansiell stabilitet i sin beslutning af 24. april.

Kommissionen skal også repræsentere de øvrige EU-institutioner, navnlig Parlamentet, såfremt den inddrages i overvågningsorganet. Jeg foreslår, at der i så fald fastlægges en procedure for høring af Parlamentet med henblik på at sikre en effektiv repræsentation. Disse procedurer kunne om nødvendigt formaliseres på behørig vis.

Jeg har forsøgt at sikre, at relevante medlemmer af Europa-Parlamentet blev underrettet om debattens udvikling af mine tjenestegrene. Jeg blev imidlertid i dag gjort opmærksom på, at der har været en brist i kommunikationen. I forbindelse med udarbejdelsen af vores holdning indtraf der en række begivenheder i slutningen af juli, der tilsyneladende ikke blev viderekommunikeret af mine tjenestegrene på sædvanlig vis på grund af ferieperioden. Jeg ved, at der er udbredt utilfredshed i Parlamentet over, at Parlamentet ikke blev hørt i tilstrækkeligt omfang i forbindelse med udarbejdelsen af vores forslag. Det er jeg også utilfreds med, og jeg har givet mine tjenestegrene klare og faste instrukser om ikke at begå en sådan fejl igen. Jeg formoder, at min generaldirektør har været i kontakt med fru Berès og forsøgt at forklare denne forglemmelse. Jeg håber, at denne forglemmelse ikke vil bringe det fælles mål, som begge institutioner har arbejdet for, nemlig en bedre ledelsesstruktur for IASB, i fare.

Hvis de forbedres yderligere, er jeg sikker på, at disse forbedringer af IASCF's ledelse vil øge regnskabsstandardernes kvalitet og sikre, at de opfylder alle aktørernes behov – herunder EU's, der fortsat er den største bruger af IFRS.

Den reform af IASCF's ledelse, der overvejes i øjeblikket, er en banebrydende ændring af dette organs ansvarlighed over for offentlige myndigheder, hvilket Parlamentet gentagne gange har krævet. Jeg opfordrer på det kraftigste Parlamentet til at støtte vores forslag, idet det er den bedste løsning, hvis denne reform skal have gennemslagskraft.

Jean-Paul Gauzès, for PPE-DE-Gruppen. – (FR) Fru formand, hr. kommissær, mine damer og herrer! Vi har netop hørt formanden for Økonomi- og Valutaudvalget give udtryk for de holdninger, som de medlemmer, der er interesseret i dette spørgsmål, rent faktisk har. Som understreget er alle klar over betydningen af finansielle regnskabsstandarde og de bebudede reformer. Kommissæren bør nu redegøre nærmere for sine udtalelser og sætte handling bag ordene.

Jeg har et forslag. Der er tale om en rigoristisk beslutning, og det skal den være, men der er ingen grund til at slå budbringeren ihjel. Vi kunne rent faktisk udsætte spørgsmålet et par dage, således at vi får mulighed for at udarbejde en protokol, der klart definerer, i hvilket omfang Parlamentet skal underrettes, dets inddragelse i dette spørgsmål og dets holdninger, og i denne forbindelse er vi nødt til at udsætte afstemningen et par dage. Gruppen for Det Europæiske Folkeparti og De Europæiske Demokrater vil stille dette forslag i morgen, nemlig at afstemningen om beslutningen udsættes, således at Parlamentet og Kommissionen får mulighed for at samarbejde effektivt om dette vigtige spørgsmål. Hvis der ikke sker noget i dette tidsrum, er vi naturligvis nødt til at stemme om det forslag til beslutning, der er på dagsordenen i dag, med alle de deraf følgende barske beslutninger, for at indhente forsinkelsen og råde bod på den mulige kommunikationsbrist.

I lyset af den vanskelige situation, som vi står i på grund af den nuværende finanskrisen, hvilket ikke er en fuldstændig ukendt situation i forbindelse med regnskabsstandarde, håber jeg, at alle vil forstå, at vi er nødt til at finde en hurtig og praktisk løsning, der medvirker til at styre udviklingen i den nødvendige retning.

John Purvis (PPE-DE). – (EN) Fru formand! Jeg må tilstå over for kommissæren, at jeg er temmelig forvirret over hændelsesforløbet i denne sag. Jeg hørte i bogstavelig forstand først om denne sag i denne uge, og pludselig bliver jeg bestormet med henvendelser fra IASCF og Kommissionen, der på forskellig vis forsøger at overbevise mig om, hvorvidt IMF bør være repræsenteret i overvågningsgruppen eller ej. Jeg mener, at denne fremgangsmåde er meget utilfredsstillende, idet der grundlæggende set på det nærmeste er tale om en lovgivningstekst, og jeg vil derfor gerne spørge kommissæren, om vi ikke kan udsætte dette spørgsmål lidt, få styr på det og behandle det på ny, evt. på miniplenaren i oktober.

Jeg vil gerne påpege, at jeg ikke mener, at denne overvågningsgruppe vil blive u håndterlig, hvis IMF og Verdensbanken repræsenteres i gruppen. De vil efter min opfattelse dække resten af verden på meget tilfredsstillende vis. Jeg kan virkelig ikke se, at der er behov for endnu en rådgivende regnskabsgruppe, der skal rådgive medlemmerne af overvågningsgruppen. Det er ligesom i rimet "The House That Jack Built". Mon ikke de under alle omstændigheder nemt og uofficielt kan søge rådgivning, hvis de skulle få behov herfor? Mon ikke vi burde drøfte spørgsmålet i de næste par uger og udsætte afstemningen til miniplenaren i oktober, hvilket sandsynligvis vil være mere tilfredsstillende?

Zuzana Roithová (PPE-DE). – (CS) Fru formand, hr. kommissær! Den nuværende globale finanskriser viser, hvor vigtigt et selskabs dagsværdi eller reelle værdi er for velfungerende finansielle markeder. Det er en meget vigtig oplysning for aktionærer og kreditorer. Et overvågningsorgan kunne bidrage til at øge gennemsigtigheden og sammenligneligheden i forbindelse med regnskabsaflæggelse og således øge aktionærernes personlige ansvar for at træffe korrekte økonomiske beslutninger. International standardisering fremmer helt klart udviklingen af grænseoverskridende kapitalmarkeder, og overvågningsgruppen bør således af hensyn til stabiliteten også gennemføre forebyggende foranstaltninger til imødegåelse af konjunkturtendenser og systemrisici. Forslaget om nedsættelse af gruppen er imidlertid ikke blevet drøftet. Der er ikke blevet redegjort for gruppens beføjelser, f.eks. om den også skal have en tilsynsfunktion. Jeg mener også, at det er vigtigt, at de enkelte lande er repræsenteret i den foreslåede overvågningsgruppe, der også skal omfatte repræsentanter for vigtige institutioner, således at den afspejler de vigtigste globale monetære områder i størrelse, den kulturelle mangfoldighed og interesserne i den udviklede verden og udviklingslandene og i internationale institutioner, der er ansvarlige over for offentlige organer. Det er en skam, at Parlamentet ikke som en selvfølge blev hørt på forhånd.

Pervenche Berès, forespørger. – (FR) Fru formand, hr. kommissær! Hvad har De gjort siden den 24. april for at tage hensyn til Parlamentets holdning? Hvad har De gjort siden den 24. april for at indlede en debat med Parlamentet med henblik på at finde effektive løsninger vedrørende ledelsen af fondsbestyrelsen? Vi er helt klar over, at IASB er en synkende skude kontrolleret af revisorer, der har udarbejdet disse såkaldte "dagsværdier", og ingen ved, hvordan de er blevet valgt, idet der ikke længere er et marked at overvåge.

Derfor bliver vi i dag bedt om at drøfte IASCF's ledelse. De foreslår i al hast, at der nedsættes en rådgivende gruppe – og dette på et tidspunkt, hvor vi foreslår helt rimelige løsninger, der indebærer, at ledelsen af disse strukturer evt. kunne omfattes af et globalt og ansvarligt ledelsessystem. Er dette rimeligt?

Jeg mener ikke, at dette problem vil blive løst blot ved at inddrage Parlamentet i en vilkårlig fase i processen. Deres forslag vedrørende IASCF's ledelse er ikke tilfredsstillende. Vi ser frem til at modtage et andet forslag fra Dem, og vi vil muligvis være nødt til at afvente den anden fase af høringsproceduren og om nødvendigt gennemgangen af denne ledelsesproces.

Charlie McCreevy, medlem af Kommissionen. – (EN) Fru formand! I min alder er det ikke så tit, at jeg bliver meget overrasket, og jeg er overhovedet ikke overrasket over det, der foregår her i Parlamentet, og over visse personers holdninger.

Jeg vil blot påpege, at vi ikke må glemme én lille ting i forbindelse med hele denne forhandling, nemlig at IASCF og det underliggende organ IASB er uafhængige organer.

(Støj)

Jeg ønsker blot at lægge kendsgerningerne på bordet. De er helt uafhængige, men de er rent faktisk blevet det organ, der fastsætter globale regnskabsstandarder, idet IFRS, der er udstedt af IASB, de facto anvendes som den globale regnskabsstandard i dag. Jeg er nødt til at understrege, at der er tale om et uafhængigt organ. Idet vi har indført IFRS i Europa – en beslutning, der blev truffet af Kommissionen før min tid og til Parlamentets tilfredshed – er vi den største bruger af IFRS i dag. Dette kan ændre sig i takt med, at resten af verden går over til IFRS. Vi vil muligvis herefter ikke længere være den største bruger, men vi er helt sikkert den største bruger af IFRS i dag.

Vi har gennem længere tid med støtte fra Europa-Parlamentet gjort en indsats for at forbedre ledelsesarrangementerne for IASCF's fondsbestyrelsesmedlemmer under hensyntagen til, at der er tale om et uafhængigt organ.

Vi har tidligere gjort fremskridt, og IASCF meddelte for nylig, at den ville gennemgå sine vedtægter. Vi benytter således denne lejlighed til at yde vores eget bidrag. Vi kan ikke påtvinge IASCF vores holdninger – det er op til de uafhængige fondsbestyrelsesmedlemmer – men vi yder vores bidrag til forbedringen af ledelsesarrangementerne. Jeg ønsker blot at understrege denne grundlæggende kendsgerning, før alle "mister fatningen" på dette område, som vi siger i Irland. Dette er de facto- og de jure-situationen.

IASCF's fondsbestyrelsesmedlemmer agter at fastlægge organets ledelsesarrangementer i starten af oktober, når alle indsendte forslag er blevet overvejet. Fristen for indsendelse af vores forslag udløb rent faktisk for et par dage siden, nemlig den 20. september, og det er den 24. september i dag. Vi har endnu ikke indsendt vores endelige forslag. Vi har haft uformelle drøftelser med dem gennem længere tid, og de ved således, hvad vi agter at foreslå, men vi har afventet Parlamentets beslutning af høflighedshensyn. Vi er således nødt til at indsende vores formelle forslag i løbet af de næste par dage.

Parlamentet afgør helt selv, hvad der skal ske med den pågældende beslutning. Hr. Gauzès har stillet et rimeligt forslag om at bruge et par ekstra dage, således at vi evt. kan udarbejde en protokol vedrørende Parlamentets inddragelse i processen, hvilket jeg vil forsøge at organisere.

Med hensyn til forslaget om overvågningsorganet, som vi bebudede i november, kan alle ikke blive repræsenteret i overvågningsorganet. Det vil IASCF's fondsbestyrelsesmedlemmer ikke acceptere, og hvis de siger blankt nej, er der ikke noget at stille op. Vi foreslog således, at vi omgår dette problem ved at inddrage relevante personer, relevante organer, i denne rådgivende gruppe. Jeg har ingen faste meninger om, hvorledes den skal organiseres, eller hvem der skal inddrages. Det har jeg ikke nogen mening om.

Jeg blev først i dag gjort opmærksom på, at mine tjenestegrene ikke har været i kontakt med de relevante medlemmer i Europa-Parlamentet i den sidste måneds tid. Dette var nyt for mig, da jeg troede, at mine tjenestemænd havde været i løbende kontakt med de medlemmer, der har interesse i dette specifikke spørgsmål, men jeg erfarer i dag, at dette ikke var tilfældet. Jeg sagde tidligere, at jeg beklagede dette, og at jeg havde givet instrukser om, at det ikke måtte ske igen. Vi ønsker at samarbejde. Jeg kan ikke gøre mere.

Jeg vil gerne påpege over for hr. Purvis, at Parlamentet ikke bare kan udsætte spørgsmålet efter forgodtbefindende – til medio oktober eller længere – men hvis jeg ønsker, at Kommissionen skal have indflydelse, er jeg nødt til at indsende vores formelle forslag vedrørende vores ledelsesmæssige idéer til IASCF uden ophold. De vil være uenige i nogle af disse forslag. Som hr. Purvis påpeger, har han igennem de sidste par dage fået henvendelser fra forskellige lobbyister på dette område, der ønskede at tale deres sag.

Hvis man læser det foreliggende forslag til beslutning, er der et særlig besynderligt forhold, der efter min opfattelse ikke bør overses, navnlig ikke af fru Berès, der gennem længere tid har været fortalende for en styrket ledelse af og større ansvarlighed i dette særlige organ IASB. Det besynderlige ved beslutningen er, at den er helt i overensstemmelse med fondsbestyrelsesmedlemmernes ønsker og helt i strid med vores bestræbelser på at styrke ledelsen. Det er det besynderlige, men beslutningen er udelukkende Parlamentets anliggende og ikke mit. Jeg vil blot benytte lejligheden til at fremsætte denne særlige bemærkning, idet en række personer i fondsbestyrelsen, der fører tilsyn med IASB, ikke er specielt indstillet på at indrette sig efter en række af de mere vidtrækkende ledelsesarrangementer, som vi foreslår. Der vil være en del modstand. Vi sætter vores lid til, at de nuværende fondsbestyrelsesmedlemmer tager hensyn til vores bekymringer og forbedrer disse ledelsesarrangementer i overensstemmelse med vores ønsker. Vi kan ikke stille krav og diktere, hvordan det skal foregå, idet vi udelukkende kan stille forslag, men vi har været i kontakt, og de ved, hvad vi agter at foreslå. De er utilfredse med en række af vores forslag. Det er jeg klar over, men vi forsøger at styrke ledelsen.

Jeg bliver aldrig overrasket over de ting, der sker på den politiske arena, da jeg har beskæftiget mig med politik i mere end 30 år. Det vil imidlertid være ironisk, hvis Parlamentet, som har stillet en række krav til os og tilskyndet os til at sikre en styrket ledelse af og større ansvarlighed i det pågældende organ, på nuværende stadiet ifølge visse personer rent faktisk agter at gøre det stik modsatte, efter at vi er nået så langt i årenes løb med at få vores ønsker igennem på to områder. Som det er medlemmerne bekendt, er IFRS nu blevet en international standard, og USA foreslår nu, at de amerikanske selskaber får mulighed for at anvende IFRS (for ca. to år siden påpegede jeg, at dette ville ske, over for de relevante medlemmer i det relevante parlamentsudvalg, der nærmest morede sig og sagde, at dette aldrig ville ske, om end det er sket). Jeg synes blot, at det er lidt ironisk, men jeg håber, at jeg har forklaret det, så godt jeg kan.

Formanden. - Jeg har modtaget et beslutningsforslag, jf. forretningsordenens artikel 108, stk. 5⁽⁸⁾.

Forhandlingen er afsluttet.

Afstemningen finder sted torsdag den 25. september 2008.

21. Dagsorden for næste møde: se protokollen

22. Hævelse af mødet

(Formanden hævede mødet kl. 23.45)

⁽⁸⁾ Se protokollen.